C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\May_Karl-Tremi_dily_sveta_4-Udoli_smrti.pdb

PDB Name: 4 Údolí smrti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.1.2036
Modification Date: 2.1.2036
Last Backup Date: 2.1.2036
Modification Number: 0

Název: Údolí smrti Autor: Karel May Nakladatelství: NÁVRAT, 1993 Stav: scanováno, Mirek Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů. Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených. Doplňující informace naleznete v přiloženém souboru. * * *

4. Román z cyklu TŘEMI DÍLY SVĚTA

Kapitola první SEŇORITA MIRANDA

Poblíž města Prescottu v Arizoně tečou vody Hassayampa River, říčky, která ústí do Gily. Vydá-li se někdo z Prescottu silnicí vedoucí na severozápad, dosáhne brzy bývalých diggins, zlatých rýžovišť, na nichž stály chaty, postavené a obývané zlatokopy. Les za zlatými nalezišti se táhl nahoru do hor a mezi ně. Cesta se vinula z údolí do údolí, odbočovaly z ní jednotlivé pěšinky a končila posléze na prostoře u dost veliké kamenné budovy, která, soudě podle mohutnosti té stavby, sloužila kdysi jisté za obrannou tvrz proti Indiánům. Nyní byly okenní otvory, dříve snad střílny, rozšířeny a opatřeny sklem. Rozšířený vchod tvořil prostrannou bránu. Divoké víno obrostlo budovu až ke střeše, a poblíž jednoho nároží stál obrovský dub, který jako by se snažil obejmout a překlenout svými obrovskými větvemi celé stavení. Člověk by myslel, že místnosti takového domu jsou tmavé, ale byly naopak velice světlé, protože zdi vedoucí na dvůr byly proraženy a byly k nim přistavěny pavláčky, které nezabra-ňovaly přístupu světla.

Na jedné z teras domu seděla mladá žena, na pohled čtyřia-dvacetiletá. Oděna byla do bílých šatů s krátkými rukávy, ale bohatě zdobenými; zhotoven rukou obratné městské švadleny tvořil tento oděv krásný rámec snědé, bujnými černými vlasy vroubené ženině tváři. Ta tvář byla jemná, ušlechtilých rysů, ale bedlivý fyziognom byl by postřehl jakýsi nesoulad v silněji vyvinuté bradě a krátkém, silném krku, na němž hlava spočívala. Byla to seňorita Miranda, vladařka toho domu. Seděla u vyšívání, ale nevyšívala. Oči měla napolo zavřeny, a zdálo se že sní. V tom byla vyrušena tichými kroky. Objevila se mladá černoška a zastavivši se, čekala. Seňorita Miranda otevřela oči. Pohled, který upřela na černou služku, nebyl příliš laskavý; zdálo se spíš, že vyjadřuje podrážděnost člověka, který byl vyrušen z klidu. Její hlas zněl ostře, když se ptala: "Co chceš?" "Missus být dobrá na Milly," pravila černoška. "Milly rozbít talíř a mít velikou lítost. Zde být střepy." Ruce měla až dosud za zády. Nyní je dala dopředu a ukázala tři kusy, jež zůstaly z rozbitého talíře. Tváře seňority Mirandy temně zrudly. Zdálo se, že černovlasá kráska je neobyčejně prchlivá. "Co jsi dělala s talířem?" "Milly chtít položit na táhl chléb pro missus, ale v tom talíř upadnout z ruky a udělat krach!" "Nedáš si již konečně pozor, ničemné stvoření? Kde máš oči a rozum? Podej sem střepy!" Černoška je podala a prosila, usmívajíc se bojácně: "Ó, já prosit missus, netlouci ubohá Milly!" "Netlouci!? Nevidíš, huso, že je to jeden z mých posledních dobrých talířů? Nesměj se tak hloupě! Naučím tě, abys dala na nádobí pozor. Zde máš ty střepy, seber si je!" Seňorita mávla rukou a hodila střepy vší silou po černošce. Ubohá Milly vykřikla a vjela si rukama do obličeje. Jeden střep ji škrábl na tváři, špička druhého střepu ji zranila nad okem. 10'

"Ó, 6! Mé oko!" křičela ubohá. "Milly nic nemůže vidét. f "Milly snad bude slepá. Missus nebýt dobra na ubohá Milly." "Běž, bídná ropucho! Jdi mi z očí, nebo dostaneš víc!" Než černoška mohla uhnout, dostala ránu vyšívacím rámem, který byl na rozích pobit stříbrným plechem. Po druhé zaječela bolestí. Vtom se otevřely dveře, vedoucí na terasu a na prahu se objevil mladý černoch. Když viděl, že Milly pláče, přistoupil rychle k ní. "Co se přihodit, dobrá Milly?" tázal se. "Oh, oh! Missus házet do očí talíř a tlouci rám do obličeje. Milly ukázat!" Černoch jí jemně stáhl ruce z tváří a pozoroval zranění. Pak se obrátil k seňorité Mirandě: "Missus neměla Milly tolik bít. Jak snadno Milly oslepnout na jedno oko. Když Milly roztlouci talíř, pak jej zaplatit, ale ne tlouci a házet." Vytýkat něco takovéto bílé dámě bylo ovšem příliš smělé pro černocha. Seňorita sáhla po zvonci, který stál na malém stolku, a několikrát prudce zazvonila. Ve dveřích se objevilo několik sloužících, kteří však opět zmizeli, jakmile postřehli, oč jde. Po chvíli vyšel na terasu muž, běloch. "Co se stalo, seňorito Mirando?" ptal se. "Prosím, abyste mne chránil proti těmto bestiím." "Co vám udělali?" "Tato ničemnice rozbila množství nádobí, bůhví již po kolikáté. Půjde-li to tak dále, budeme nuceni pít ze střevíců a jíst z bot. A když jsem ji potrestala, přišel tento černý darebák a počal mně to vytýkat. Odvážil se dokonce mně hrozit" "Hrozit?" "Zeus nehrozit, Zeus jen prosit!" vysvětloval černoch. "Lže!" zvolala seňorita. "Hrozil mně, že se pomstí, jestliže ještě někdy potrestám jeho nejmilejší!" 11

"Ne, ZEUS netekl pomstít!" Kdo viděl počestnou černochovu tvář, musel poznat, že mluví pravdu. Muž se však nenamáhal, aby poznal pravdu. "Výhružky?" zvolal. "To by tak scházelo/ Ukáži ti, ty černá potvoro, jak odpovídám na hrozby!" Udeřil černocha pěstí dvakrát do obličeje, až ubožák padl na zem. Černoška se k němu vrhla, ale Zeus rychle vstal, odstrčil ji a odešel, aniž promluvil slovo. Když se však octl v čeledníku, kam ho Milly následovala, zvedl pěst a řekl: "Teď být brzy konec. Já teď již netrpět toto zacházení. Zeus se pomstít. Massa Walker zůstat venku u missus?" "Ano," odpověděla Milly. Já teď jít a vzít peníze, mnoho peněz." "Jesus.' Zeus nekrást/" "Ne. Zeus nekrást, on jen vrátit chudý muž, co mu neleží. Missus nebýt v pokoji. Zeus se nebát prozrazení." Všechny pokoje byly s terasou spojeny dveřmi; a celá ta řada místností souvisela též mezi sebou. Proto se černochovi podařilo dostat se do pokoje, který obývala seňorita Miranda, aniž to kdo zpozoroval. V pokoji seňority byl malý, dámský stolek, v němž byly peníze. Zeus znal dobře zásuvku, v níž je vídával. Když však přistoupil ke stolu, shledal k svému zklamání, že tu nejsou klíče. "Oh, oh/ Zeus musí čekat, až klíč bude opět lady!" zašeptal tiše. A chtěl opět nepozorovaně zmizet. V tom však zaslechl otevřenými dveřmi, vedoucími na terasu, slovo, které ho zarazilo. "Zemře, neboť musí zemřít!" "Zeus má zemřít?" pomyslil si černoch. "Ne, on neumřít, on poslouchat!" Tiše jako kočka se připlížil za dveře. Dvě hovořící bytosti -Walker a seňorita Miranda - byli od něho vzdáleni sotva fři stopy. Slyšel každé jejich slovo. 12

Pravé mluvil Walker, a seňorita zamyšlené odpovídala: "Je ho vlastně škoda. Je to hezký a vzdělaný hoch." "Hezký! Vzdělaný! To jsou dvě hlavní věci, které vidíte na I člověku?" "Ano." "Bohatství se vám nezamlouvá?" "Ale ovšem, ačkoli se přiznám upřímně, že chudý, ale hezký muž je mně příjemnější, než bohatý a ošklivý." .Jakpak je to se mnou?" "Oh! Vy nejste ani bohatý, ani mladý, ani hezký, seňore Walkere. Ale zato nás spojují jiná duševní pouta." "Totiž?" "Rovnost našich duší," pousmála se seňorita. "Velmi lichotivé pro mne!" zabručel muž. "Ostatně jednu přednost si přiznám neodvolatelně: mám peníze, lépe řečeno, budu je mít." "Podaří-li se vše dnes večer?" "Ano." "A kolik dostanu já?" "Na to je těžké odpovídat. Kolik asi má ve své tobolce? Co myslíte?" "Devět až deset tisíc dolarů." "Slušné. Nemýlíte-li se, bude to pěkný lov. Rád bych věděl, odkud ty peníze má. Patrně objevil výnosný claim." "Eh! Jaký claim! Tento seňor Herman není žádný zlatokop na to bych vsadila krk. Vypadá na něco lepšího. Jeho vystupování je kavalírské, jemné a elegantní. Proto ho tak lituji." "Byl k vám asi na cestě velmi pozorný." "Pozorný ano, ale více ne, ačkoli jsem se velmi namáhala." "Asi jste se mu nelíbila." "Jděte k šípku, seňore Walkere! Chcete mne roztrpčit; to se vám však nepodaří. Pamatujte si, že se líbím každému, komu se líbit chci. On není jiný, než ostatní muži. Ale vraťme se k hlavní 13

věci. Jak se ho chcete zmocnit, kdyby si vše rozmyslel a ne-přišeir "Jste velice zvědavá, seňorito. Nestačí vám když víte, že se ho zkrátka zmocním?" "Ne. Chci vědět podrobnosti." "Tak, tak! Nuže - - budiž. Povím vám to, ač jde o věc zcela důvěrnou, do níž nikomu nic není. Krátce a moudře, do podkrovní světničky u staré Emérie se lze dostat nejen dveřmi, nýbrž také šatníkem, který má jedny dveře ve světnici a druhé venku v síni. Nutno jen vyčkat chvíle, kdy host spí, a vejít pak šatníkem do jeho pokoje. Stalo se to již několikrát." "Máte klíč k oné skříni?" "Ano." "Má teta Eméria vám jej dala?" "Ne. Co si myslíte! Mám paklíč." "Ona neví, co se děje ve světnici?" "Ovšemže ne." "Není jí nápadné, že jsou tam hosté okrádáni?" "Ne. Dosud si na to nikdo nestěžoval." Jak to?" "Nu, každý se tiše vystěhoval a nikdo jej už nikdy nespatřil." "Oh - myslíte -" "Zajisté. Ale upokojte se. Naše práce nezanechává stopy. Doňa Eméria se vždy domnívala, že její hosté uprchlí, aby se vyhnuli zaplacení." "To je hrozné! Jak často se to již stalo?" "Dovolte, abych o tom pomlčel vzhledem k vašemu útlocitu. Někdy je lépe nebýt zvědavý, má krásná seňorito Mirando." "Kdy se to stane dnes?" "Před půlnocí ne." "A budete sám při tom?" "Musím jít sám. Chápete snad, že nemohu poslat cizí lidi, kteří by peníze vzali a s nimi pak pohodlně zmizeli. To nejde, ale - - poslouchejte!" 14-

Dole se ozval zvuk zvonu. Byl nejvyšší čas, aby černý špeh nizel. Zeus chvátal co nejrychleji z pokoje. Když seběhl do eledníku k Milly, ptala se ho černoška: "Oh, drahý, tys ukradl peníze! Jak se Milly stydět!" "Ne. Zeus nic neukrást. Klíč jest pryč." "Chvála Bohu! Nejsi tedy ještě zloděj?" "Ne, ale master a missus být vrazi." "Ó, jakou to řeč povídáš, drahý?" "Povídat pravdu. Oni chtějí zabít dobrého massa, který mi dát včera dobré zpropitné, když čekat s vozem na missus." "Sníš, ty ztratit rozum!" "Ó, Zeus nikoli spát, Zeus vše dobře slyšet. Zeus také ještě více slyšet. Zeus nezůstat u panstva, které být vrah. Zeus je opět ; poslouchat a pak jednat." , i Na dvoře se ozval dusot koní. Přijeli dva jezdci. Na terase přistoupila seňorita Miranda s Walkerem k zábradlí a hleděli dolů. Když Walker spatřil jezdce, překvapeně vykřikl. "Vy zde master Leflore?" zvolal. "Pojďte rychle nahoru a buďte mi vítán! Jsem velice rád, že vás vidím. Newtone, pojďte také." "Nemíním vás dlouho obtěžovat," odpovídal hlas zdola. "Zas ihned odjedu!" ; "Nesmysl!" "Jsem tu jen na skok. Počkejte, hned přijdeme!" Koně obou mužů byli neobyčejně zchváceni, a na jezdcích bylo také vidět, že jsou zemdleni jízdou. Dali zvířata napojit a nakrmit a vyšli po schodech, které vedly na terasu. Walker podal nejdříve ruku Leflorovi a chtěl mluvit Ten ho však tiše varoval: "Tiše! Venku ani slovo. Půjdeme do světnice, kde nás nikdo neuslyší." "K ďasu, tváříte se nějak tajemně, starý příteli!" "Mám k tomu důvody." 15

"Hm. Záležitost, k vůli níž jsem vás sem zavolal, je vskutku důležitá a důvěrného druhu, ale přece jen nemá tak naspěch a není třeba ji tak přeceňovat, jak činíte." "Nic nepřeceňuji. Prosím, nejdříve do vašeho pokoje, master Walkere!" "Prosím, tudy!" Walker zavedl své hosty do světnice, a seňorita Miranda šla s nimi. Oba příchozí se vrhli do křesel, a Leflor se tázal: "Zdá se, že se vám v posledních dnech stalo něco nepříjemného, či ne?" "Ne." "Pak ještě přicházíme včas. Chceme vás totiž varovat před velmi nepříjemnou návštěvou." "U čerta! To zní povážlivě." "Posoudíte hned sám. Především byste měli vědět, že přicházíme přímo od Modré vody, nebo, jak Indiáni říkají, od Stříbrného jezera." "Tak, tak! Tam nahoře jste se setkal tady s Billem, sir?" "Ano, byl tam chycen, zajat, a mně se podařilo pomoci mu k útěku." "Zajat? Kým? Jak se to přihodilo, Bille?" Bili Newton alias Horin pokrčil rameny a řekl: "Vším je vinen proklatý Burkes.

Pokazil všechno a nakonec prohrál celý plán." "Jste ďábel?" "On a jeho lidé jsou pochytáni. Teď asi nebude již jediný z nich naživu." "To je proklatě špatná zpráva, kterou mi tu říkáte." "Přijde horší věc. Prozradilo se, že v tom jsou vaše prsty, a teď budete mít na krku nepřítele." "Koho?" "Především Wilkinse." "Jakého Wilkinse? AU devils! Ten člověk se opět objevil?" "Ano." 16'

"Odkud? Kde se vzal?" "U Stříbrného jezera. Je to otec oné Paloma Nakany, Růže esa." "Čert mi byl tohle dlužen! Ví ten chlap, kdo jsem?" "Ví a přichází sem s Tlustým Samem a dvěma Snakery - -" "Tlustý Sam! Snakerové - Jim a Tím!" Walker vyskočil. Jeho obličej byl na smrt bledý. "Přicházejí všichni," řekl Leflor. "A s nimi ještě jiní. Jakýsi Lvec, jemuž říkají Old Shatterhand." "Ten? Co ten chce?" "Stíhá Robina, toho hlupáka, který šel s Marikopy k Stříbrné-jezeru, aby tam nechal obětovat bílou dívku. Pronásle-jvatelé jsou mu v patách, a já čekám, že on je povede přímo n." "U čerta," rozzuřil se Walker, "tohle je pěkné nadělení! Ten el je schopen pověsit mi celou tu bandu na krk, ačkoli mně i jeho záležitostí vůbec nic není. U kozla, to je zlá věc! Kdo si to byl pomyslel! Všechno se tak dobře dařilo, a teď ajednou takové Jobovy zvěsti. Ale chci vědět vše pořádně i důkladně. Vypravujte!" Leflor, jemuž Roth poskytl nejpodrobnější informace, byl zpravodajem a řekl Walkerovi vše, co věděl. Když skončil svou sč, přešel Walker zamyšleně pokojem. Když se zastavil, řekl: "Je to zlé, velmi zlé, ale přesto doufám, že tu ránu lze řžadržet." "Čím?' "Tím, že vyklidíme soupeři pole, opustíme dům a vrazíme au do zad. Tak se stanu opět z pronásledovaného útočníkem ; získám výhodu překvapení." "Hm. Vrazit jim do zad! Jak to myslíte? Chcete jít k opuště-nému Stříbrnému jezeru?"

"Nesmysl! Což jste neřekl, že Alma WilMnsová a ona Lilian jHauserová byly dopraveny do Granite Station?" "Ano." 17

"Nuže, půjdeme tam pro ně!" Leflor vyskočil, jako by byl elektrizován. "Chcete se zmocnit těch děvčat?' "Ovšem." "Co s nimi budete dělat?" "To se ukáže později. Mám dojem, že budeme pány situace, jakmile budeme mít děvčata v rukou. Nemýlím-li se, záleží mým nepřátelům na jejich životech." "To si myslím. Musím vám říci, master Walkere, že jsem se kdysi ucházel o ruku Wilkinsovy dcery. Odmítla mne. Teď bych konečně měl příležitost k pomstě." "Pojďte tedy s sebou!" "Přisámbůh, to udělám!" "Výborně! Čím víc nás bude při takovém podniku, tím bezpečněji se podaří. Ale máte čas?" "Když jsem tak daleko, mohu jet také ještě několik mil." "Hm. Ale přece jen se obávám, že se toho nezúčastníte." "Proč?" "Zavolal jsem vás proto, abych vám oznámil věc, která se vám asi nebude příliš líbit." "Aha! Něco o panu Wilkinsovi z Wilkinsfieldu?" "Tak." "Nu, uvidíme! Kdo to tam přichází?" Walker přistoupil k oknu, aby vyhlédl na cestu. Tam dole se ozval právě dusot koně. Pak se obrátil k seňoritě Mirandě: "Alfonso, náš posel, se vrací. Teď se dozvíme, zdali se váš přítel z dostavníku ubytoval tam, kam jsme ho poslali. Jak vidím, přivádí s sebou Alfonso člověka - - je to - na mou věru, je to on - Robin!" Dole zazněl zvonek, a pak slyšeli, že jsou otvírána a opět zavírána vrata. "Master Leflore, viděl jste již někdy seňora Robina?" ptal se Walker. "Dosud ne." 18'

"Tedy se podivíte! Dávejte pozor!" Za několik okamžiků vstoupil Robin a Alfonso, které sem avedl sloužící. Stalo se, co Walker řekl. Leflor zděšeně vysko-Lil, jakmile Robina spatřil, vztáhl ruce před sebe a vzkřikl: "Mrtví vstávají z hrobů! Arthure Wilkinsi, jsi to ty?" "Promiňte, ale nemám čest vás znát," řekl Robin a pozdravil všechny přítomné. "Že ne? To není pravda! Ty mne znáš, ty mne musíš znát!" "Nikdy jsem vás neviděl, seňore!" odtušil Robin chladně. "Copak - - copak byste mu byl opravdu jen podobný? Taková podobnost -" "Podobnost tohoto pána," usmál se Walker, "vám pomohla elice levně k Wilkinsfieldu." "Jak to?" "O tom později. Především si pohovořme se seňorem Ro-binem." Jeho tvář se rázem změnila. Zamračila se, šlehaly z ní blesky í hněvu, a Walkerův hlas zněl přísně a odměřeně, když řekl: "Jaké hloupostí vyvádíte, seňore Robině?" "Hloupostí?" přerušil ho Stříbrný muž. "Ovšem. Slyšel jsem, že jste jel k Stříbrnému jezeru." "Ano. Byla to chyba?" "Neodpustitelná!" "Nevím proč. Vy byste se dopustil téže chyby, když jste tam fiposlal Burkese s jeho lidmi." "Váš podnik se nepodařil!" "Burkesův podnik také ne. Nechápu, proč mi tedy děláte i výčitky." "A já nechápu, jak jste mohl tak rychle zapomenout na služby, které jsem vám prokázal. Já to jsem, jemuž děkujete za všechno." "A stejně i vy jste mně povinen mnohými díky. Prokázali l jsme si vzájemně několik služeb - to je vše. Dnes, zdá se, jste 1 vůči mně špatně naladěn. Půjdu tedy. Nemám ve zvyku přihlí- 19

zet, aby se mnou bylo jednáno takovým způsobem. Adieu, seňores!" Robin sehrál tuto svou úlohu tak dobře, že Walker bezdéky povolil. Uchopil Robina za ruku a řekl, jako by se omlouval: "Nesmysl! Kam byste odcházel. Počkejte a neberte věc tak vážně. Všechno dnes na mne padá, takže není divu, že ztratím dobrou náladu. Posaďte se a promluvme si rozumně." "Budiž! Ale tento seňor - -" "Co je s ním?" "Nevím, bude-li vám vhod, aby všichni přítomní slyšeli o našich záležitostech." "Jen mluvme bez obalu," odpověděl Walker, ale při tom pohlédl úkosem na Billa Newtona, jako by chtěl naznačit, že ten nemusí vědět všechno. Robin pokynu porozuměl a mínil: "Radím tedy především, abyste do Prescottu poslal několik lidí na koních, kteří by vám co nejrychleji dali zprávu, kdyby přicházeli nějací cizinci." "Přijdou již dnes?" "Tlustý Sam přišel za mnou jen o dvé minuty do venty staré Emérie, a jistě se nemýlím, domnívám-li se, že tam nebude na ostatní dlouho čekat." "U čerta! Pak by zde mohli být každou chvíli!" "Ovšem." "Jářku, Bille Newtone, co tomu říkáš? Chtěl bys převzít tu stráž? Ty a Alfonso?" "Půjdu." Newton se zvedl a šel. Za několik okamžiků se ozval z nádvoří dusot koní, na nichž oba muži odjížděli. "Je pryč," řekl Walker. "Teď si můžeme promluvit otevřeně mezi sebou. Seňorita Míranda je mou důvěrnicí, Robině. Může všechno slyšet. Nuže, ven s tím! Především o vašem útěku a pronásledování a pak o wilkinsfieldské záležitosti." 20

"Well, vezmu to od začátku. Poznal jsem velmi hezkou dívku, ro tak hezkou jako seňorita Miranda. Jevila vůči mně neoby-nou plachost. Snažil jsem se, abych z ní vylákal důkaz i nejnepatrnější náklonnosti, ale nadarmo." "Ah! Pak již

jistě věnovala svou náklonnost někomu jinému," la seňorita Miranda. seňorito. Vím bezpečně, že milovala až dotud jen své rodiče, a přesto mně nemohla vyhradit ani nejmenší misko v srdci. Přiznám se upřímně, že mne to nemálo mrzelo, umínil jsem si, že udělám vše, abych dívku získal. Když spomáhala laskavost, zkusil jsem to přísností. Když se Mari-avé rozhodli, že potáhnou k Stříbrnému jezeru, vydal jsem s nimi na tu cestu a vzal jsem děvče s sebou a pohrozil jsem s bude obětována na hrobě jakéhosi indiánského náčelníka, ekával jsem, že strach z ní učiní beránka." "Kdo vlastně je ta zajímavá dívka?" "Jmenuje se Lilian, více nesmím říci." "Hezké jméno. Prosím, pokračujte!" A Robin vypravoval o tažení Marikopů do hor a o nezdaru rých úmyslů. Nechtěl Lilian ublížit, a svolil, aby byla dopra-ena na ostrov a uvázána ke kůlu jen proto, aby posádka misie ohledu k ní ochotněji přistoupila na podmínky Marikopů. ', ostrova však zmizela způsobem pro Robina nepochopitelným. "Od té chvíle jsem ji ztratil," doložil, "a vinu na tom mají šicími ti chlapi, kteří zkřížili mé plány. Nejvíce ovšem Old hatterhand. Nechápu, jaký zájem má ten člověk na tom, aby dně lezl do cesty." "Hm! Na vašem místě bych byl Stříbrné jezero tak rychle ustil!" pronesl Walker zamyšleně. Eh! To bylo jediné, co jsem mohl dělat, a ještě jsem si při musel pospíšit. Marikopové se spojili s mými nepřáteli, lo se s jistotou očekávat, že se společně zahryznou do mého sžichu, neboť kdykoli lišák a vlk uzavírají přátelství, daří se vci vždy špatně. Proto jsem zmizel. Netušil jsem, že se za 21

mnou pustí tak rychle a zprudka. Již následujícího jitra jsem zpozoroval, že jsem pronásledován, a hnal jsem tedy koně do západu, jen abych udržel svůj malý náskok. Ale, jak se zdá, nebylo to mnoho platné." "Ne, a mohl jste si tu námahu ušetřit," podotkl Walker. "Jedete od jezera přímým směrem na Prescott. To každému stačí. Můžete dělat deset kruhů, oblouků, nebo oklik, přece všichni vědí, jaký je váš cfl. Neukázal jste v té záležitosti příliš ducha, drahý Robině. Ale největší chyby jste se dopustil tím, že přicházíte ke mně. Přivádíte mi pronásledovatele rovnou na krk." "Domnívám se, že pro vás bude snadné se jich zbavit." "Prosím vás, jak?" "To je vaše věc. Vyjádřil jste se o mých duševních schopnostech tak málo pochvalně, že ponechám na vás, abyste dokázal větší chytrost." "Buďte si jist, že udělám co mohu. Ale teď jde o vás. Měl jste se pustit jakýmkoliv jiným směrem, jen ne tím, jenž vede ke mně." "Věřte, že by to nebylo k ničemu. Takoví slídilové neztratí stopu nikdy. Ostatně vědí, kdo jsem a dozvěděli se od Marikopů i od Lilian, kde bydlím. Mohou tedy jít do Údolí smrti, aby mne tam očekávali." "Co vám vlastně mohou udělat? Nic! Že dívka měla být obětována, to byl jen žert." "Zapomínáte, že je mezi nimi starý Wilkins." "Aha! Bojíte se toho strašidla?" "Tak se ptáte vy? Zapomněl jste snad na všechno, Walkere?" "Má paměť je znamenitá, nemějte o ni obavy. Zpráva, kterou jste mi před několika měsíci poslal, u mne nezapadla. Informoval jsem okamžitě seňora Leflora, a žádal jsem ho, aby ke mně přišel. Teď, když seňor Leflor přišel, můžete mluvit." "S radostí. Především: ví seňor Leflor, jakým způsobem se stal majitelem plantáží na Wilkinsfieldu?" "Zajisté. Koupil je." 22

"Pshaw! Zaplatil sotva polovinu ceny. Ví, jak jste získal (flantáž vy?" "Zcela přesně ne." "Ale teď to asi budete chtít vědět, viďte, master Leflore?" "Ovšem, ačkoli upřímně přiznám, že zcela nerozumím - -" ‚Počkat!" skočil mu do řeči Walker. "Věc byla svého času ena mezi námi dvěma, master Robině, a nevidím důvod, by také neměla zůstat jen mezi námi!" "Nemám nic proti tomu, ale co kdyby se Artur Wilkins lnou dostavil do WiMnsfieldu a vznesl nároky -" "Šílíte, sir?" vykřikl zděšeně Walker. "A co kdyby s ním přišel i správce Adler?" "To je bláznovství! Vždyť ti dva jsou mrtví!" "Mrtví někdy vstávají z hrobů." "Robině, teď toho mám dost! Takové hloupé vtipy -" "Mluvím vážně. Ti dva dosud žijí!" "Cože? Žijí?" Walker vyskočil a postavil se nanejvýš rozrušen proti Robi-vi. Také Leflor pocítil mrazivý pocit hrůzy a zmatku, ačkoli záležitost v celém rozsahu. Byl však první, kdo se latoval. "Počkejte, pánové," řekl, "rád bych, abyste mi věc poněkud ysvětlili. Je mi sice nadmíru lhostejné, zda ti dva mužové ještě žijí či ne, ale rád bych věděl -" "Pomalu, pomalu!" přerušil ho Robin. Mluvíte-li tak, pak lovšem nevíte to nejdůležitější. Kdyby Arthur Wilkins skutečně f žil, musel byste mu Wilkinsfield odstoupit!" "Jak to? Vždyť jsem za plantáže zaplatil!" "Nikoli však jemu, nýbrž zde masteru Walkerovi." "Co je na tom?" "Velmi mnoho. On totiž nebyl majitelem." "Nedělejte hloupé vtipy!" "Není to žert, ale vážná věc. Můj přítel Walker se setkal s pravým Arthurem Wilkinsem v Santa Fe a nesmírně se podivil 23

neobyčejné podobě, kterou mel ten člověk se mnou. Připojil se k němu a vyzvěděl na něm všechny jeho záležitosti. Ten mladý muž mu ukázal i své papíry. Jaký Walker je, poznal hned, že zde může udělat znamenitý tah. Svedl Wilkínse k cestě do Údolí smrti, kde jsem tehdy právě začal znovu dolovat ve starých rtuťových dolech. Řekl mi o svém plánu; plán nebyl špatný, a souhlasil jsem s ním. Wilkinsovi jsme vrazili do hlavy kulku, a zmocnili se jeho listin. Jeli jsme pak do Santa Fe, kde jsem s velkým potěšením vystupoval jako Arthur Wilkins -; podobnost mi to velice usnadňovala. Na základě listin jsem prodal svůj, vlastně Wilkinsův Wilkinsfield a také pohledávku u jeho strýce. Walker šel potom do Wilkinsfieldu a prodal své nároky vám. Tak se dostala plantáž do vašich rukou, milý master Leflore!" Leflor se tvářil, jako by procitl ze sna. Obrátil se tázavě k Walkerovi a ten mlčky kývnutím potvrdil Robinovo líčení. "Ale pak - -" koktal Leflor, "pak jste vlastně vrahové - -" Walker se zachmuřil. "Bylo by slušnější, kdybyste volil jiný výraz, master Leflore," řekl příkře. "V domě oběšeného se nemluví o provaze." "Jste - podvodníci!" "Do toho vám nic není. Pokud vás znám, není vaše svědomí tak citlivé, abyste při podobné příležitosti musel padnout do mdlob." "Jsem úžasem celý ztrnulý!" "To přejde, sir, to přejde." "Jsem vlastně váš spoluviník!" "Nevím proč? Až doposud jím nejste, ale budete jím." "K tomu mám proklatě málo chuti." "Pak ztratíte Wilkinsfield!" řekl stručně Robin. "Cože? To nepřipustím, to je prostě nemožné! Ztratit Wilkinsfield by pro mne znamenalo ztratit všechno. Nechci vám nic zamlouvat - žil jsem poněkud vesele. Mé vlastní plantáže jsou již dávno ty tam. Mám již jen Wilkinsfield." 24'

"Říkám vám, že jej ztratíte, vyjde-li najevo, že koupě nemá ávní účinek." "Proklatě! Poslyšte, vy dva jste podezřelí patroni! Není to pro ne zrovna velká čest, počítat se k vašim známým." "Mluvme rozumně," řekl Walker. "Co vám tady

Robin polda, je proklatě ošklivá historka, to chápu, ale přesto ne-lyslím, že byste proto z morálního bolu skočil do vody. Až asud vám nehrozí vůbec žádné nebezpečí. Sám nevím, proč as master Robin zbytečně děsí. Pokud já vím, je Arthur Wilkins ev, a Adler, jeho dozorce rovněž. Ten se pustil na Západ, Wilkinse hledal, opravdu také jeho stopu našel a dostal se ní do Údolí smrti. Tam padl do rukou Robinovi, který mně l, že s ním udělá krátký proces." "Zabil ho?" tázal se zděšeně Leflor. "Mně aspoň řekl, že ho zabil. Nuže, Robině, jak to vlastně "Trochu jinak," řekl tázaný, klidně se usmívaje. "Ve sku-fptečnosti to dopadlo tak, jak jsem před chvílí řekl. Wilkins i Adler dosud žijí." "Vy jste Adlera nezabil?" zvolal Walker. "Ne." "U všech čertů, člověče! Vy jste mne obelhal!" "Nechtě si to vysvětlit. Měl jsem dva velmi dobré důvody, l abych ho nechal naživu. Walker rozčilením zbledl na smrt. Upíral oči na Robina jako i dravec a vykřikl: "Důvody - důvody? Tedy přece ještě žije? A Wilkins také?" "Jak jsem již řekl - ano!" "Pak jste buď největší hlupák na světě, nebo nejbídnější ničema, jakého jsem kdy poznal. Oni žijí! Žijí! Nemohu tomu ani uvěřit! Zdá se mi to nemožné! Můžete přísahat, že mluvíte ! pravdu?" "Jakou přísahu chcete?" Walker popadl Robina za obě ruce a křičel: 25

"To je pitomost! Měl bych vám hned vrazit nůž do krku za takovou ničemnost. Nevíte, že tím nejen mne a tohoto seňora, ale také sám sebe přivádíte do největšího nebezpečí?" "Vím," odpověděl klidně Robin. "Ale prosím vás, pusťte mne a nešermujte mi tak před očima! Nejsem kluk, s nímž byste si mohl dělat, co se vám zlíbí, vy proklatý blázne!" "Cože? Ještě urážky?" "Chovejte se slušně a nikdo vás nebude urážet!" "Slušně! Mám snad dělat poklony člověku, který jedná bezhlavě?" "To od vás nežádám. Chci jen, abyste se ovládal a nepokládal mne za hlupáka, který tancuje podle vaší písničky. Nejsem z těch, kteří by spolkli nějakého toho hlupáka a ničemu. Vím vždycky, co dělám." "Když jste ty dva nechal naživu, nevěděl jste asi, co děláte!" "Věděl jsem to velmi dobře." "Nuže, povězte nám laskavě, co jste věděl, můj nejlepší seňore Robině." Walker mluvil posměšně, pod maskou posměchu jím však lomcoval vztek. Robin naopak odpovídal klidně, obchodnicky: "Věděl jsem především, že v rtutbvých dolech není příliš zdravé -" "To vím také. A co na tom?" "Rtuťové výpary rozežfirají lidskou tkáň, rozleptávají organismy, proto je nadmíru nesnadné získat dělníky. A naleznou-li se, je nutné jim platit mzdy přímo neslýchané." "Po tom mně nic není a také to sem nepatří!" "Naopak, patří to sem. Nemohl jsem dostat dělníky. Pak jste mi přivedl toho Arthura Wilkinse a přál jste si, aby zmizel. Nebyl jsem tak hloupý, abych ho nechal zemřít na jeho zranění! Uzdravil se, a pak jsem ho strčil do rtuťových dolů, kde musí pracovat." "Člověče, kdyby vám utekl?" 26-

„Je chycen a utéct nemůže. Pracuje pro mne, a když zahálí, astane výprask." "A správce Adler?" "Toho potkalo stejné štěstí." Walker lapen hrůzou odstoupil o krok od Robina. Po chvíli ticha zvolal: "Štěstí! On tomu říká štěstí! Člověče, muži, Robině, já zabiji žděho, kdo je mně v cestě; ale abych někoho mučil zdlou-piavou a hroznou smrtí, to nedokáži, to je nad mé síly!" "Každý dělá, co dokáže. Mám více takových dělníků, kteří p nikdy nespatří denní světlo. A jsem spokojen. Je zajímavé, l že naděje na vysvobození je udržuje dost dlouho při síle." Když ta slova pronášel, sešklebil Robin tvář v ohavném lúsměšku. Ale hned zas byl klidný a jeho oči se dívaly chladně. "Ostatně měl jsem ještě jiný důvod," pokračoval, "proč srn ty dva nechal naživu. Z toho, co vám teď řeknu, Wal-Bcere, poznáte, že jsem stejně upřímný, jako nebojácný. Nedů-tvěřoval jsem vám nikdy a nebudu vám nikdy úplně důvěřovat. Že jsem neusmrtil Wilkinse a Adlera, se stalo proto, abych Iměl dvě velmi dobré zbraně proti vám - kdybych je někdy í potřeboval." "Věděl jsem to!" vykřikl Walker. "Viďte, opatrnost nikdy neškodí. Náhodou se někdy rozejde-Sme - -" "Náhodou! Náhoda mohla, anebo může vysvobodit i ty dva!" "Ne, to není možné! Jsem si jimi tak jistý, jako teď vaším l přátelstvím. Ale už dost! Není čas k podobnému rozhovoru. íRekl jsem vám, že jsme pronásledováni a že pronásledovatelé ítu mohou být každou chvíli. Jsou tu důležitější věci, které musíme projednat." "Bohužel!" přisvědčil zuřivě Walker. "Kdyby toho nebylo, jednali bychom spolu jinak, a o našem přátelství bychom si také ještě promluvili. Nuže, co? Což, kdyby se vaši pronásledovatelé pustili k vašemu hnízdu, he?" •27

"Neptejte se, neboť jsem i tak přesvědčen, že tam půjdou. Lilian jistě žvatlala a povede je lam. A to je právě důvod, proč k vám přicházím. Musíte mne pomoci!" "Tak, tak! Vy uděláte hloupost a jednáte proti mé vůli a teď se dovoláváte - - Poslouchejte - Už jsou tady!" Ozval se koňský dusot. Bili Newton i Alfonso se vraceli. Jeden z nich vyběhl nahoru a ohlašoval, že dole v údolí spatřili dva jezdce, kteří dorazí asi za hodinu k domu. Bili Newton v nich poznal Old Shatterhanda a Tlustého Sama." • "Tady to máte!" řekl. "Co teď?" "Nezbývá nám nic jiného, než prozatím jít z cesty," mínil Walker. "Proč? Zneškodníme je!" "Nemohli bychom spáchat větší neprozřetelnost. Ti dva přicházejí, aby se zde poohlédli. Kdyby se nevrátili ke svým, měli bychom ostatní již zítra na krku. Ne, ne! Zde v domě se jim nesmí nic stát. Dnes večer mám práci ve městě. Pojedu tam, ovšem oklikou, a vrátím se, až ti dva zmizí. Pro vás dva, seňores Leflore a Robině, mám dobrý úkryt venku. Pojďte!" "A co já? Co bude se mnou?" ptala se seňorita Miranda. "Vy seňorito, uvítáte co nejvlídněji oba muže, kteří k nám přijíždějí na návštěvu." "A co odpovím na jejich otázky?" , Je třeba, aby k vám měli důvěru, neboť s vaší pomocí se jich zmocníme. Řekněte jim tedy pravdu, kterou beztak již vědí. Povězte jim, že nějaký cizinec, totiž seňor Robin, jehož jméno však neznáte, přišel a že jsem s ním odjel do města, odkud se vrátím až k půlnoci, nebo zrána. Buďte k nim co nejzrotomilejší - - dovedete to přece znamenitě." "Mám je pozvat, aby byli našimi hosty?" "Zajisté. Jiné zprávy jim však nedávejte. Nuže, seňores! O všem ostatním si promluvíme při jízdě." Tři muži sešli rychle dolů, kde stah' koně. Také Walkerův kůň byl vyveden ze stáje a rychle osedlán. Služebnictvo dostalo příslušné rozkazy, a pak 28

íjdjeli Walker, Leflor, Robin, Alfonso a Bili Newton zadními l tvraty do lesa, jímž projeli obloukem, aby nepotkali oba lovce. Walker sice řekl, že si o dalším pohovoří při jízdě, nebylo to Jfiřšak možné. Blížil se večer, a pod lesními velikány byla již llkoro tma. Všichni museli všechnu pozornost věnovat sobě a svému koni. Cesta ubíhala velmi zvolna a v

naprostém tichu. f Walker jel v čele. Nezamířil k silnici, nýbrž objížděl celé liněsto velkým obloukem, až narazili na protější straně k prvním f ftavením. Projeli několika uličkami a spatřili před sebou po l Chvíli světla zájezdního hostince na hlavní cestě. Tam sestoupili Jp8 koní. Walker vstoupil do domu zadním vchodem a vyšel pak p s mužem, jenž se ujal jeho společníků. Zavedl je do malé světnice ve vedlejší budově a postaral se též o jejich koně. jHíikdo je nespatřil. Walker sám se pak vydal pěšky do ulic escottu, v nichž se již stmívalo - - 29

Kapitola druhá NOČNÍ TOULKY PRESCOTTEM

Old Shatterhand s Tlustým Samem dorazili k Walkerovu obydlí, když již byla tma. Celé průčelí budovy bylo ponořeno ve tmě, kromě jednoho okna, které zářilo světlem. Oba lovci seskočili s koní, a Tlustý Sam zatáhl za zvonec. Brzy nato se pootevřela vrata, vedoucí do dvora. Nebylo možné vidět, kdo za nimi stojí, ale ozval se mužský hlas: "Kdo zvoní?" "Dva lovci. Bydlí zde seňor Walker?" "Ano." "Je doma?" "Ne. Vyjel si, ale zase se vrátí. Co si přejete, seňores?" "Rádi bychom s ním mluvili. Seňorita Miranda také odjela?" "Ne. Ta je doma." "Smíme promluvit aspoň s ní?" "Přijme-li vás, ano. Pojďte do dvora!" "Nemáte u domu corral?" "Zajisté, zde vlevo." "Abychom vás neobtěžovali, postavíme koně raději tam." 30

"Proč, seňores? Máme pohodlný dvůr a stáje!" "Naše zvířata jsou zvyklá spát pod širým nebem." Oba lovci měli dobrý důvod, aby umístili koně raději v corra-lu. Když se tak stalo, vstoupili do dvora. Sluha zavřel za nimi bránu, zavedl hosty na dvůr a pravil: "Pojďte za mnou." Oba muži šli za ním nahoru, kde seňorita Miranda, zvědavá na oba proslulé lovce, jejich příchod již netrpělivě očekávala. Když vstoupili, seděla na divaně, od jehož rudých polštářů se její světlý šat nápadně odrážel. Pokývla hlavou, když ji oba mužové pozdravili, a tázala se: "Co si přejete, seňores?" "Přišli jsme, abychom promluvili se seňorem Walkerem," pfekl Old Shatterhand. Při plném, příjemném zvuku jeho hlasu se na něho mladá jŽena poprvé bystřeji podívala. Její pohled byl v prvním okamži-jf: -Jku věnován Tlustému Samovi. Zdálo se jí, že neviděla ještě nikdy předtím tak směšnou postavu. Když nyní pohlédla na postavu druhého muže, poněkud se zachvěla. Viděla skoro všední tvář, ale modrošedé lovcovy oči na ni hleděly tak pronikavě a s tak vážnou zkoumavostí, že se jí zdálo, jako by nic před nimi nemělo zůstat utajeno. Aniž to měla vlastně v úmyslu, vstala a odpověděla: "Seňor Walker není bohužel doma." "To jsem již slyšel. Kdy se vrátí?" "Neřekl mi to; může přijít každou chvíli. Chcete-li, počkejte zde na něho, seňores." "Dovolíte-li - -" "Nu, jistě že seňorita dovolí!" řekl vesele Sam, kterému se zdálo uvítání poněkud chladné. "Vždyť to povídala." A tlustý se hned posadil na nejbližší křeslo, opřel se pohodlně ;o lenoch, natáhl krátké, tlusté nohy jak nejdále mohl a spokojeně odfoukl: '31

"Uff! Znamenitá židlička, skvělé pohodlí. Seňorito, nemáte ponětí, jak pohodlně bydlíte." "Jsem ráda, že se vám u nás líbí," usmála se. "Neobyčejně. Musím vám říci, že nehledáme jen seňora Walkera, nýbrž i vás. Máme vám vyříditpozdrav." "Od koho?" ' "Od vaší tety, dony Emérie." "Ah! Byli jste u ní?" "Ano, vypravovala nám o vás a doporučuje nás vaší přízni." "Jste mi vítáni, seňores. Prosím, abyste u nás pobyli déle. Je možné, že se seňor Walker vrátí teprve pozdě v noci. Dovolíte-li, zavedu vás do vaSich pokojů." "Nechceme zneužít vašeho pohostinství," řekl Old Shat-terhand. "Nesmysl! Proč zneužít!" zvolal Sam. "Vždyť je na seňoritě vidět, že to pro nás dělá ráda. Je to tak, milé dítě?" "Velice ráda!" odpověděla s úsměvem. "Neřekl jsem to? Vždyť to máte napsáno na tváři, že nás ráda vidíte. Ale povězte mi, vyjel si seňor Walker sám?" "Ne." "Doprovázel ho někdo?" "Cizí seňor, který je naším hostem." "Již dlouho?" "Oh ne! Teprve od dnešního odpoledne." "A vrátí se s ním váš host?" "Zajisté. Jeho pokoj je pro něho připraven." "Výborně! Smím vědět, jak se jmenuje onen seňor?" "Neslyšela jsem jeho jméno. Nebyla jsem v domě, když přišel. Zdržel se u nás jen krátký čas; pak on a seňor Walker odjeli. Zaslechla jsem cosi o koupi koně. Smím se tedy těšit, seňores, že přijmete mé pozvání?" Tentokráte odpověděl Old Shatterhand: "Obáváme se, seňorito, že bychom vás urazili, kdybychom vaše přání nepovažovali za rozkaz." 32

"Prosím, pojďte tedy se mnou! Vykáži vám pokoje." Mladá žena kráčela před nimi a vedla oba hosty do levého křídla budovy, kde jim vykázala dvě malé místnosti, ležící vedle e. Byly to čisté a prostě zařízené světničky. V každé byl stůl, židle, žíněnka, sloužící za lůžko, s koňskou houní na přikrývání, džbán vody a umývadlo - to bylo vše, ale pro Arizonu v oněch dobách to byl přepych. "Seňores se mohou zatím poněkud oprášit," pravila, "a já si iždovolím pro ně poslat, jakmile bude připravena večeře." Rozsvítila dvě připravené svíčky, odešla a zanechala oba samotný ve dvou místnostech spojených otevřenými Idveřmi. Lovec odložil svrchní oděv a ponořil tvář do vody v umy-ffadle. Sam ho ve svém pokoji napodobil. "Hm," pronesl při tom. "Zdá se, že zde byli na nějakou ávštěvu připraveni." Lovec otevřenými dveřmi slyšel jeho poznámku. "Proč myslíte?" ptal se. "Nevidíte, jak je tu vše uchystáno? Mýdlo, ručník a tak dál! konce je v nádobě čerstvá voda." "Nu, to by nebyl žádný důkaz." "Myslíte? Jen si vzpomeňte na Robina." "Myslím na něho a v tom se naše úsudky shodují. Robin 61, zeje pronásledován. Mohl si domyslet, že my, kteří jsme svedli mu zůstat na stopě po celou cestu od jezera až sem dolů budeme v patách i zde. Mohl tedy skutečně Walkerovi šit náš příchod." "Snad teď zmizel s Walkerem jen proto, aby přivedli po- líky, kteří nás přepadnou." "I to je možné." J)amned! Tento dům by tedy mohl být pro nás past." "Toho se nebojím. Při malé opatrnosti se nám nemůže nic Ale pospěšte si! Rychle se umyjte. Snad nás velmi brzy avolají k večeři."

"Well, musíme se hezky vymydlit. Ať ta seňorita pozná, že Tlustý Sam není jen tak lecjaký gentleman. Přičiním se, abych na ni udělal dojem." Když se umyli, vyčistili si oba lovci šaty pokud to jejich prostý cestovní oděv umožňoval. Ale změna, kterou tím v svém zevnějšku vyvolali, nebyla ani hodná řeči. Seňorita Miranda se zatím vrátila do přijímacího salónku, kde se zastavila před zrcadlem a zkoumavě na sebe pohlížela. "Mám k nim být roztomilá," hovořila

k sobě v duchu. "Na to se Walker neptá, je-li to pro mne lehké nebo těžké; pokládá mne za otrokyni svých rozmarů. Je to již více než mrzuté. Malému tlustému chlapisku bych ani ruku nepodala, a ten druhý - -hm--" Odvrátila se od zrcadla, přešla několikrát po pokoji a pak pokračovala v úvahách: "S tím druhým by snad byla příjemnější zábava, kdyby nebylo těch jeho chladných, pronikavých očí. Hovoří zdvořile, vlídně, ale z člověka při tom oči nespustí, jako by ho studoval. Eh - jaké hloupé úlohy pro mne to Walker vymýšlí ... Co z toho mám? Opovržení a nebezpečí!" Stanula opět před zrcadlem. "Dobře, pokusím se o to. Udělám-li na něho dojem, bude vždy ještě dost času rozhodnout, co udělám dál. Nepodaří-li se to, nic neztratím. Času však není nazbyt. Jednejme rychle. Doufám, že tím chvatem nevzbudím podezření." Upravila si ještě nějakou maličkost na svém obleku, pak dala přinést večeři a zavolat oba hosty. Ačkoli lovec postřehl, sotva vstoupil, že Miranda se snažila svůj zjev učinit ještě přitažlivějším, tvářil se, jako by to nepozoroval. Bylo mu vykázáno místo po pravé straně mladé ženy; Sam seděl proti němu. K večeři bylo různě upravené maso a kukuřičné holáče. Oba muži s chutí jedli, hostitelka se však nedotkla skoro ničeho; zato předkládala Old Shatterhandovi nejlepší části masa. 34'

• Lovec si toho na pohled nevšímal. Také Sam s počátku nic nenamítal. Maso mizelo kus za kusem za jeho zdravými zuby. Ate pak, když byl nasycen, řekl: "Ale teď prosím seňorito, abyste se také jednou podívala na ttne. Že jste mému příteli dala lepší část večeře, mne nemrzelo, přeji mu to, ale svou pozornost nesmíte udělovat tak jednostranné." • "Myslíte, že vás zanedbávám?" tázala se, a poněkud zčervenala. "Určitě. A to je chyba. Věnujete totiž svou pozornost právě tomu nepravému." "Jak to?" ' "Můj přítel byl již pětkrát ženatý. S první ženou se dal rozvést, druhá mu utekla, třetí opustil sám, a čtvrtá a pátá vedou]proti němu pře a exekuce. Já však jsem ještě nikdy ženatý fiebyl, jsem mládenec v nejlepších letech a srdce mám dosud vSvobodné." • Každá jiná žena by podobným oslovením byla uvedena rozpaků, avšak seňorita Miranda propukla v smích. Obra- •čejíc se k lovci, pravila: "Zdá se mi, že tento tlustý seňor žertuje?" \, "Ano, činí tak velice často a rád." "Nejste tedy ženatý?" "Ne." • "A nebyl jste?" "Ne. Svazky, o nichž se zmínil můj přítel, mne na štěstí ještě nespoutaly." : "Za to však on je jistě již ženatý?" "Ne. Nechci se mu mstít a říkám vám pravdu." "Mluvíte o štěstí, že jste ještě nebyl spoután manželstvím. Je ten stav ve vašich očích vskutku tak nežádoucí?" "Neuvažoval jsem o tom." Lovec odpověděl stručné, skoro neochotně; bylo vidět, že rozhovor tohoto rázu mu není vůbec příjemný. Zato Sam, který 35

si rád zažertoval, ochotné navázal nit rozmluvy a záhy se mu podařilo svést ji na pole žertu a smíchu. "Ptejte se raději mne, seňorito," řekl, "a já vám rád odpovím, neboť jsem v těch věcech zběhlý." "K vám bych měla jen jednu otázku," pravila mladá žena s potměšilým úsměvem. "Ven s tím!" "Povězte mi, zdali jsou všichni muži ve vaší vlasti tak tlustí jako vy." "Všichni," odpověděl Sam. "A víte proč?" "Nuže?" "Protože naše matky dávají dětem v prvních letech jen játrové knedlíčky s okurkovým salátem. To neobyčejně podporuje růst, takže tříletý kluk je u nás tak silný, jako u vás šestiletý." Mladá žena se opět usmála a udržovala pak další rozhovor se Samem v tomtéž lehkém, rozmarném tónu, ač v duchu byla zklamána tím, že se jí nepodařilo vzbudit v lovci větší zájem. Její ženský pud jí říkal, že jí opovrhuje. To ji popuzovalo a zároveň ji to nutilo přemýšlet. Měl-li vůči ní předsudek, pak ji musel znát. A odkud ji znal? Byla jen jedna osoba, která mu mohla dát zprávu. Proto se tázala, obracejíc se k němu tváří: "Seňore, zmínil jste se, že jste dnes byli v domě doni Emérie, mé tety. Zajisté o mně mluvila?" "Ano, doporučila nám, abychom se na vás obrátili." "Doňa Eméria není vlastně mou dobrou přítelkyní." Jakže? Vaše příbuzná?" "Je trpkou zkušeností, že právě u příbuzných se setkáváme často s nejmenším pochopením." "Zajisté nějaké rodinné nedorozumění." „Nejen to. Slyšela jsem, že má teta o mně mluví způsobem, který mně nemůže být milý. Řekla snad i vám něco takového?" "Ne. Naopak, zdálo se mi, že o vás smýšlí neobyčejně dobře a laskavě. Doňa Eméria je seňorovi Walkerovi velice vděčná, že vám poskytl tak dobré postavení ve svém domě. 36'

"Ona tím asi chtěla říci, že si toho postavení nezasluhuji?" "O tom se nezmínila ani slovem." "Ale mluvila o dřívějších časech " "Řekla jen, že jste mnoho cestovala." "Ó, teď rozumím. Teď vím vše! Pomluvila mne u vás." "Ne, ani slovem." "Zapíráte. Nechcete mně to říci. Chcete být zdvořilý a při nejste upřímný." i "Ujišťuji vás, že je tomu tak, jak jsem řekl. Nemohu přece mluvit nepravdu, která by vás ke všemu ještě mrzela." "Dobře. Nemluvme již o tom. Vím na čem jsem." í Seňorita Miranda se odvrátila. Zdálo se, že její nálada se pokazila. Tak se stalo, že zbytek doby věnované večeři byl za-mlklý, a protože oba lovci byli unaveni, zvedl se konečně Sam. "Pojďme spát," navrhl. "Vidím na hodinách, že je již deset. (Podívám se jen ještě ke koním; je to můj starý zvyk." Sešel dolů. Vrata vedoucí ven ze dvora byla zavřena. Klíč zámku nebyl. Sam tedy zamířil k čeledníku, aby se vyptal na . Cestou po nádvoří se setkal s černochem. "Kde je klíč od vrat?" tázal se ho. "Co massa chtít s klíčem?" "Mám koně v corralu a chci se na ně podívat." "Zeus přinést klíč." Černoch se brzy vrátil a když vrata otevřel, vyšel za Samem corralu. Oba koně lovců tam leželi na zemi. Sam se s nimi laskal, jak míval ve zvyku a chtěl se pak vrátit do domu. tom se však černoch dotkl jeho ruky a tiše řekl: "Massa ještě počkat! Jak se nazývat massa!" .Jmenuji se Sam, Tlustý Sam. Proč se ptáš?" "Tlustý massa Sam být dobrý přítel od massa Walker?" "Ptám se tě, proč ty otázky?"

"Protože Zeus mít dobrý důvod." Sam nevěděl, co by odpověděl. Nechtěl černochovi odepřít Ipověď, ale nechtěl se mu také nijak zpovídat. Nemohl mu říci, 37

že přišel jako Walkerův nepřítel, a přece z černochova počínání pozoroval, že má něco na srdci, co by příteli svého pána sotva řekl. Proto pronesl neurčité: "Nejsem ani přítel ani nepřítel massa Walkera. Neznám ho tolik." "Massa se chce stát jeho přítelem?" "Ne, nezáleží mi na něm. Tvůj massa je mi vlastně lhostejný, rozumíš, nic mi do něho není." "Ó, kdyby Zeus mohl vědět, že massa mne nezradit -" "Hloupost! Dobrého člověka nikdy nezradím." , Já být dobrý,

velice dobrý muž." "Rád ti věřím. Jak se zdá, chceš mně něco říci." "Ano." "Pověz mně to tedy." "Massa dříve slíbit, že mne nezradit." "Nezradím tě." "Ale přísahat to!" "Dobrá, přísahám. Zde má ruka." Sam podal černochovi ruku. V Americe, kde jsou černoši pokládáni za méněcennou rasu, to byl řídký projev přátelství. Černoch se radostné chopil Samovy pravice a řekl: "Teď být Zeus jist, že moci mluvit Zeus znát mladý, hodný massa, jenž přijet s missus Mirandou v dostavníku. Tento massa být velmi brzy mrtev." "Co říkáš? Chtějí ho zavraždit?" "Ano, být vražda." "Kdy?" "Dnes o půlnoci." "Kdo to chce udělat?" "Massa Walker." "Blázníš?" "Ó, Zeus nebýt blázen! Zeus být velice chytrý!" Jak ses to dozvěděl?" 38

"Zeus poslouchat. Massa Walker mluvit o tom se seňoritou Mirandou." "Vypravuj mně všechno!" "Říci nejprve, zda chce massa zachránit ubohý mladý massa, který bydlet u učené Emérie?" "Ano, to se rozumí. Ale povez, proč mi to říkáš?" "Zeus již říci, že být velmi dobrý, poctivý chlapík. Mladý massa mně dat dar. Massa Walker však dát jen mnoho ran." "Ach, ty se mu chceš mstít?" "Ano, já se mstít." "Hm. Pomsta je ošklivá věc, ale přesto ti rozumím. Budu ti nápomocný. Nejsem naprosto žádným přítelem massa Walkera. Je to lotr, a my jsme přišli, abychom ho klepli přes prsty." "Krásně, velice krásně! Ale nejen klepnout přes prsty, ale ! také přes hlavu a na záda. Massa být vrah a zloděj. On chce mít ifdice mnoho peněz od mladý massa, jenž přijet s dostavníkem." "Tak, tak. Ale jak to chce zařídit?" "On jít skrze šatník." "U čerta! Podívejme se!" "Ano, massa mít od něho klíč." Zeus nato vypravoval obšírněji, co potají vyslechl, a pak "Já snad slyšet ještě více, ale tu přijít jezdci, dva bflí massa, poliž massa Newton a ještě jiný jezdec." "Newton? Odkud přišel?" "Ani to nevědět. Massa Newton být na cestách. Přivést jiného a. Pak přijít massa Alfonso s massa Robin. Dlouho mluvit hoře v pokoji. Ale když později vy přijíždět, uprchli všichni lalými dveřmi vzadu." "Kam?" "Mně nic neříci, ale jistě do města." "To jsou důležité zprávy, které od tebe slyším. Budeme ti za : vděční." "Ó, massa, jen vy mně pomoci odtud, mně a Milly!" 39

"KdojeMilly?" "Má nevěsta, velmi dobré, milé děvče." "Jsi jejím nápadníkem?" "Ano! Zeus být velmi dobrý nápadník." "To mne těší. Takovým lidem rád pomáhám. Je tvá Milly hezká?" "Velice mnoho a silně hezká. Být ještě mnohem hezčí nežli já." "Opravdu? To bude nesmírná krasavice. Ale ppslyš, pověz mi ještě, jestli by bylo možné, abych já nebo můj přítel opustili dům, aniž to kdo v domě zpozoruje?" "To být velice snadné." , Jak bychom to udělali?" "Zeus bdít celou noc, on zkrátka otevřít vrata." "Dobrá, můj milý, uděláme to tak. Ty budeš bdít, abys nás pustil odtud, a pak snad zase zpět! Ale teď musím odejít. Čekej zde!" Vrátil se do domu. Když Sam vyšel na schody, vycházel právě lovec z jídelny. V ruce držel svíčku. Seňorita stála na prahu a přála mu dobrou noc. Také Sam se s ní rozloučil a šel se svým přítelem nejdříve do jeho světnice. "Nuže, co je nového?" ptal se lovec, když za sebou zavřel dveře. "Byl jste u koní dlouho." "Mluvil jsem s jedním černochem. Sir, musíme hned odtud!" "Kam?" "Zpět k učené Emérii." "Cože? K tomu bychom museli mít velice naléhavý důvod!" "Také jej máme. Master Herman má být zavražděn." Lovec dlouze hvízdl. "Chtějí se k němu dostat skrz šatník - zcela tak, jak jste se domníval. Walker má zálusk na jeho peníze." "Tušil jsem opravdu něco takového, ale věc zní nadmíru fantasticky. Vypravoval vám to černoch?" "Ano, ten si to přece nevymyslel." "Vypravujte." 40

Tlustý Sam vypravoval vše, co se od černocha dozvěděl. Old Shatterhand mu pozorně naslouchal. "Vidíte," končil Sam "že musíme odtud. Nutno varovat taseno přítele." "Stačí, když to udělá jeden z nás a druhý zůstane zde." "Ano. Jeden z nás tu musí bezpodmínečné zůstat. Nesmíme atit dům z očí." "Pro mne za mne! Ale kdo půjde?" ti ‚Já! Černoch je ochoten otevřít bránu?" "Zajisté. Stojí na dvoře. Slíbil, že se o tom nikdo nedozví, iyby někdo z nás odešel." "Dobře. Vaše postavení, Same, zůstanete-li zde, nebude snadné. Musíte si počínat opatrně." "Udělám svou povinnost. Dáte mi nějaké pokyny?" "ványn "Nemohu vědět, co se stane, a nemohu tedy také říci, co m it, nebo čeho se vyvarovat. Hlavní věc je, abychom dopadli llfeilla Newtona a Walkera. Podle toho se řiďte. Doufám, že se vrátím ještě v pravý čas. Máme teď půl jedenácté. Cesta i města je sice špatná, ale svítí hvězdy." "Budete tam o půlnoci." "Nemám, co bych vám více řekl. Spát rozhodně nesmíte. Sté, abyste slyšel a dozvěděl vše, co se v domě děje." Když domluvil, vyšel lovec tiše ze dveří a vyplížil se na trn. Obyvatelé domu ještě nešli spát, proto bylo třeba veliké atrnosti, aby se nepozorovaně dostal na dvůr. Černoch ležel i zemi u brány, ale rychle vyskočil, když slyšel, že se po tmě kdo blíží. "Massa Sam?" tázal se šeptem. "Ne, jsem jeho přítel." "Ach, být velký massa?" "Ano." "Hledat mne?" "Poslyš! Massa Sam mi vyprávěl, co se od tebe dozvěděl. Je avda vše, co jsi mu řekl?"

41

"Velmi mnoho pravda. Zeus může přísahat." "Pusť mne tedy ven. Můžeš otevřít?" "Zeus mít klíč." "Můžeš zůstat u vrat po celou noc?" "Ano. Já zde ležet a čekat" "Až se vrátím, tiše třikrát zaklepu. Pustíš mne pak opět dovnitř. Vyřídíš-li svou věc správně, odměním tě." Zeus otevřel tiše bránu a lovec vyšel do tmavé noci. Šel do corralu, vyvedl svého koně a vedl ho zvolna, aby nebylo slyšet jeho dusot, tak daleko, až byl v dostatečné vzdálenosti. Pak na něho vyskočil. Cesta, kterou měl před sebou, nebyla podle našich pojmů sjízdná, ale lovec si ji pamatoval. Hvězdy zářily dost jasně, takže se mohl odvážit popohnat svého koně do klusu. Místy byly v cestě kameny a četné kořeny, jež mohly být nebezpečné. Ale lovcův kůň byl uvyklý takovým překážkám; rychlost jeho běhu tím nebyla příliš mírněna. Uplynula sotva hodina, a již měl Old Shatterhand les za sebou a město v dohledu. U venty učené Emérie seskočil a zavedl svého koně do dvora. Okno podkrovní světničky, kterou obýval Herman Eagle-nest, bylo ještě osvětleno. Lovec se přesvědčil ještě dříve, než vstoupil do domu, že v smi nikdo není, a pak rychle spěchal nahoru po schodech. Dveře Hermanovy světnice byly zavřeny, musel tedy zaklepat. "Kdo je?" ozval se hlas mladého muže. "Kára ben Nemsi." "Vejděte!" Herman Eaglenest otevřel a chtěl dát hlasitě najevo svůj úžas, že vidí lovce v tuto dobu, ale ten mu hned s

důrazem řekl: "Mluvte tiše! Přicházím tajně." Mladý muž zavřel pomalu dveře, zastrčil závoru a řekl: "Tajně? Proč?" "Přicházím vás varovat. Chtějí vás zavraždit." 42

"Kdybyste to nebyl vy, řekl bych: nesmysl!" "Vyslechnete mne!" Lovec vyprávél o Walkerově úmyslu. Herman ho klidně vyslechl. "Dekuji vám, sir!" řekl pak. "Zachraňujete mi opět život. Domnívám se, žeteď zůstanete u mne." "Přesně tak. Odejdu teprve pak, až je chytneme." "Náležitě je uvítáme." "Musíme se připravit na krutý boj. Vetřelci se budou jistě bránit na ze všech sil." "Kolik jich přijde?" "Nevím. Z Walkerova domu jich odešlo pět." "Na pět mužů my dva nestačíme." "Přivedu náčelníka Apačů." "Pak budeme tři. Mám ještě jiný nápad. Byl jsem před chvílí dole v nálevně. Byl tam alderman a šerif. Snad tam ještě jsou. ; jtlám je přivést?" "Kdyby se věc mohla odbýt v přítomnosti úředníka, bylo by linně to velice milé." "Zařídím to. Nutno se ovšem vynasnažit, aby nikdo nezpo-zoroval, že jdou sem ke mně. Počkejte několik okamžiků." Herman odešel dolů. Apač byl ubytován ve světnici v dru-ffiém podkroví, a lovec k němu vešel. Již spal, ale vyskočil jako l ftuť, když spatřil svého přítele a slyšel, k čemu je třeba jeho ipomoci. Když se vrátili do Hermanova pokoje, byl v něm již mladý pmuž a hned nato přišel také Šerif. Tvářil se, jako by odcházel ldomů, ale nepozorovaně vystoupil nahoru. Sotva se dozvěděl oč ujde, byl celý nadšený. "Touto skříní že chtějí přijít?" tázal se. "Podívejme se na ni trochu." ? Když si ji prohlédl, pokračoval: "Ani nevíte, jakou mně působíte radost, gentlemen. V mém ; obvodu se již staly četné zločiny, aniž byli pachatelé odhaleni. 43

Walkera jsem již dlouho ostře pozoroval. Mnohé mně na něm bylo podezřelé; ale bohužel jsem nemohl nikdy zjistit nic, co by ho usvědčilo. A teď nám vběhne přímo do pasti. Nádherné! Tedy pět mužů to je? My jsme čtyři; to stačí. Kdy přijdou?" "Po půlnoci," odpověděl lovec. "To je neurčité označení. Jistě nepřijdou dříve, pokud jsou dole hosté a pokud zde nebude zhasnuto světlo." "Zhasnout světlo nesmíme." "Proč?" "Potřebujeme je, abychom vetřelce uviděli, jinak bychom se mohu navzájem pobít," odpověděl Herman. "Máte pravdu. Necháme tedy světlo hořet, ale ukryjeme se. Vidím, že máte lasa, gentlemani. Nemusíme se aspoň ohlížet po provazech, abychom darebáky svázali." Příchod útočníků prozatím nemohli ještě očekávat. Ale půl hodiny po půlnoci odešel poslední host z domu a doña Eméria zavřela domovní vrata. Šerif postavil světlo pod stůl a zakryl je, takže sice hořelo, ale nemohlo být spatřeno. Pak čekali. Nikdo nepromluvil slovo, ani šeptem ne. Všichni napjatě poslouchali. Konečně se ozval tichý praskot. "Pozor! Mlčte!" vydechl Herman. A opět se ozvalo lehké praskání. Zevnější dveře šatníku byly otevřeny. Zvenčí se dral do světnice chladný vzduch. Pak slyšeli, že závora vnitřních dveří je otevřena. Okamžik činu, jak se zdálo, nadcházel. Šerif, který stál nejblíže u stolu sáhl rychle po pistoli. Myšlenka, že se zmocní Walkera při činu, ho nesmírně rozčilovala. Bohužel byl Walker opatrnější než si mysleli. Nevzal s sebou ani Robina, ani Leflora, nýbrž jen dva ze svých lidí, mezi nimiž byl i Bili Newton. S nimi obešel především celou ventu, aby se přesvědčil, že z obyvatel již nikdo nebdí. Když viděli, že nikde není světlo, přelezli všichni tři nádvomí zeď. U vchodu, který ze dvora vedl do domu, nebyly dveře, takže se dostali do budovy 44,

; obtíží. Tam se na chvíli zastavili a naslouchali. Všude bylo Juboké ticho. Lezli tedy tiše po schodech nahoru a přikradli se i skříni. Tam opět naslouchali. Nic se neozvalo. Jen zvláštní, nitá, ostrá vůně je zarazila na chodbě. Všichni znali ten pach. Byla to vůně kinnikinniku. Tak se nazývá směs planých npachových listů, již kouřívají Indiáni. Někdy do ní přidá-fají také listy planého konopí. Stává se také, že běloch kouří kinnikinnik, ale jen v divočině, ifaie nemá tabák. V Prescottu, kde se tabák hojně pěstoval, bylo l jeho užívání tak všeobecné, že i ženy a děti kouřily cigarety. [Zápach kinnikinniku svědčil tedy o přítomnosti Indiána, a Wal-velmi dobře věděl, že náčelník Apačů je dnes v Prescottu. J8yl snad zde v tomto domě? Walker o tom chvíli přemítal, ale : se uklidnil. Jistě, že bude třeba největší opatrnosti a obezřeli, řekl si, ale říkat o tom svým komplicům nechtěl. Mohl by Km tím zastrašit a znejistět a to se mu nehodilo. Zvláště když je ~"~iVl islat napřed a sám se krýt za jejich zády. Ostatně nevěřil, e by Vinnetou byl v domě. Jeho domněnka byla ovšem nesprávná. Náčelník Apačů byl uvnitř a naslouchal mlčky vyjednávání ostatních. Kouřil kalumetu. Nenapadlo ho, že by je to mohlo vyzradit. Když ylo světlo zhašeno, uhasil i kalumet, ale vůně kinnikinniku růstala. "Nuže, půjdeme?" ptal se venku Bili Newton. "Ovšem," šeptal Walker. "Máte lepší sluch než já; jděte ptepřed." "Jak se skříň otvírá?" "Na vnitřních dveřích je malá závora. Otevírejte pomalu, ať plveře neskřípnou. Buďte opatrný!" "Nemějte starost!" "A ještě něco mějte na paměti. Musíme být připraveni na vše. íebude-li něco uvnitř v pořádku, rychle se vraťte, já zavřu, ěhneme rychle dolů a přelezeme zeď. Kdybychom se při tom frozdělili, sejdeme se zas u svých koní." 45

"Myslíte, že by ten chlapík mohl běžet tak rychle za námi?" "Ne. Šatníkem neprojde, protože jej hned zavřu, a aby vyšel dveřmi, to ho v prvním okamžiku asi nenapadne. Ale počkejte ještě chvilku! Podívám se, jestli jdou dveře u světnice zavřít zvenčí." Přikradl se ke dveřím a ucítil klíč, který náhodou trčel venku ve dveřích. Tiše, docela tiše jím otočil, takže dveře byly nyní zamčeny, pak se vrátil a pokynul Billovi, aby vstoupil. Sám čekal se svým druhým společníkem nedočkavě na chodbě a držel dveře skříně a klíč v rukou, aby mohl okamžitě zavřít, kdyby to bylo třeba. Skříň byla pevná; její dno nepraskalo pod tíhou zákeřníkova těla, ale přesto, když tápal rukou po vnitřní závoře a odstrkoval ji, bylo slyšet lehký šustot. Bili Newton čekal ještě několik okamžiků, pak dveře lehce otevřel a naslouchal. V místnosti bylo ticho. Přesvědčen, že obyvatel světnice spí, zvedl Newton nohu, aby ze skříně vystoupil, když vtom se místnost náhle osvětlila. Šerif odkryl v tom okamžiku světlo, bohužel předčasně. Bili Newton byl tím tak poděšen, že zůstal stát bez pohnutí. Ozářen světlem, byl terčem pohledů všech čtyř mužů stojících v pokoji, a sám je také zřetelně viděl. "Příliš brzy!" řekl Old Shatterhand a aby napravil šerifovu ukvapenost, vrhl se na Billa Newtona, v němž k svému úžasu poznal Florina. Ten se však již vzpamatoval, s horečným spěchem přirazil dveře a závoru zevnitř zastrčil. Bez dechu vypadl do chodby a jakmile Walker uzamkl druhé dveře, prchali všichni tři, jak jen tma dovolovala, na dvůr a ke zdi, přes níž se chtěli dostat. Když lovec viděl, že mu byly dveře skříně zavřeny před nosem, nebyl tím nijak zarážen.

Prohlédl si před tůn dobře její stavbu. Klíč zevnitř zastrčený otvíral závoru. Otočil jím, takže se vnitřní dveře otevřely v témže okamžiku, kdy Walker zvenčí zavíral zadní stěnu. Vtom se ozval ze světnice šerifův hlas: 46'

w "Proklatě! Zavřeli nám zvenčí dveře do siné." Mel tolik duchapřítomnosti, že skočil hned k východu, aby se dostal na chodbu a zmocnil se vetřelců. Lovec slyšel jeho výkřik a odpověděl: "Sem; ke mně! Otevřu!" A opřel se o zadní stěnu skříně, kterou tvořily tenké dveře, Vedoucí na chodbu. Suchý praskot - a dveře byly vyraženy. Stalo se to tak rychle, že lovec slyšel ještě kroky uprchlíků na schodech. Vytrhl revolver z opasku a běžel za nimi - ze schodů, domovní síní a na dvůr. Když vyběhl z domu, spatřil při svitu hvězd tři postavy, jež chtěly přelézt zeď. Dva byli již u zdi, jeden nahoře, druhý dole. Ifetí byl o několik kroků za nimi. v Lovcova pistole vychrlila svůj oheň. Šest ran a šest záblesků, při každém z nich nový skok do tmy, která se po oslnění ohněm stávala ještě hlubší. Přesné míření nebylo možné. Proto se dva z uprchlíků dostali přes zeď dříve, než se k nim lovec mohl v Velkými a mocnými skoky se hnal Old Shatterhand přes dvůr a přišel ještě včas, aby mohl aspoň třetího muže popadnout za nohy! Podařilo se mu ho strhnout se zdi, ačkoli se jí křečovitě držel. V tom již doběhli za lovcem jeho ostatní přátelé. "Zde je!" řekl Old Shatterhand a mrštil dopadeným zákeřní-Í: ?kem mezi ně. "Ale teď ticho, abychom uslyšeli kroky ostatních. Chci vědět, kam utíkají." Nelezl na zeď, asi pět stop vysokou, nýbrž poodešel několik kroků zpět, rozběhl se a jedním skokem zeď přeskočil. Venku se na okamžik zastavil a naslouchal, až uslyšel vpravo chvatné, vzdalující se kroky, pak se největší rychlostí rozběhl tím směrem. Hluk jeho vlastních kroků mu však překážel, aby sluchem sledoval uprchlíky. Zastavil se tedy opět, aby naslouchal, a když neslyšel již žádný zvuk, běžel dál, opět se zastavil, a nakonec zjistil, že je pronásledování marné, a vrátil se. 47

Když došel ke zdi, byl za ní veliký hluk. Pronikavý hlas doni Emérie se rozléhal daleko, s ním i hlučné šerifovo klení. Lovec nešel oklikou k bráně, nýbrž přeskočil opět zeď do dvora. Teprve teď se podíval na muže, kterého chytil; byl to Alfonso. Lovce zamrzelo, že ze tří darebáků dopadl právě toho, na němž mu nejméně záleželo. Pokročil k němu s úmyslem, aby ho vyslechl, musel však dříve uklidnit pobouřenou mysl těch, kteří se na dvůr sběhli z celého domu. Kdyby byl lovec znal Walkera, byl by výslech zajatce odložil na pozdější dobu a zejména by ho nebyl vyslýchal venku u nádvorní zdi. To byla chyba, kterou si později vyčítal.

Když dva uprchlíci, Walker a Bili Newton, slastně přeskočili zeď, běželi plným tryskem asi padesát kroků vpřed. Pak se však Walker zastavil a popadl svého komplice za ruku. "Padnout na zem! Rychle! Poslouchejme!" Přitiskli se k zemi a naslouchali. Jejich pronásledovatel běžel za nimi sice po trávníku, ale protože oba měli uši těsně u země, mohli slyšet jeho kroky. Poznali, že se v té chvíli zastavil. Zajisté naslouchal, odkud se ozvou jejich kroky. "Ztratil nás," šeptal Bili. "A nenajde nás!" odpovídal Walker. "Tiše pojďme vpravo." Oba muži se odplížili, a opět bez hnutí zůstali ležet. Za nějaký čas uslyšeli skoky pádícího muže, pak nastalo ticho a nato zas volné kroky přešly mimo zpět směrem, odkud i oni přišli. "Vrací se. Vzdává se pronásledování," mínil Bili Newton. "Zďá se. Kdo to byl?" "Neviděl jsem ho pořádně." "Já také ne. Střílel jako blázen. Nezranil vás?" "Ne." "Štěstí, že je taková tma. Doufám, že unikl i Alfonso." "Nevím, nevím! Byl přfliš za mnou." 48

"Chytnou-li ho, nepřizná se k ničemu. Ale přesto bych mel rád jistotu, jestli byl chycen. Vraťme se ke zdi!" "Je to nebezpečné!" "Eh! Teď nám už nikdo nic nedokáže. Pojďme!" Oba muži se kradli tiše zpět a bez překážky se dostali až ke zdi. Ve dvoře bylo hlučno. Ozýval se tam pronikavý hlas doni Emérie. "To nikomu nenamluvíš, darebáku. Jsi lhář, bídný lhář!" "Mluvil jsem pravdu, seňores!" "To je Alfonsův hlas!" zašeptal Walker. "Mají ho tedy!" "Co nazýváte pravdou, je vylháno. Ale přesvědčíme se." "Dobrá, jen se jí zeptejte! Je mou snoubenkou a nezapře to." "Doňo Emérie, kde je Henrietta, vaše služka?" ptal se mužský hlas. Až potud Walker poslouchal. Teď vzal Billa Newtona za ruku a odváděl ho. "Pojďme! Vím dost." "Mluvili o Henriettě, služce. Co je s ní?" tázal se Newton, Odcházeje s ním. "Nic! Famózní Alfonsova výmluva. Ten hoch věru není hloupý. Tvrdí, že chtěl navštívit Henriettu, která je prý jeho snoubenkou. Jestliže ho dívka neusvědčí ze lži, budou nuceni ho pustit." "Zvláště když ho nahoře ve světnici nikdo neviděl. Zato mne jtobře poznali." "Rozžehli světlo právě když jste vstoupil, že?" "Bohužel!" "Proklatá náhoda!" "Žádná náhoda! Měli je ukryto pod stolem." ,AH devils! Viděl jste tedy dobře?" "Ovšem. Když jsem otevřel skříň, byla tma. Náhle někdo B stthl houni, která světlo zakrývala." "Ale pak - pak - by nás čekali?" "Jinak tomu nebude." 49

Jak by se dozvěděli o našem úmyslu?" "Nevím. Neřekl jsem nikomu nic, a Alfonso jistě také ne." "Kromě mne a vás věděla o tom jen Miranda. A ta přece také nemluvila." "Důvěřujete jí tak pevně?" "Samozřejmě - - ačkoli - - - ale ne, ne! Ona nás nezradila!" řekl Walker skoro hněvivě. "Neříkám že by nás zradila, ale snad byla neprozřetelná." "Ani to nepřipouštím. Vždyť je doma. Nevyšla ze stavení. Jak by se od ní mohli něco dozvědět ti, kteří zde na nás čekali?" "Mluvila s Old Shatterhandem a ten je teď zde. K ďasu, vždyť jsem vám ještě ani neřekl, koho jsem viděl nahoře v pokoji. Užasnete." "Old Shatterhand? Viděl jste ho dobře?" "Ano. Poznal jsem všechny, co byli ve světnici." ,M devils. A kdo tam ještě byl?" "Především šerif, pak -" "Šerif?" přerušil ho Walker. "Udali nás úřadům! Pak je naprosto jisté, že náš úmysl byl vyzrazen. To je bohaprázdná historie. Dál!" "Vinnetou." "Ah! Proto tedy ten pach kinnikinniku! Kdo ještě?" "Kromě chlapíka, který v bytě bydlil, jsem již neviděl nikoho." "Tlustý Sam tam nebyl?" "Ne." "Hm. Ten asi zůstal venku u nás. Teď chápu. Old Shatterhand a Tlustý Sam slyšeli v mém domě o úmyslu. Od koho a jakým způsobem, to je mi ovšem ještě hádankou. Ale přijdu na to! Tlustý zůstal hlídat v mém domě, jeho přítel pak jel do města, aby se nás zmocnil a překazil náš plán. Teď vím, co se stane. Půjdou všichni co nejrychleji do mého domu, aby nás pochytali!" "To znamená, že se tam nesmíme vrátit." 50

"Zbývá nám jen jediné. Jít jim z cesty!" "To bude rozhodně nejmoudřejší, co můžeme udělat." "Well! Nesmíme dopustit, aby nás dopadli, jinak nám vyklepou všechny moly z kožichů." "Chcete opravdu opustit své hospodářství?" "Eh! Nevzdám se ho navždy. Když jsme odjížděli, nikdo nás neviděl, jakýpak tedy strach, že by nám mohli dokázat, že jsme zde byli. Jednou se klidně zas vrátím. Teď mi jen záleží na tom, abych dal Mirandě své instrukce. Ta dívka je spolehlivá a zachová se tak, že se budu moci později bez starostí vrátit." "Hm! Nedůvěřoval bych na vašem místě nikomu a nejméně ženě!" "Snad máte pravdu. Ale já jsem nucen spoléhat se na Mirandu; nikomu jinému nemohu dům svěřit. Ale poslyšte, Newtone, nebude žádná škoda, zmizíme-li na nějaký čas. Chtěli jsme stejně jít do Granite Station a pak do Údolí smrti, Leflor a Robin na nás čekají. Pojďme!" "K nim?" "Ne! Nejdříve se podívám domů. Musím seňoritu poučit a vzít si peníze na cestu." "Přistíhnou-li vás tam - -" "Musí to být - pojedeme rychle! Potřebujeme jednak peníze k naší jízdě, a také tam nemohu přece nechat peníze ležet, aby se jich zmocnila ta parta slídičů. Zde je zahrada venty a tady jsou koně. Rychle do sedel!" "Jářku, Walkere, nebylo by lépe, kdybyste jel sám a já zde zůstal?" "Proč? Potřebuji spolehlivého průvodce!" "Průvodce vám může podle okolností víc škodit, než být prospěšný." "Jak to?" "Jeden muž unikne snadněji, než dva. Ten lovec je velice chytrý a energický. Jistě pojede se svými druhy co nejrychleji •51

do vašeho domu. Mohli bychom se s ním cestou setkat. Vás tak snadno nepoznají, ale mne na první, pohled." Bili Newton, alias Florin tak neuvažoval z chytrosti, nýbrž z úzkosti, že by mohl být přistižen. Měl strach. Přesto Walker přistoupil na jeho návrh a řekl po krátkém přemýšlení: "Skoro máte pravdu. Pojedu tedy sám." "Musíte také uvážit, že Leflor a Robin na nás již dlouho čekají. Než bychom se vrátili, uplynuly by nejméně čtyři hodiny. Kdyby ztratili trpělivost a vyrazili za námi, došlo by k nepříjemnostem - -" "By Jove! Může je velice snadno napadnout, aby své záležitosti urovnali i beze mne! A pak by ostříhali ovci, aniž nám připadne jedna vločka vlny. Máte pravdu, Bille, pojedu sám. Jděte dovnitř a přimějte je k trpělivosti. Pospíším si!" Vyvedl svého koně ze zahrady, skočil na něho a vyrazil. Vyhnul se ovšem ventě "U učené Emérie"; zajel oklikou do polí a teprve u lesa zabočil na pravou cestu. Tam se zastavil. Daleko za sebou zaslechl ohlas úderů kopyt. Když naslouchal několik okamžiků, zjistil, že se nemýlí. Za ním jela tlupa na několika koních. Tedy přece pronásledovatele předešel, ale jen o nepatrný zlomek času. Walker pobídl koně k nejprudšímu trysku. Domníval se právem, že pronásledovatelé budou nuceni jet pomaleji než on; byli k tomu předurčeni již svým počtem. Měl tedy dost času k tomu, aby splnil, co si umínil. Když na zpěněném koni dorazil k budově, nevzal zvíře s sebou k bráně, nýbrž zavedl je stranou do lesa a tam je přivázal. Pak šel tiše k vratům, jejichž klíč nosil stále při sobě, a tiše otevřel. Když vstoupil, zpozoroval, že kdosi sedí na zemi za vraty. "Kdo je tu?" tázal se. "Proč tu ležíš?" "To být já, massa," odpověděl černoch. "Kde massa vzít klíč?" Dobrý černoch Zeus považoval Walkera za Old Shatterhanda a chtěl se ho ptát, odkud má klíč. V tom mu napadlo, že ten, 52'

jenž před ním stál, nemůže být nikdo jiný, než jeho pán, neboť jen on měl klíč. Proto rychle sklapl ústa a mlčel. "Co žvaníš o klíči?" tázal se Walker, znepokojen podezřením. "Oah - oh! Zeus jen zdát o klíči," odpovídal černoch, mocně zívaje. Úzkost ho přiměla k té výmluvě. Naštěstí mu Walker uvěřil. "Hlupáku, proč spíš za vraty? Proč nejsi ve svém pelechu?" "Zeus být znaven. Zde nebýt horko, zde pěkný chládek, massa!" "Pryč odtud! Chlap si zde lehne na kámen a spí! Jak dlouho tu ležíš?" "Dlouho ne, jednu čtvrt hodiny." "Předtím jsi nespal?" "Ne, massa." "Slyšel jsi, co se v domě stalo?" "Ano, massa." "Nuže, co se stalo?" "Nic. Všechno spát." "Jsou zde dva cizinci?" "Ano, massa." "Jak se jmenují?" "Zeus to nevědět. Jeden massa být tlustý, druhý massa silný." Jsou ještě zde?" "Ano, oba ještě být tady." "Neodešel z nich žádný? Neodešel ten velký, silný?" "Ne. Zeus nevidět." "Kde jsou ubytováni?" "Nahoře ve dvou malých světnicích, massa." "Kde večeřeli?" "U missus Miranda." "Ach! Hm! Zůstaň tady, ale nikomu neřekneš, že jsi mne viděl! Rozumíš?" "Zeus tuze rozumět." "Neposlechneš-li, dostaneš zítra napráskáno." 53

"Ó, massa, Zeus nechce mít napráskáno, on raději podržet celou kůži." "Buď tedy zticha!" Tento hovor byl veden tak tiše, že jej nikdo v domě nemohl slyšet. Walker se plížil nahoru do svého pokoje. Tam otevřel potmě stůl a vzal všechny peníze, jež byly v zásuvce. Nějaké peníze ponechal v ruce. Byly určeny pro seňoritu, aby nebyla za jeho nepřítomnosti bez prostředků. S nimi vešel Walker do Mirandiny ložnice, aby ji probudil. Tiše ji zavolal. Odpověď se neozvala. Opětoval zvolání, a když i to bylo bez výsledku, přistoupil k lůžku. - Bylo prázdné. Zmocnilo se ho podezření. Bylo to poprvé, že ji nenalezl v její světnici. Že by ho snad skutečně zradila? Vyšel z příbytku na pavláčku a plížil se tiše do křídla domu, kde byli ubytováni cizinci. U dveří naslouchal. Neslyšel nic. Naslouchal u druhých dveří, ale i zde bylo ticho. Byla snad Miranda ještě v jídelně? Spěchal tam, ale náhle se zarazil. Zaslechl hluboký vzdech a slova: "Seňore, mějte přece rozum!" Byl to hlas seňority a zněl plačtivě. "Tiše!" poručil mužský hlas. "Proboha, pusťte mne na svobodu!" "Nekřičte, nebo vám zacpu ústa!" Walker ztrnul. Miranda byla chycena. Kým? Zajisté Tlustým Samem. Jak se to přihodilo? 54'

Kapitola třetí PES A KOČKA

Když Old Shatterhand Sama opustil, přecházel tlustý lovec nepokojně svou světnicí a uvažoval, co má dělat. Má nečinně sedět? Ne! Snad se mu podaří přimět seňoritu, aby mluvila, snad ji ještě najde v jídelně? Sam si rád zažertoval. Rád si zažvanil. Vyšel tedy tiše ze své jizby a šel do jídelny. Opatrně vstoupil a - vskutku! Seňorita zde dosud seděla, zabrána do vlastních myšlenek a dívala se oknem do hvězdnaté noci. V tom zaslechla plouživé kroky a obrátila se. Spatřila Tlustého Sama. Kolébal se zvolna blíž a když stál těsně u ní, slavnostně promluvil, zvedaje pravici: "Ó, spanilá vílo tohoto lesního zámku, dovolte mně, abych vám k nohám položil svou neobyčejnou úctu! Dovolte mně ještě malou hodinku rozmluvy ... ano, dovolte, abych se vymluvil," pokračoval, když viděl, že mladá žena chce vstát. "Zdáte se mi být tak moudrá a rozšafná, že nemohu odolat, abych vaší společnosti náležitě nevyužil. Určitě neodmítnete - což

nepředpokládám - neboť jste tak jemná, tak přítulná, jako - jako - nu, jako kyperská kočka!" •55

"Cože?" zvolala seňorita. Já - kyperská kočka?" "Ano, a to tříbarevná. Kyperské kočky jsou velice vzácné a počítají se ke krasavicím kočičího rodu." "Neporovnávejte mne s kočkou!" "Proč?" "Není to pro mne nijak lichotivé." "Ó, seňorito, to je předsudek! Kočka - to je přece milé, hezké zvířátko. Mňouká tak roztomile a něžné. Když člověk takovou kočičku hladí a laská, pak přede a příjemně brouká - ale v okamžiku zas ukáže zuby a drápy, začne prskat - -" "Já neprskám." "Vy? Mluvím přece o kočičce. Když se k ní přiblíží pes, shrbí se taková kočka, stočí ohon jako chřestýš a -pppchchchchchch, vyletí a švihne mu drápy kolem očí - -" Seňorita svraštila obočí a pohněvaně vydechla. Znělo to napolo jako přitlumené pískání, napolo jako lehké zasyčení. "Slyšíte?" usmál se Sam. "To jsem mínil. Začínáte pískat. Tady to máme! Neřekl jsem to hned? Ba věru když se přiblíží takový starý pes, jako jsem já, ke kočce, je půtka nevyhnutelná." "Seňore, mluvíte se mnou velmi podivně. Chcete snad vyvolat takovou půtku mezi námi?" "Ne, ne, ani zdání! Řekl jsem jen upřímně to, co jsem cítil, a jestli se vám to nelíbí, promiňte starému medvědovi, který si neosvojil manýry španělských caballeros." "Vaše upřímnost je opravdu zvláštního druhu." "Znám jen jeden druh upřímnosti, pro jiné druhy postrádám bohužel smysl. Ale - což! Vždyť je dost možné, že se v sobě vzájemně mýlíme. Nemusíme se tedy hned kousat." "Nemíním vás kousat, seňore." "Výborně! To jsem velice rád. Po zkušenostech, jež jsem získal s ženským plemenem, na mne působí toto vaše ujištění jako hřejivý úsměv slunce na vyzáblou ještěrku." "Zkušenosti! Jaké vy můžete mít zkušenosti se ženami," prohodila seňorita pohrdlivě. 56

"Trapné, velice trapné, má nejlepší seňorito Mirando! Nemáte ani tušení, jakým utrpením jsem prošel a jaká protivenství jsem prožil. Když mi bylo dvacet let, trápila mne již jedna Berlička, dvě Aninky, tři Emilie, čtyři Aurory, pět Rozá-rek, šest Karolín a asi tucet či dva jiných Min. Dobrá polovička z nich zahynula na neopětovanou lásku. Mám je na svědomí, ale nic si z toho nedělám, neboť všechny nalézaly největší rozkoš v tom, když se mohly pořádně zahryznout do mého kožichu." Seňorita chvíli neodpovídala, ale pak, jako by nalezla zalíbení ve veselém Samově žvanění, prohodila škádlivě: "Vidím, seňore, že jste přišel, abyste u mne nalezl útěchu. Je tomu opravdu tak?" "Přesně tak!" zvolal Sam. "Uhodla jste, má nejmilejší." "Snad bych vám ji opravdu mohla poskytnout Ale povězte mi nejdřív, proč vyhledáváte seňora Walkera! Ale mluvte upřímně!" "Oh! Chci s ním uzavřít malý obchod, který však nemá nic Společného ani s jeho, ani s mým smýšlením." "Znáte Walkera osobné? "Ne." "Jaký obchod s ním tedy chcete udělat?" "Mám chuť usadit se tady a rád bych se ho zeptal, zač by mi prodal svůj dům, nebo část svých pozemků." "Kdybyste měl svůj dům, musel byste patrně mít také osobu, již byste svěřil vedení své domácnosti. Máte již takovou osobu?" "Bohužel ne. Ale dovolil bych si vám navrhnout - -" "Vím. Není třeba, abyste mi to povídal. Chcete nepochybně říci, že bych já mohla být tou osobou?" "Přesně tak! Uhodla jste nejpalčivější přání mého srdce, seňorito." "Hm. Vaše myšlenka není špatná. Ale skoro bych se domnívala, že jste mi neřekl plnou pravdu." •57

"Že ne? Čemu tedy nevěříte?" "Že chcete koupit Walkerův dům. Domnívala jsem se dosud, že jste přišel s úmyslem docela jiným." "Nemám jiný úmysl, než ten, který vám zde vyjevuji, seňorito." "To říkáte jen proto, abyste mne oklamal. Nepočínáte si však správně. Poslyšte, master Same! Nebylo by snad pro nás oba výhodnější, kdybychom odložili žertování a promluvili si přímo a poctivě?" "Výhodnější? Hm!" "Zajisté! Snad byste otevřenou hrou získal ve mně spojence, který by vám mohl být velice prospěšný." "U čerta! To je zajímavé. Soudil jsem snad přece správně, že jste kočka, která hladí Walkera sametovou paličkou, abyste mu pak dala pocítit své drápy." "Dost již o kočkách! Jisté je, že Walkera nemiluji, že ho -nenávidím!" "Ah! Proč to?" Je nevěrný a neupřímný, je nebezpečné u něho bydlet. Dělá věci, jež jsou v rozporu se zákonem, a bude-li při nich přistižen, budu tím trpět i já, neboť mne pak každý bude považovat za jeho spoluvinici, ačkoli jí nejsem!" "Vida, vida! On tedy dělá věci, jež jsou v rozporu se zákonem? Jaképak to jsou věci?" Mladé ženě se zdálo, že teď přivedla Sama tam, kde ho chtěla mít, ale tlouštík soudil podobně: "Aha, teď je přesvědčena, že ryba chňapne po vnadidle. S pánembohem, udělám jí tu radost Chce mne přelstít, mne, starého Sama! Ta přišla na toho pravého!" Seňorita zatím odpovídala: "Nevím, mohu-li vám to říci. Sdělení, jež ode mne žádáte, nelze říci cizinci, nýbrž jen příteli a dobrému spojenci..." "Nuže, buďme přáteli a spojenci! Jde jen o to, k čemu se máme vlastně spojit." 58

"Myslím k dvojí věci. Především se chci pomstít Walkerovi za jeho chování. Chcete mně při tom pomoci?" "Velice rád. Zaškrtíme ho provazem, nebo ho jednoduše zabijeme klackem?" "Seňore, nežertujte! Nehodí se to sem! Ke žvanilovi a posměváčkovi nemohu mít důvěru. Musela bych přerušit svůj hovor s vámi, kdybyste jej bral na tak lehkou váhu." "Mluvím snad lehkomyslně, ale míním vše naprosto vážně," vysvětloval rychle Sam. "Nu, dobrá, ale povězte mi - znáte opravdu Walkera a jeho ininulost?" "Hm! Moc ne." "Nelžete! S kým jste tady?" f "Se svým přítelem, který teď sladce spí pod touto po-í hostinnou střechou." "S nikým jiným?" "Ne." "Znáte jistého Američana Wilkinse." "Ano. Poznal jsem ho v Bostonu, kde je metodistickým pastorem." "Znáte Vinnetoua, náčelníka Apačů?" "Slyšel jsem o něm." "Slyšel - jen slyšel? Ah - vidím, seňore, že tímto způsobem li nikdy neporozumíme. Odpovídáte mi vyhýbavě, ačkoli byste flhiohl vědět, že vím všechno, co se snažíte utajit." "Co víte?" „Na příklad to, že Vinnetou je nyní s vámi dvěma v Prescottu t,a že máte na mušce Walkerovu osobu." "Hm. Nuže, doznávám, že máme opravdu v úmyslu po-ftpadnout seňora Walkera trochu za vlasy." "Nepodaří se vám to. Dostanete jen jeho vlasy. Nechá vám i1 v ruce svou paruku a uprchne!" "Eh! Poběžíme za ním!" "Kam?" •59

"Tam, kam odejde on." "Jak se dozvíte kam šel?" "Přímo od něho. Zanechá po sobě stopu, a my ji najdeme!" "Ano, věřím, že tak proslulí lovci umějí najít každou stopu a dovedou ji přečíst, ale Walker je chytrý, je plný úkladů." "Ať je jak chce chytrý, nám neujde." "Přesto by bylo lépe, kdyby vám o jeho pobytu někdo řekl. Mám vám to říci?" "Jistěže!

On, seňorito, nejdražší seňorito, povězte mi, kde najdu Walkera?" "Teď je ve městě." "Co tam dělá?" "Nevím. Odešel se seňorem Robinem, ale oba se vrátí ještě dnešní noci." "Vědí ti dva, že jsme přišli?" "Vědí. Robin věděl od počátku, že ho pronásledujete. Byl dnes u mé tety, doni Emérie, a viděl vás přicházet." "Co vlastně Robin Wolkerovi chce, nevíte?" "Nevím. Nebyla jsem při tom, když spolu mluvili." "Walker tedy od Robina ví, že jsme tady?" "Věděl to již dříve." "To není možné! Kdo by mu to řekl?" "Bili Newton." "Thunderstorm! Ten že tu byl?" "Ano. Přišel dnes se seňorem Leflorem z Wilkinsfieldu." Sotva to řekla, hned toho mladá žena litovala. Samův úžas jí prozradil, že řekla příliš mnoho. Teprve teď zpozorovala, že se dopustila chyby, ale bylo již pozdě odvolávat. "Vy znáte Billa Newtona?" ptal se horečně Sam. "Ano," odpověděla, teď již poněkud zdráhavě. "Co zde dělá?" "Je to Walkerův pomocník." "Jak dlouho zde je?" 60'

"To nevím. Když jsem přišla k Walkerovi, byl již zde. Co vlastné s Walkerem dělá, nemohu říci. Nezasvětili mne do svých úmyslů." "Ale před nedávném odtud odjel?" "Ano. Ale mluvme o něčem jiném." "Proč? Mluvme o tom naopak co nejvíc. Řekla jste, že Bili Newton přivedl s sebou jistého muže, farmáře z Wilkinsfieldu jménem Leflor." "Tak." "Walker ho zavolal?" "Ano." "Vypravoval Newton, kde byl?" Mladá žena poznala, že nyní již musí s pravdou ven. Řekla ftedy: "Zmocnili jste se prý Newtona u Stříbrného jezera a zavřeli lpíte ho. Pak tam přijel Leflor. Vydával se za Wilkinsova přítele, TpOtevřel v noci Newtonovi díru a utekl s ním." B' ‚JOamned! To se nemělo stát. Proč Walker Leflora zavolal?" "To nevím." "Seňorito, chci to vědět! Odpovězte mně, jinak bude veta po fpašem spojenectví!" Mladá žena se chvíli rozmýšlela. "Nuže, povím vám to," řekla pak. "Právě jsem si vzpomněla. ! Mluvili o jakémsi seňorovi Adlerovi a o synovci předešlého Jftajitele Wilkinsfieldu." l "Kde jsou ti dva?" "Robin říkal, že pracují jako dělníci v jeho rtuťových dolech." Sam byl tentokrát již moudrý a nedal své překvapení najevo. jpSaťal zuby a chvíli mlčel. Dusil v sobě nesmírnou radost nad Kím, že dva hledaní ještě žijí a že on nyní ví o místě jejich jpobytu. Ale zároveň cítil zuřivý vztek při pomyšlení, že jsou ézněni v rtuťových dolech, v nezdravém, smrtícím ovzduší, fámuž v krátké době podléhá i nejodolnější lidský organismus. JjpRád by se byl ptal dále, ale přemohl se a obrátil hovor jinam. 61

"Co dělá Walker dnes večer ve městě?" ptal se. "Nemám o tom ani tušení." "Že ne? Vím to snad sám lip. Jde o seňora Hermana Eagle-nesta. Uhodl jsem?" Mladá žena se zřejmě polekala. Odpověděla teprve po chvfli hlasem zřejmě stísněným: "Nevím. Myslíte snad, že ho chce Walker navštívit?" "Ano, myslím. A způsob, jímž mu chce prokázat čest své návštěvy, je velmi zvláštní." "Jak to?" "Nu, copak se vykonávají návštěvy o půlnoci? A leze se do cizích příbytků šatníkem místo dveřmi?" ‚Lantísima vir gen!" Seňorita pronikavě vykřikla. Zděšení z ní vynutilo ten výkřik, když slyšela, že dnešní Walkerův úmysl je prozrazen. "Jen ne tak nahlas, má drahá!" varoval ji Sam. "Nesmíte se dát radostí strhnout tolik, aby obyvatelé domu poznali, že jsem u vás." , Jsem - - jsem - opravdu udivena. Nevím -" "Dobře, dobře. Zato já vím všechno. Prosím, uklidněte se. Jakmile totiž šlechetný seňor Walker vstoupí do příbytku, o němž jsem hovořil, bude zatčen. Nemusíte tedy mít obavy." "Můj Bože!" "Zanechte lkaní, k němuž není nejmenší příčiny. Abych vás dokonale upokojil, řeknu vám ještě, že můj přítel odjel do města, aby zamezil jakoukoli možnost nehody. Zanechal mi zde rozkaz, který se týká vás a který poctivě splním." "Jaký rozkaz?" "Abych vás nespouštěl z očí." "Ah! Jak to chcete zařídit?" "Takhle!" Při těch slovech si odepjal Sam laso, složil je dvojmo a položil je s významným úšklebkem na stůl. 62

Mladá žena Masitě vykřikla, vyskočila a chtěla utéct. Sam ji však pevně zadržel. "Ošklivče! Pustle mne!" "Pst, jen ne tak hlasitě! Co kdyby to někdo zpozoroval." "Nechť to zpozoruje celý dům! Zavolám služebnictvo, které mne vysvobodí!" "Nedoporučuji vám to," řekl suše Sam. "Pusťte mne! Nebo mám volat o pomoc?" "Nedělejte to! Byl by to váš poslední výkřik v tomto životě." "Chcete mne zavraždit?" "Na mou věru, nečinil bych si proto mnoho výčitek. Nehryzalo by mne příliš svědomí, kdybych utopil kočku v první . kalužině. Tiše! Varuji vás! Vydáte-li bez mého svolení jediný $ásek, vrazím vám čepel tohoto nože někam, kde vám to hodně ií, totiž rovnou do srdce. Rozumíte již?" Sam vskutku tasil levou rukou nůž, kdežto pravou ji držel za Ertmk. ."Ale vy - vy žertujete." "Nežertuji! Mluvím vážně. Nepokoušejte se - -" "Pusťte! Pusťte mne!" Znovu se pokoušela vyrvat se mu, ale Sam jako by na ten j"0kus jen čekal - v mžiku byla jeho lasem svázána tak, že se l iliemohla hnout. "Tady to máte! Mohla jste klidně sedět na divanu, kdybyste ijachovala klid, teď jste však spoutána a budete na divanu ležet. ipieete-li, aby vás můj nůž poslal tam, kde se již nevstává, polejte o pomoc." "Svatý Bože! Co se mnou vlastně zamýšlíte?" "Nic. Položím vás zde na divan - tak. Tady zůstanete ležet, úd se můj přítel nevrátí. Ten pak určí, co se s vámi stane, vede s sebou milého seňora Walkera s Billem Newtonem s ostatními pány. Uspořádáme si jakousi malou jury a budeme s znamenitě bavit." 63

Sam utáhl laso pevnéji kolem jejího těla, položil ji na divan a posadil se proti ní. Netroufala si volat o pomoc, ale mlčet také nemohla, byla příliš rozčilena, a nebylo ostatně v její povaze, aby dovedla mlčet. "Seňore, poslouchejte mne! Učiním vám návrh." "Nejspíše abych vás odvázal?" "Ano." Jen si svůj návrh nechtě! Nebude z toho nic! A buďte zticha jinak - By Jove - vám vrazím do úst celý tento divan!" Mladá žena chvíli mlčela, polekána jeho divokým vzezřením, ale po chvíli znovu udělala pokus, aby ho dojala novými prosbami. Sam však byl pro ně slepý a hluchý. Čas míjel v střídavém tichu, při opětovných, stále naléhavějších prosbách mladé ženy - -

Byla to jedna z nejúpěnlivějších proseb seňority Mirandy, kterou Walker zaslechl když se po půlnoci vrátil do svého domu. Přiblížil se tiše, naslouchal za dveřmi a slyšel s úžasem její nářek a vzdechy. Myšlenka že tato žena, která o něm ví mnoho, velice mnoho, je zajata, myšlenka, že dívka vše vyzradí, jestliže ji zanechá v tomto postavení, přiměla Walkera k rychlému rozhodnutí. Musí ji vysvobodit, a to hned a na místě. Věděl, že je zde jen jeden z obou lovců -

jedno bodnutí nožem do jeho prsou tedy postačí. Tak uvažoval. Tasil tiše svůj nůž a začal velmi zvolna otvírat dveře. Při tom se položil na zemi, připraven náhle vrazit přes práh. Aby měl ruce při skoku volné držel nůž v ústech. Byl pevně odhodlán zabít Sama který, jak nyní viděl, seděl zády ke dveřím a nemohl ho tedy vůbec spatřit. Při tom však Walker posuzoval tlustého lovce velmi špatně. Sam byl dost zkušený; měl ve zvyku dbát na nejmenší a nejnepatrnější okolnosti. Byl mužem Západu; jeho život často závisel na maličkosti, jíž by nezkušený nevěnoval vůbec žádnou pozornost 64'

Svétnice nebyla příliš veliká, okno nebylo otevřeno. Teď, když dveře byly pootevřeny, vnikal dovnitř chlad z chodby. Walker na tuto okolnost nevzpomnél, ale Sam dobře pocítil závan čerstvého vzduchu. Bleskurychle uvažoval. Dveře musel kdosi právě tiše otevřít. Vrátil se snad již Old Shatterhand? Ne, ten by nevstupoval tak tiše. Ten, kdo otevřel dveře, je někdo jiný, jistě nepřítel! Sam seděl na stolici, poblíž něho na stole blikala lampa. Zhasil ji dlouhým fouknutím a v okamžiku se smekl pod stůl, takže měl hlavu a následkem toho také oči co možná hluboko u podlahy. Je to stará lovecká zkušenost, že ve tmě se musí Člověk dívat zdola nahoru, chce-li něco uvidět. Sam jednal zcela promyšleně, že světlo zhasl. Chtěl neznámého návštěvníka zbavit orientace a získat pro sebe výhodu. Oko zkušeného lovce umí totiž i potmě rozeznat předměty, jež l by jiný sotva zpozoroval. Lidské oči lze například vidět byst-4ým, zkušeným pohledem i v noci; mají zvláštní fosforeskující i lesk, a ten třpyt je tím silnější, čím více člověk oči napíná, aby ?něco viděl. Všechny tyto okolnosti Sam uvážil a podle toho . jednal. .-•• V tom - v krátké vzdáleností nad jeho hlavou zazářily dvě oči. "Seňore, proč jste zhasl světlo? Proč jste tak náhle ztichl. Odcházíte?" tázala se seňorita Miranda. Sam rychle odvrátil hlavu a odpověděl: "Neodcházím. Chci si jen trochu zdřímnout." Vzápětí změnil svou polohu a skočil. Ozval se hluk způsobený skokem, pak bylo slyšet hlasité lychování a potlačované sténání dvou mužů. "Svatý Bože! Co se děje?" zvolala mladá žena. Nikdo jí neodpověděl. Tlustý Sam se ovšem ovládal, aby avídal, a muž, kterého popadl za krk, mluvit nemohl, objal oběma rukama jeho průdušky, aby ho zbavil dý- cháni. Napadený ve své úzkosti napínal všechnu sílu, aby se 65

vzepřel do výše. Nemohl odolávat tomuto tlaku, Sam byl nucen ho na chvíli pustit. Když pak opět po něm sáhl, vjel rukou do osiří nože. Náraz byl tak prudký, že byl nůž Walke-rovi vyražen. Sam pak byl raněn do ruky, takže - tlumeně vykřikl. Pustil nyní také druhou ruku ze sokova.hrdla, sice jen na okamžik, ale ten okamžik Walkerovi stačil, aby se Samovi úplně vytrhl. Sam jako blesk rychle skočil do kouta, kde měl svou pušku, popadl ji za hlaveň a udeřil po Walkerově hlavě; nezasáhl však hlavu, nýbrž rameno. Teď i zasažený vykřikl, vytáhl pistoli a střelil. Výstřel zaburácel celým domem a jeho blesk ozářil na okamžik celý pokoj. "Seňore Walkere!" vykřikla Miranda. "Zachraňte mne!" A hned nato se ozvalo Samovo zabručení: "Walker? K ďasu - - ten chlapík mně pobouří celý dům!" Aby zabránil dalšímu výstřelu, skočil Sam po Walkerově pěsti v níž třímal zbraň. Nastal nový zápas, při Čemž byl Sam bohužel v nevýhodě, neboť nemohl použít raněnou ruku. Jeho vyhlídky se zhoršovaly. A již také bylo zjevné, že výstřel pobouřil všechny obyvatele domu. V chodbě se objevilo světlo. "Sem lidé! Sem ke mně!" volal Walker. Sloužící přibíhali s lampami v rukou. "Zbavte mne toho chlapa! Chyťte vraha!" řval Walker. Několik rukou uchopilo Sama zezadu. Musel Walkera pustit a napjal všechny síly, aby se vyrval novým protivníkům. Podařilo se mu to, uskočil a zvedl pušku. "On je vrah! On!" křičel Sam. "Chopte se toho ničemy, kterého stíhá již celý Prescott!" "Já ničema?" řval Walker. "To mi zaplatíš, pse!" Namířil na Sama pistoli a střelil. Malý, tlustý lovec skočil po jeho pistoli - ale pozdě. Rána třeskla; Sam si sáhl oběma rukama k srdci. 66'

"Svatý Bože! Jsem - stře - - střelen - -" Zapotácel se, otočil se zvolna a padl na podlahu, která temné zaduněla. "Mrtev! Zastřelen," ozvaly se ustrašené hlasy. "Stalo se mu zcela po právu," vykřikoval Walker. .Podívejte se, zde leží seňorita. Přepadl ji a spoutal. Chtél ji zavraždit. Dostalo se mu spravedlivého trestu! Pryč! Nepřibližujte se k němu!" "V domě je jeho přítel!" zvolal jeden ze sloužících. "Po tom nám nic není. Hleďte, abyste zmizeli. Tento muž musí zůstat tak, jak padl. Pryč s vámi." Muži zmateně ustupovali. Walker rozvázal Mirandu a zavedl ji do druhého pokoje již si Sama nevšímal. Tam neřekl ani slovo, vytáhl ze skříně plášť, přehodil jej přes ni a táhl ji pak dále chodbou až k zadnímu schodišti, jež vedlo k vratům. "Kam?" ptala se. "Pryč! Pronásledovatelé jsou snad již u dveří!" "Nemohu zde zůstat?" "Ted" už ne!" "Nemohou mně nic udělat." "Přinutili by vás, abyste mne zradila. Tomu chci zabránit." Stále však ještě váhala. Noční útěk z pohodlného domu do divočiny se nezdál seňoritě nijak příjemný. Walker ji však držel pevně, stáhl ji se schodů a ven zadní brankou, kterou opět zavřel. Pak ji zavedl na místo, kde opustil svého koně. Ještě tam nedošel, když uslyšel koňský dusot. Již přicházejí!" zamumlal. "Byl nejvyšší čas." "Co se teď stane! Najdou mrtvého!" "Bude to pro ně výstraha!" "Vydají se okamžitě za námi a dohoní nás!" "Stěží." "Ti lidé se vyznají v hledání stop!" 67

"Ve vodě stopy nenajdou. Když věc takhle dopadla, upouštím od jízdy. Pojedeme dolů po řece. Člun je rychlejší než nejčerstvější kůň." "A co když se to přece jen dozví?' "Kdo by jim to řekl? Nemohou mít ani tušení, že chci do Granite Station. Po vodě nás ani nemohou pronásledovat, nemají člun." Mladá žena nyní pozdě litovala, že Samovi vše vyzradila, varovala se však říci o tom Walkerovi. Proč by o tom také mluvila? Tlustý Sam byl mrtev a nemohl nic zradit. Walker zatím usedl na koně, vyzvedl seňoritu k sobě a jel lesem směrem k řece. Cestu měl volnou. Jeho nepřátelé byli nyní v domě a nemusel se strachovat, že se s nimi setká. Prchal rychle a přísahal si v duchu, že se opět vrátí, pomstěn na všech, jimž nyní musel ustoupit. 68

Kapitola čtvrtá MRTVÝ SAM BARTH

Dobrý černoch Zeus zděšené sbíhal dolů po schodech, když nahoře spatřil mrtvé tělo tlustého lovce, ležící v krvi na

zemi. i Tlustý byl jeho spojencem, a černoch by mu byl rád pomohl, avšak Walker ho vyhnal spolu s ostatními z pokoje, v němž se tragédie odehrála. Jektaje zuby, běžel Zeus na dvůr, kde stála jeho přítelkyně Milly. "Co být?" tázala se, když spatřila černocha. "Kdo tak tuze IVsfffiletr "Ó, Bože, Bože, tuze dobrý Bože," vzdychal Zeus. "Massa Walker právě zastřelit dobrý malý a tlustý massa." j "Jesus, Jesus! On být mrtev?" "Ano, docela mrtev." p "Proč ho střelit?" 13 "Zeus dobře nevědět. Missus Miranda leží ve světnici, sváza-i lasem. Massa Walker bojovat s massa Tlusté Břicho a střelit linu kuli do srdce." "Ó, neštěstí, ó, neštěstí! Co budou teď učinit Zeus a Milly?" 69

"Zeus neví. My čekat, až přijít velký bflý massa z města." "Ó, běda! Toho massa Walker také zastřelit!" "Ne ne! Velký massa on se nenechat rychle dát zastřelit od massa Walker. Slyš! Slyšíš něco?' "Na vrata někdo klepat." "Massa přichází. Zeus mu otevřít!" Otevřel. Venku stál lovec se svými průvodci. Byl poněkud překvapen tím, že vidí v domě světla, a jeho obavy Zeus hned potvrdil, když řekl: "Ó, massa, tuze dobře, že přicházíte!" "Proč? Co se stator' "Velmi mnoho se stát, mnoho zlého." "Vypravuj rychle!" "Mluvit tiše! Massa je zde, massa Walker." "Kde?" "Ve svém pokoji." "Sám?" "Missus Miranda být u něho!" "Doveď mne nahoru k němu. Kde je master Sam?" "Jesus! Jesus! Massa Tlusté Břicho být mrtev!" "Mrtev? Co říkáš? Nemýlíš se?" "Ne, ne! Být mrtev. Massa Walker ho zastřelit." Lovec se zachmuřil, jeho tvář jako by náhle zkameněla. "Běda mu, ukáže-li se skutečností, co říkáš! Kde je mrtvola?" "V jídelně, kde bojovali." "Sam prý byl zavražděn," řekl lovec, obraceje se k své družině. "Master Hermane, pojďte se mnou! Ostatní ať zůstanou tady. Tato černoška -" při tom ukázal na Milly - "se postará o to, aby byla vrata ozářena." Pokynul černochovi, aby ho vedl, zatímco Milly spěchala, aby sehnala světlo. Dole pod schody stál sluha s lampou v ruce. Lovec mu ji beze slova vytrhl a stoupal nahoru po schodech. "Kde je Walkerův pokoj?" ptal se černocha "Zde nalevo." 70'

Lovec a za ním Herman vstoupili. Oba meh' v úmyslu srazit Walkera, aniž mu dají příležitost promluvit. Světnice však byla prázdná. "Není zde nikdo! Kde ho máme hledat, mluv!" Černoch, člověk nepříliš smělý, pocítil u odvážného bělocha sílu, a část té sfly se přelila i do něho. Odpověděl: "Snad být u missus, tam vpravo." "Pojdi" Oba kráčeli tiše za černochem. Ale ani v budoáru seňority nikoho nenašli. Hledali dál a zjistili, že v celé dlouhé řadě pokojů není živé duše. "Snad zase někam odešel?" ptal se lovec. "On nikam nejít. Zeus přece stát u vrat a dobře vidět, že neodešel." "Není jiný východ z domu?" "Ano, vrata vzadu." "Odešel tedy zadem. Přijel na koni?" "Ne, kůň s ním nebýt." "Ukryl ho tedy venku! Jak se tvářil tvůj massa, když přišel?" "Velmi se tvářil. Massa tiše mluvit a jít nahoru do svého pokoje, ale pak nahlas střílet." "Hm! Zaveď nás k mrtvému!" Černoch šel napřed. Dveře jídelny byly zavřeny, když ji všichni opustili. Nyní byly otevřeny. Zeus nahlédl dovnitř, ale s hlasitým výkřikem uskočil. "Ó, Jesus, Jesus! Ó, nebesa! Co Zeus vidět!" "Nuže, co?" "Strašidlo! Živé strašidlo!" "Zbláznil ses, černochu?" Lovec chtěl vstoupit, ale černoch ho uchopil za ruce a žeb-ronil: "Massa, vy nechodit dovnitř! Jinak umřít. Tam být duch massa Tlusté Břicho, sedět na divaně a kouřit tabák." "Duch, který kouří? To bude jistě dobrý duch. Pusť mne!" 71

Setřásl černocha a vstoupil, Herman ho následoval. Tím nabyl i Zeus odvahy a vkročil za nimi do pokoje. Tlustý Sam tam sedel zcela klidně na divaně a kouřil doutník. Jednu ruku mel obvázanou kapesníkem; pušku držel v ruce. "Vy, Same?' řekl udiveně lovec. "Yes! Kdo jiný?" odpověděl klidně tlusťoch. Jak vidím, zcela pohodlně zde sedíte a kouříte si doutník, místo abyste byl mrtev." "Mrtev nejsem. Doutník jsem si koupil ve ventě ‚U učené Emérie', a když jsem se tu začal nudit, zapálil jsem jej. Co je na tom divného?" "Slyšel jsem, že jste byl zastřelen?" "Já? U kozla - o tom bych přece musel něco vědět!" "Bohudík, že se to nestalo! Černoch mne zbytečně poděsil. Kde je Walker?" "Pryč." "A seňorita?" "Také pryč." "Kam šli?" "Nevím. Zmizeli zadními vraty." "Viděl jste je?" "Ano. Když jsem byl mrtev, sebrali se všichni a odešli. Nesvědomití lidé, well! Nestarali se o mrtvého Sama víc než o pošlou myš. Walker zavedl seňoritu do jejího pokoje. Mrtvý vstal, přišoural se ke dveřím a poslouchal. Neslyšel nic, a ubíral se dál ze světnice do světnice až na pavlač. Odtud je viděl odcházet se schodů a ze vrat." "Proč jste je nezadržel?" "Pěkně děkuji! Dát se zastřelit zajeden den dvakrát!" "Bál jste se toho?" usmál se lovec. "Ani mne nenapadlo! Pomyslete však, že všichni jeho lidé mu pomáhali. Ani tenhle dobrý černoch, který - na mne pohlíží jako na strašidlo, by se neodvážil mně pomoci proti Walkerovi."

"Já mnoho bát," řekl Zeus a vyvaloval stále ještě velké bělmo svých očí, ‚já stále přísahat, že být strašidlo." "Pojď sem a sáhni si na mne." "Ne, o ne! Massa duch zůstat stát! Nepřibližovat se k dobrý Zeus." "Neudělám ti nic." "Vy být mrtev. Já s mrtvými nic nemít. Já vidět, jak majsa zastřelen, kule do srdce dovnitř." "Sáhni si sem, černý brachu! Nu, kde je díra po kuli?" "Ne, ne, Zeus nesahat. Zeus vidět krev na srdci. V srdci být díra, massa být strašidlo. Zeus nesahat na strašidlo. Ó, Jesus! Jesus!" A vztahoval před sebe obě ruce, aby naznačil, že duch má zůstat hodně daleko. Lovec z jeho řeči poznal, že na Sama bylo vystřeleno. Vyptával se, a Tlustý Sam odpověděl: "Neprovedl jsem to právě špatně. Walker na mne střelil dvakrát Po prvé nezasáhl, protože byla tma. Jeho lidé se sběhli. Proti takovému množství jsem nemohl nic dělat. Bylo již skoro jisté, že mne Walker zavraždí, proto jsem se rozhodl, dělat mrtvého. Užil jsem k tomu druhý výstřel jejž na mne vypálil." "Nezasáhl ani pak?" "Ne, byl jsem rychlejší. Když zvedl pistoli, padl jsem mu na ruku a srazil mu ji na stranu. Kule šla mimo, ale já jsem se tvářil, jako bych byl zasažen do srdce a padl jsem docela pěkně na zem. Byl to pěkný herecký výkon - jako na jevišti. Prsa jsem si zakryl rukama a protože jsem se na jedné ruce zranil o jeho nůž, tekla mně krev z ruky po prsou, což vypadalo, jako bych byl střelen do srdce." Černoch spráskl radostně ruce a zvolal: "Tedy nebýt duch, nebýt strašidlo! Massa žít! Přetvařovat se! Tak chytrý být malý tlustý massa! Ó jak prohnaný, jak lstivý muž! Skoro tak chytrý jako Zeus, a to jsem já!" "Walker vás patrně překvapil, Same, že?" tázal se lovec. "Ano. Hledal seňoritu a slyšel ji zde mluvit."

72 •73

"Hovořil jste s ní tedy? Nemohl jste se dozvědět něco z Wal-kerovy minulosti, něco o jeho nynějším životě a o jeho úmyslech, pokud se nás týkají?" "Ani slovo!" zašklebil se Sam. "Hm. Jste přece dost chytrý, abyste převzal podobnou úlohu a také ji šťastně provedl." "Myslíte? Nu, to mne opět smiřuje s poctivým výrazem, jehož jste právě užil. Řeknu vám tedy, že jsem svou úlohu znal a že jsem ji také špatně neprovedl." "Ah! Velice dobře! Vypravujte!" "Zde? Přišel jste sám?" "Ne. Jsou zde všichni. Je s námi i šerif města Prescottu." „Nuže, zavolejte je sem. Ať slyší všichni, co řeknu, abych to nemusel několikrát vypravovat." Když lovec otevřel dveře, zaslechl dole hlasitý křik. Šerif právě prohlásil všechny obyvatele domu za zatčené. Výjimka byla učiněna jen u černocha Zea a Milly. Brzy nato seděli všichni pohromadě v jídelně, kde Vinnetou především podrobil Samovo zranění prohlídce. Řez nožem byl hluboký a bolestný, ale pro ruku nehrozilo větší nebezpečí. Jak náčelník prohlásil, dalo se doufat, že dlaň nabude opět své dřívější pohyblivosti, až se rána zacelí. Vinnetou ji Samovi co nejpečlivěji obvázal. Tlustý lovec se nyní dozvěděl, jak bylo zmařeno přepadení v Prescottu a že byl chycen Alfonso. Přistižený se ovšem šerifovi vymlouval, že o ničem neví. Služka doni Emérie, Hen-rietta, vypovídala v jeho prospěch, přesto však nebyl propuštěn. A pak začal vypravovat Sam, jehož zprávy očekávali všichni s neobyčejným zájmem. Barvitě a humorně Sam Učil své noční dobrodružství ve Walkerově domě. Z jeho vypravování se posluchači dozvěděli, jak Bili Newton alias Florin unikl s Leflorovou pomocí od Stříbrného jezera, a dozvěděli se též o všech Robinových a Le-florových úmyslech, pokud je Sam vyslechl od seňority.

Ale největší překvapení si tlustý lovec ponechal nakonec. Když oznámil, že Wilkinsův synovec Arthur a bývalý správce Adler dosud žijí a že pracují jako otroci v Robinových rtutb-vých dolech, všichni vyskočili úžasem. "Žijí! Díky Bohu!" zvolal lovec. "Teď bude zase vše v pořádku." "Ale jak žijí!" řekl Sam. "V otrávených dolech v Údolí smrti, kde dělníci umírají jako mouchy, zničeni jedovatými výpary olova a rtuti." "Vyvedeme je z těch dolů co nejdříve. Vyrazíme hned ráno, budou-li s tím všichni souhlasit!" "Ale Walker tam dorazí přece jen dříve než my!" namítl Herman. "Tomu nevěřím." "Jak to? Mezitím, co zde sedíme a radíme se, on již ujíždí." "Zapomínáte, že seňorita Miranda jede s ním, viďte, Same." "Ano." "Bude mu cestou překážet. Nemůže s ní jet příliš rychle." "Je otázkou, zda ji s sebou opravdu vzal." "Ať tomu bude jakkoliv, nebude tak zle pro několik hodin, jež obětujeme úvaze. Pravda, zameškáme nějaký čas tím, že zde sedíme. Co však při tom ztratíme, získáme rozmyslem. Musíme vědět, co ti lidé chtějí a co proti tomu nutno podniknout z naší strany. Walker zajisté neodvedl Mirandu z tohoto domu bez úmyslu." "Přesně tak. Obává se, že by mohla něco vyzradit," řekl Sam. "To již udělala." "O tom Walker neví. Ostatně oba mne považují za mrtvolu, která již nemůže mluvit. Jsem si jist, že Walker dopraví seňoritu někam, kde ji nebude moci nikdo vyslýchat." "Což abychom použili k cestě řeku?" poznamenal Old Shat-terhand a obrátil se k šerifovi a ptal se: je řeka splavná, sir?" "Ano." A jsou na Hassayampa Riveru čluny, schopné delší plavby?"

75 74

, Jen jediná loď s plachtou, a ta náleží - all devils! Zdá se, že jste klepl přímo na pravý hřebík, sir!" "Nuže, co?" "Na řece je sice několik člunů, ale ty se k ničemu nehodí; nejvýš k malé vyjížďce. Ale, jak jsem řekl, je tam jediná dobrá plachetní loď a ta právě patří Walkerovi." "Ah! Popluje tedy on!" "Je to možné." "Pak bychom ho asi nedohonili." "Stěží." "Hm. Mám za to, že tak rychle nevyrazí. Musí na loď přece přivést nejdříve své kumpány. Také seňorita nebyla připravena na cestu a musí si opatřit vše potřebné. Pospíšíme-li si, je možné, že najdeme člun dříve než se k němu dostanou. Navrhuji, abychom hned vyrazili a předešli je." "Ano, udělejte. Já ovšem s vámi jít nemohu. Musím tady zůstat kvůli zatčeným obyvatelům tohoto domu, dokud nepřijdou moji náměstci." "Kde zpravidla kotví Walkerův člun?" "Víte, kde je most u venty Mattea Abranzy? Pod tím mostem je vždy člun zakotven. Najdete jej snadno." "Well! Vyrazíme tedy." Lovec promluvil několik slov s Vinnetouem, a za několik okamžiků již ujížděli lesní cestou k městu. Minuli ventu učené Emérie zajeli do hlavní ulice města a pak nalevo k řece. Dorazili k mostu. Seskočili s koní rozhlíželi se. Člun byl pryč. Ve ventě Mattea Abranzy bylo dosud světlo. Dveře byly otevřeny. Vstoupili. Seděl tu jeden ospalý host u baru u sklenice lihoviny, napolo vyprázdněné. Krčmař dřímal, ale při hlomozu, způsobeném vstupujícími, se probudil a vstal. "Vy jste seňor Abranzo?" ptal se Old Shatterhand. "Ano, seňore." "Měl jste hosty?" "Mám je ještě teď."

"Kde?" "Zde. Tento muž je můj host a vy jste jimi rovněž." "Že se neptám na nás, se rozumí samo sebou. Odpovězte na mou otázku!" "Smím se ptát, seňore, přejete-li si něco pít?" "Nejdřív odpovězte." Krčmář se posměšně uklonil a řekl: "Seňore, nemohu-li vám posloužit svými nápoji, mám čest se vám poroučet. Prodávám, co si host poručí, ale informace neposkytuji." "Doufám, že přece, neboť za chvíli budu mít příležitost ptát se vás znovu prostřednictvím šerifa. Přijde co nevidět, aby dodal mým slovům důrazu. Na shledanou!" Lovec se obrátil, chtěje odejít, ale hospodský ho rychle uchopil za ruku. "Počkejte, seňore, neodcházejte! Netušil jsem, že v tom má prsty policie. Nechci se šerifem nic mít a raději vám odpovím." "Tak mluvte! Bylo dnes u vás mnoho hostů?" "Ano." "Zdejší lidé?" "Hm! Musel bych si vzpomenout," řekl hostinský. "Vzpomínejte tedy rychle! Nemám čas!" "Ano, bylo zde několik cizinců. Nevím však, smím-li o nich mluvit." "Proč ne?" "Tvářili se dost záhadně." "Tak! A v čem spočívala ta záhadnost?" "Nešli do hostinské místnosti; musel jsem jím vykázat místnost na dvoře. Koně měli v zahradě." "Kolik jich bylo?" "Nu, cizí byli vlastně jen dva. Ostatní jsem znal. Ti byli zdejší." "Jejich jména?" "Seňor Alfonso, seňor Newton a seňor Walker."

76' 77

"Dobrá, ty právě hledáme." "Ti tří po nějakém čase opět odešli. Seňora Alfonsa jsem pak již neviděl, seňor Newton se však brzy vrátil a seňor Walker přišel také, ale až později s dámou." "Se seňoritou Mirandou?" "Ano. Znáte ji?" "Trochu. Kde jsou teď?" "Odcestovali." "Kam?" "Asi hodně daleko, neboť mně nabídli ke koupi své koně." "Koupil jste je?" "Určili cenu, kterou jsem mohl dát Nevydělám sice mnoho, ale hostinský musí být k hostům vlídný a úslužný, to je má zásada." "Vaše zásada je znamenití Ale když neměli zvířata, jak mohli odcestovat?" "Odpluli v plachetním člunu seňora Walkera." "Dobrá! Kdy odrazili?" "Uplynuly asi tři čtvrti hodiny, seňore, kdy se tak stalo." "Měla seňorita mnoho zavazadel?" "Neměla vůbec nic. Oblečena byla do bílých šatů a přes ně tmavý plášť. Nevstoupila ani do mého domu." "Seňores byli asi dobře ozbrojeni?" "Až po zuby." "Ukažte mně místnost, v níž čekali." Hostinský zavedl lovce a jeho přátele na dvůr a odtud do místnosti, kde seděli jeho hosté. Old Shatterhand považoval za možné, že najde něco, co by mu mohlo být prospěšné. Jeho očekávání však bylo marné. Vinnetou, když vše podrobně prohlédl, pokrčil rameny a vyšel mlčky ven.

Kapitola pátá STANICE GRANITE Vlak přijíždějící od Tucsonu přes Gila Bend se blížil ke Granite Station. Stroj pronikavě zapískal na znamení, že ve stanici zastaví, a nádražní úředníci zvědavě vyběhli, aby shlédli, kdo z vlaku vystoupí. V oněch dobách zastavovaly vlaky jen podle potřeby, a v takovém hnízdě, jakým byla stanice Granite, byl příjezd cizince do města vždy hotovou událostí. Na plošině jednoho vozu stál Robin. Držel si kapesník na obličeji, jako by ho bolely zuby, ve skutečnosti si však kapesníkem zakrýval tvář, aby nebyl nikým poznán. Při tom si prohlížel muže na nástupišti. "Granite Station!" ozvalo se volání. "A// rígftí," řekl Robin a nachýlil se dovnitř vozu. "Můžeme vystoupit." S plošiny seskočili Walker, Leflor, pak Bili Newton a nakonec seňorita Miranda. Byla oblečena do nadmíru elegantního cestovního obleku, který jí Walker koupil v Gila Bendu. Její zjev budil pozornost.

79 78'

Dva mladí muži stáli na prahu telegrafní kanceláře. Jeden byl telegrafista a druhý zástupce přednosty stanice. „Jiy Jove!" řekl první. "Vidíte tu krásku, master Baizere?" "Vidím jen ji. U ďábla! V tomto smutném hnízdě se zdá být hezká i stará čarodějnice, což teprve dáma, která by vzbudila pozornost v New York City nebo v New Orleansu!" "Apartní, že?" "Velice! Ale počkejte - kdo je to? Zdá se mi, že jednoho z jejích průvodců znám. Nemýlím-li se - ano, je to on, Robin, s nímž jsem v alabamské koleji seděl v jedné lavici. Ten - u ní! Nic lepšího si nemohu přát." Balzer vesele pozdravil telegrafního úředníka a již mířil ke skupině, která se blížila ke dveřím čekárny. Přistoupil k Robinovi se širokým úsměvem. "Promiňte, master!" řekl. "Zdá se mi, že se známe!" "Nejste - či spíše nejsi - ano, jsi to ty - Robin!" Muž, kterého takto oslovil, zřejmě nepocítil žádnou radost, když tak náhle zaslechl své jméno. Trochu se zamračil. Když však pohlédl do obličeje tomu, kdo ho oslovil, poněkud zjasnil tvář. "Baizere, jsi to ty?' řekl. "Ano, já, v životní velikosti. Co tě zaválo sem do ztraceného Granitu, starý swalkere?" "Náhoda, milý příteli. Jsem jí ostatně povděčen, že mně poskytla příležitost, abych tě spatřil. Co sem tebe přivedlo?" "Osud." "Mohl jsem si to myslet! Stále ještě je osud tvým úhlavním nepřítelem?" "Stále, dokonce více než dřív. Tentokrát ovšem hrál úlohu osudu můj papá. Snad víš, že můj otec má mnoho akcií železniční společnosti. Abych prý měl pojem o jistých záležitostech, poslal mne sem, abych se stal zástupcem přednosty stanice. Sem do Granitu! Je jasné, že jsem klel jak pohan. Ale co dělat! Sedím tu podle otcovy vůle, já, člo-

věk nadaný, na suchém písku, okukován smradlavými ru-dochy." "Nudíš se?" "Obrovsky. Tvůj zjev mi připadá jako zář hvězd v tmavé noci. Doufám, že z lásky ke mně tady zůstaneš, abys mně pomáhal v boji proti zdejší obludě - nudě." "Tak moc obětavý nejsem. Ale několik dní ti snad věnuji." "Zlatý hochu, na mé srdce!" Balzer padl Robinovi kolem krku. "Pusť! Nech mne!" smál se Robin. "Raději mi pověz, jestli jsi zde známý?" "Známý? Jako blecha v posteli, jako žába v rybníce. Co chceš vědět? Potřebuješ faráře, který by tě po americku oddal, potřebuješ doktora s pijavkami, potřebuješ advokáta? Počkej! Především mně pověz, kdo je ta dáma, která s tebou cestuje?" "Zajímá tě?" "Velice. Je provdána?" "Ne." "Well. Zasnoubena?" "Také ne." "Jak se jmenuje?" "Seňorita Miranda - snad ti to stačí." "Úplně. Ale - pojď mě představit!" Robin se zasmál horlivosti svého přítele. "Nemohu - ačkoli, hm! Snad bys jí mohl prokázat nějakou službu." "Nesmírně rád! Poskytni mi příležitost." "Pokusím se. Domnívám se, že je zde nějaký hotel?" "Zajisté." "Obsazen?" "Nesmysl! V celém městě jsou všeho všudy čtyři hosté, dva seňores, jakýsi Wilkins a Cuartano s dvěma seňoritami." "Ah! Poslyš, nemohl by ses dozvědět, jestli někdo z nich nedostal v poslední době telegram?"

•81 80

"Proč to chceš vědět, je to úřední tajemství, rozumíš?" "Vím, ale právě tím by sis zavázal seňoritu Mirandu k velikému vděku. Ráda by to věděla." "Ona? Dozví se to! Počkej! Telegrafní úředník pije z mé láhve a platí z mé tobolky. Vrátím se hned." Mladý muž zmizel v nádražní budově. Robin šel k čekárně, u jejíhož vchodu zatím stah' ostatní. "Vstupte!" vybídl je Robin. "Setkal jsem se zde se starým druhem z mládí, lehkovážným chlapíkem, který nám může být prospěšný. Je synem známého železničního magnáta Balzera. Wilkins je v městě. Právě jsem se ptal mladého Balzera, jestli jim nedošla telegrafická depeše z Prescottu. Řekne nám to. Musíme být připraveni, že jim budou telegrafovat výstrahu. Pomocí mého přítele bychom mohli podobnou depeši snad zadržet. Hle! Již přichází. Představím vám ho." Balzer vyšel z telegrafní kanceláře a již zdaleka mával dlouhým, úzkým lístkem, na němž byl prvopis depeše. "Mám ji," řekl. "Tu máš, čti!" A podával Robinovi lístek. Ten si chtěl obsah telegramu přečíst, shledal však, že na proužku papíru je jen řada čárek a bodů. Vrátil mu tedy telegram se slovy: "Přečti mi to sám, starý příteli. Nejsem telegrafní úředník a nenaučil jsem se luštit vaše hieroglyfy." Jsi šťastný člověk. Mne můj ctihodný papá donutil umět ještě mnohé jiné věci, stejně nudné

a nezáživné." "Bud mu za to vděčný, že tě vedl k užitečnostem. Čti tedy!" "Depeše zní: Odjedte hned dráhou do Las Palmas. Jsme tam, Smith. Postačí to?" "Ano. Děkuji ti." "Nuže, a teď doufám, že mně představíš spanilé seňoritě." "Pojď tedy! Vyhovím tvé žhavé touze!" Balzer odskočil do telegrafní kanceláře, aby vrátil originál depeše, a šel pak s Robinem k jeho společnosti. Ruku seňority

Mirandy přitiskl galantně ke rtům a sklidil zato úsměv tak vlídný, že mu srdce poskočilo. "Je to pro mne neobyčejně milá náhoda," hovořil horlivě, "že jsem se setkal s přítelem Robinem. Studovali jsme spolu a byli jsme vždy nejlepšími kamarády. Chtěl bych setkání s ním co nejvíc zužitkovat a užít též co nejvíce společnosti vaší, seňorito, která mi v tomto smutném hnízdě připadá jako zjevení z jiného světa. Promiňte mi mou upřímnost, ale jsme zde opravdu tak potěšeni každou návštěvou - - že - - ehm - - jak dlouho zamýšlí panstvo zůstat v Granitu?" "Nevíme ještě," odpověděl Robin. "Snad odjedeme již zítra." "Běda! Tak rychle tě nepustím, kamaráde!" "Nejdříve povinnost, potom zábava," řekl suše Leflor. "Zajisté, zajisté, uznávám. Ale je také povinnost k příteli, viď, Robině? Rozhodli jste se již, pánové, kde budete bydlet?" "Ovšemže v hotelu." "Doufám, že vaše rozhodnutí není nezvratné. Jsem zde především já a očekávám, že nezamítnete moje pohostinství." "Náš přítel Robin by je užil zajisté rád," vmísil se do rozmluvy Walker, "ale účel naší cesty je takový, že se nemůže od nás naprosto odloučit." "Kdo říká, že se má od vás odloučit? Zvu vás k sobě všechny, pánové, a především vás, seňorito." "Nevím opravdu - -" "Prosím, nemusíte se obávat nepohodlí. Mám místa dost. Vůbec žádný přepych nesmíte v našem městě očekávat, ale ten byste ani v hotelu nenašli. Zde na jihu nelze dělat mnoho nároků. Podnebí nám dovoluje zříci se mnohého, co je nahoře ve Státech nevyhnutelné. Zajisté rozumíte. Stůl, židle, visutá rohož - to je všechen nábytek, který naleznete v hotelu. Nezdáli se vám to málo, mohu vám nabídnout totéž pohostinství u mne." "Obávám se, že bychom vám byli na obtíž," zašveholila seňorita

82 83

"Oh, ani zdaleka!" "Ale vaše služba - -" "Má služba má velice příjemnou vlastnost, totiž tu, že se o ni vůbec nemusím starat. Nádražní budova je, pravda, velmi rozsáhlá; je zařízena pro budoucnost a pro dopravu mnohem rozvinutější, ale nynější provoz je nepatrný. Asistuji zde jaksi jen dobrovolně. Můžete u mne bydlet, aniž si kdokoli povšimne vaší přítomnosti. Nuže, prosím: ano, Robině?" "Nu, dobře. Abych se upřímně přiznal, je nám tvé pozvání vlastně milé. Máme důvody, abychom se Wilkinsovi a jeho dámám hned neukazovali." "Rozumím. Ale pak musíte zůstat právě u mne. Granite není New York. Kdybyste vstoupili do obce, všichni by vás hned uviděli, zatímco můj příbytek je hned vedle nádraží." "Zůstaneme tedy. Doufám, že ti nezpůsobíme žádné obtíže." "Co si myslíš, starý příteli! Potěšení, radost, nesmírnou rozkoš mně připravujete! Smím doufat, seňorito, že ani vám není mé pozvání nepříjemné?" "Seňore, nutíte mne, abych vám byla zavázána nesmírnou vděčností." "Prosím tedy, pojďte! Zde těmito dveřmi!" Seňorita, která šla první, již přestoupila práh, když Walker náhodou pohlédl oknem, zarazil se a řekl: "Někdo sem právě přichází. Nemýlím-li se, mohl by to být -- ano, je to Wilkins." "Seňor Wilkins?" tázal se Balzer, přistupuje k oknu. "Řekl jste, tuším, že nechcete, aby vás viděl. Vstupte prosím do těchto dveří a počkejte; zeptám se ho, co hledá." "Neprozraď nás!" zvolal Robin. "Nesmysl!" Balzer vyšel na nástupiště právě ve chvíli, kdy přicházel Wilkins. Byl to vskutku on. Zdálo se, že přišel na nádraží s nějakým dotazem, a skutečně se také obrátil přímo k Balze-rovi. Pozdravil zdvořile a řekl:

"Sir, dejte mi laskavě zprávu, kdy odtud odjíždí vlak do Las Palmas?" "Odjel před půl hodinkou." "Ah! To je nepříjemné. Telegram, který jsem dnes obdržel -mne volá do Las Palmas. Bohužel jsem nebyl doma a otevřel jsem depeši teprve teď. Kdy odjíždí nejbližší vlak?" "Zítra v tutéž dobu." "Dříve ne?" "Ne. Trať je nová, jízda není ještě v plném chodu. Dosud jezdí denně jen jediný vlak." "To je nanejvýš nepříjemné. Musím skutečně čekat až do zítřka?" "Bohužel." "Není jiný způsob, jak bych se dříve dostal do Las Palmas?" Balzer kroutil hlavou. "Zde není pošta a také by vám nic neprospěla. Las Palmas leží na druhém břehu řeky Colorado. Cesta je obtížná a zdlouhavá. Koňmo byste tam dorazil později než vlakem, ačkoli ten odtud odjede až zítra." "A po vodě?" "Hm! Rio Gila je dvacet mil nad svým ústím do Colorada splavná pro čluny. Ale nejsou tu vhodné čluny, nemohu vám je doporučit. Mohu jen radit, abyste počkal do zítřka." "Vidím, že mi nic jiného nezbývá. Děkuji vám." Wilkins odešel, a mladý muž se vrátil ke svým hostům. Řekl jim, o čem s Wilkinsem mluvil, domnívaje se, že je to bude zajímat. "Dobře jsi udělal," řekl mu Robin. "Nemohl jsem mu ani jinak odpovědět. Jediné použitelné plavidlo k cestě po řece by byla má loď, a tu mu přece nepře-nechám. Ostatně lodí by se dostal master Wilkins jen do Gila City a k Yumě, a tam by musel opět čekat na vlak, aby zbytek cesty dokončil." "Ty že máš loď?" ptal se udiveně Robin.

84' 85

"Ano. Model ze St. Louisů. Pěkné plavidlo. Miluji vodní sport, a můj papá není takový skrblík, aby mi odepřel toto povyražení. Využil jsem ostatně mimořádné dobré příležitosti, která se naskytla k zakoupení této lodi. Dostal jsem ji neobyčejně lacino. Ale prosím, pojďte již!" Walker by byl rád rozmlouval ještě dál o této lodi, protože si však řekl, že k vyslovení svých otázek najde ještě dost času, ubíral se za ostatními, které Balzer vedl nahoru po schodech, a do tří pokojů, ležících vedle sebe. Jeden pokoj byl určen seňoritě, dva ostatní pak měly hostit muže. Balzer se především postaral o obsluhu svých hostů, pak o oběd. Oběda se sám také zúčastnil. Po jídle se živě hovořilo, a Balzer zejména seňoritu zasypával pozornostmi. Všichni přispívali k společné zábavě, jen Walker byl zamyšlen. "Co je s vámi, sir?" ptal se ho konečně Robin. "Nějaké nové starosti?" "Nelíbí se vám snad u mne?" tázal se Balzer dříve než Walker mohl odpovědět. "Líbí se mi u vás znamenitě," řekl Walker. "Chci se vás však na něco zeptat. Mluvil jste před chvílí o své lodi. Jaké je to plavidlo?" "Ah, má loď? Znamenitě stavěný člun, podobný těm, jichž se užívá na Mississippi, o jednom

stěžni, úzký, s ostrou přídí, se zakrytou kajutou. Říkám mu "Zloděj kuřat". "Jak vzniklo to jméno?" , Jmenovala se tak naše sportovní lodice, s níž jsme závodili jako studenti na univerzitě. Pokřtil jsem tak i tuto loď, pro níž se to jméno znamenitě hodí. Podobá se navlas podloudnickým člunům." "A jak jste ji získal?" "Nu, člověk si přece zaslouží trochu té zábavy, což uznal nakonec i můj velectěný papá. Dal mi na loď peníze. Je to tak: Několik mil nad Granitem byla kdysi vojenská stanice, zřízená 86

k vůli Indiánům Papagům, Yumům a Marikopům, jejichž území se zde stýkají. Velitel si dal zhotovit loď, aby snadno mohl stopovat indiánská kanoe. Když byla stanice zrušena, nepotřeboval již člun a prodal jej za nepatrnou částku." "Jak početné mužstvo má loď?" "Pět mužů. Čtyři lodníci a kormidelník, který je zároveň kapitánem. V kajutě může zcela pohodlně bydlet osm osob. Je zařízena skoro elegantně. Baví-li vás to, mohu vám loď ukázat." "A nepůjčil byste nám ji?" "Ne." "Proč?" "Je to podmínka mého otce: Nesmím přece lodí konkurovat otcově železnici." "Škoda. Mohl jste nám prokázat laskavost, za níž bychom vám byli nadmíru vděční." "Jak to? Chtěli byste snad sami člun použít?" "Nejen my, nýbrž také společnost seňora Wilkinse. Ten ubožák musí čekat až do zítřka na vlak, ačkoliv jeho záležitost je neobyčejně naléhavá." "Ah! A vy byste chtěli plout s ním?" "Ovšemže. Také my spěcháme do Las Palmas." Balzer se zamyslel. Podíval se na seňoritu a posléze řekl: "To vše je těžko možné. Kdo z vás by chtěl plout s sebou?" "My všichni." "Seňorita Miranda také?" "Ovšem." "Rozmyslím si to." "Ah! Tedy by to přece jen šlo?" "Hm. Vlastně ano. Je tu jen jediná překážka. Musel bych totiž jako majitel člunu jet s vámi." "To se rozumí samo sebou." "Víte co, pánové, počkejte zde chvíli sami. Zeptám se dole, je-li zde nutná má přítomnost." Balzer se zvedl a vyšel. '87

"Skvělá myšlenka, kterou jste právě pronesl, Walkere!" řekl Robin. "Doufám, že nakonec svolí." "Pro krásné oči seňority - snad. Naskýtá se mu příležitost, být s ní několik dní pohromadě. Jak daleko bychom pluli?" "Odtud do Colorada a pak nahoru až do okolí Aubreye. Tam sídlí Indiáni Papagové, pod jejichž ochranou bychom se dostali až do Údolí smrti. Cestou nebo již na lodi bychom se Wilkinse a jeho svěřenek snadno zmocnili. Je jen otázkou, dostaneme-li Wilkinse do člunu?" "O tom nepochybuji." "Jak to chcete udělat?" "To by bylo věcí seňority Mirandy. Mohla by ho navštívit v hotelu. Prohlásí-li váš dobrý Balzer, že je ochoten vzít nás na loď, řeknu vám svůj plán, který mi již uzrál v hlavě." Vtom se již vrátil Balzer. Jeho tvář radostně zářila, takže nebylo pochyb o tom, jak se rozhodl. "Nuže?" tázal se Walker, pozorujíc ho bedlivě. "Rozhodl jsem se," odvětil mladý muž s úsměvem. "Učiním, jak jste si přáli a propůjčím vám svůj člun." "Výborně!" zvolal Robin. "Jsi dobrý kamarád, starý chlapče." "Vaše dobrota, seňore, je hodná uznání," pravila seňorita, vrhnuvši na Balzera jeden ze svých nejroztomilejších pohledů. "Činím to hlavně proto, abych se mohl těšit vaší společností, seňorito," odvětil mladý muž dvorně. "Kdy si přejete vyrazit?" "Vaše loď je připravena?" "Na krátkou plavbu ano. Kam chcete?" "Snad nahoru až k Aubreyi." "To je daleko. Musím se postarat o zásoby." "Vaše mužstvo je na lodi?" "Ne, ale může tam být za hodinu. Je zaměstnáno na dráze." "Lze se na ně spolehnout?" ptal se Walker. "Naprosto. Vyznají se ve své práci." "To nemyslím - ale snad jste již zpozoroval, že naše cesta má zvláštní účel, o němž nemusí každý vědět."

"Ah! Chápu! Moji lodníci jsou mlčenliví a zvědavost není jejich slabou stránkou." "To není všechno. Což kdybychom od nich žádali službu, která vlastně nebude jejich povinností." "Budou vám ochotně k službám." "I kdyby ta služba byla trochu nepochopitelná, řekněme -trochu choulostivého rázu?" "Hm. Prosím, povězte mi upřímně, oč jde, seňore." "Nuže, zasvětím vás do všeho. Chceme provést Wilkinsovi kousek, na který bude dlouho pamatovat. Nemusíte ho litovat! Je to podvodník, únosce žen, který již dávno propadl zákonu. Policie ho marně po dlouhá léta hledá." "Aha! Počkej, ničemo!" "Nemáme právo jej honit a dopadnout ho, to je věc policie. Ale ze soukromých důvodů bychom ho rádi policii nadehnali. Kdyby se podařilo vylákat ho na vaši loď, dopravit do Aubreye a odevzdat ho tamní policii, neminulo by uznání úřadů nikoho, kdo k tomu přispěl." "Proč ho nedáte zatknout zdejším šerifem?" "Nemáme proti němu dostatek důkazů. Chlapík musí být ze sňatkových podvodů teprve usvědčován." "Nuže, říkám vám, že ho na loď snadno přilákáme. Ale až tam bude a zpozoruje vaše úmysly, myslím, že bude klást odpor. Je otázkou, co zamýšlíte v tomto případě udělat?" "Projeví-li odpor, prostě jej potlačíme." "Násilím?" "Třeba." "Hm. To je na pováženou. Nerad se míchám do záležitostí jiných lidí. Mé postavení mi nedovoluje, abych se podobné věci zúčastnil. Nejlépe by snad bylo, kdybyste si ode mne loď i její mužstvo najali. Lodníci by pak museli poslouchat vás, a odpovědnost byste meh' jen vy. "To by bylo vskutku rozumné řešení," pravil Walker. "To uděláme. A vy s námi pak pojedete jen jako soukromý host"

89 88

Kapitola šestá "ZLODĚJ KUŘAT" "Dobrá! A co se stane potom, v Aubreyi?" "S kým?" "S vámi a se seňoritou?" "O nás není ještě rozhodnuto. A se seňoritou? O té já nerozhoduji. Je to svobodná dáma a záleží jen na ní, použije-li snad vaší lodi ještě k cestě zpět." Balzer nespatřil podivný úsměv, který přeletěl po tvářích ostatních mužů, viděl jen seňoritu, která sklopila hlavu a zdánlivě rozpačitě se pohnula. Ale za okamžik zvedla k němu pohled a zašeptala: "Nejen na mně, ale také na vás záleží, seňore!"

Wilkins se zvolna vrátil z nádraží do hotelu, jenž stál na hlavní třídě Granitu. Dozvěděl se ovšem již dříve od hoteliéra, že nejbližší vlak odjíždí teprve následujícího dne, ale nechtěl tomu věřit. Nyní měl jistotu, která ovšem neuspokojila jeho přání a také ne přání těch, kteří na něho čekali sedíce pohromadě. "Old Shatterhand přece telegrafuje, že máme okamžitě vyrazit," řekl mrzutě Carlos Cuartano. "Zajisté má dobrý důvod k tomuto vyzvání, jinak by netelegrafoval. Co uděláme?" "Musíme trpělivě čekat," řekl Wilkins. "Nemám mnoho trpělivostí," řekl mladý muž, přecházeje neklidně místností. "Zdá se mi, že trpělivost je bylina, která v našem případě může působit jedovatě. Copak tu opravdu není jiná

možnost, jak se odtud rychle dostat?" "Nádražní úředník, jehož jsem se ptal, nevěděl o jiné příležitosti." "Nádražní úředník! Eh! Tomu ovšem záleží na tom, aby dráha měla co nejvíce cestujících, aby se akcionářům vyplácela. Můžeme přece jet koňmo. Půjdu a přeptám se."

90' 91

"Jen jděte, mladý příteli. Potěší mne, budete-li mít více úspěchu než já." Carlos Cuartano opustil hotel, ale netrvalo dlouho a vrátil se zpět. Byl mrzutý ještě více než před tím. Oznámil jim stručně, že vskutku nezbývá nic jiného, než čekat na vlak do zítřka. Jediná jiná možnost by byla cesta lodí; která leží dole u břehu na vodě. Loď však náleží zástupci přednosty stanice, který ji prý nikdy nepůjčuje." Obě dívky, Alma Wilkinsová a Lilian Hauserová přijaly tu zprávu s povzdechem. Také ony již toužily odjet z nudného Granitu, kde si hlavně Alma připadala jako ve vězení. Protože do večera neměly nic na práci, požádaly obě dívky Carlose Cuartana, aby jim dal vynést židle na balkón, který se prostíral podél celého průčelí hotelu. Odtud bylo možné se těšit překrásnou vyhlídkou na řeku a do hor Eureka. Když naše společnost vyšla na terasu, seděla tam již mladá, elegantní dáma, kterou dosud nikdo z nich neznal. Byla v hotelu novým hostem a patrně i ona vyšla ze svého pokoje, aby si užila svěžího vzduchu a vyhlídky. Byla od nich odvrácena, a jak se zdálo, nestarala se o ně. Obě dívky, Carlos Cuartano a Wilkins spolu uryvkovitě rozmlouvali, při čemž se několikrát oslovili jmény. Zdálo se, že jim neznámá žena naslouchá. Pojednou se k nim obrátila a řekla: "Odpusťte seftoritas a seňores, ale slyším tu jména, jež ve mně vyvolávají veliký zájem. Není mezi vámi seňor Wilkins se svou dcerou Almou Wilkinsovou?" "Mé jméno je Wilkins," odpověděl bývalý plantážník, vstávaje. "Přicházíte od Stříbrného jezera?" "Ano," odpověděl poněkud udiveně. "Pak jste to vy! Ah, jak šťastná náhoda! Slyšela jsem o vás, mé dámy, i o vás, pánové. Jsem nadmíru potěšena, že tak neočekávaně poznávám osoby, jejichž osud vzbudil ve mně živý zájem."

"Vy nás znáte?" ptal se Wilkins. "Ovšem a velmi dobře. Ale dovolte, abych se představila. Jméno mého muže je Howk. Cestuji, abych se s ním setkala. Pocházím z Baltimoru." Wilkins představil svého druha i obě dívky; pak dáma pokračovala: "Viďte, že pronásledujete jistého Walkera?" "Ano." "A jakéhosi Robina?" "Přesně tak. Ale jak to všechno víte?" "Znáte lovce, jemuž na Západě říkají Old Shatterhand?" "Velice dobře." "Vinnetoua, Tlustého Sama, Jima a Tima?" "Vidím, seňoro, že se znáte s těmi pány stejně dobře jako my." "Velice dobře. Setkali jsme se v Prescottu. Přijela jsem tam odtud právě dnes. Bydlela jsem tam s těmi pány v jedné ventě, říká se jí "U učené Emérie", a nejen že jsem se tam s nimi stýkala, ale účastnila jsem se také jejich rozmluv. Přispěla k tomu malá služba, kterou jsem jim náhodou prokázala, poskytla jsem jim totiž zprávu o Billu Newtonovi." "Bili Newton? Ten je uvězněn u Stříbrného jezera, a vaše zprávy jsou přinejmenším - -" "Mýlíte se. Newton utekl, a přispěním jistého seňora Leflora z Wilkinsfieldu přijel do Prescottu." "Leflor? Ten že byl u Stříbrného jezera?" "Ano. Pánové si přáli, abych o těch věcech mnoho nevypravovala, ale vám o nich zajisté mohu říci vše. Slyšela jsem také, že Old Shatterhand poslal rychlého posla do Gila Bendu, aby vám telegrafoval." "To udělal, ale o událostech v Prescottu se nezmínil ani slovem." "Nedivte se, podobné věci nelze kabelovat. Žádal vás patrně jen, abyste odcestovali do Las Palmas?"

93 92

"Ano, ale nic více. A proč tam máme jít? Čekali jsme na něho zde -" "Nuže, řeknu vám něco, co vás překvapí. Walker a jeho spoluviníci z Prescottu uprchli. Vydali se přes Minerál City do Las Palmas a tam chtějí - ani již nevím co. Vaši přátelé se za nimi pustili na dobrých koních a jistě se jim podaří darebáky dohonit. Jsem přesvědčena, že seňores jsou již v Las Palmas a čekají na vás." ‚J)amned! A my čekáme tady." "Patrně se nemohou bez vás pustit dále." "To je pro ně nanejvýš nepříjemné! A my zde musíme čekat až do zítřka! Teprve zítra odpoledne jede nejbližší vlak." "Oh! Tak dlouho čekat nemusíte." "Že ne? Vždyť tu není jiná příležitost, jak bychom opustili město." "Kdo to říká? Já sama odpluji lodí do Gila City a do Yumy, odkud lže na koních vykonat v nejkratší době zbytek cesty." "Vy máte loď, seňoro?" "Ovšemže ne. Ale zástupce zdejšího přednosty mně zapůjčil svou lodici. Připlula jsem člunem z Prescottu a chci také po vodě dál až do Yumy, kde se setkám se svým chotěm. Chtěla jsem sice odplout až zítra, ale záleží-li vám na tom, jsem ochotna vyplout s vámi třeba hned." "Záleží-li nám na tom! Vaše nabídka, seňoro, je stejně velkomyslná jako nanejvýš vítaná!" "Ó, prosím! Slyšela jsem o vás a to se rozumí samo sebou, že vám ráda vyhovím. Ostatně nemyslete, že jsem tak velký lidumil, aniž z toho sama nemám výhodu. Nerada cestuji sama, proto vítám s radostí milou společnost vašich seňorit." "Máte vskutku pro nás místo na lodi?' "Oh! Mohla bych s sebou pohodlně vzít deset osob." "Přijmeme-li vaše pozvání, seňoro, tedy s podmínkou, že zaplatíme svůj podíl výloh za plavbu." "Záleží-li vám na tom, budiž."

"Ujednáno tedy! Zbavujete nás skutečně veliké starosti. Ale - smím teď vyslovit ještě jedno přání? Hrozně rádi bychom se dozvěděli, co se vlastně stalo v Prescottu." "Především buďme praktičtí. Jsem Američanka. Time is money - snad to znáte. Vypravovat můžeme později. Nuže! Pojedete?" "Ano." "Kdy?" "Nejraději hned teď!" "Hm. I to je možné, ačkoli se již skoro stmívá. Ale za půl hodiny bychom mohli být připraveni k odplutí. Přijdete za půl hodiny k řece?" "Zajisté. Chcete nás do té doby opustit seňoro?" Mladá žena se již obrátila ke dveřím a odpověděla: "Ovšem. Musím dolů, abych dala svým lidem pokyny. Domnívají se, že odpluji až zítra. Ostatně musím ještě nakoupit několik maličkostí." "Neobáváte se, seňoro, plavby v noci?" "Proč se obávat? Řeka je volná, nejsou v ní nebezpečná místa, a lodníci znají řeku zcela dobře. Ostatně máme vždy čas přistát, zjistíme-li, že plavba v noci není možná. Na shledanou! Těším se velice, že vám mohu prokázat službu a stejnou měrou se těším na to, až vám na lodi podám zprávu o událostech v Prescottu. Užasnete." Mladá žena zmizela, odcházejíc s terasy do svého pokoje a za krátký čas nato vyšla

z domu. Wilkins ji sledoval z terasy až k nádraží a zahleděl se pak dál k řece, kde se tyčil stožár lodice. Věděl, kde loď kotví a nemohl tedy zabloudit, ačkoli již nastával večerní soumrak; nemohl loď minout ani pak, až nastane tma. Příležitost, jež se našim přátelům naskytovala, plavit se již dnes dolů ke Coloradu, jim byla neobyčejně vítaná. Rozumí se, že se hned připravili na cestu. Neměli mnoho zbytečných zavazadel, a když minula hodina, byli všichni připraveni k od-

95 94'

chodu. Hotelový sluha jim zanesl zavazadla až na loď a kráčel napřed po můstku, jenž byl z člunu spuštěn na břeh, ale hned zas odešel, když uložil zavazadla a přijal zpropitné. U můstku stála domnělá paní Howková, aby uvítala své hosty. Podala dívkám ruce a řekla vesele: "Buďte mi srdečně vítáni, miláčkové! Doufám, že naše cesta bude příjemná a že se spolu dobře pobavíme. Pojďte do kajuty!" "Kde jsou lodníci?" pospíšil si s dotazem Carlos Cuartano, který jediný choval k mladé ženě nepochopitelnou nechuť." "Na přídi. Když jste zde, odrazíme!" "A kapitán?" "Ah, kapitán! Milý příteli, u takového člunu, jaký je tento, stačí kormidelník. Je rovněž vpředu, aby dal potřebné rozkazy k odplutí. Pojďte dál!" Uposlechli. Člun měl jakousi palubu; prostory pod ní byly patrně určeny pro náklad a byly rozděleny do několika místností, opatřených dveřmi. Horní paluba měla lehkou střechu i stěnu, rozdělující ji na dvě oddělení: přední pro lodníky, zadní pro cestující. Za druhým oddělením byla volná prostora, z níž vedly schody do dolní kajuty. Opodál schodů stál při plavbě kormidelník u kormidla. Když cestující vstoupili do kajuty, spatřili vskutku pohodlně zařízenou místnost. Uprostřed byl úzký stůl a z obou stran u stěn byla pohodlná, rákosová sedadla. Nad stolem visela se stropu rozsvícená lampa. Posadili se, a sotva se tak stalo, zaslechli zvučný povel: "Pozor, hoši! Lana vzhůru! Odrazit!" Člun se dal do pohybu. V té chvíli již byla na řece tma. , Ještě nikdy jsem neplula v noci na řece," mínila Alma, jíž tma naháněla úzkost. "Není to naprosto nic nebezpečného," odpověděla jí Miranda. "Nemějte strach, milé dítě!" Ani Carlos Cuartano se nemohl ubránit lehké starostlivosti a řekl uvážlivě:

"Kdyby to bylo na široké hladině Mississippi, kde jsou břehy daleko od sebe, neříkal bych nic. Rio Gila je však potutelná řeka. Nyní, když plujeme, začínám mít dojem, že jsme si nepočínali správně, když jsme se rozhodu' plout v noci. Dovolíte-li, seňoro a seňoritas, podívám se nahoru." "Budete tam jen překážet!" zasmála se Miranda. Carlos Cuartano chtěl přesto vstát, ale v tom ho uchopila za ruku Lilian a řekla: .Zůstaňte, seňore! Vždyť vidíte, že máme úzkost a že vás potřebujeme mít u sebe. Ať vyjde nahoru seňor Wilkins." Mladý muž chtěl odporovat, nechtěl zůstat v kajutě, ale když spatřil prosebný pohled Lilian, přece jen znovu usedl. Wilkins pak vyšel. V prvním okamžiku neviděl nic, než hvězdy na nebi, jež v tuto chvíli jen slabě zářily. Když si však jeho oči zvykly na temnotu, spatřil nad sebou velikou a těžkou plachtu. Vítr, který byl plavbě příznivý, se opíral o plachtu plnou silou. Loď opustila pobřežní vody a byla již uprostřed řeky. Ujížděla tiše, bez hluku. Jenom z přídi sem zaléhal tichý hukot. Byla to voda, rozrážená ostrým lodním kýlem. Kormidelník stál u kormidla. Stranou se pohybovalo několik tmavých postav. Wilkins přistoupil ke kormidelníkovi, odkašlal si a ptal se: "Tak co myslíte, sir, budeme mít šťastnou plavbu?" "Proč bychom neměli?" zabručel muž nevlídně. "Nu, plujeme v noci - -" "V noci? Co je na tom? Chcete mě urážet, člověče? Myslíte, že nerozumím své práci?" "To jsem nechtěl říci." "Tak mlčte! Lépe je mlčet, než žvanit o věcech, jimž nerozumíte." "Hm. Jak se zdá, nejste dnes příliš dobře naladěn, můj nejlepší sir."

96' 97

"Nálada sem, nálada tam; všechno v pravý čas a na pravém místě. Na mně závisí bezpečnost plavby. Nesmím udělat chybu, musím dávat pozor a nemám čas s vámi žvanit. Chcete-li se bavit, jděte kousek dál kupředu. Tam jsou lidé, kteří mají víc času než já!" "Hm. Nemám vám za zlé, muži, že tak hovoříte, ale měl byste být zdvořilejší. Domníváte se patrně, že máte před sebou muže, s nímž lze hovořit spatra." "Nevím vůbec, koho mám před sebou. Vím jen tolik, že musím mít otevřeny oči i uši. Nechtě mne na pokoji!" Wilkins dost hlasitě zabručel, ale již neříkal nic a loudal se zvolna na příď lodi. Několik světel malého města již zmizelo. Byla tma vpravo i vlevo, vpředu i vzadu, na všech stranách. Tu a tam bylo vidět slabě se lesknoucí vlnu, která se tříštila o svou družku, aby se pak obě zas propadly do tmy. Wilkins kráčel mezi kajutou a zábradlím lodi. Když minul stožár a octl se na přídi, spatřil muže, kterého považoval za lodní posádku. Podivil se, že je jich tu tolik. Letmo zjistil, že je zde asi devět nebo deset mužů. To ovšem nebyla posádka úměrná tak nepatrné velikosti lodi. Jeden z mužů stál u zábradlí a díval se do vody. Zdálo se, že se o nic nestará. Wilkins k němu přistoupil. "Good evening!" pozdravil. „JZvening!" zabručel muž a dotknul se rukou štítku čepice. „Jste členem posádky, příteli?" "Yes." "Kolik je vás na lodi?" "Kolik? Jsme tu všichni!" "Hm. Z toho nezmoudřím." "Proč se ptáte? Myslíte, že je nás tu mnoho?" "Skoro." "Hm. Asi lodím vůbec nerozumíte." "Čtyři nebo pět lodníků by stačilo."

"Vy jste ze severu?" "Přesně tak." "Hned jsem si to myslel. Na severu jsou krotké řeky. Rio Gila je neřád. Místy je třeba četných rukou, aby byla zkrocena. Plul jsem po Mississippi i po Arkansasu - všude je to snadnější než zde." "Po Arkansasu? Jak daleko jste tam přišel?" "Skoro až do indiánského území." "Znáte také Van Buren?" "Jako svou čepici." "A Fort Gibson?" Ještě lépe." "To mne těší. Bydlel jsem tam kdysi." "Tak? Zažil jsem ve Van Burenu vždycky jen nepříjemnosti. Tak například nám jednou utekl lodník. Popadli jsme za něho jiného, který s námi šel až do New Orleansu. Teprve když nás opustil, poznali jsme, že to byl darebák. Podvedl jednoho plantážnika jménem Wilkinse a nás okradl také." , Jak se jmenoval ten ničema?" "Walker." "Vida! A já jsem ten Wilkins z vaší povídky, sir." "Haló! Opravdu? Nu, dostal jste se tomu darebákovi na kůži? Neslyšel jste již nikdy o tom Walkerovi?" "Dlouhý čas nic. Teď však doufám, že několik slov s ním promluvím." "Opravdu?" "Ano. Bydlí v této krajině." "Chyťte ho tedy, sir." "To

udělám, buďte bez starosti." "Těšilo by mne, kdybych mu i já mohl popřát dobré jitro. Kde je?" "Usadil se v Prescottu." "A říkáte, že ho chcete chytit." "Přesně tak."

98 99

"Mějte se na pozoru, sir! Je docela možné, že chytí on vás, místo abyste chytil vy jeho." "Oho!" "Pochybujete?' "Ovšem." "Vsadil bych se." Já také." "Pak jste prohrál, neboť vás již má. Chopte se ho, hoši!" Wilkins náhle zpozoroval, že vedle něho stojí ještě dva jiní muži, kteří tu dříve nebyli, ti dva ho popadli, zatímco třetí mu sáhl na hrdlo. V prvním okamžiku se nemohl Wilkins leknutím hnout, ale pak se bránil ze vší síly. Byl však slabý, nepodařilo se mu uvolnit se. Muž mu svíral hrdlo příliš pevně. Byl blízko zadušení. Smrtelná úzkost ztrojnásobila jeho sílu; podařilo se mu konečně získat trochu volnosti, vykřikl jednou - dvakrát - v tom mu již vrazili do úst šátek a svinuli současně několik provazů kolem těla a rukou; přivázali mu také na ústa a na nos hustý šátek, takže ani jeho chrapot již nemohl být slyšen. Stačily však jeho první dva výkřiky, aby vzbudily pozornost v kajutě u jeho dcery a přátel. "Co to bylo?" tázal se náhle Carlos Cuartano a vyskočil od stolu. "Kormidelník dal asi nějaký povel," prohodila klidně nepravá paní Hawková. "O čem jsme to mluvili? Řekla jste, milá přítelkyně - - -" "To byl hlas mého otce," přerušila ji Alma starostlivě. "Nevolal vaše jméno, seňore?" "Ano. Zdálo se mi, že tomu tak rozumím." "Je možné, že vás volal. Snad vám chce něco říci," prohodila klidně Miranda. "Počkejte, jestli vás zavolá ještě jednou." "Znělo to, jako by byl v nebezpečí. Ó, seňore, pospěšte k němu."

"Nebezpečí? Jste příliš ustrašená, milé dítě. Jen klidně zůstaňte, seňore." "Dovotíte-li, podívám se přece za ním. Bez příčiny by nevolal." Mladý muž se zvedl, vyšel z kajuty a ptal se venku kormi-delníka: "Viděl jste seňora Wilkinse, dobrý muži?" "Neznám žádného Wilkinse." "Myslím seňora, který přede mnou vyšel z kajuty. Zdálo se mi, že mne volal." "Nic jsem neslyšel." "Kde je?" "Šel na příď." "Říkáte, že jste neslyšel žádný výkřik?" "Ne. A nechtě mne na pokoji. Musím mít uši jinde, než abych vás poslouchal!" Carlos Cuartano šel na příď. Spatřil skupinu mužů a jejich přítomnost na lodi v něm vzbudila podezření. Mladý Mexičan byl zkušenější, než jak by se zdálo při jeho věku. "Seňore Wilkinsi!" zavolal hlasitě. Noc byla tichá; přesto mu nikdo neodpověděl. "Seňore Wilkinsi!" opakoval. Ačkoliv se jeho hlas rozléhal daleko po vodě, zůstal přece bez odpovědi, a teprve když zavolal potřetí, řekl jeden muž, který k němu zvolna přistoupil: "K ďasu, proč tolik křičíte, člověče?" "Hledám seňora Wilkinse." "Ten je dole v podpalubí." "Co tam dělá?" "Nevím. Lodník ho tam zavedl." "Volal mne!" "O tom nic nevím. Ale jděte za ním, chcete-li." "Dobrá! Zaveďte mne dolů." "Pojďte! Tudy!"

100 101

Lodník s ním kráčel dopředu místo dozadu, kde Carlos videi schody vedoucí pod palubu. Stála tam skupina několika mužů, kteří se rozestoupili, jako by mu chtěli udělat místo. V jejich pohybu vytušil mladý muž nebezpečí a zastavil se. "Haló! Takhle to nepůjde!" řekl a odstrčil muže, který ho provázel, od sebe. Pak se postavil zády k zábradlí a ptal se: "Co chcete, ničemové?" "Tebe!" odpověděl jeden muž a přiblížil se k němu z boku. "To nebude tak snadné, jak si myslíš!" Při těchto slovech mávl Carlos zaťatou pěstí. Zasažený muž hlasitě vykřikl; současně však dostal Carlos takovou ránu do hlavy těžkou latí, že pod ním poklesla kolena. Padl. "Má dost!" ozval se Walkerův hlas. "Svažte ho a hoďte dolů! Ublížil vám, Newtone?" "Ano, krvácím," odpověděl druhý známý hlas. "Kde?" "Z úst. Ten ničema mne udeřil do tváře." "Jděte dolů a ošeffte se. Já půjdu k děvčatům. Slyšíte? Dělají pohanský křik." Walker měl pravdu. Alma a Lilian poznaly z hluku a dupání na palubě, že tam došlo k vážným událostem. "Svatý Bože! Co se tam děje?" zvolala Alma. "Snad ho nevraždí?" Vyskočila a chtěla vyběhnout, ale Miranda jí zastoupila cestu. "To nic není; lodníci patrně žertují." "Nevěřím vám! Nejprve volal o pomoc můj otec, a teď přepadli seňora Cuartana. Musím ven!" "Půjdu také!" vykřikla Lilian a připojila se k své přítelkyni. Ale Miranda byla skokem u dveří, takže nemohly vyjít, a pohrozila jim: "Tiše! Co vás to napadá! Budete-li křičet, zamknu vás zde!" "Můj Bože, co s námi zamýšlejí?" vykřikla Alma a uchopila Mexičanku, aby ji odstrčila od dveří. Ale Miranda své místo uhájila. Vzchopila se a vykřikla:

"Nezůstanete-li klidně zde a neposadíte-li se hned na svá místa, stane se něco, co vám nebude milé." "Pomoc, pomoc!" zavolaly pronikavě obě dívky, nedbajíce její výhrůžky. V tom vstoupil Walker. Odstrčil Mirandu jediným rozmachem od dveří a řekl: "Kdo zde křičí o pomoc? Co se stalo?" "My křičíme!" odpověděla Alma, která Walkera nikdy předtím nespatřila. "Proč křičíte, ptám se?" "Kde je můj otec?" "V podpalubí." "A seňor Cuartano?" "Je tam s ním." "Co se jim stalo?" "Nic, vůbec nic." "Chci je vidět; musím s nimi mluvit Proč jste sem vpadl jako vrah?" Jste při smyslech, seňorito? Urážíte mne svým podezíráním. Ujišťuji vás, že se vašim přátelům nestalo nic nepříjemného." "Nevěřím vám. Zaveďte mne k mému otci! Chci k němu!" "K čertu, nedělejte takový hluk. Vždyť je vás slyšet jistě až na břeh. Můžete nám tím způsobit prokláté nesnáze!" "Zaveďte mne tedy k otci, nebo ho přiveďte sem!" "Nuže, nechcete-li jinak, pojďte se mnou." Walker zavedl obě dívky na palubu a pokynul jim, aby sestoupily po schodech. Tam otevřel dveře zavřené na závoru a ustoupil, aby obě dívky mohly vstoupit napřed do tmavé místnosti. "Kde je můj otec?" tázala se zoufale Alma a obrátila se. "Zde uvnitř." "Nevidím tam nic." "Jen jděte dále, pak uvidíte!"

102' 103

Při tom postrčil Walker Almu a za ní i Lilian do dveří, které pak rychle zavřel na závoru. Nato klidné vyšel nahoru, a padací dveře za sebou přirazil. Slyšel zdola přitlumený výkřik a vzápětí druhý, ale nedbal na to. Když vystoupil na

palubu, přistoupil k němu Balzer, zřejmé poněkud rozčilený. Uchopil ho za ruku, zavedl ho stranou a řekl: "Nerozumím tomu všemu ani za mák, sir. Nechci si myslet, že jsem se ve vás zklamal, a přece - -" "V čem jste se zklamal?" "Mluvil jste o tom, že chcete Wilkinsově společnosti způsobit žert." "Ano, to je pravda." "A teď zacházíte s oběma muži, jako by to byli vrahové a bandité!" "Mýlíte se." "A s dívkami zacházíte stejně neurvale!" "To právě bylo v našem plánu." , Jak to? Nepropůjčím svůj člun k žádnému darebáctví - chci říci, k žádnému nezákonnému činu." Walker se pousmál. "Kdybychom chtěli opravdu jednat proti zákonu, co byste proti tomu mohl dělat?" "Hodil bych vás prostě přes palubu!" Mladý muž byl zřejmě rozčilen, bylo vidět, že svou hrozbu míní vážně. "To by se vám sotva podařilo!" usmíval se Walker. "Nebylo by to tak těžké, jak si myslíte. Moji lidé jsou řádní chlapi a mohu se na ně spolehnout. Rozumíte!" "Velmi dobře," pochechtával se Walker dál. A klepaje Balze-rovi konejšivě na rameno, pokračoval: Jen nemějte starosti, mladý muži! Musím s těmi čtyřmi osobami zacházet poněkud nevlídně, ale to jen proto, aby jim váš přítel Robin mohl později prokázat tůn větší laskavost." "Tomu nerozumím."

"A přece to lze snadno pochopit. Robin bude co nevidět hrát úlohu vysvoboditele. Chápete, jakou vděčností mu budou oba zachránění muži a obě dívky zavázáni?" "Hm! To je pro mne trochu silný tabák." "Proč? To všechno je docela neškodný žert. Nevěděl jsem, že jste tak nedůtklivý a že jste tak žárlivý na svou počestnost." "Ale co si ti lidé pomyslí? Patrné se domnívají, že padli do rukou zločinecké bandy." "Ano, něco podobného." "AIl devils! Patřím snad také já k té bandé? To je pro mne velmi nepříjemný pocit!" "Nevidím žádné nepříjemnosti ani pro nás, tím méně pro vás." "Oh! Udělali jste z mého člunu banditskou loď! Kdyby se o tom někdo dozvěděl. .." "Kdo ví, že tento člun vám patří?4 "Celý svět to ví!" "Ale naši čtyři zajatci nikoliv." "Mýlíte se. Jistě řekli hoteliérovi, že poplují v mém "Zloději kuřat"; ostatně přinesl jim na palubu zavazadla hotelový sluha, který mne velmi dobře zná." "Nu, poradím vám tedy zcela jednoduchou cestu, jak se očistíte z jakéhokoliv podezření spoluviny. Řekněte prostě, že jste byl rovněž zajat říčními piráty." "To je nedůstojná hra, k níž se nepropůjčím. Jsem opravdu rozmrzen nad tou věcí a lituji, že jsem se odhodlal propůjčit vám loď k podobné komedii." "Ale človíčku, copak si myslíte, že my sami chceme být považováni za lupiče? Pro tento okamžik ano, vždyť hrajeme komedii - jak jste správně řekl - ale jakmile master Robin vystoupí na scénu, vysvětlíme vše, co jsme udělali, a dávám vám své slovo, že pak bude zase vše v pořádku." "Dá Bůh!"

104' 105

"Stane se tak zcela jisté! Ostatně nechápu, jaký máte důvod k nespokojenosti. Získáte tím přece přízeň krásné dámy, na níž vám jistě dost záleží -" "Myslíte seňoritu Mirandu?" "Koho jiného?" "Hm!" zabručel Balzer již trochu veseleji. "Pod tíhou takového důvodu se dám přemluvit!" "Konečně! Mějte přece rozum! Seňorita je nyní v kajutě. Jděte k ní a využijte příležitost. Ona z vás snad vyžene zbytečné starosti!" Walker vyšel na palubu jen z toho důvodu, aby Balzerovy obavy zapudil. Když se mu to podařilo a Balzer uklidněn odešel do kajuty k seňoritě, dal Walker Leflorovi a Robinovi několik tichých pokynů a sestoupil opět k zajatým dívkám. Když Alma a Lilian vstoupily do podpalubí, byla tato místnost, jak již bylo řečeno, úplně tmavá. Vzápětí byly za nimi dveře přiraženy a zavřeny. "Můj Bože, kde jsme?" zašeptala úzkostlivě Lilian, držíc se křečovitě ruky své starší družky. "Je zde prý můj otec. Podívejme se, je-li to pravda. Otče, milý otče!" Na toto zvolání se neozvala odpověď. "Seňore Wilkinsi, jste zde?" V pozadí místnosti se ozvalo sténání a s ním i náraz kovu o kámen. "Ano, někdo zde opravdu je! Je to můj otec?" Na podlaze se něco převalilo. Alma se sklonila a hmatala po zemi tak dlouho, až ucítila postavu, jež ležela svázána v koutě. Sotva ji ohmatala, zděšeně vykřikla: "Zacpali mu ústa! Zadusí se! Zadusí se!" Křečovitými pohyby odvázala šátek a vytrhla roubík z úst spoutaného. Sotva se tak stalo, zhluboka si muž oddechl, a s dlouhým, těžkým povzdechem se ozval Wilkinsův hlas: "Bohudík! Ještě minutu a byl bych se zadusil."

"Jsi to ty! Jsi to skutečně ty, otče! Pověz, rychle pověz, co s námi zamýšlejí!" "Nevím - a nechci na to ani pomyslet! Teď především jde o seňora Cuartana, o něhož mám největší obavy." "Kde je?" "Ani to nevím. Zavázali mi ústa a oči, takže jsem nic neviděl. Zdálo se mi však, že slyším, jak ho také dopravují sem dolů." "Jsi spoután a přivázán ke zdi - ach, nemohu rozvázat ten uzel!" "Nech mne a nejprve se podívej, jestli zde někde neleží seňor Carlos!" Alma opět hmatala před sebou a zvolna obcházela podél dřevěných stěn, až skutečně narazila ve tmě na mužské tělo. Rychle mu odstranila šátek z úst, ale Carlos Cuartano se ani nepohnul. "Můj Spasiteli! Tady leží. A nehýbá se! Je mrtev, otče, je mrtev!" Lilian vyrazila výkřik podobný zaštkání dítěte. "Snad je jen omráčený," řekl rozčileně Wilkins. "Sáhni mu na srdce! Uvolni mu oděv." Lilian přiskočila k Almě a obě se snažily oživit nehybné mužovo tělo a provázeli svou práci tichým bědováním. "Tiše, mé děti!" napomínal je Wilkins. "Nenaříkejme; to nám neprospěje. Musíme být nyní dvojnásobně rozvážní. Domnívám se, že jsme padli do Walkerových rukou." "Toho ďábla? Je to možné?" "Zdá se, že ano. Mluvil jsem s jedním člověkem na palubě a ten mi řekl, že Walker nás snad bude mít dříve, než my jeho. Padli jsme mu do léčky - ani sám nevím jak - -" "Mrš Hawková je asi jeho spojencem! Ó, otče, tušila jsem, že ta žena není dobrá." "Ať je tomu jakkoli, zachovejme si rozvahu. Ještě náš přítel nejeví známky života? Tluče mu srdce?" "Ne, neslyším nic."

106 107

Obě dívky naslouchaly; chvíli bylo ticho. Pak opět Lilian propukla v tiché stkaní. Musíme mít strpení," těšil ji Wilkins. "Nevěřím, že by byl mrtev, vždyť by ho nespoutali. Snad po chvíli nabude vědomí. Dozvíme se pak možná víc o našich věznitelích." "Myslíš, že mají jen namířeno na tvé peníze, otče?" "Ty mně již vzali." "Snad nás tedy o svítání dopraví na břeh?" "Je to možné." Wilkins to řekl jen proto, aby zmírnil obavy obou dívek. Že tu nešlo jen o peníze, to věděl.

Jestliže se skutečně octli ve Walkerově moci, očekával je tentýž osud, který stihl jeho synovce Arthura a správce Adlera; osud, který byl jistě strašný. Ale o těchto svých obavách se Wilkins zdržel promluvit. „Nu, jak je? Stale je v bezvědomí?" "Stále. Bojím se, že je opravdu mrtev, otče! Ah, kdyby zde bylo aspoň trochu světla!" "Je vůbec raněn?" "Podívám se." Alma ohmatávala celé tělo mladého muže, ale nenašla nic vlhkého. Krev nikde netekla. Sdělovala to právě svému otci, když zvenčí byla odsunuta závora. Obě dívky odskočily od Cuartanova těla a zadívaly se ke dveřím. Vstoupil Walker s kahancem v ruce, rozhlédl se, a dveře za sebou zavřel. U stěny leželo několik balíků a plných pytlů. Walker postavil kahanec na podlahu, uvelebil se na pytel a posměšně se zadíval na přítomné. Carlos Cuartano ležel jako mrtev v jednom rohu, Wilkins seděl v druhém. Pozoroval ostře a zamračeně Walkera, obě dívky se uchýlily k němu. Také ony pozorovaly úzkostlivými pohledy vstoupivšího muže. "Znáte mne?" tázal se Walker po chvíli posupného mlčení. Nikdo mu neodpověděl.

"Otevřte ústa, Wilkinsi. Nebo vám pomohu: Nuže znáte mne?" "Ne." A přece Wilkins věděl, koho má před sebou. Byl si tím tak jist, jako ničím v životě. "Musím se vám tedy představit," řekl výsměšně Walker. "Bohužel nemám u sebe navštívenku. Ale snad postačí, řeknu-li vám prostě své jméno. Jsem Walker." Wilkins mlčel. "Znáte to jméno?" "Znám několik lidí, kteří se tak jmenují." "Hm. Ale o jednom z nich jste slyšel nejvíce. Či ne?" "Ano." "A ten jsem já. Jste zajisté potěšen, že mne poznáváte osobně." Wilkins nesrozumitelně zabručel. "Dobře. Rozumím vám. Mohu říci - zajisté k ještě větší vaší radosti - že zůstaneme delší čas pohromadě." "Pochybuji." "Zbytečně. Postarám se o to, abych vaší společnosti hojně využil. Naše přátelství není ostatně tak mladé. Trvá již řadu let. Vzpomenete si, kdy jsme je uzavřeli?" "Ne. Vím jen, že jsem se s vámi dosud nesetkal." "A přece! Bylo to onoho dne, kdy jsem měl být vykouřen u ožralého černocha ve Wilkinsfieldu. Nepodařilo se vám to. Seňor Leflor mne zachránil. Byl jsem mu za to velice vděčen. Je to slušný člověk, nemyslíte?" "Jak se to vezme." "Tehdy byl můj odjezd shodou okolností kvapný a nemohlo tedy bohužel dojít k našemu seznámení, ale nevzdal jsem se nikdy naděje, že budoucnost vše napraví a že se s vámi jednou mile pobavím." "Lituji, že pro mne to není žádná zábava," odtušil Wilkins podrážděně.

108 109

"Škoda. Nevěříte asi, že o vás velmi dobře smýšlím. Pokusím se vám to vysvětlit. Tehdy byl u vás muž, který by byl rád dostal vaši dceru za manželku - totiž Leflor. Odmítli jste ho. Což kdyby se o ni ucházel dnes? Co byste mu odpověděl, nejmilejší seňore Wilkinsi?" "Totéž, co jsem mu řekl tehdy." "Nu, nu, tím byste ho asi příliš neuspokojil! Nespatřil jsem sice seňora Leflora od onoho času, ale myslím, že kdybych ho-" "Prosím, zanechte žertování," přerušil ho Wilkins. "Vím, že Leflor je zde." "Cože? Odkud to víte?" "Od paní Hawkové." "Ah! Ona vám to vyzradila?" "Řekla mi, že Leflor vyvedl Billa Newtona od Stříbrného jezera." Walker soustrastně kýval hlavou. "Ano, ano, takové jsou ženy! Nemohou nikdy udržet jazyk za zuby. Mrš Hawková mně zkazila radost. Chtěl jsem vám totiž přítele Leflora představit a také svého přítele Billa. Když však o nich již víte, není třeba, abych se namáhal, ledaže byste po těchto seňorech sám zatoužil." "Ušetřete mne toho - bude to lepší." "Oh, to přece nepůjde. Zejména Leflor se těší, až vás opět spatří. Nezapomněl nikdy na seňoritu Almu. Dostal sice od ní košem; nyní však zamýšlí opětovat své námluvy. Vy, jak se zdá, se chystáte jej opět odmítnout. Nu, mne to vlastně těší, neboť mám tak příležitost dokázat vám, že jsem vaším nejlepším přítelem, a také vaším, seňorito Lilian. Znáte přece seňora Robina?' Lilian se zachvěla, když ji Walker takto oslovil, ale neodpověděla. "Pozoruji, že jste mile dojatá. Ano, Robin je roztomilý kavalír. Touží po vás z celého srdce."

, Je to hrozný člověk!" vykřikla Lilian a zakryla si rukama tvář. "Hrozný? Nemilujete ho?" "Opovrhuji jun!" "Běda! Škoda, že dvě tak hezké dívky šlapou nohama po svém štěstí. Věčná škoda! Když se tak člověk na vás dívá, a pomyslí si, jak by bylo pěkné -" "Mlčte!" zahřměl Wilkins. "Oh - jen klid, klid! Není třeba pro slovíčko - -" "Mlčte!" zvolal Wilkins znovu a neobyčejné prudce. "Nedovolím, abyste otravoval čistou mysl těchto dívek!" "Čistou mysl! Co je to? A - už vím. Nu ovšem! Vaše dcera odmítla sice seňora Leflora, ale udržovala prý poměr s jedním švihákem, který byl na vaší plantáži správcem, nebo něčím podobným, pravda?' Wilkins se vzepřel, ale provaz, jímž byl připoután ke zdi, byl pevný. "Otče, tiše! Prosím tě!" žádala ho Alma. "A tato druhá majitelka čisté mysli," pokračoval ironicky Walker, "nechtěla sice ani slyšet o seňoru Robinovi, ale nadmíru příznivě vzhlíží k chlapíkovi, který tam leží v rohu v bezvědomí." "Bože, můj Bože!" vykřikla Lilian. "Mlčte, velectěná slečno! Kdyby ten pán nebyl v mdlobách, musel by to dosvědčit." Walker měl pravdu, ale přece se mýlil. Carlos Cuartano již nebyl v mdlobách. Vědomí se mu vrátilo, ale tvářil se, jako by byl mrtev, protože to považoval za nejlepší, co mohl za nynějších okolností udělat. Hlava ho bolela a byla nesmíme těžká; přesto však tiše napínal svá pouta, aby vyzkoušel jejich pevnost, a změnil znenáhla a nepozorovaně svou polohu. Leže v rohu, vzepřel se rameny a koleny o stěnu, aby v případě potřeby mohl vyvinout největší sílu. "Nu, to jen tak mimochodem," prohodil Walker, odvraceje se od Lilian. "Mohu-li varii však dobře radit, mé dámy, neodmítejte

110' 111

dobře míněné nabídky mých přátel. Slíbí-li seňorita Alma, že bude Leflorovou ženou, budu ji chránit. Co tomu říkáte, Wilkinsir Tázaný neodpověděl. „Jako váš zeť, Wilkinsi, by se Leflor staral o vaši rodinu. Stalo se něco, co by mělo být vyjasněno." "Nezapomněl jste přece na svého synovce." "Na Arthura? Co o něm víte?" "Velmi mnoho!" - "Nuže, mluvte!" "Mohu vám to říci teprve pak, až bude Leflor vaším zetěm." "Lžete! Nevíte nic!" řekl mrzutě Wilkins. "Ono! Vím víc, než si myslíte." "Co můžete vědět o mrtvém." "Myslíte, že je mrtev?" "Zajisté." "Mýlíte se." "Kdyby byl živ, žil by také Adler." "Ten také žije!" "Kdyby to byla pravda, dostal bych od nich zprávy." "Jak jste chytrý! Nemohu' vám

dát zpráv!" "Kdo by jim v tom mohl zabránit?" "Ten, u něhož - ale počkat! Pouštíme se příliš daleko. Nemohu vám teď všechno prozrazovat. Ano, mám dobrou povahu, soucitné srdce. Radím vám tedy ještě jednou: Dejte Almu za ženu Leflorovi, seňorita Hauserová si vezme Robina, a já vzkřísím oba mrtvé." "Mne nepodvedete! Až by se tak stalo, nevěděl byste o nich nic. Tak, jako to nevíte teď!" Tato slova směřovala k tomu, aby byl Walker sveden k dalšímu hovoru. Walker se vskutku tvářil, jako by padl do léčky, neboť odpověděl: "Dostal bych svému slovu, u všech ďáblů! Můžete se na mne spolehnout!"

"Jakou záruku mně můžete poskytnout?" "Záruku? Své slovo!" "Vaše slovo? Podvodník a vrah dává své slovo!" "Neurážejte mne, starý. Jakou záruku tedy žadatel" "Něco zřejmého, pochopitelného." "Tomu aby čert rozuměl! Povězte mně poctivě: Dal byste Almu Leflorovi za ženu, kdybych vám přivedl vašeho synovce a vašeho dřívějšího dozorce živé?" "Ta otázka nemá smysl. Oba jsou mrtví." "Žijí, Bůh ví, že žijí!" "A kde jsou? Dávno v zemi." "V zemi jsou, ale nikoliv mrtví." Wilkins se zachvěl. Dosáhl toho, co chtěl. Nyní již sám věřil, že oba hledaní žijí. Přesto setrval na svých pochybách. "Sám si odporujete." "Když mně nerozumíte, může mi to být jen milé. Řekl jsem vám již víc, než mohu zodpovědět. Mluvme krátce: ano nebo ne? Teď vás opustím. Rozvažte můj návrh. Dáte-li Almu Leflorovi za ženu, pak -" Zarazil se, přistoupil ke dveřím, otevřel je a podíval se ven. Chvíli naslouchal. A když se přesvědčil, že venku nikdo není, pokračoval: "Pak oba ty muže zachráním a - hm, možná, že pak dostanete také zpět svou plantáž. Rozumíte?" "To vše je čirý nesmysl!" "Myslete si, co chcete, ale dávám vám čas na rozmyšlenou. Nesmíte mne považovat za tak hrozného člověka. Mám rád klid, jsem již ve věku, kdy se nemohu dát štvát z místa na místo. Kdyby byla vaše dcera Leflorovou ženou, rozřešila by se celá zápletka a všechno by dobře dopadlo." "A ona by se pak s ním musela skrývat před zrakem policie a všech slušně smýšlejících lidí. To víte stejně dobře jako já." "Mýlíte se. Co se stalo, by bylo napraveno."

112' 113

"Ne. To, co jste udělali, je tak trestuhodné, že se ničím nezbavíte zodpovědnosti." "Nesmysl. Myslím, že byste se pak zdržel volat svého vlastního zetě před soud. Ostatně, co vlastně proti mně máte?" „Připravil jste mého synovce o jeho listiny." "Jakživ jsem vašeho synovce neviděl." "Těmi listinami jste odůvodnil své nároky na Wilkinsfield a prodal jste je mému sousedovi Leflorovi." "Koupil jsem ty listiny přímo od majitele." "A přece říkáte, že jste ho nikdy neviděl. Znovu si odporujete. Pak jste způsobil, aby můj synovec zmizel, a máte na svědomí jistě i Adlera, který ho hledal." "Nevím vůbec o Adlerovi." "Před chvílí jste řekl, že byste mu dopomohl na svobodu." "K ďasu - nechytejte mne za slovo! Kdyby to byla pravda, pak byste měl dvojí důvod, abyste svou dceru provdal podle mého přání, neboť pak by se i tahle věc napravila. Jak řečeno, rozvažte si to." "Již jsem si rozmyslel!" "Nuže-jak?" "Leflor ji nedostane!" "Uvažte, že jde při tom o váš život." "Dobrá, tedy zemřu." "Vy také, seňorito Almo?!" Alma se zvedla, stanula před ním a řekla: "Není to můj otec, kdo má volit, ale já. Mohl by mně stokrát a tisíckrát poručit a přece bych neposlechla. I kdyby byl Leflor andělem, bála bych se ho jako jedovatého, hnusného plaza. Jeho jediné dotknutí by bylo mou smrtí!" Oči se jí leskly hněvem. "Ó seňorito," odpověděl Walker, "tak snadno se neumírá. Skoro mne vyzýváte, abych vás o tom přesvědčil." Při těch slovech se Walker zvedl, přistoupil k ní a chtěl ji uchopit za ruku.

"Sem, ke mně!" zvolal Wilkins, a dívka se v nejbližším okamžiku rychle skrčila mezi něho a stěnu, takže Walker sáhl jen do vzduchu. Wilkins vyskočil jako blesk a výhružně se proti Walkerovi postavil. Dcera byla nyní pod otcovou ochranou, který ji mohl hájit navzdory svým poutům aspoň potud, pokud se mohl pohybovat. Ale Walker neměl v úmyslu postupovat násilím. Krátce se zasmál. "Nu - nic ve zlém," řekl. "Především se chci pokusit dohodnout se s vámi po dobrém. Rozvažte můj návrh. Dávám vám tolik času, než opět přistaneme. Teď půjdu. Abyste se nenudili, postarám se vám o společnost a pošlu sem svého dobrého přítele!" Pohlédl při tom ironicky na Lilian, sáhl po světle a vyšel. Alma se opět zvedla a chtěla promluvit, ale v tom se ozval Cuartanův hlas: "Seňore Wilkinsi, přibližte se pokud můžete nejvíce ke mně!" "Ah, vy žijete? Procitl jste? Bohudík!" "Již dávno jsem se z toho probral. Slyšel jsem všechno." "Co si myslíte o tom ničemovi?" "Teď nic. Neměl jsem čas na něho myslet. Podle slov toho muže hned přijde zase jiný. Musíme si pospíšit, abychom udělali, čeho je nejvíce zapotřebí. Uvidíme, zda naše pouta dosahují tak daleko, abychom se mohli dotknout. Prosím, pojďte sem!" Když se oba muži k sobě přiblížili, shledali, že se bohužel mohou dotknout jen nohama. "Škoda!" řekl Wilkins. "I tím jsem prozatím spokojen," odpověděl Carlos Cuartano. "Kdo se k nám přiblíží, rozdrtíme ho. Chci - tiše! Někdo přichází!" Dveře se opět otevřely. Vešel Robin se světlem v ruce, jež postavil na podlahu podobně jako jeho předchůdce. Když se

114' 115

rozhlédl, sedéla Alma Wilkinsová opět u svého otce. Carlos Cuartano ležel na podlaze jako mrtev a Lilian sedéla nablízku u něho jako dřív. Když spatřila Robina, zachvěla se. "Klaním se vám, seňorito!" řekl majitel stříbrných dolů. "Uplynul již slušný čas od chvíle, kdy jsme se viděli. Myslím, že si budeme moci velice mnoho vypravovat. Dovolte, abych se posadil!" S těmi slovy se posadil Robin proti Lilian na pytel, na němž dříve seděl Walker. Chvíli mlčel a pozoroval ji jiskřícíma se očima, a pak řekl: "Zajisté se srdečně radujete z našeho nenadálého setkání." Dívka mlčela. "Připravila vás radost o řeč, že? Neodpovídáte? Slyšel jsem, že člověk radostí někdy oněmí. Doufám, že se to u vás nestane, já vás aspoň prosím, abyste svou radost co možná mírnila. Bylo by mně líto, kdybych tím přišel o štěstí, které hodlám u vás nalézt." Lilian Hauserová neřekla ani slovo. "Prosím, seňorito, promluvte aspoň slovíčko, abych se upokojil." Mlčela i teď. "Nuže, musím se přesvědčit, jestli jste skutečně oněměla," řekl Robin a povstal a chtěl k ní

přistoupit. Vyskočila rychle a vykřikla: "Nechtě mne! Nepřibližujte se!" Robin se tvářil, jako by se polekal, posadil se opět a řekl se smíchem: ‚Jiy Jove! Nalezla jste tedy přece svůj hlas! Povězte mi, jak se vám líbí v zajetí." "Byla jsem vámi zajata již jednou a unikla jsem vám. Uniknu vám opět!" "Ah! Kdo vás vysvobodí?" "Bůh!" Robin se zasmál.

"Kdyby vás Bůh chtěl vysvobodit, postaral by se již dříve o to, abyste vůbec nepadla do mých rukou. Byl by vám poradil, abyste byla chytřejší. Jářku, seňore Wilkinsi! Dostali jste telegrafickou výzvu, abyste odcestovali do Las Palmas. Věřili jste, že telegram je od Old Shatterhanda; byl však od nás!" "Cože?" uklouzlo Wilkinsovi z úst. "Ano, seňore. Jistě uznáváte, že jsme svou věc chytře zařídili a velmi dobře provedli. Co tomu říkáte?" "Že jste provedli největší ničemnost, jaká je možná. Ale příliš nejásejte! Ještě není všech dnů konec." "Jste zajat, spoután a mluvíte takový nesmysl!" "Přesto ještě nejsem bezbranný." "O to se nebudeme přít. S vámi vůbec nemám co dělat. Přicházím k seňoritě Lilian, která bude, doufám, rozumnější. Pochopí jistě, že odpor by byl zbytečný!" "Slyšel jste, že i ona je přesvědčena, že budeme zachráněni." "Není nikdo, kdo by vás mohl zachránit." "Zapomněl jste již na Old Shatterhanda a Vinnetoua, náčelníka Apačů?" "Nedejte si vysmát. Jak se ti dva dozvědí, kam jste se poděli?" "Old Shatterhand bude vědět za čtvrt hodiny, na čem je." "Tomu se mohu jen smát." "A přece jste před ním utekli!" "Jste špatně informován. Neutekli jsme, naopak, on sám ať se má před námi na pozoru. Vleze-li nám ještě jednou do cesty, očekává ho kulka. Také vy zanechte své sebedůvěry. Máme prostředky, jak vás učinit povolnějším!" "Nebojím se vás! Vím, že budeme zachráněni." Wilkins řekl ta slova hlasem nejpevnějšího přesvědčení a nezdolné víry. Robina to dráždilo, a pustil se ve své zlobě dále, než pro něho bylo radno. "Jen doufejte!" zvolal posměšné. "Vaše zklamání bude tím větší! Copak nechápete, člověče, že jste naprosto v naší moci? Můžeme vás prostě hodit do vody,

116' 117

a ani pes po vás již nezaštěkne. Co říkáte, není nic než pouhé šílenství." Byl v tom opět určitý úmysl, že Wilkins tak houževnatě lpěl na své naději. Věděl ze zkušenosti, že neprozřetelní lidé se dají snadno odporem strhnout k projevům, jichž později litují. Počítal, že také Robin zapomene na potřebnou opatrnost. A nepře-počítal se. Stalo se, jak očekával, neboť Robin na jeho novou námitku hněvivě zvolal: "Víte, Wilkinsi, jaká slova jsou vytesána nad vchodem Dan-teova pekla?" "Vím." ‚Jasciate ogni speranza - zanechte veškeré naděje! To vám říkám také já. Očekává vás takové peklo a bude ještě horší, než jak je popsal Dante." "A vy budete naším ďáblem, co?" "Ano, vaším satanem, který vás bude provázet do podsvětí!" "Na tohle jsem zvědav!" smál se Wilkins. "Vy blázne!" vykřikl Robin rozezleně. "Nepředstavujte si svůj osud lepší, než jaký je. Kdo se jednou octne v mých dolech, už nikdy za svého života nespatří slunce! Budete pracovat ve dne i v noci, rok po roce, bez odpočinku a bez ustání, poháněn bičem svého dozorce." "Na to bych se rád podíval." "Podíváte se, jako se již jiní podívali! A jako oni budete spoután na rukou i na nohou a rtuťový jed rozežere vaše kosti, takže budou měkké jako duše sítiny. Budete chtít odporovat, ale vaše tělo neposlechne vůli. Budete doufat v zachránění, budete se chtít modlit, ale vaše modlitba bude klení a vaše naděje rouhání. Budete přemýšlet a uvažovat, kde byste našel cestu z toho pekla, ale to přemýšlení stráví váš mozek, až zešílíte. A i v samém šílenství budete pracovat, poháněn hladem, neukojitelnou žízní a dozorcovým bičem!" Robin jistě neměl v úmyslu malovat tak drtivě život ve svých dolech; dal se k tomu strhnout, popuzen Wilkinsovým odporem.

"Ach! Děkuji vám," řekl konečně Wilkins, když se vzpamatoval z ochromení, jímž na něho Robinovo líčení zapůsobilo. "Velice vám děkuji." "Zač? Za líčení toho pekla?" "Ne, za vaše sdělení. Teď již vím, na čem jsme. Víc nemusím vědět. Můžete jít!" "Člověče!" vykřikl Robin. "Nedrážděte mne!" "Opakuji! Můžete jít! Jste lotr, jinak ale zcela obyčejná bytost, které není třeba se strachovat!" "Mám vás rozdrtit?" Robin učinil krok a zvedl hrozivě nohu. Když však viděl, že také Wilkins se postavil do střehu, aby se bránil, ustoupil a řekl: "Dobře! Nechme starého hříšníka, aby prskal svůj jed. Bude toho litovat. Teď zde mám předmět zajímavější, s nímž se mohu zabývat. Nuže, seňorito Lilian - co vy? Zasnoubila jste se snad cestou se seňorem Cuartanem?" "Seňore," odpověděla dívka, "neměla bych vám vlastně odpovídat, přesto vám řeknu několik slov. "Výborně! Doufám, že uslyším něco pěkného." "Poslouchejte! Nechci mluvit o tom, čím jste se již dříve provinil vůči mně a mým rodičům, ale co jste dnes udělal, to je ďábelství! Domníváte-li se, že tak získáte mou náklonnost, pak se mýlíte!" "A dál?" "To je vše. Vím a cítím to, že vás zcela jisté stihne trest." "Hm! Mám dost trpělivosti, takže trest nemusí nijak pospíchat! Nejsem nedočkavý. Mluvíte o své náklonnosti, jíž se mně prý nepodaří získat. Zatínám tomu opravdu věřit Domníval jsem se nějaký čas, že ještě můžete nabýt rozumu, ale s tím názorem se pomalu loučím. Co mně vlastně záleží na vaší náklonnosti? Jste i tak v mé moci a kdybyste mimo nadání setrvala ve svém dosavadním počínání, nebudu k vám mít již žádné ohledy!"

118 119

V tom se ozval tichý pohyb z kouta, v němž ležel Cuartano. Tento mladý muž takřka kypěl vztekem. Opítal se vší silou o stěnu, aby přetrhl pouta a mohl se vrhnout na Robina; ten to však nezpozoroval. Všechna jeho pozornost byla obrácena k Lilian, jež před ním stála bledá rozčilením a chvějící se na celém těle. Z kouta zářily Cuartanovy oči jako dva žhavé uhlíky. Miloval tuto ubohou dívku celou svou bytostí, všechny jeho myšlenky jí patřily. Každá Robinova hrozba ho zasahovala na nejcitlivějším místě. Jeho svaly byly napjaty stejně jako lano, jímž byl přivázán. Ještě jediná urážka, a buď se lano přetrhne, nebo prasknou plíce mladého muže hrozným napětím sil. "Nuže, co na to řeknete?" naléhal Robin. Dívka zvedla hlavu a promluvila náhle hlasem tak pevným a jasným, že ji ještě nikdo tak neslyšel mluvit: "Je jen jediná odpověď, jakou vám mohu dát, zde je: Kdybych byla mužem, uhodila bych vás do tváře za to, co jste teď řekl, protože se to však pro Ženu nesluší, myslete si, že se tak stalo. Dělejte si se mnou co chcete. Bůh mně pomůže!" "Ach,

tedy tak je to? Dobrá!" Robin vztáhl ruce po Lilian. Ustoupila před ním, a když za ní skočil, zvolala: "Pomozte, seňore Carlosi!" Chtěla se k němu uchýlit, tak jako před chvílí utekla Alma ke svému otci, ale bylo již pozdě. Robin ji zachytil. "Pomozte!" vykřikla opětně. Z kouta, kde dosud ležel Carlos Cuartano, se ozvala dutá rána a pak hrozné praskání dřeva. Dosud nehybný zajatec vletěl až doprostřed místnosti jako puma. "Co je to?" zvolal Robin. "Ten chlapík je volný!" "Ano, volný! A teď sem pojď, ty ničemo!" zasípěl mladý muž udýchaně a zvedl se, aby se vrhl k Robinovi, při tom však šlápl na lano, jež vyrval ze stěny a klopýtl. Zvedl se sice rychle, ale Robin, který byl příliš zbabělý, než aby se pustil do zápasu, vyběhl zatím ze dveří a zavřel je za sebou s hlučným prásknutím.

Lilian klesla na zem, zastřela si obličej oběma rukama a nahlas plakala. Carlos stál uprostřed místnosti, měl pěsti zaťaté a chtěl se vrhnout proti dveřím jako beran. "Utíkáš, zbabělce!" zvolal. "Poběžím za tebou a rozdrtím tě." Chtěl se opřít o dveře, aby je vyrazil, ale Wilkins ho varoval. "Zadržte! Nedělejte to!" "Proč ne? Vyrazím dveře jediným kopnutím!" "Schody nahoře jsou tak úzké! Vystrčíte-li hlavu na palubu, dostanete do ní ránu, které budete mít dost." "Máte pravdu. Ale co tedy dělat?" "Zatím nic. Uvažujme a vyčkejme. V našem postavení má rozvaha mnohem větší cenu než šílená odvaha. Především mne zbavte pout, pak budeme dva, a rád bych viděl toho, jenž by se pak odvážil vejít k nám a urážet nás!" "To je pravda, ano! Nemějte starosti, seňore. Podařilo-li se mi osvobodit se, podaří se to i u vás. Zkusme to!" Carlos Cuartano poklekl u Wilkinse a oba počali pracovat. Lano se kroutilo, stěny praskaly, pak následoval hřmotný praskot - a také Wilkins byl svobodný. Zvedl se se země a protahoval paže. "Bůh buď pochválen! To je začátek naší nové svobody!" "Táti, drahý táti!" vykřikla Alma a objala ho. A Lilian vztáhla ruce k mladému muži a řekla: "Seňore Carlosi, jsem vám velmi vděčná. Co se dnes stalo, vám nikdy nezapomenu!" Carlos Cuartano jí stiskl ruce. "Nezapomeňme to ani Robinovi, Lilian! Budu s ním účtovat! Peklo, jehož hrůzy nám tak jasně popsal, bude sám obývat! Ale teď se především dohodněme. Musíme vědět, co uděláme a co budeme dělat."

120 121

Kapitola sedmá LORD LINDSAY ZÁLESÁKEM V přístavišti Gila City, malé obci ležící na soutoku řeky Gily a Colorada, kotvila malá loď. Byla to vkusná, elegantně stavěná parní jachta, opatřená stožárem a čelním stěžněm, takže mohla být užívána jako plachetní loď. Na celé Rio Gile, ba ani na Coloradu nebyla ještě nikdy taková loď. Podivné bylo označení toho malého parníčku. Vpředu nad ostrým vý-klonem přídi se tyčil obrovský obraz v mohutném rámci. Představoval nesmírně dlouhého muže s dobromyslným, ale poněkud do délky protáhlým obličejem, z něhož vynikal veliký nos, podivně pokroucený. Hlava muže na obraze nesla obrovský plstěný klobouk se širokým okrajem, jaký na Západě nosívají kovbojové, pasáci krav. V jedné ruce držel muž pušku, druhou rukou mával lasem, chystaje se je vrhnout odvážným obloukem do vzduchu. Za pasem měl zobrazený muž dva tomahawky, nůž, dva Coltovy revolvery a dlouhou dýmku. Na zádech past na bobry a na nose obrovský skřipec. Postavu odél malíř nadmíru fantasticky: opatřil ji mokasíny, třásnitými legginami, koženou loveckou košilí i koženým kabá-

tem. Pod tímto zvláštním obrazem byl velký nápis, jehož zlatá písmena hlásala: "Lord David Lindsay, the woodloafer." To znamenalo: Lord David Lindsay, zálesák. Kdyby tato jachta připlula do Gila City teprve teď, stálo by jistě všechno obyvatelstvo obce na břehu s otevřenými ústy, aby si loď prohlédlo a vyjádřilo nad ní svůj nesmírný údiv. Protože však nebylo nablízku živé duše a břeh zel prázdnotou, bylo patrné, že loď zde kotví již delší dobu. A přece si ji jeden muž prohlížel s netajeným úžasem, když se zastavil opodál na nábřeží. Podle oděvu to byl lodník, statný a mohutný muž, jenž patrně teprve dnes dorazil do Gila City. "Divná věc!" bručel si. "Tak zvláštní a roztomilá loď a takový nepochopitelný nápis. Člověk, který v ní sedí, je jistě Angličan a má spleen nejen v hlavě, ale také ve všech údech. Chce snad plout nahoru po Gile parníkem?" Lodník se zvolna loudal dál podél břehu k budovám, z nichž některé byly z kamene, jiné však - a těch byla většina - zbudoval podnikavý nárůdek amerických osadníků z kmenů na způsob srubů. Gila City byla tehdy obec ještě malá, ale poloha při vtoku Gily do Colorada mu zaručovala rychlý vzrůst. Zdálo se, že se lodník chce trochu posilnit dobrým douškem. Vstoupil do krčmy, kterou asi dobře znal a do níž chodíval, kdykoli do Gila City přišel. Sotva však otevřel dveře, zůstal úžasem stát na prahu. Seděl tam u stolu muž, který byl přesným originálem obrazu, jejž spatřil na přídi malého parníčku. Velký nos, velký klobouk, skřipec - vše bylo tady, kromě hrozné výzbroje, neboť muž měl nyní jen velký revolver, zavěšený na opasku. Trpělivý čtenář, který sleduje již od začátku naše příběhy, již jistě poznal ctihodného lorda Davida Lindsaye, člena Tra-veller clubu, udatného lovce fowling-bullů a dobyvatele tureckých serailů, z nichž lord toužil kdysi unést krásnou odalisku.

123 122'

Parní jachta kotvící na Gile byla stejnou lodí, kterou dobrý lord použil ke své cestě do Cařihradu, Tunisu a do Egypta. Jen obraz na přídi se změnil, tak jako se změnily lordovy libůstky, který Mozartův "Únos ze serailu" zaměnil za jinou literární předlohu: Ferryho "Zálesáka". Dlouhý Angličan zde seděl u sklenice brandy, zředěné vodou a oslazené cukrem. Lodník se posadil k druhému stolu a poručil si rovněž brandy, kterou mu nalil hostinský. Počestný krčmář se právě s lordem živě bavil, a přinášeje lodníkovi sklenici, odpovídal na Angličanovu otázku: "Ovšemže mluvím a čtu anglicky. Musím přece anglicky rozumět, když jsem hostinským." "Well! A znáte Rio Gilu tak, abych od vás mohl dostat spolehlivou zprávu, he?" "Žiji tady u řeky již celou řadu let. Jakou zprávu si přejete?" ,L,ook here! Podívejte se na tuto knihu. Znáte ji?" Lord vytáhl z kapsy knihu, vázanou v modrém plátně, jejíž nápis zněl: THE WOODLOAFER BY GABRffiLLE FERRY Krčmář se na knihu podíval a řekl: "Neznám. Já čtu jen .Hlasatele'." "Škoda. Ta kniha se v Anglii čte neobyčejně hodně. Příběh se odehrává v lovištích Apačů a na Rio Gile. Je velice zajímavý." "Hm," prohodil

hostinský, dívaje se podezíravě na lorda. "Yes! Neobyčejně zajímavý. Sotva jsem tu knihu přečetl, rozhodl jsem se, že se stanu také westmanem. Přišel jsem sem z Anglie, abych zažil podobná dobrodružství a ještě jiná. Sám pak také napíši své paměti, yes, well!" Hostinský si změřil lorda novým pohledem, v němž se nejevil příliš veliký obdiv. „Jste lovec?" ptal se. "A ne!" zněla hrdá odpověď, provázená výmluvným gestem.

"Odpusťte! Co jste střílel?" "Antilopy, zebru, nosorožce, zajíce, koroptve - nač si vzpomenu -yes!" "Také bizony?" "Střflet bizony není totiž tak lehké, rozumíte, sir?" "Pshaw! Když zastřelím zajíce, dovedu zastřelit i buvola! Buvol je větší než zajíc a neutíká tak rychle." "Ano. Ale zajíc se nebrání, kdežto bizon se často postaví na odpor." "Nevadí! Lovil jsem medvědy a horší zvěř. Chci plout na svém parníku nahoru po Gile. Jak daleko je možné se plavit?" "S touto otázkou se raději obraťte zde na tohoto seňora. Je to master Forner, velmi zkušený lodník, a může vám podat lepší informace nežli já." Lord si nasadil skřipec, prohlédl si podrobně Fornera a spokojeně na něho zakýval. Pak mu vlídně řekl: "Vy jste tedy lodník na Gile? Well, very well! Máte teď nějakou práci, master?" "V tomto okamžiku ne, sir." "A znáte řeku?" "Tak dobře, jako nikdo jiný." "Neměl byste chuť, vstoupit do mých služeb? Jsem lord David Lindsay. Platím dobře, well!" "Proč ne, nebudete-li ode mne chtít víc, než co mohu vykonat." "Vykonat? Musíte hodně vykonat, mnoho vykonat a dobrou práci. Můžete dělat lodivoda, he?" •"Mohu." "Znáte dobře řeku a její okolí?" "Tak dobře, že byste byl jistě spokojen, mylorde." „JExcellently! Neurčuji mzdu. Zaplatím podle toho, co dovedete. Ale tady je záloha deset dolarů. Spokojen?"

124' 125

Forner ovšem spokojen byl. Shrábl deset dolarů a ujišťoval, že se přičiní ze všech sil, aby svého nového patrona uspokojil. Lord se smál a řekl: "To také doufám, yes! Vstoupil jste nyní do mých služeb, a teď půjdeme na palubu. Načekal jsem se až dost na svého prožluklého synovce. Půjdu hledat Charleyho sám. Jsou nahoře, na Gile bizoni?" "Zcela jisté." "A Indiáni?" "Víc, než je zdrávo, mylorde." "Znamenitě. Chci také lovit skalpy, yes! Udělám sbírku, well - výstavu v Traveller clubu." "Doufejme, že při tom neztratíme vlastní pačesy." Nonsense! Nebudu stahovat skalpy indsmanům, koupím je od nich. Zaplatím dobře, yes! Tak jdeme - - -" Lord byl náhle přerušen. Dveře se otevřely a do hostince vstoupil muž, jehož zevnějšek byl pro Angličanův zrak tak podivný, že mu řeč uvázla v ústech. Chlapík, jenž vzbudil jeho úžas byl neobyčejné tlustý, skoro by se mohlo říci, že byl jako kulička. Jeho nevysoká postava vězela v trapperském oděvu, a střecha klobouku, pod níž se jeho malá očka vesele a lstivě leskla, byla široká jako menší deštník. "Good morning, gentlemen!" pozdravil. Dva muži poděkovali, lord však ne. Měl otevřená ústa a díval se na tlusťocha s takovým úžasem, jako by ještě nikdy nic podobného neviděl. Tlustý Sam - neboť on to byl - si všiml lordova údivu, přistoupil až k němu, zaklepal mu na rameno a řekl dobrácky: "Holá, člověče! Zavřete ústa, nebo dostanu strach, že mne spolknete! Do oběda je ještě času dost." Lord sebou trhl, sklapl ústa, ale neodpověděl. "Tak co?" hartusil Sam. "Smím vědět, proč na mne tak udiveně civíte?"

"Ah! Eh! Proč? Protože jsem ještě nikdy neviděl tak tlustého chlapa, it's clear!" "Já jsem také ještě neviděl takové slonbidlo, a přece ústa neotvírám." "Slonbidlo? Damned! To je - - proklatě! Zdá se, že jste lovec, ne?" "Yes" "Prérijní lovec?" "To si myslím." "Oh! Ah! Well! Ze mne bude také brzy prérijní lovec, co říkáte?" "Z vás? Vy jím nejste?" "Zatím ne." "Hm. Čím to - aha! Navlékl jste kabát westmana a to zbrusu nový, jak vidím, ale visí vám na těle jako známému oslu lví kůže." "All devils! Hloupé přirovnání, yes. Po druhé to neříkejte, sir." "Proč ne? Co rád dělám, to rád dělám hodně často. Hostinský, skleničku brandy!" Krčmář poslechl. Tlusťoch sáhl za pás a položil na stůl nugget, jímž platil. Sotva to lord spatřil, natáhl svou dlouhou ruku jako chapadlo, uchopil zlatou hrudku a řekl udiveně: "Ha! Zlaté zrno, nugget!" "Co má být?" ptal se Sam. "Od koho jej máte?" "Našel." "Prospektor? Zlatokop?" "Tak trochu." „JBy Jove! Znáte Gilu?" "Jakpak ne!" "Je tu nablízku zlato? Myslím zlaté ložisko, diggins, naleziště?"

127 126'

"Ano, ale jen pro toho, kdo je najde." "Oh! Chápu, well. Mám knihu, v níž se vypravuje, že na Gile je zlato. Je zde pochvalná zmínka o muži, který uviděl ve vodě kus zlata, veliký jak meloun. Chytrý chlapík, yes!" "Patrně byste takový zlatý meloun potřeboval, co." "Já? No! Nepotřebuji. Chci lovit, běhat pralesem, střílet medvědy, bizony, odkrýt zlato pro zábavu - co myslíte?" "Hm. Co myslím? Nemám nic proti tomu." "Výborně! Ostatně by vám nic neprospělo, i kdybyste něco proti tomu měl. Máte čas?" "To mám." "Jste dobrý lovec - střílet - lézt pralesem - běhat - plavat -umíte?" "Ujde to." "Well! Líbíte se mi! Chcete se mnou lovit?" Tlustý Sam se na lorda podíval ze strany a odpověděl se smíchem: "Děkuji! Nechci!" "Proč?" „Nemám ještě chuť opustit toto slzavé údolí a odebrat se do věčných lovišť." "Jak to myslíte?" "Nu - jako bych to řekl - vy totiž, sir, vypadáte přesné jako lovec, který střelí pokaždé souseda, když míří na zajíce." "Holá, tlustý! Mějte se na pozoru! Mohl bych vám všelijak dokázat, že se neminu cíle." Lord rozčileně zašermoval rukama Samovi před očima. "Nu, tak zle jsem to nemínil," zasmál se tlusťoch. "Víte, jsem příliš skoky a kulatý, takže do mne snadno vletí koule. Ale kdo vy vlastně jste, můj vážený sir, krajan, he?" „JSnglisman, yes! Lord David Lindsay, well." Sam vyvalil oči a otevřel ústa nejinak, než jak to před chvílí učinil lord. Pomyšlení, že má před sebou skutečného lorda, ho na chvíli zbavilo řeči, a jeho překvapení bylo tím větší, když si

uvědomil, že je to ten lord, o němž se zmiňoval Herman Eaglenest a jehož společnost si umínil vyhledat Old Shat-terhand. "Sklapněte zobák, sir," poučoval ho nyní zas sir David. "Do oběda je ještě daleko! Představil jsem se vám a teď chci znát i vaše jméno!" Tlustý Sam se vzpamatoval. "Sam - Tlustý Sam je mé jméno," vykoktal ze sebe a

rychle dodal: "Promiňte, Vaše lordstvo." "Tlustý Sam!" zvolal hostinský. "Je to pravda, sir?" "Yes." "To je neuvěřitelné!" "Proč? Mám vám snad ukázat své očkovací vysvědčení?" "Vy že jste ten proslulý tlustý lovec, který se nebojí ani padesáti rudochů?" Jsem Tlustý Sam a dost!" "Oho, sir! Slyšel jsem o vás mnoho, velmi mnoho vyprávět. U mne se sejdou časem různí lidé, lovci, trappeři, prospektoři, a člověk slyší všelicos. Skutečně, vy patříte mezi nejslavnější westmany. Old Firehand, Old Shatterhand, Deadly-gun, Firegun a pak hned vy, Tlustý Sam, ovšem nepočítám-li Vinnetoua, náčelníka ApaČů, který je westmanem nad westmany! Těší mne nesmírně, že vás poznávám." "Tak, tak - těšíte se tedy? Nu, a náčelníka Apačů Vinnetoua již znáte?" "Neznám, ale dal bych tucet lahví brandy na stůl, kdybych ho mohl uvidět." "Vytahujte zátky, Vinnetou sem přijde." "Cože? Veliký Apač?" "Ten. Jsem jeho ubytovatel, herold a přední hlídka. Setkáme se zde u vás." "Sir, kdyby tomu skutečně tak bylo, pak patří tento den mezi nejkrásnější v mém životě, přesto že jsem zašel trochu daleko, pokud jde o brandy. Zajisté uznáte - - -"

128' 129

"Nechtě si svou brandy, starý bryndale! Lidé jako my nepřijímají pití zdarma od šenkýřů. Není-li pravda, mylorde?" Lord naslouchal jejich rozmluvě s největším napětím. Osloven nyní Samem, mu přisvědčil a řekl: , Jsem lord David Lindsay a nedám si nic darovat, yes! Platím všechno, well! S radostí dám něco na zub sám. Přicházím ze Saň Franciska. Slyšel jsem také o Tlustém Samovi, o Vinnetouovi a ostatních. Nepřijde s Vinnetouem jeden muž, který se jmenuje Charley?" "O tom nic nevím." , Je v jeho průvodu vůbec nějaký bflý lovec?" "Hned tři, dva Snakerové a jakýsi master Smith." "Kdy přijdou?" "Mohou zde být každou chvíli." "Hm!" bručel lord. "Musím je vidět! Chtěl jsem sice vyrazit co nejdříve, ale tolik času musím obětovat, abych se seznámil s těmi lovci a zeptal se jich, kde najdu Charleyho. Odkud vlastně přicházíte, master Same?" "Z Prescottu přes Granite Station." "Po lodi?" "Dráhou." "A kam chcete?" "Do okolí Aubreye." "Dobře! Výborně! To se mi znamenitě hodí. Pojedete se mnou?" "Ne." "Proč ne?" "Především nemám chuť běhat zbůhdarma pralesem, a za druhé nemám na to ani čas. Řekl jsem sice před chvílí, že čas mám, ale myslel jsem asi tak na čtvrt hodiny." "Co chcete dělat důležitého, že nemáte čas?" "Lovit." "V Aubreyi?" "V Aubreyi ne, ale cestou do Aubreye."

"Lovit? Krásně, znamenitě! Grizzly, bizony, prérijní slepice?" "Nic z toho! Lovím lidi." "On! Ah! Tuze krásně. Půjdu s vámi, yes!" "Děkuji! Musím si pospíšit!" ‚Já také! Pospíšit! Nemám času nazbyt, ani chvilku! Dám zatopit a za hodinu vyrazíme." "Zatopit? Myslíte v kamnech, abychom si ohřáli čaj na cestu?" "Ne. Topit pod parním kotlem, yes! Neviděl jste mou jachtu, kotvící u břehu? "Jachta? Nebyl jsem ještě u řeky; přicházím z lesů. A vy že máte parní jachtu?" "Yes." "Poslyšte, mylorde, vezmete nás s sebou do Aubreye?" "Jak jsem řekl, vezmu. Budu lovit s vámi Indiány, well." "Nejdříve musíme dohonit plachetní loď, která proplula Gila City nejspíš před krátkou dobou." Lodník Forner, který až dosud mlčky naslouchal zábavě obou mužů, teď zbystřil pozornost. Obrátil se k Tlustému Samovi a ptal se: "Myslíte plachetní loď z Granitu, sir?" "Ano." ‚Jxď, patřící zástupci přednosty stanice, Balzerovi?" "Přesně tak." "Jsou na ní dvě unesené dívky?" Při těchto slovech Sam vyskočil a vykřikl: "Muži, co vy o tom víte?" "Nu, že jsou zajaty a že je s nimi jeden Američan a jeden Mexičan." "Pomáhal jste snad při tom únosu?" "Ne." "Máte štěstí! Byl bych vás popadl, že byste úzkostí potil sirup! Ale jak jste se tedy o těch Údech dozvěděl?"

130 131

"Viděl jsem je na Balzerově lodi. Jsem jejím lodníkem." "Jakže? Vy jste lodníkem u Balzera?" zvolal Sam. "Byl jste na lodi, když došlo k únosu?" Jistě. A jen proto, že se mi celá ta věc nelíbila, nechal jsem se v Gila City vylodit. "Zloděj kuřat" tudy proplul dnes ráno za svítání." "Jaká je to náhoda! Větší štěstí jsem si nemohl přát. Vypravujte, hned vypravujte!" Forner ochotně vypravoval, co viděl na lodi. Řekl Samovi, jak byl svědkem nočního přepadení dvou mužů, jak Balzer na nátlak lodníků proti tomu u Walkera protestoval, ale jak se s ním nepochopitelně smířil a odešel do kajuty, kde s ním již nikdo z mužstva nemohl promluvit. Rozhořčen těmi událostmi vystoupil Forner pod ochranou lodníka mužstva v Gila City na břeh, ačkoli měl proti tomu Walker řadu námitek. Přfliš rád ho z lodi nepouštěl. Když Forner dopověděl své poznatky, položil mu Tlustý Sam ještě několik otázek, týkajících se vnitřního rozdělení lodních prostor, jakož i umístění zajatců. Fomer ochotně vypovídal a vylíčil pak, jak se oba zajatci zbavili pout a postavili se na odpor svým věznitelům. "Výborně!" řekl Sam. "Mohou-li ti dva užívat svých paží, a použijí-li jich ve značné mffe, mohou se snadno postarat o to, aby nedošlo k nejhoršímu. Snad se udrží tak dlouho, dokud jim nepřijdeme na pomoc. Ale až loď dohoníme, pomoz Bůh těm darebákům! Vinnetou nerozumí žertu, a doufám, že tentokrát i sám lidumilný Old Shat - eh - chci říci, že i master Smith tentokrát přikývne, až bude rozhodováno o přísném trestu pro únosce." Tlustý Sam zřejmě nechtěl vyslovit lovcovo jméno jen proto, aby lorda nepřipravil o překvapení. Ale dlouhý Englisman pochytil jeho zaváhání a ptal se podezíravě: "Jakpak vypadá ten váš master Smith, sir? Velký silný chlapík, že?"

"Ale kdepak! Velice se mýlíte, mylorde, domníváte-li se, že prérijní lovci jsou nějací hrdinové z pohádek, velcí a silní jako lesní obři. Život v divočině, strádání a útrapy cest vysuší každé tělo. Pravý lovec je hubený jako šindel, zato však má svaly ze železa a šlachy jako z oceli." "Jak to, že vy jste tak tlustý?" "Já jsem výjimka, rozumíte? Ostatně uvidíte mastera Smitha sám a pak mi dáte za pravdu. Vezmete nás tedy na loď?" "With pleaswe! Kdybyste byl ještě jednou v pochybnostech, mohu vám to opakovat třeba desetkrát, yes!" "Domnívám se, že "Zloděj kuřat" se nedostane daleko, neboť váš parník jej jistě dohoní!" "Přesně tak. Dopadneme je co nevidět, jakmile zde budou -- by Jove, kdo to sem leze?" Lordův výkřik byl odůvodněn tím, že se venku náhle ozval dusot koní a do hostince vstoupili Jim a Tim Snakerové. Sam radostně vyskočil a ukazujíc na oba dlouhány, zvolal: "Vidíte je? Už jsou tady! To jsou oba Snakerové,

Jim a Tim, mylorde, dva tak dobří lovci, jaké jen na Západě můžete potkat. Hoši, představuji vám lorda Davida Lindsaye." "On! Ah! Welcome, gentlemen!" bručel sir David. "Veliké potěšení, nadmíru velké potěšení pro mne, poznávám-li - - all devils! Kdo je tohle? Indián!" "To je Vinnetou, náčelník Apačů," představoval mu Sam vstoupivšího Apače. "Ha! Toho musím pozdravit." Lord si narovnal skřipec, podal Apačovi ruku a řekl s veškerou anglickou zdvořilostí: "Good day, sir! How do you do?" Vinnetou ovládal angličtinu dokonale a znal též způsoby pravého gentlemana. V jeho bronzové tváři se nezachvěl ani rys, když klidně odpovídal: "Thank you! I am very well. And how are you?"

132 133

"No, mne se také nedaří tak zle," odpovídal sir David. "Teší mne nesmírně, že poznávám tak znamenitého lovce, well. Doufám, že spolu zastřelíme několik tuctů bizonů a medvědů, že ne? A také se vás chci zeptat na Charleyho, yes!" "Šarlí!" zvolal Vinnetou. Sotva dořekl, vstoupil dovnitř lovec a za ním se objevila Hermanova smějící se tvář. Lord je spatřil, nesmírně překvapen sebou trhl, vyvalil oči, otevřel ústa a již se hnal příchozím vstříc tak prudce, až se v hostinci kácely židle. "Všichni duchové dobří - to je Charley! Hurrah, hurrah, hurrah!" Lovec s úsměvem strpěl objetí, jímž ho dobrý lord obdařil a srdečně mu potřásl rukou. Bylo vidět, že i on se ze setkání s Angličanem upřímně těší. "Tak vás přece Herman našel," volal lord. "Zlatý hoch, yes! Dobrý chlapík, well! Již jsem se na něho začal zlobit, že se tak dlouho nevrací, ale odpouštím mu, indeed! Hodně odpouštím! Hermane, na mé srdce! Tuhle radost máš u mne k dobru! Nu, neuhodl jsem, že Charley bude na Gile, ne?" "Uhodl jste, mylorde," odpověděl lovec místo mladého muže, "ale že vy tu budete a k tomu se svou jachtou, to bych neuhodl ani ze sna." "Já? Patřím sem! Jsem zálesák!" "Ach! Chápu a pozoruji." "Viďte! Ale co vy, mluvte! Řekl jste mi, že vás zde nazývají Old Shatterhand a zatím vám tam ten tlustý chlapík říká Smith." Lovec se tázavým pohledem obrátil k Samovi, který se kuckal smíchem Lord sledoval jeho pohled a pochopil, že se stal obětí žertu tlustého lovce. "Aha!" řekl hlasitě. "Tlustý chlap lhal. Tropil si šašky z Davida Lindsaye. Nehezké jednání, yes! Neodpustitelné. Bídný lhář, well"

"Promiňte, mylorde, byl to jen žert," odpovídal Sam zkroušeně, ale v očích mu hrálo jen veselí. "Proč jste říkal, že je malý a suchý?" "Také to byl žert." "Vyprosím si takové žerty! Nedopustím, aby byl Charley malý a suchý! Nu, sedněte si! Hostinský, nejlepší láhve, jaké máte! Tak, tak, sir! Divil jste se, že jsme tady. Ptáte se, proč? Herman vám jistě všechno řekl. Ale ještě něco. Podívejte se na tuhle knihu!" Hm! "Zálesák" - Gabriel Feny! Ta kniha vás tedy zlákala?" "Yes! Velice!" "Asi jako loni "Únos ze serailu"?" "Tak. Jenže tehdy jsem nebyl tak šťastný, abych unesl oda-lisku, kdežto tentokrát to půjde všechno jinak. Budu střílet medvědy, bizony, yes! Mám všechno, čeho je třeba: zbraň, náboje, hodně prachu, laso - všechno je na lodi!" "AU right! Doufám, že nevyletíte se svou zásobou prachu do povětří." "Nonsense. Teď především poplujeme za tou pirátskou kocábkou, osvobodit dvě famózní miss, dělat rytíře, gentlemany, well." "Víte již o tom?" "Yes. Ten tlustý muž mně dal informace a tady je lodník, který byl na darebácké lodi. Všichni půjdete se mnou na mou jachtu. Pustíme se za Walkerem a popadneme ho za cop." "Vaše jachta nám opravdu přišla velmi vhod, mylorde. Byl to originální nápad, vplout s ní až na Gilu. Plula již plachetka přes Gila City? "Dnes za svítání," odpověděl Forner. Lovec se k němu obrátil. "To vy jste byl na té lodi, sir?" ptal se. "Ano. Vylodil jsem se však, protože jsem viděl, že tam není něco v pořádku." "Vypravujte, prosím, co se dělo na lodi!"

135 134'

Fomer musel vypravovat znovu, tentokrát ještě důkladněji než dřív. Když dopověděl, ptal se lovec lorda: "Můžete vzít na loď naše koně, mylorde?" "Zajisté! Na palubě je místa dost." "Navrhuji tedy, abychom šli na palubu a dali vytáhnout kotvy." "Stop! Tak rychle to nepůjde! V této pěkné zemi totiž není uhlí, sir. Musím topit pod kotlem dřívím a toho nemám dost. Doufám, že je tu dostaneme?" S tou otázkou se obrátil lord k hostinskému. "V Gila City dostanete dříví, kolik chcete!" řekl krčmář. "Poroučíte-li, mylorde, obstarám to!" "Ale pospěšte si! Nemáme mnoho času!" Až dosud se střídaly otázky a odpovědi s rychlostí, jaká bývá vždy při tak neočekávaném setkání. Nikdo z přítomných kromě Vinnetoua se ještě ani neposadil. Udělali to teď a pak začala porada, týkající se nejbližší budoucnosti. Hostinský byl ovšem nanejvýš hrdý na proslulé hosty, kteří dnes zavítali do jeho domu. Zatímco je sám obsluhoval, poslal svého pomocníka obstarat dříví a dal je dopravit na jachtu. Pomocník tak získal příležitost roztroubit po celém městečku, kdo je v hostinci. Rozhlásil zprávu tak důkladně, že brzy stál před domem zástup obyvatel, kteří toužili vidět lovce, až vyjdou. Za hodinu přišel plavčík se zprávou kormidelníka Smitha, že kotel je vytopen a dříví naloženo. Pak se vydala společnost k řece. Když spatřili jachtu, ukázal lord vítězoslavně na obraz a ptal se: "Znáte tady toho, Charleyi?" "Velmi dobře. Ale postrádám u něho dvě věci: slunečník a dalekohled. Vlastně tři: také břitva v náprsní kapse tu není." "To bylo u předešlého obrazu, teď to nepotřebuji. Jako west-man přece nepůjdu s deštníkem lovit medvědy. Člověk musí být také trochu praktik, ne? Na palubu!"

Doprava koní na loď působila značné obtíže, ale přece se podařila. Pak malý parník odrazil od břehu. Lodník Forner se postavil na přídi, protože znal vodní dráhu a měl loď vést. Když dorazili k soutoku Gily a Colorada, zabočila jachta vpravo do této řeky a plula proti proudu k severu. Jelikož nespatřili pla-chetní loď z Yumy až do Gila City, bylo jasné, že plula proti proudu dál do Aubreye. Dalo se očekávat, že ji jachta dohoní za krátký čas.

136' 137

Kapitola osmá NA ŘECE COLORADU Balzerův "Zloděj kuřat" měl v noci dobrý vítr, a když nyní vplul do Colorada a odbočil k severu, obrátil se i vítr tak příznivě, že se zdálo jako by všechny okolnosti působily k tomu, aby loď dosáhla brzy svého cíle. Jediná věc nabádala k opatrnosti ty, kteří na lodi pluli. Když totiž před Gila City vylodili Fornera a pluli dál! Mimo přístaviště spatřili u břehu jachtu. Všichni na ni udiveně pohlíželi, neboť takovou loď zde ještě nikdo neviděl. Bili Newton seděl na palubě. Jeho zranění, jež utrpěl při boji s Carlosem Cuartanem, nebylo nebezpečné, jak se ukázalo při bližším ošetření. Spatřil jachtu a Bili Newton vyskočil a zvolal: "U čerta - co je tohle?" "Výletní parníček," odpověděl Walker. "To vidím. Ale - toho chlapa tam na obraze bych měl znát. Na mou věru - nemýlím se, je to Angličan lord Lindsay." "Je pod obrazem podepsán. Nějaký potrhlý blázen! Jen Angličana může napadnout, aby plul s parní jachtou až sem po Coloradu. Čiré bláznovství!"

"Ale bláznovství, které nám může být nanejvýš nepříjemné." Jak to? Proč?" "Složil bych jakoukoli přísahu, že ta loď bude pracovat proti nám." "Nesmysl!" "Věřte mi! Její majitel je přítelem Old Shatterhanda, a nepochybně je tady jen kvůli nám a jemu." "To snad ne!" "Zcela jistě. Tentýž parníček jsem viděl v Cařihradě. Pronásledoval mne do Tunisu a obrátil se do Egypta, když tam uprchl jeden můj spojenec. Hle! Vidím tam stát kormidel-níka, proklatého Angličanova sluhu. Znám jeho tvář velice dobře." "Nemýlíte se?" "Naprosto ne. Mějme se na pozoru! Pustí-li se ta jachta za námi, jsme ztraceni." "Pustí-li se! Myslím, že nikdo v Gila City, kromě Fornera, nemá tušení, co se přihodilo." "Až Old Shatterhand přijde do Gila City, použije jachtu, aby nás pronásledoval." "Je otázkou, jestli se dozví, že jsme na této lodi." "Ten? Špatně ho znáte. Vsadil bych se, že za pět minut po svém příchodu do Granitu bude všechno vědět." "První vlak z Granitu však odjíždí teprve dnes odpoledne. Máme tedy značný náskok." "Přesto radím k opatrnosti. Ta jachta mně působí velké starosti." "Mně teď ještě ne. Přesto buďme opatrní. Vezměte Balzerův dalekohled a pozorujte krajinu za námi." "To udělám. Musíme hájit svou kůži, a protože se to teď nemůže stát pomocí zbraní, vezmu si k tomu dalekohled." Od té chvíle seděl Bili Newton s dalekohledem na zádi lodi a zkoumal s největší pečlivostí část řeky, která ležela za nimi.

139 138

"Tak uplynulo několik hodin. Loď plula slušnou rychlostí proti proudu řeky, která zde byla široká a poskytovala volný rozhled dopředu i dozadu. Bylo již skoro poledne, když se ozval Newtonův hlasitý výkřik: "Seňore Walkere! Pojdte sem! Zavolejte seňora Walkera!" Walker vyšel z kajuty. "Co se stalo?" ptal se dychtivé. "Jachta je za námi! Myslel jsem si to! Je zle!" "Ukažte!" Walker se chopil dalekohledu a zadíval se po proudu. "Loď neuvidíte," prohodil Newton, "ale tam daleko vzadu je kouř!" "Ano, vidím. Měl byste tedy přece pravdu? Co myslíte? Může být ten Angličan opravdu nebezpečný?" "Pluje za námi, věřte mně." "Zatracená věc! Kdybychom věděli, kdo je na palubě! Nejspíš jen ten potřeštěný lord. A toho se nebojíme." "Vsadil bych se, že jsou tam i ostatní. Jachta na ně čekala a neopustila by Gila City bez nich. Přísahal bych na to!" "K ďasu! Vždyť se mohl dostat do Gila City teprve pozdě odpoledne!" "Seňore, nebuďte tak důvěřivý! Ti lidé umějí nasadit všechny síly, aby dosáhli svého cfle. Co kdyby si zaplatili zvláštní vlak do Yumy?" "Hm! To by bylo osudné, nanejvýš osudné! Ale začínám s vámi souhlasit. Je možné, že tam jsou. V tom případě jim musíme jít z cesty. Ale jak?" "Promluvte s Balzerem, ať se zeptá kormidelníka. Ale rychle, než bude pozdě!" Oba muži šli na příď lodi, aby vyhledali Balzera. "Sir," řekl mu Walker. "Parník se pustil za námi." "Co s ním?" ptal se Balzer. "Přece nás nepronásleduje?" "Bohužel, ano. Má namířeno nejen na mne a na naše domnělé zajatce, ale též na seňoritu Mirandu."

"Tady to je! Věděl jsem, že mi způsobíte mrzutosti. Vás by mohl klidně vzít čert, sir, ale seňoritu Mirandu - hm - tu bych nerad vydal." "Dařilo by se jí špatně, kdyby nás dopadli. Nejlépe by bylo, kdybychom parníku nějak uklouzli." Balzer si vjel rukou do vlasů a chvíli neklidně přešlapoval. Pak zavolal kormidelníka a vylíčil mu celou situaci. "Hm!" pronesl uvážlivě námořník. "Je už vidět jejich příď dalekohledem?" "Dosud ne, lze vidět jen dým. A teď ani ten ne, protože zajeli do záhybu řeky." "Kdyby ještě nespatřili naši plachtu, mohli bychom je pustit mimo." Jak?" "Nu, zahrajeme si trochu na schovávanou. Až parník přeplu-je, pustíme se za ním, zatímco na jachtě si budou myslet, že nás mají před sebou. Znám bayou, zátoku, která do řeky ústí nedaleko před námi!" Výraz "bayou" znamená místo, kde voda řeky vniká dlouhým a úzkým kanálem do břehu. Na pohled se zdá, jako by tu do řeky vtékala říčka nebo potok, ale bayou má jen stojatou vodu. Balzer kormidelníkovi přisvědčil a ten zvolal: "K plachtám, hoši! Zabočíme do bayou!" Rozkaz byl vykonán. Dva lodníci se chopili dlouhých, silných tyčí, aby jimi loď odráželi od země. Kormidelník pozoroval bystře břehy, po chvíli pak otočil kormidlem kolmo k vodě a zvolal: "Pusťte!" Lodníci pustili lana, a plachty sletěly s ráhna. "Stožár dolů! Rychle!" Stožár se sklonil i s ráhnem a člun zamířil přídí přímo ke břehu. Nebylo tu však vidět žádnou zátoku. "Pozor! Narazíte na břeh!" vykřikl Robin.

140' 141

"Uvidíme!" zabručel kormidelník. "Lehnete si na palubu, gentlemani, aby vás větve nesmetly." Poslechli. Břeh byl zarostlý dogwoodem, bfle kvetoucími keři, jejichž větve splývaly až do vody. Do těch větví loď veplula. Kormidelník měl pravdu. Nebyl tu břeh, bylo tu bayou, ústící ostře a hluboko do země. Nyní, když člun nebyl již hnán plachtou, plul zvolna pod větvemi, jež se za ním opět zavřely. Pomocí tyčí jej lodníci vehnali hlouběji do zátoky a přivázali jej ke břehu. "Tak," řekl kormidelník. "Není to roztomilé místečko k odpočinku?' "Nádherné!" odpověděl Walker. "Z řeky nás nemohou vidět. Lepší úkryt si nemůžeme přát." "Nuže, zde počkáme, až jachta odpluje a pustíme se za ní teprve pak, až zmizí. Jděte na břeh gentlemani, a schovejte se za stromy. Uvidíte, až jachta popluje mimo, a můžete pohodlně

pozorovat osoby, jež jsou na ní." Stalo se. Walker, Robin, Leflor a také Bili Newton vyskočili na břeh a prošli pod větvemi až k ústí zátoky, kde se posadili na místo, odkud mohli parník dobře vidět. Newton zaměřil dalekohledem dolů na řeku. Po čtvrthodině hlásil: "Přichází! Pluje plnou parou. Právě se objevila za záhybem." "Ano, vidím ji pouhým okem!" řekl Walker. „Paluba je plná lidí! Je jich mnoho. Ale ne! To jsou koně. Stojí na přídi a - all devils! Vidím Poměra, který nás v Gila City opustil." "Je to možné?" "Podívejte se dalekohledem sám!" Walker se chopil triedru, podíval se a zasyčel: "Je to on. Zradil nás! Záležitost je stále ošklivější." "Vzadu za kormidelníkem stojí Angličan. Ten s dlouhýma nohama a dlouhým nosem."

Jachta se rychle blížila. Muži ukrytí na břehu již mohli rozeznat pouhým okem obličeje těch, co byli na palubě. "Thunder storm!" zaklel Walker. "Měl jste pravdu, Bille! Tam u vchodu do kajut stojí Old Shatterhand." "Ano. Vedle něho je Apač a prokletý Herman Eaglenest, kterého aby čert vzal! Dál za nimi vidím tlustého lovce a dva společníky." "Snakerové, Jim a Tim. Všichni ti slídilové jsou pohromadě a mají s sebou koně. Dobře se připravili na pronásledování. Damned!" "Ted jsou přímo před námi. Kéž by se dostali na mělčinu a všichni se utopili." Přes toto lidumilné přání dýmala jachta pilně dál, postupně se zmenšovala, až posléze zmizela z dohledu těch, které chtěla dohonit. Walker a jeho společníci se vrátili na lod'. Robin zůstal ještě chvíli stát, aby se přesvědčil, že jachta skutečně zmizela. Viděl již jen dlouhou čáru dýmu, jejž za sebou zanechal komín parníku. Kouř se zvolna rozplýval ve vzduchu. Ale bylo tu ještě něco jiného, co upoutalo Robinovu pozornost; černý bod, který se zvolna a stále pohyboval u druhého břehu, vynořoval se občas nad hladinou jako hlava plovoucího člověka. Po chvíli mohl Robin rozeznat Indiánův obličej, jenž mohutnými rozmachy plaval přes řeku. "Rudoch!" zavolal za odcházejícími, kteří se již blížili k člunu. "Pluje přímo sem. Vraťte se! Chytíme ho, jinak budeme prozrazeni." V okamžiku přichvátalo i několik lodníků; ukryli se za stromy a vyčkávali, až se rudoch přiblíží. Ten znamenitě plaval a ukázalo se, že zná zátoku velmi dobře, neboť zamířil přímo k ní, proplul dovnitř pod větvemi a vystoupil na břeh. Jeho kožený oděv-byl napuštěn medvědím tukem, aby se nepromočil. Ozbrojen byl jen nožem, bylo to bezpečné znamení, že mladý rudoch je zvěd. Otřásl se a kráčel pak tichými kroky

142' 143

po břehu zátoky, při čemž před sebou rozhrnoval nesmírně opatrné větve. Náhle se zarazil. Spatřil loď. "Uff!" vyklouzlo mu tiše z úst, a rudoch chtěl právě uskočit stranou, aby nebyl zpozorován, když v tom okamžiku byl uchopen čtyřmi, šesti, osmi silnými pažemi, takže se nemohl vůbec bránit. Přes toto překvapení se nijak nezměnil jeho mladistvý, bronzový obličej. Byl svázán a odnesen na loď. Tam si zasmušilým zrakem měřil muže, kteří ho obklopovali, ale nepromluvil slovo. V jeho obličeji se zračila pýcha bojovníka, který byl přemožen jen přesilou a přepadením ze zálohy, a který proto neuznává za důstojné, aby své přemožitele oslovil jediným slovem. Byly mu dány různé otázky, ale neodpověděl ani na jedinou. Konečně řekl Walker: "Co zde hledáš, Apači?" Indián na něho vrhl opovržlivý pohled. "Kousavý Pes není Apač," řekl. " Mladý Indián se tedy jmenoval Kousavý Pes. Protože jméft Indiánů určují zpravidla činy anebo vlastnosti povahy svýca nositelů, bylo možné se domnívat, že tento muž se vyznamenal statečností. "Máš barvy Apačů!" řekl Walker. Rudoch učinil opovržlivý posunek a odpověděl: "Vtip bledé tváře je jako světlo měsíce, když je novolunní. Nezáří. Nevidí snad bledá tvář, že Kousavý Pes je zvědem?" "Jak to mám poznat?" "Když jde rudý muž sám a neozbrojen ze svého wigwamu, když pluje přes řeku, aniž má s sebou svůj medicinový váček, tedy je zcela jistě na zvědách. Chytrý bojovník mívá odznaky těch, jež chce přelstít, aby ho nepovažovali za nepřítele." "Nejsi-li Apač, ke kterému kmeni tedy náležíš?" "Bílý muž ještě neslyšel mé jméno?" "Ne."

"Žádná z těchto bledých tváří ještě nikdy nebyla na Coloradu nebo na jihu Rio Gily?" "Ne." "Kousavý Pes je Papago." "Opravdu?" zvolal Walker. "Přijeli jsme na Colorado, abychom vyhledali rudé muže Papagy." "Proč?" ptal se rudoch, prohlížeje si Walkera zkoumavým zrakem. "To bych mohl říci jen náčelníkovi." "Kousavý Pes je náčelníkem Papagů." "Mluvíš pravdu?" "Rudý muž nikdy nepřenese lež!" odpověděl rudoch hrdě. "Ptej se na březích řeky a řeknou ti, že Kousavý Pes je náčelníkem." "Odkdy náčelníci vycházejí sami na zvědy?" "Když jde o důležitou věc." "O jakou důležitou věc ti jde? Chceš válčit s nepřátelskými Raněny?" í "Bílý muž neodpověděl prve na mou otázku; proto neodpovím ani já na jeho otázky." "Dáš mi tedy odpověď později. Jsem přítel Papagů." "Dokaž to!" "Slíbíš-li mi, že neuprchneš, zbavím tě pout." "Neuprchnu, dokážeš-li skutečně, že jsi mým přítelem." "Dostaneš důkaz." Walker rozvázal Indiána, který se zvolna zvedl, protáhl si údy a opět se posadil, zatím co všichni ostatní ho obklopili. Pak se hrdě rozhlédl a řekl: "Mluv!" "Přišli jsme, abychom vykouřili s tvým kmenem dýmku míru." "Naše dýmka míru dávno vyhasla. Papagové vykopali ze země válečný tomahawk." "Také proti bělochům?"

144' 145

"Proti všem svým nepřátelům." "Dobře, ale my jsme vaši přátelé; přišli jsme, abychom vám vydali do rukou vaše nepřátele." Rudoch změřil Walkera pohledem od hlavy k patě a odpověděl: "Může mezek vydat bizona do medvědích rukou?" "Pochybuješ o mých slovech? " "Ano. Papagové budou bojovat s Apači a Marikopy. Jak bys nám je ty mohl vydat do rukou?" "Mohu. Vydám vám jejich náčelníky." "Ty je znáš?" "Znám. A říkám ti, že by ses jich mohl zmocnit velmi brzy, kdybys měl své bojovníky nablízku." Rudoch se zadíval do Walkerovy tváře a pak dlouho mlčky pozoroval ostatní přítomné. Snad z nich vyčetl, že ve Walke-rových slovech spočívá trochu pravdy, neboť řekl zkrátka: "Bojovníci Papagů jsou nedaleko." "Pak můžeš použít té příležitosti. Viděl jsi parní loď, která plula před chvílí mimo?" "Kousavý Pes ji viděl. Musel čekat, až přepluje, dříve než směl přes řeku." "Nuže, na té ohnivé lodi jsou přátelé Apačů a Marikopů, muži, jejichž zajetím by sis získal velkou slávu!" "Kdo jsou ti muži?" "Vinnetou, náčelník Apačů." "Uff!"

vykřikl rudoch. "Old Shatterhand a jeho přítel Tlusté Břicho." "Uff! Uff!" "A kromě toho jsou na ohnivé lodi ještě jiní proslulí bflí lovci." "Co chtějí na této řece?" "Chtějí mne chytit." Papago zatěkal pohledem po okolí, pak přisvědčil hlavou a řekl:

"Mluvíš pravdu. Musel jsi se před nimi ukrýt. Věřím ti. Ale co jsi jim udělat, že se tě chtějí zmocnit?" "Odvedl jsem Růži pralesa." "Paloma Nakanu?" Rudoch to jméno pronesl hlasem, v němž byl nejvyšší úžas. Učinil pohyb, jako by chtěl vyskočit, ale rozmyslel si to, neboť nemohl srovnat s náčelnickou hodností, kdyby své city dal takovým způsobem najevo. "Kde je Paloma Nakana?" tázal se. "V našem člunu. Chceš ji vidět?" "Ano." "Ukáži ti ji, až ti vše vypovím." Walker potom vypravoval, jak Marikopové táhli k Stříbrnému jezeru, aby unesli Růži pralesa a dobyli starou misii, jak se jim to nepodařilo a jak uzavřeli mír. O pozdějších událostech řekl tolik, co uznával za potřebné a nakonec dodal: "Apačové i Marikopové táhli do Údolí smrti. Nemusíme se jich tedy obávat. Zato se můžeš zmocnit Vinnetoua a bflých lovců." "To neudělám," řekl náčelník. "Proč ne!" "Kousavý Pes se nebojí náčelníka Apačů a nebojí se též bílých lovců, ani když budou mít s sebou všechny Apače a všechny Marikopy. Dovolí jim dnes uniknout, aby později všechny společně zničil v Údolí smrti. Howgh!" Náčelník vstal. "Souhlasím s tebou," zakoktal Walker, ale náčelník ho přerušil pokynem ruky. "Chceš mně nyní ukázat Paloma Nakanu?" "Rád bych to udělal, ale nelze to tak snadno provést." Nato Walker vypravoval, že zajatci jsou dole v podpalubí, ale že jeden z nich je svobodný, a že se snad i druhý již zbavil pout, takže by se mohli setkat s odporem, kdyby chtěli dívky od nich oddělit.

146 147

Náčelník se na chvfli zamyslel, trochu opovržlivé se usmál a řekl: "Přišel jsi, aby sis vyžádal ochranu mého kmene?" "Přesné tak!" "Uvidím-li, že je pravda vše, co jsi řekl, dostane se ti té ochrany. Nyní půjdeš se mnou." "Kam?" "K mým bojovníkům." "Nemohu opustit loď. Jsme pronásledováni, a za chvíli bude snad nutné, abychom se bránili nepřátelům." "Řekl jsem ti, že bojovníci mého kmene jsou nablízku. Za několik chvil jsme u nich." "Mohu ti důvěřovat?" "Nic se ti nestane. Jestli jsi nelhal, bude Kousavý Pes tvým přítelem." "Dobrá, půjdu s tebou." Robin a jiní běloši chtěli činit námitky, ale Walker byl tak rád, že se již teď setkal s Papagy, že odmítl každý návrh. Opustil člun a zmizel s náčelníkem mezi stromy. Jestliže byl rudoch vskutku náčelníkem Papagů, mohla si Walkerova družina vskutku blahopřát k tak neočekávanému setkání. Našli by hledanou ochranu rychleji, než čekali, a nemuseli se již obávat jachty. Před chvílí ještě měli starosti, nyní se mohli cítit naprosto bezpečni. O tom na lodi všichni rozmlouvali a neměli již starost o budoucnost, ovšem kromě Balzera, jenž s nelibostí cítil, že se svou lodí zabředá stále hlouběji do dobrodružství, které mu nebylo po chuti. Ale kvůli seňoritě Mirandě ještě stále svou nelibost tajil. Walker se za krátký čas vrátil, a v jeho průvodu přišel náčelník s asi dvaceti bojovníky, kteří byli vesměs dobře ozbrojeni. Rudoši zůstali stát na břehu zátoky, kdežto Walker vstoupil na loď.

V jeho tváři zračila se spokojenost. Když se ho vyptávali, co zažil, odpovídal: "Vše se znamenitě daří, mnohem lépe, než jsme si mohli přát. Jsou tu tři náčelníci - - -" "Tři?" přerušil ho Robin. "Pak jsou Papagové již na válečné stezce!" "Ano. Kousavý Pes byl se svým oddílem na této straně řeky, aby vyzvídal. Jeho setkání s námi bylo štěstím i pro Papagy, neboť dostaly zprávy o pohybu nepřátel. Náčelníci se mnou vykouřili kalumet a budou jej prý kouřit s vámi všemi." "A jejich podmínky?" naléhal Robin. "Podmínky, které přijali, jsou tyto: pro nás ochranu před každým nepřítelem." "To zní dobře. A za to jim poskytneme?" "Všechny zajatce." "Hm! Také ty, kteří jsou již v našich rukou?" "Ano." "Ah! To mně není vhod." "Proč ne?" "Wilkinse a Cuartana ať si vezmou, ale děvčata bych nevydal. Chci mít Lilian Hauserovou." "A já," zvolal J-xflor, "jsem řekl již v Prescottu, že chci Wilkinsovu dceru." "Upokojte se! Rudí nám nechtějí dívky brát. Žádají je jen jako záruku, že je nepodvedeme." "Hm! Příliš se mi to nelíbí, ale budiž. Kdo pro ně půjde do podpalubí?" "Náčelník má chytrou myšlenku; chlapík je lstivý jako liška. Chce simulovat přepadení lodi a tak vylákat Wilkinse na palubu." "Simulovat přepadení? Jen aby to nemyslel doopravdy." "Nesmysl!" "Nu, řekl jste mu vše, co chtěl vědět, a už nás nepotřebuje. Mohlo by mu snadno napadnout, aby nás prostě naházel do vody a předtím nám ještě stáhl skalpy."

148 149

"Zapomínáte, že se mnou kouřil kalumet." "Ale s námi ne." "To je jedno. Jste se mnou, patříme k sobě." "Nu, věříte-li mu tak pevně, dobrá. Ať nás tedy přepadnou. Ale to vám povídám: já budu mít zbraně připraveny." "Pshaw! Na palubě bude vydáván křik a hluk, a to je všechno. Pak půjdou rudí dolů a řeknou zajatcům, že dobyli loď a pobili posádku. Wilkins a Mexičan vylezou z díry, a protože nemají zbraně, budou snadno přemoženi." "A co má loď?" ptal se úzkostlivě Balzer. "Vaše loď? Ah! Vy se o ni bojíte?" "Nedůvěřuji těm rudým darebákům. A vůbec, celá ta věc se mi již vůbec nelíbí. Opusťte mou loď, ať se mohu vrátit domů!" "Vašemu přání bude vyhověno. Opustíme vaši kocábku, jakmile budou naši zajatci vylákáni z podpalubí. Pak si jděte, kam je vám libo." "A co bude se seňoritou Mirandou?" "Seňorita opustí loď s námi. Doprovodí nás na další cestě." "Proč? Jak vám může prospět?" "Nic. Ale patří k nám." "Slíbil jste, že zůstane se mnou." "Pokud bude trvat naše plavba, tedy až do Aubreye. Protože však nemíníme plout až tam, je naše smlouva předčasně zrušena, což je vám jistě vhod." Seňorita Miranda stála poblíž hovořících mužů a slyšela tedy, o čem hovoří. Snad si Balzer vskutku získal její srdce, snad se jí jen zmocnil vrtoch, u žen tak často obvyklý; buď jak buď, přistoupila nyní blíž a pravila: "Seňore Walkere, mne se nezeptáte, u koho chci zůstat?" "K čemu ta otázka?" podivil se Walker. "Rozumí se samo sebou, že zůstanete s námi." "To se nerozumí samo sebou. Rozhodnu o tom já!" "Ah! Nechcete být s námi?" "Ne. Nemohu vám již v ničem prospět."

"Ale můžete nám škodit, nebudete-li s námi." "Toho se vyvaruji. Škodila bych tím sama sobě." "To je pravda. Ale přesto bych vás měl rád u sebe." "Proč? Co bych dělala v Údolí smrti, kam se chystáte? Zůstanu-li na lodi, nemohu se již setkat se čtyřmi osobami, které jsem na vaše přání přivedla na loď. Dělejte si s nimi co chcete; nechci o tom již nic vědět. Zatížila bych příliš své svědomí. Ostatně se domnívám, že i pro vás bude lepší, seňore Walkere, zbavíte-li se všech svědků co možná nejdřív." "Co říkáte, seňorito, není tak zcela neodůvodněné; ale slíbil jsem vám přece, že se o vás postarám." "Vím. A děkuji vám. Budu se nadále starat sama o sebe, a pak - je tu přece seňor Balzer." Walker náhle pochopil. Podíval se seňoritě Miranděpozorněji do tváře a viděl, že léčka se tentokrát podařila až příliš důkladně. Seňorita sice zlákala Balzera pro Walkerovy plány, ale sama byla při tom mladým mužem navždy získána. Walker se nachýlil k mladé ženě a ptal se vážně: "Víte určitě, seňorito, že se vás seňor Balzer opravdu ujme a vezme vás s sebou zpět do Granitu?" "Jistěže ji vezmu!" odpověděl Balzer. "Hm. Nuže, jste-li o tom oba dohodnuti, nebudu vám bránit, ale věřím ve vaši vzájemnou mlčenlivost. Nikdo se nesmí dozvědět, kdo plul na této lodi a co se na ní stalo." "O mé mlčenlivosti můžete být ujištěn, seňore!" řekl Balzer. "Já se tím chlubit nebudu." "Také se nikdo nesmí dozvědět, že jsem odešel s Papagy." "Dobrá." "Dejme tomu, že se parní jachta vrátí a spatří vás; budou se vás pak vyptávat." "Obáváte se asi, že pak budu vykládat věci, jež by vám mohly způsobit nepříjemnosti?" Walker rychle vzhlédl. Částečně ovšem dopustil, aby mu Balzer nahlédl do hry, a tuto obavu opravdu měl. Nedal to však najevo.

150 151

"Nepříjemnosti?" tázal se. "Jaké nepříjemnosti míníte." "Nemohu je označit - nevyznám se v tom." "Nemohou být žádné. Pronajal jste mi svou loď, a co jsem na ní dělal, je mou věcí. Za to nejste zodpovědný a můžete každou otázku klidně odmítnout. Či myslíte, že se na lodi dělo něco nezákonného?" Walkerovy oči pátravě a lstivě lpěly na obličeji mladého muže. "Ano," chtěl odpovědět Balzer a měl již to slovo na jazyku; ale varovný pohled seňority ho upozornil na nebezpečí. Proto řekl vyhýbavě: "Kdo mluví o něčem nezákonném? Chtěl jste si přece s Wil-kinsem jen zažertovat." Walkerův obličej ztratil svůj hrozivý výraz. Prohodil spokojeně: "To jsem od vás chtěl slyšet, a je to také pravda. Nuže, ať seňorita zůstane u vás, přeji vám i jí mnoho štěstí: Doufám, že se budete dobře snášet a že se nebudete příliš nudit. Nájemné z lodi vám zaplatím později, až se zas shledáme v Granitu. Nebo je žádáte hned?" Při té otázce se upřel Walkerův pohled pronikavě na Balzera. Ten zpozoroval jeho číhavý výraz a řekl: "To má čas, sir. Uvidíme se jistě za spořádanějších okolností někdy později." S úsměvem dravce, který v dobrém rozmaru pouští svou kořist, odpověděl Walker: "Welll Jste přece jen rozumný hoch a kromě toho velice laskavý. Musím to uznat. Opakuji, že ani vám, ani vašim lidem se nestane nic zlého. Nebojte se! Teď přivedu Indiány." Seskočil s lodi na břeh. Po malé chvíli se opět vrátil na palubu, promluvil několik slov s Robinem a odešel pak k otvoru, jímž vedly schody do spodní části lodi, kde byli zajatci.

Postavení dvou uvězněných mužů a dvou dívek se nezměnilo od okamžiku, kdy se Cuartano a Wilkins zbavili pout. Jednali rozumně, že se nepokusili dostat se na palubu. Klidně čekali, co se stane, a jakým způsobem budou nahoru vyvoláni. Při tom Čekání jim pomalu míjel čas. Ačkoli byli ve tmě a nemohli nic vidět, poznali podle toho, že voda na lodním boku přestala šplíchat, že loď stojí. Dlouho nepromluvil nikdo ani slovo, až posléze se ozval Wilkins: "Přistáli. Snad nás budou chtít převést na pevninu." "Ať se o to pokusí!" zaskřípěl Carlos Cuartano mezi zuby. "Neposlechneme, že?" "Ne." "Bojím se, že nám nakonec přece jen nic jiného nezbude." "A já zas myslím, že nám zbude ještě všelicos jiného. Vím, co by nás čekalo, kdybychom jim udělali po vůli a vyšli na palubu. Vrhli by se na nás a opět by nás spoutali." "To je jisté." "A já to nestrpím! Budu se bránit." "Co pořídíme proti přesile? Ano, kdybychom měli zbraně!" "Zbraně nebo bez nich, budu se bránit do posledního dechu." "Mohou nás také vyhladovět bez boje. Nechají nás tady sedět, až nás hlad a žízeň donutí, promluvit s nimi po dobrém." "Raději tu zahynu. Kdyby chtěli čekat, až s nimi v dobrém promluvím, čekali by velmi dlouho." "Hm! Vaše vytrvalost mně vrací důvěru. Snad smíme doufat, že nás naši přátelé hledají." "To jistě! A rovněž je jisté, že se v Granite Station dozvědí, že jsme odjeli na této lodi. Půjdou za ní." "Jak? Na Gile ani na Coloradu není jiný člun." "Muži jako Vinnetou si umějí vždy pomoci. Přijdou! Tušení mně to říká. Ale poslouchejte! Co to bylo?" "Nebyl to praskot schodů?" "Ano. Někdo přichází! Půjde-li k nám, běda mu! Uškrtím ho rukama!"

152 153

Kroky se teď ozvaly zcela zřetelně. Byl to Walker, který kráčel dolů, úmyslně tak hlučně, že ho museli slyšet. Prošel podél dveří do druhého oddělení podpalubí, kde něco hledal. Slyšeli, zatajujíce dech, že něčím smýká sem a tam. Pak se ozval hlasitý Robinův křik shora s paluby. "Seňore Walkere! Hej seňore Walkere!" "Co je? Co se stalo?" "Pojďte nahoru, rychle!" "Nemám čas." "Pojďte rychle! Je to nutné!" "Proč? Co se stalo?" "Na břehu jsou rudoši!" "Nesmysl!" "Pojďte nahoru, povídám vám! Seňor Leflor je viděl, když se vracel na loď. Obkličují loď. Utekl jim, aby nás varoval!" "Proklatě!" zaklel Walker, ubíhaje rychle chodbou. Odrazte od břehu! Nečekejte a odrazte!" Walkerovy kroky duněly po schodech, dříve však než zanikly, ozval se nahoře divoký řev a pak se paluba otřásla pod nohama mnoha mužů. "Zachráněni!" zvolal radostně Wilkins. "Jsou to jistě Indiáni, které poslal Vinnetou." "Kéž by tomu tak bylo!" zvolala Alma a sepjala ruce. Ale hned nato projevil Carlos Cuartano pochybnost, která všem připadala oprávněná. "Ani jediný výstřel!" řekl. "Copak ti lidé nemají střelné zbraně?" Vskutku, v křiku mnohých hlasů a dupotu nohou se neozvala ani jediná střelná rána. Proč? To bylo nevysvětlitelné. Naslouchali, až konečně Wilkins řekl: "Indiáni útočí po svém způsobu!" upokojoval své spoluvězně. "Přikradli se na loď tiše a pracují jen noži a tomahawky. Ať je tomu jakkoli, jsem

přesvědčen, že za několik okamžiků budeme svobodni."

Zdálo se, že má pravdu. Hluk a dupání zvolna ustávaly. Na schodech se ozvaly kroky a potom bylo slyšet pánovitý, hrdelní hlas: "Jsou zde dole ještě některé bledé tváře?" Wilkins mocně vykřikl a zároveň zabušil na dveře, aby upoutal pozornost muže, jenž se ptal. Podařilo se mu to, neboť kroky se přibližovaly. "Kdo volá?" "Zde jsme, zde! Otevřete! Jsme uvězněni!" "Říci jména!" "Paloma Nakana!" "Uff!" Dveře byly otevřeny a polosvětlo, jež do podpalubí padalo úzkým schodištěm, ozářilo postavu ozbrojeného Indiána. Nahlédl ostře do temné komory uvězněných, pak vstoupil a řekl: "Moji bílí bratři a sestry nechť vyjdou. Je-li mezi nimi Paloma Nakana, budou svobodni. Apačové nedovolí, aby jim bylo ublíženo." Byl to Kousavý Pes. Carlos Cuartano si jej pozorně prohlížel a jak se zdálo, nebyl dost spokojen. Řekl si v duchu, že Vinnetou nebo Old Shat-terhand, kdyby přispěchali na jejich ochranu, byli by jistě mezi prvními, co by otevřeli jejich vězení. "Kde je Vinnetou a jeho bílý bratr?" tázal se. "Oba náčelníci jsou na druhém břehu," řekl rudoch vlídně. "Budou velice rádi, až se dozvědí, že jsme našli dobré, bledé tváře!" "Pojďme!" řekl Wilkins, který byl tak nadšen vyhlídkou na svobodu, že se zapomněl podívat na Indiána důkladněji. Pokynul dívkám a vedl je vzhůru; za nimi se ubíral Cuartano. Nezbavil se ještě své nedůvěry, protože však Wilkins vystupoval před ním, nemohl se rozhlédnout po palubě, nicméně přece zaváhal a zastavil se na předposledním schodu, když již tělo vyčnívalo z otvoru.

154 155

Wilkins učinil několik kroků vpřed, a tu Carlos mohl spatřit Indiány. V tom okamžiku zvolal: "Stůjte, Wilkinsi! Rychle zpět! Tohle nejsou Apačové!" Mladý muž chtěl rychle ustoupit, ale vtom vzduchem zafičela klička lasa a ovinula se mu kolem krku. Škubnutí - a byl přemožen. Současně byl Wilkins uchopen četnými pažemi a sražen na palubu. Obě dívky vykřikly hrůzou, ale v tom se i jich chopily rudé paže Papagů, a jejich odpor byl zlomen dříve, než se k němu vlastně odhodlaly. Cuartanův výstražný výkřik byl prvním a také posledním, jenž se ozval z tohoto nenadálého přepadení. Indiáni vykonali svou práci tak dobře, že Wilkins ani děvčata již nemohli vykřiknout. Ze zádi lodi se vynořil Walker, přistoupil blíž a řekl posměšně Wilkinsovi: "Nuže, seňore, jak se vám to líbí? Nejsou naši Apačové statní chlapíci?" Robin, který přišel za ním, kopl Cuartana a krutě svíraje rty, ho mlčky pozoroval nenávistným pohledem. Zato Leflor, opovržlivě se ušklíbaje, řečnil: "Patrně jste se již domníval Wilkinsi, že jsem ztracen, že nás Apačové sežrali a vy že teď nad námi budete vítězně křepčit. Nu, tak rychle to ovšem nejde. Musím zůstat naživu, abyste mohl být svědkem mého zasnoubení se seňoritou Almou. Dočkáte se toho brzy! Seňore Walkere, půjdeme!" Walker pokynul, Indiáni se chopili zajatých a vlekli je z lodi. Jejich bílí spojenci je následovali. Když měl nakonec Walker opustit loď, obrátil se k Balzerovi, zvedl prst jako k výstraze a řekl: .Pamatujte si, mladý muži, všechno, co jsem vám řekl! O tom, co se od včerejška na lodi přihodilo, nesmí nikdo tušit ani slovo. Kdybyste cokoliv vyzradil, budete mít co dělat se mnou. Řeknu vám upřímně, že místo peněz za půjčení lodi byste dostal pak docela jinou odměnu. Ptejte se seňority Mirandy; ta

vám poví, že v jistých věcech nerozumím žertu. Vezměte si její radu k srdci! Na shledanou!" Nato Walker vyskočil na břeh a šel za ostatními, kteří již mizeli za hustými pobřežními křovinami. "Bohudík!" vydechla seňorita, když i Walker zašel. Balzer se otočil a setkal se s jejím pohledem. Četl v něm, že mladá žena vskutku cítí úlevu, že se zbavila vlivu, jímž na ni Walker doposud působil; její oči byly rázem veselejší a spočívaly na něm téměř oddaným pohledem. "Ano, bohudík!" řekl i Balzer a uchopil ji za ruku. "Ten člověk měl tvář, jež nevěstila nic dobrého. Bohužel jsem to zpozoroval dost pozdě." "Jsem ráda, že odešel." "Já rovněž. Zdálo se mi, že by mně nejraději na rozloučenou přidal ještě bodnutí nožem. Nechci se s ním již nikdy setkat." "Nepřijde-li sám!" "Přijde-li, budu s ním jednat úplně jinak než dosud. Je to ničema. Měl bych se vlastně za ním podívat, abych viděl, co udělá se svými ubohými zajatci." Mladý muž se chystal vyskočit na břeh, ale Miranda ho zadržela: "Nedělej to, Torné! Zůstaň zde!" prosila. "Proč? Teď nám již nehrozí nebezpečí, má drahá. Odešli." "Ano, odešli, ale věřit tomu ještě nesmíš. Kdyby Walker zpozoroval, že za nimi jdeš, střelil by po tobě. Lidský život u něho nic neznamená." "Budu se mít na pozoru, aby mne nespatřil." "Ne, ne. Nechoď nikam. Zůstaň u mne!" Když kormidelník viděl, co Balzer zamýšlí, přistoupil k němu: "Odpusfte, sir! Víte, že vás vždy a rád poslouchám, ale tentokráte myslím, že jsme se dopustili hlouposti." "Proč?"

157 156'

"Pomáhali jsme darebákům, aby uskutečnili darebáctví. Ten starý WiMns je jistě poctivec. Také ten mladý Mexičan se statečně držel a obě dívky si zasloužily spíš naše politování, než lhostejnost, kterou jsme projevili k jejich osudu. Kdo ví, jak to s nimi dopadne. Co vlastně mají rudoši společného s touto záležitostí?" "Hm! Nevím!" "Já také ne. Ale vím tolik, že bychom se pro tuto plavbu mohu' podle okolností dostat do čertovy kuchyně. Víte, co považuji za nejlepší?" "Nuže?" "Abychom se teď nikomu neukazovali a pluli co nejrychleji domů. Hlavně jachtě se musíme vyhnout stůj co stůj." "Máš pravdu," řekl Balzer s povzdechem. "Kdyby nás přece jen dostihla, co řekneme?" "Pravdu." "Hm. To je mně vhod. Leč by nám uškodila. Bylo by pak pro nás velmi výhodné, kdybychom mohli podat nějakou zprávu, kam se zajaté dívky poděly. Navrhuji proto, abychom se my dva pustili na procházku malý kousek cesty za rudochy a podívali se, co vlastně mají za lubem." "Dobrá. Půjdu s tebou." "Ne ne! Nedělejte to!" žadonila Miranda, zadržujíc Balzera oběma rukama. "Proč ne?" ptal se kormidelník. "Je to nebezpečné, je to příliš nebezpečné!" "Nebezpečné? U sta hromů! Jsem lodník, seňorito a umím vládnout svým nožem dost dobře, abych se nebál. Rád bych viděl rudocha, který by se opovážil pustit se se mnou do křížku. Ostatně nebudeme tak hloupí, abychom jim pověsili na nos, že je tajně sledujeme. Jen pojďte ve jménu božím, master Balzere!" Mladý muž cítil, že nesmí dát najevo menší odvahu než jeho podřízený, a Miranda to posléze také pochopila. Proto se vzdala svého odporu, a oba muži sestoupili na břeh a ubírali se podél

zátoky, hluboko se zaříznuvší do pevniny. Po několika stech krocích začínal příkrý břeh. Byl stejně jako u vstupu do bayou zarostlý keři. Balzer a kormidelník se sice nevyznali v hledání stop; zde však stopařského umění nebylo zapotřebí. Papagové se nijak nesnažili zničit svou stopu. Dráha jejich pochodu vedla vzhůru na vysoký břeh a pak přímým směrem k mýtině, jež byla rozdupána četnými koňskými kopyty. Odtud vedly stopy koní lesem, týmž směrem dál, až les po krátké době končil a ustupoval travnaté prérii. Na rovině se pohybovala kavalkáda, ujíždějící rychle k jihu. "To jsou oni," řekl kormidelník. "Přece tedy odjeli." "Ano. A Bůh budiž za to chválen a veleben. Můžete ještě rozeznat zajatce, kormidelníku?" "Ne." "Mají je ovšem mezi sebou. Bůh jim buď milostiv, ubožákům! Rudochů je čtyři sta." "Co vlastně rudí chtějí na Coloradu?" "Nevím a nezáleží na tom." "Naopak, velice na tom záleží! Objeví-li se Papagové na Coloradu, mají vždy za lubem lotrovství. Zdá se mi, že vy-zvědač nenašel nic vhodného, a že jsou nyní rádi, mohou-li se vrátit do svých wigwamů s kořistí kterou u nás ulovili. Přál bych si, kdybych jim mohl radost překazit. Nuže, pojďte, master! Nemůžeme na věci nic změnit Po druhé se však podívám lépe na lidi, s nimiž máme plout. Na tuhle plavbu budu dlouho vzpomínat!" Seňorita byla ráda, když spatřila, že se vracejí. Projevila přání, aby hned odpluli, a kormidelník jí odpovídal: "Také bych byl rád odtud pryč, musíme se však mít na pozoru, nechceme-li, aby loď byla někým spatřena. Od ústí Gily až sem nás nikdo neviděl. Zůstaneme-li nepozorováni i na zpáteční cestě, budeme moci zabočit do Yumy a říci pak, že jsme chtěli jen tam, a tam že jsme také byli. Pojďme nejdříve k ústí zátoky, abychom se přesvědčili, jsme-li na řece sami.

159 158

l Kormidelník s Balzerem šli tam, kde plavající rudoch vylezl před několika hodinami z vody, a rozhlíželi se po i proti proudu. "AU devils!" zaklel kormidelník. "Vidíte, jak je dobře, že máme loď ještě v bayou a že jsme dosud nevystrčili nosy! Podívejte se tam nahoru!" Ukázal proti proudu. Zdálo se však, že hladina řeky je čistá, a Balzer udiveně prohlašoval: "Nevidím nic." "Ano, nejste námořník. Našinec má přece jen trochu bystřejší zrak. Nevidíte tam ten malý, černý bod v místech, kde voda řeky tvoří s obzorem světlou čárku?" "Hm! Vypadá to jako divoká kachna, která tam pluje na vodě!" "Kachna! Není-li ta kachna parní jachta, dám se upéct pod jejím kotlem." "Nevidím kouř," poznamenal Balzer. "Míníte kouř z komína?" "Ovšem. Pruh, jejž tvoří dým, je vyšší než jachta; proto bychom jej spatřili dříve, než samotnou loď." "Tak, tak! To jste nevymyslel špatně. Zapomněl jste však, že parník pluje po proudu jen s malou párou, nebo vůbec bez páry. Tak tomu asi bude, neboť bod, jejž považuji za jachtu, roste jen pomalu." "Musíme čekat, až přepluje mimo nás?" "Ano. Snad se vrací do Gila City. A poplujeme-li tamtudy domů, bude noc a snad nás nezpozorují." "Hm! Ale proč se jachta vrací?" "Kdo ví?" "Pronásledovali nás přece. Třeba poznali, že nás minuli." "Mohou se také domnívat, že jsme nepluli proti proudu, nýbrž po proudu do Yumy. To by bylo pro nás nejlepší. Vyčkejme!" Oba čekali. Bod v dáli na řece se zvětšoval. Brzy z něho byla skvrna již dost nápadná, a posléze poznali jachtu. Stroje byly

zastaveny. Malý parník plul zvolna po proudu, a to zcela blízko u pravého břehu. "Proč nepluje uprostřed, v bezpečné vodě?" ptal se Balzer. Kormidelník pokrčil rameny a pak rozvážně odpověděl: "Zdržuje-li se loď tak blízko u nebezpečného břehu, má k tomu důvody. Zdá se mi, že jsem ten důvod pochopil. Ti chlapíci na jachtě možná prohlédli naši lest. Pluli rychleji než my a přece nás nedohonili. Pochopili asi, že jsou jen dvě možnosti, jimiž to lze vysvětlit; buďto jsme z ústí Gily vůbec nepluli v Coloradu proti proudu, ale po proudu, nebo jsme se skryli někde na břehu." "To že by se domnívali?" "Je to možné. Patrně nás hledají na protějším břehu. Proto jsou tak blízko u něho. Dávají se zvolna nést vodou. Jde to pomalu, ale při tom mohou břeh dobře pozorovat." "Štěstí pro nás, že plují po druhé straně a ne u našeho břehu." "Nu, neštěstí by nebylo, kdyby to dělali obráceně. Rád bych viděl člověka, který by našel naše bayou. Vstup do něho je tak zakryt křovinami, že nikdo nemůže ani tušit, že je zde záliv. Hle! Teď jsou přímo proti nám. Vidíte koně na palubě? A chlapíky, kteří se všichni nehybně dívají na břeh? Dobrý lov, hoši! Jen hledejte, nenajdete nic!" Kormidelník se přiblížil až k okraji břehu, takže mohl vidět svůj obraz ve vodní hladině. Smekl klobouk a zamával jím posměšně za jachtou. Byl si jistý, že ho z její paluby nikdo neuvidí.

160' 161

Kapitola devátá PLUJÍCÍ OSTROV Plnou parou plula lordova jachta proti proudu. Po dvou hodinách jízdy, počítaje od Gila City mohli cestující očekávat, že dohoní Balzerovu plachetnici; a přesto ji neviděli. Uplynula další půlhodina - uplynula celá hodina - nadarmo; loď se neobjevila. Lovci i námořníci stáli vesměs na palubě a upírali oči vpřed. Old Shatterhand, lord Lindsay a kormidelník Smith, kteří měli dalekohledy, se jimi co chvíli dívali - také marně. Lovec čekal ještě další půl hodiny, a když ani pak se stíhaná loď neobjevila, svolal k sobě své přátele. "Mrzutá věc!" bručel lord. "Ostuda, yes! Má jachta je plavidlo prvního řádu. Nelze se přece domnívat, že by lecjaká plachetní kocábka plula rychleji proti proudu!" "Ne, to se nedomnívám," přisvědčil lovec. "Ale pak bychom ten člun přece již dávno dohonili!" "Také jsme to udělali. Předhonili jsme jej!" Lord otevřel ústa, zakroužil nosem nad prohlubní, která se pod ním rozevřela, a zaraženě se díval na lovce.

"Že jsme jej předhonili?" "Yes." "AU devils! Proč jste to neřekl dřív? Kde jste jej viděl?" "Neviděl jsem jej vůbec." "Tak? A jak tedy můžete vědět, že jsme jej minuli?" "Zcela logicky usuzuji. Plujeme pětkrát rychleji než plachetnice. Museli bychom ji dohonit již dávno. A nemůžeme-li ji dohonit, tedy jen proto, že jsme ji už dávno minuli." "Ale pak bychom ji viděli!" zvolal zoufale lord. "Ukryla se nám." "Ukryla? Taková loď se přece nemůže jako ryba nebo rak

ponořit na dno řeky." "Také to není třeba. Slyšel jste již někdy slovo bayou, mylorde?" "Bayou!" zvolal Tlustý Sam. "Ano, bayou, již chápu. Za námi musí být někde bayou, které je tak ukryto, že je z vody nelze zpozorovat." "To je můj názor, master Same. Podívejte se na břehy. Jsou zarostlé hustým dogwoodem, jehož větve a listoví padá až do vody, zvláště na pravém břehu. Taková houština velmi snadno zakryje vstup k zátoce. Patrně nás z plachetní lodi viděli. Chlapi měli právě nablízku bayou, zabočili tam, aby nás nechali přejet mimo." "Obrátit loď!" vykřikl lord, který se rychle rozhodnul. "Smi-thi, haló, otočte loď!" "Stop!" zvolal Old Shatterband. "Ne tak rychle, sir! Než se obrátíme, musíme si rozvážit, co uděláme." "Co uděláme? It's clear! Obrátíme se a budeme hledat bayou." "Na kterém břehu?" "Však udivíme, kde bude." "Ne, neboť jsme je nespatřili, když jsme pluli proti proudu. Snad je ta zátoka ukryta tak, že je k tomu třeba neobyčejná pozornost, aby byla nalezena. Master Same, co myslíte, na kterém břehu asi bude?"

163 162

Tlustý lovec pohlédl na břehy, jež měli za sebou. "Na pravém," odpověděl. "Jaké máte důvody ke své domněnce?" "Mám důvodů půl kopy. Předně je pravý břeh hustěji zarostlý křovinami než druhý, a je tedy pro úkryt příhodnější. Za druhé je napravo širší záhyb vinoucí se řeky; voda se tedy do něho více zarývá a může utvořit záliv. Za třetí není tento břeh tak skalnatý jako druhý, může si zde voda tedy záliv spíš vymlít. A za čtvrté se naši uprchlíci drželi jistě více pravého břehu, protože tento břeh tvoří hranici, kterou chtěli překročit." Když vyslechl důvody maličkého lovce, podrbal se lord za uchem a řekl: "Máte pravdu, yes. Jedl jste vtipnou kaši, well. Kdo by přišel na takové myšlenky!" "Já!" zasmál se Tlustý Sam. "Já ne!" řekl upřímně lord. "Rád věřím; vy byste to jistě nevymyslel, přesto, že máte na přídi namalovaného westmana." "Westman s tím nemá co dělat. Jsme na vodě, a vodě nemusí lovec rozumět." "Myslíte? Mýlíte se. V prérii a v pralese bývá občas vody víc, než teď vidíte kolem sebe. Prérijní lovec se musí vyznat na vodě, stejně jako na souši. Master Shatterhande, vy přece se mnou souhlasíte?" "Ano. Je nesporné, že se plachetnice ukryla na pravém břehu." "Well. Obrátíme tedy a poplujeme podél pravého břehu zpět po proudu!" "Nikoliv, můj dobrý master Same. Uděláme to obráceně." "Ah! Proč?" "Budeme se držet levého břehu." "Ale tam asi záliv není." "Ne." "A také jej tam nenajdeme."

"Najdeme jej tam, kde je. Kdybychom však prohledávali pravý břeh, nenašli bychom nic." "Tomu nerozumím." "Vysvětlím vám to. Co myslíte, je ono bayou dokonale skryto?" "Ano." "Jistě i uprchlíci se v něm dokonale ukryli?" "To se rozumí." „Přijedeme-li a oni nás spatří poblíž břehu, co asi udělají?" "Co by dělali? Budou tiše jako vepři v žitě." "Správně. A budeme-li od nich daleko u protějšího břehu?" "Pak se zaradují. Vysmějí se nám." "A nebudou zticha?" "Zajisté ne." "Nuže! Teď už snad rozumíte." Sam se zadíval na lovce, zatvářil se zoufale a řekl: "Rozumím-li? U čerta, nejsem přece na hlavu padlý, ale na tenhle problém má hlava nestačí. Nerozumím." "Same, Same, tak snadná věc, a vy nerozumíte." "Ne! Trvám na tom, že neuvidíme úkryt, ležící na pravém břehu, budeme-li plout u levého břehu. Musíte uvážit, že řeka je velmi široká - - -" "Co na tom, když jachta popluje po levém břehu, kdežto my dva, totiž vy a já poplujeme vpravo." Po těch slovech se Sam zatvářil asi tak, jak se tvářili ctihodní seftores, kteří se účastnili proslulé hostiny, při níž podle pověsti Kolumbus postavil vejce špičkou na stůl. "Well!" vykřikl. "To je nejlepší a nejchytřejší věc, jakou můžeme udělat. Master Shatterhande, věděl jsem, že jste chytrý chlapík, ale že jste tak lstivý, jste mně dokázal teprve dnes. Tak my dva se dáme vpravo." "Ano." Náčelník Apačů stál klidně vedle svého bílého bratra a mlčky naslouchal. Teprve nyní řekl:

165 164

"Ne dva, nýbrž tři. Vinnetou bude kormidlovat." Sam se k němu obrátil a tázal se ho: "Kormidlovat? Jak to?" Apač pokrčil rameny, jako by chtěl říci, že jen dítě nemůže pochopit. "Rozumíte mu, sir?" tázal se Sam lovce. "Velmi dobře." "Ano, vy dva si rozumíte tak dobře, jako když někdo na Měsíci kýchne a soused ze Slunce křičí: Pozdrav Pán Bůh!" "Náčelník má na mysli vor." "Proč vor? Máme zde přece pěkný člun." Lovec se na tlustého lovce vyčítavě zahleděl. "Same, Same! Kdyby to tak věděli v Rodeviči a kdyby to tušila paní Lucy! Taková nechápavost! Nezapomeňte přece, že ti, kteří se před námi ukryli, nás nesmějí spatřit." "No, dobrá. Vor nebo člun mohou stejně spatřit." "Musíme vor zakuklit." Při těch slovech Sam vyskočil, udeřil se pěstí do čela a řekl: "O, ty mezku! Ty věčný hlupáku! Teď se mi teprve rozsvítilo v hlavě a na tomto plameni bych mohl upéci velkého vola! Ano, to je přece myšlenka, master Shatterhande! Výtečná! Vezmeme vor, zakryjeme jej rákosím, sítím a podobnými rostlinami! Musí to vypadat jako kupa urvaného pobřežního nánosu. Takové přirozené ostrůvky často plují po vodě. Tam naproti hned vidím jeden! Za takovým ostrůvkem se ukryjeme my dva, a vzadu se na vor zavěsí náčelník Apačů a bude jej řídit!" "Přesně tak," řekl Vinnetou. "Můj bratr ví, že směrem ke břehu musí být vor zakryt, aby zbyly jen dva malé otvory, jimiž budeme moci nepozorovaně hledět na břeh. Směrem k vodě pak musí být vor odkryt, abychom mohli dát znamení jachtě." "Jaké znamení?" "Můj bratr mi dává otázky, jež si snadno sám může zodpovědět. Jakmile spatříme bayou, obrátíme vor ku břehu, a připevníme jej. To nebude nebezpečné, neboť ti, které hledáme, jej

nebudou považovat za vor, nýbrž za urvaný kus pobřežního rostlinstva. Dáme znamení a jachta se k nám přiblíží, nikou' však přímo. Udělá oblouk, aby to hledaný ani nezpozoroval. Co je třeba ještě vysvětlit, řekne Vinnetou při práci. Dlouhý náčelník Angličanů nechť poručí, aby loď přistála u břehu." Jachta se obrátila a přistála. Námořníci vystoupili, aby zřídili vor, nasbírali listí, větví, rákosí, sítiny, trávu a mech. Touto kořistí bylo plavidlo tak zakryto, že skutečně vypadalo tak, jak si přál Vinnetou. Při té práci byla jachta u břehu v hlubokém stínu stromů, které své větve rozkládaly daleko přes palubu, takže nemohla být viděna z protějšího břehu. Téměř celá posádka byla zaměstnána připravováním

člunu. Jen lidé ve strojovně a kormidelmk Smith zůstali na palubě. Pohled mohutného kormidelníka těkal ze břehu na břeh, až posléze ulpěl na protější straně řeky, níže po proudu. Náhle Smith vyskočil a zvolal: "Haló, haló! Co to tam leze do řeky? Je to snad mořský had?" Oči všech se upřely na daleký levý břeh. Úzký, tmavý had, sestávající z jednotlivých, zřetelných, tmavě zbarvených článků, se pohyboval různými zatáčkami do řeky a řekou na druhý břeh. Hlava toho podivného útvaru byla již asi ve čtvrtině široké řeky. "Lidé! Jezdci!" zvolal Sam. "Zdá se, že ano," odpověděl lord. "Podívám se." Vyběhl po můstku na loď, vzal do ruky dalekohled a díval se na břeh. "Ano, lidé," pravil. "Tento had sestává z jednotlivých článků, jež jsou tmavé a vypadají jako pomalovaný meloun, ale jsou to jezdci." "Indiáni!" řekl Sam. Old Shatterhand se tázavě podíval na Vinnetoua. Ten pokynul hlavou a řekl klidně: "Hugh! Chiricahua-Apačové a Marikopové." "Cože? Ti že by zde byli?" ptal se Sam.

167 166'

"Jsou to oni!" potvrdil Old Shatterhand. "Přišli by nám vhod! Ale jak to, že se tady s nimi setkáváme?" "Jsme skoro na výši Olivě City, jež jsem jim označil jako místo přechodu. Jeli asi ostrým tempem." V tom okamžiku se ozval trojí, rychle za sebou následující skřek bělohlavého racka. Pohyb řetězu, překračujícího řeku, se v okamžiku zarazil. Výkřik se opakoval ještě třikrát, a hlava hada se obrátila zpět. "Zvěd," řekl lovec. "Zpozoroval nás a neví, že jsme to my, protože nezná jachtu, tak dává výstražné znamení. Můj bratr Vinnetou nechť je upokojí." Aby tomu bylo porozuměno, nutno říci, že rudoši vždy, kdykoli chtějí přebrodit řeku, vysílají napřed jednoho nebo několik mužů, aby prozkoumali druhý břeh. Je to opatrnost nezbytná a vlastně samozřejmá. Chiricahua-Apačové i Mari-kopové rovněž vyslali zvěda. Vyzvědač shledal, že krajina je bezpečná a dal znamení k přechodu. Teprve později zpozoroval zvěd jachtu, a dal opětovným skřekem racka nové znamení, aby se výprava co nejrychleji vrátila; to se také stalo. Vinnetou nyní zvedl dva prsty k ústům a napodobil skřek orla. Pronikavý zvuk se nesl daleko přes řeku. Hlava hada se opět zarazila. Ještě jeden takový výkřik a rychle se obrátila dřívějším směrem. Současně se pak ozvalo z pralesa hlučné, pronikavé písknutí. Náčelník na ně odpověděl zvláštním zvukem. Za několik okamžiků nato se objevil mezi stromy válečně vyzdobený Indián. Byl to Rychlý Jelen, ten bojovník, který chtěl nejprve provázet Paloma Nakanu do Granitu, ale přece se nakonec raději připojil k bojovníkům. Oba, on i Vinnetou, se poznali podle svých výkřiků. Mladý rudoch asi ještě nikdy neviděl parní loď, jak se však zdálo, neuznal ji za hodnou pohledu a blížil se, upíraje oči na Vinnetoua, aby ho pozdravil.

"Můj mladý bratr nechť mi poví, stalo-li se za pochodu něco nepředvídaného," řekl Vinnetou. "Nic." "Kým a kde jste byli spatřeni?" "Nikdo nás neviděl. Zato my jsme viděli vyzvědače Papagů." "Kde?" "Na druhé straně za vodou, dnes za svítání. Jel mimo, aniž nás zpozoroval." "Co to znamená? Jsou snad Papagové na válečné stezce? Bílý muž jménem Walker se chce nejspíš dostat k nim! Mohli by se snadno nahodile setkat. Kolik bojovníků tvého kmene přichází?" "Dvakrát desetkrát deset." "A Marikopů?" "Rovněž tolik." "Tedy čtyři sta bojovníků. To postačí. Nechť přejdou přes řeku. Našel můj bratr mýtinu, kde se mohou shromáždit?" "Ano. Leží blízko odtud. Mám tam zavést náčelníka?" "Ano, veď nás!" Rychlý Jelen doprovodil Vinnetoua a jeho přátele na místo, odkud měli volný rozhled na řeku. Lord se postavil, pozoroval Indiány, potřásl hlavou a řekl pak tlustému Samovi: "Wonderfull - podivuhodné. Řeka je široká málem anglickou míli, a ti rudí hoši ji přeplavili, aniž o čárku uhnuli z cesty. Tomu se divím, yes!" "Budete se rudochům divit ještě hodně často, mylorde." "Dost možná. Ale ještě víc se divím jejich koním. Hle, jak jsou jezdci na jejich hřbetech ponořeni." "Na jejich hřbetech? Sir, jste slepý?" "Ne. Bůh požehnej mým očím, jsou velmi dobré." "A přece vidíte špatně. S jezdci na hřbetech by nemohla zvířata nikdy přeplavat tak širokou řeku. Podívejte se. Každý Indián se drží ohonu svého koně a plave za ním."

169 168

Lord se podíval ještě jednou dalekohledem a přesvědčil se, že Tlustý Sam má pravdu. Zvolal: "By Jove! Je to tak. Chlapíci se drží koní za ocas. Ale co když je kůň udeří a zraní?" "Nemějte obavy! To se nestane. Rudí v tom umějí chodit." "Co to mají na hlavách?" "Své zbraně a opasky. Svázali své věci do ranečku a připevnili si je na hlavy, aby jim nezvlhly." V té chvíli dospěl na břeh první plavec. V nejbližším okamžiku seděl na koni a tryskem se přihnal k výšině. Tak se blížil druh za druhem. Ani na jediném z nich nebylo vidět, že by je byla plavba unavila, naopak, koně i bojovníci měli vzhled zcela svěží. Asi uprostřed řady bojovníků přeplul řeku i Železný Jazyk, náčelník Marikopů. Jeho početný zástup čtyř set statných bojovníků se velmi dobře vyjímal. Lordovy oči se leskly radostí; naklonil se k Samovi a šeptal mu: "Potkat se tak s nimi v pralese - sám!" "Nu - a co?" "Myslím jako nepřítel. Co by se stalo?" "Nic zvláštního." "Cože? Myslíte, že by jim člověk mohl uniknout?" "Ne. Sedrali by ho na smrt a vzali mu skalp." "A tomu říkáte nic zvláštního?" "Ano. Takových případů už bylo!" "Many thanks! - Mnohokrát děkuji!" "Není zač! Ostatně vy chcete lovit bizony a medvědy. Nezapomeňte, že takové zvíře je časem nebezpečnější než rudoch." "Uvidíme. Ale co tu vlastně všichni tito bojovníci chtějí?" "Jsou na válečné výpravě do Údolí smrtí. Trestná expedice, rozumíte?" "Údolí smrti? Brrr! To zní jako výjev z "Čarostřelce", kde se slévají olověné kule a při tom ďábel a jeho obludy poletují

vzduchem. Zdá se, že v tom vystupuje také Věčný lovec a Divoký Žid. Well. Neškodí. Půjdu tam s sebou." "K Čarostřelci?" "Ne. Do Údolí smrti. Pročpak se tomu údolí říká tak strašným jménem?" "Nevím to jistě, ale mám za to, že se tam přihodilo neštěstí některé obchodní karavaně. Pochovali ji tam na místě. Je to údolí a proto se jmenuje Údolí smrti." V té chvíli Vinnetou svolal stařešiny Indiánů k poradě. Dozvěděli se z jeho stručného proslovu, že Wilkins a jeho průvodci se octli v zajetí a že jsou na plachetní lodi, skryté teď někde dole po proudu. Chiricahua-Apači byli tou zprávou pobouřeni. Palo-ma Nakana byla jejich miláčkem, považovali ji za nedotknutelnou. Příkoří, jež musela vytrpět,

považovali mnozí z nich za svou osobní potupu. Výsledkem dalšího rozhovoru bylo ujednání, že Old Shat-terhand a Vinnetou provedou již předsevzatý úmysl a že se pokusí najít zmizelý člun. Indiáni měli zatím jet po proudu tak blízko u břehu, pokud to hustá vegetace dovolovala, a zůstat co možná stále ve styku s parníkem, aby byli ihned po ruce, kdyby byla plachetnice nalezena. Hned nato rudoši vyrazili. Za krátkou dobu byl vor připraven a podobal se úplně plujícímu ostrůvku. Kusem bílé, vydělané kůže, již rudoši vždy mívají s sebou, mělo být parníku dáno znamení, že plachetní loď byla nalezena a že se má posádka jachty účastnit boje. "Je vlastně podivné, že plachetnice našla takové bayou, jež není nikomu známo," řekl lord. "Člověk by .myslel, že tento master Forner, který patřil k lodní posádce a řeku zná, musí také vědět o onom zálivu." "Mylorde," odpověděl Forner, "musíte si uvědomit, že nejsme ve staré Anglii, nýbrž na Coloradu. Ano, znám řeku, a znám i celou řadu zálivů, ale o nějakém bayou v těchto místech jsem ještě neslyšel. Slyšel jsem, že v Londýně, najde-li tam někdo na ulici kuří oko, to hned oznámí ve všech novinách. Zde

170 171

je tomu jinak. Znát dobrý úkryt může být nadmíru prospěšné komukoli. Kdo jej najde, nikomu o tom neřekne. I já znám dost takových zátok, o nichž nikdo nemá tušení, a kdo ví, nebudu-li je někdy potřebovat. Ale kam zapadla plachetnice, nevím. Patrně nějaké takové bayou bylo právě nablízku, když nás zpozorovali, a kormídelník nebo některý z lodníků je znal. Dost pochybuji, že bychom je našli." "Tak uvidíme!" zasmál se Tlustý Sam. "Nejsem slepý a nemám ve zvyku pustit lidi, s nimiž bych rád slovíčko promluvil. Jedeme!" Vor, jak již uvedeno, byl na straně obrácené k jachtě otevřen. Dva lovci zalezli za křoviny, rozprostřeli si rohožky, aby se jim lépe leželo, a ulehli na ně. Sedět nemohli. Tak vysokou hradbu z větví nebylo možno sestrojit. Vleže ovšem nemohli zacházet s kormidlem. Tu však vstoupil na vor Vinnetou, podlezl zelenou houšť a chytil se zadního okraje voru. Plávaje takto pod větvemi, mohl dát loďce žádoucí směr. Tam, kde byla jeho hlava, byl umělý ostrůvek poněkud vyvýšen a byl do něho udělán dost velký otvor, takže náčelník měl dobrou vyhlídku. Nebylo třeba se strachovat, že by se unavil. Vinnetou byl jedinečným plavcem, a v případě potřeby se mohl jen držet člunu a dát se jím unášet. Všichni ostatní již byli na palubě jachty. "Pozor!" volal na ně lovec ještě jednou ze svého úkrytu. "Stůjte na palubě tak, jako by všechna vaše pozornost patřila druhému břehu." "Musíme dát pozor také na vás," zvolal kormidelník Smith. "K tomu stačí jeden muž. Lehne si na palubu, aby nebyl viděn, a dalekohledem nás může pozorovat. Dám-li znamení bílou kůží, poplujete ještě kousek po proudu a pak se vrátíte k místu, u něhož přistaneme. Kupředu!" Parník se obrátil a plul napříč přes řeku k levému břehu, v jehož blízkosti se pak držel. Vor zamířil přímo po proudu, který, jej dost rychle unášel.

Pluli hodinu, pak druhou. Již to stačilo, aby poznali, jak těžké je nalézt neznámé bayou, jehož vstup je zakryt rostlinami. Bylo nutné dávat pozor na nejnepatrnější maličkosti, a při tom se velmi snadno unaví i nejbystřejší zrak. Šeptajíce si tiše své poznámky, neodvraceli ani dva lovci, ani náčelník Apačů pohled od břehu. Čas, jenž při tom plynul, se jim zdál dvojnásob dlouhý, protože všechna jejich pozornost zůstávala zatím bez výsledku. Listnaté větve, jež dosahovaly až k vodě a do vody - to bylo vše, co videu'. Kdo v této nekonečné záplavě zeleně mohl poznat malé, snad nepatrné znamení, svědčící o zálivu? Pluli dál a dál, a zdálo se, že čas míjí ještě zdlouhavěji. Již dávno si přestali plavci sdělovat výsledek svého pozorování. Náhle, zcela neočekávaně, zašeptal lovec Apačovi, který řídil lodku: "Blíž ke břehu a volněji, mnohem pomaleji!" Vinnetou poslechl. Ležel dosud ve vodě skoro vodorovně, nyní však pustil tělo dolů, takže nabyl kolmé polohy a tak zdržoval člun v rychlejší plavbě. Na chvíli se zdálo, že vor stojí a kolem něho voda plyne dál. "Co je? Co se stalo?" šeptal Tlustý Sam. "Ulomená větev." "Kde?" "Asi dvě stopy nad vodou. Je to dost silná větev." "Ano, vidím ji a - u čerta! Vidíte tam u samé vody lidskou nohu?" "Ano." "Máme je!" "Zdá se. Ale kde je plachetnice?" Noha vskutku patřila kormidelníkovi z Balzerovy plachetní lodi. Bylo to v okamžiku, kdy stál s Balzerem pod stromy a vysmíval se jachtě. Na voru zaslechli jasně slova: "Máme štěstí, že pluje po druhé straně a ne u našeho břehu!"

172 173

Odpověd nebyla srozumitelná. Teprve posledním slovům zas bylo rozumět: "Šťastnou cestu! Jen ať hledají, nenajdou nic!" Sam se tichounce zasmál. "Ti oslové!" řekl, "křičí tak, že to snad slyší až v New Yorku! Počkej, brachu, považovat nás za hlupáky, to se nevyplácí!" "Naše plující chrastí nepozorují," zašeptal spokojeně lovec. "Máme je. Rychleji!" Apač poslechl. Začal plavat a postrkoval vor rychleji vpřed. "Bledé tváře nemají oči, aby viděly, a mozky, aby myslely," šeptal. "Jinak bychom byli spatřeni." "Ano," přisvědčil Sam. "Mohli by vědět, že takový ostrůvek nepluje stále přímo, ale velice často se otáčí. Dejme znamení!" Lovec zamával bílou kůží na levé straně voru. S pravého břehu nemohlo být toto znamení pozorováno, ale z jachty je viděli hned, neboť poněkud odbočili od břehu. Parník však stále ještě plul po vodě, stejně jako vor. Teprve když zelené loubí, zastírající bayou, zmizelo z dohledu, obrátila se jachta k pravému břehu. Apač však již předtím zakormidloval s vorem ke břehu a upevnil jej. Vystoupil na břeh, a dva běloši za ním. "Co teď?" ptal se tlustý. "Špehovat!" "Well. Ale kdo z nás?" Apač odpověděl: "Nechť jde můj bratr Old Shatterhand a Tlusté Břicho. Vin-netou zůstane zde, aby zadržel jachtu a zařídil vše potřebné na palubě." Lovec věděl, že náčelník svůj úkol spolehlivě vykoná a proto, aniž promluvil slovo, vydal se zpět po břehu ke skrytému zálivu, provázen Tlustým Samem. Hustá vegetace, která byla místy neproniknutelná, je donutila sestoupit až k vodě a brodit se mělčinou pod převislými větvemi; tak se dostali až k zátoce,

jejíž blízkost jim prozradila pozvolna se zvětšující hloubka pobřežních vod. Konečně vybředli z vody, a lovec se vyšplhal na vysoký břeh. Sam ho poněkud volněji následoval. Prodírali se teď křovinami a kde bylo třeba, lezli i po čtyřech. Náhle křoviny prořídly a spatřili plachetní loď. "Dobrý den, panstvo!" zasmál se potichu Sam. "Dostanete

nezvané hosty." Na palubě leželo několik lodníků; jinak nebylo vidět nikoho. Ze břehu však bylo slyšet přitlumený Balzerův a kormidelníkův hlas. Tajní pozorovatelé se brzy přiblížili k lodi, takže mohu' rozeznat všechny podrobnosti. Sam šeptal: "Wilkinse a ostatní nevidím." "Patrně jsou v podpalubí. Proti Walkerovi a jeho lidem nic nezmohli, i když se na chvíli osvobodili." "Čert aby jezdil po Walkerovi. Kde je ten chlap?" "Snad vyspává v kajutě." "Možná, a já se mu zjevím ve snu. Tlustý jsem dost, abych ho tlačil jako můra." "Počkejme! Snad uslyšíme několik slov. Ti dva, kteří tam vpředu rozmlouvají, se asi vrátí na palubu." Tato domněnka byla správná. Balzer s kormidelníkem po chvíli přešli můstek. "Kdo je to?" ptal se Sam, ukazujíc na Balzera. "Nevím. K Walkerovi nepatří." "Snad je to majitel plachetnice, onen roztomilý master -jakpak se jmenoval - Balzer!" "Možná. Druhý je lodník; to je na něm vidět. Poslouchejte!" "Jen ležte," řekl právě kormidelník ke svým lidem. "Minuli nás. Byli dost moudří, aby pochopili, že nás minuli, ale přece jen příliš hloupí, aby nás opět našli. Hledali na protějším břehu."

175 174'

"Počkej, chlape!" mínil Sam. "Polechtám tě trochu pěstí pod žebry nebo pod nosem, abys poznal, kdo je hloupý!" "Tiše!" ozval se za ním lovec. "Ohlédněte se!" Sam se obrátil a spatřil námořníky z jachty, kteří se blížili houštinou, vedeni náčelníkem Apačů. "Výborně!" řekl tlustý lovec. "Přepadneme je s takovou přesilou, že ani nepomyslí na odpor. Teď jsme dost silní, abychom je popadli pouhýma rukama." Měl pravdu, neboť vedle mužstva z jachty přišli i Snakerové, Herman Eaglenest, lord a kormidelník Smith. Mohutný námořník, který ležel vedle lorda na zemi, mu šeptal: "Konečně, mylorde, mám zase jednou práci pro své pěsti. Už dlouho jsem po něčem takovém toužil." Při tom láskyplně pozoroval své obrovské dlaně. "Popadnete je pořádně, Smithi, že?" "Ano. Jako tenkrát, když jsme navštívili Ibrahima pašu v Istanbulu a já jsem si zahrál s jeho eunuchem házenou." "Tiše!" nařídil lovec. "Chci slyšet, co se na lodi mluví." Na palubě začal právě hovořit Balzer, ale mnoho toho neřekl. Kormidelník Smith, jenž přeslechl lovcova slova, pohlédl ještě jednou na své ruce a pak se náhle několika skoky vrhl s vysokého břehu na palubu plachetnice. Doskočil přímo před kormi-delníka, srazil ho pěstí; v nejbližším okamžiku se také chopil Balzera. Lodníci byli tak poděšeni, že v prvním okamžiku nikdo ani nevstal. A už tu byli ostatní, v čele všech Vinnetou, lord a Tlustý Sam, kteří vykonali svou práci tak dobře, že lodníci leželi spoutáni na palubě stejně jako Balzer a kormidelník dříve, než mohli myslet na obranu. Old Shatterhand si nevšímal zápasu, jenž na chvíli proměnil tichou palubu v bojiště, nýbrž chvátal hned do kajut a rychle otevřel první dveře. Nalezl tam seňoritu Mirandu, ležící na pohovce. Byla na smrt bledá. Když zpozorovala okénkem kajuty, že loď byla přepa-

děna, málem upadla do mdlob. Lovec stál před ní dřív, než se mohla vzpamatovat. "Ach, seňorita Miranda!" řekl. "Dovolte, abych vás pozdravil! Zmizela jste z Prescottu příliš rychle, i když jsem vám toho chtěl ještě tolik říci. Proto jsem si umínil jít za vámi! Jak se zdá, nenalézám vás v právě nejlepší náladě. Co vám schází?" Seňorita si přitiskla obě ruce na srdce, ale neodpověděla. "Mlčíte? To je podivné. Prosím, povězte mi laskavě, kde je v tomto okamžiku seňor Walker?" "Pryč! Odešel." "Tak? A seňor Wilkins?" "Také pryč." "Hm. Jste si tím jista?" "Ano. Jsou pryč, všichni jsou pryč!" Oči mladé ženy se upíraly úzkostlivě na lovce. Její obličej nabyl šedavé barvy se zeleným odstínem. "Opravdu?" "Přísahám." Lovcova tvář, dosud nedůvěřivá, náhle zvážněla. "Jak dlouho je to, co odešli?" "Asi dvě hodiny." "Kam?" "S rudochy kmene Papago." "Ah! Byli tu Papagové?" "Ano. Seňor Walker se s nimi náhodou setkal." "Poslyšte, seňorito! Nepřeji vám nic zlého, ale běda vám, najdu-li důvod, abych s vámi vážně zúčtoval!" Lovec opustil kajutu a sestoupil dolů do spodních místností. Nebyl v nich opravdu nikdo. "Pryč!" řekl, když se vrátil na palubu a oči jeho přátel se na něho tázavě upřely. "Pryč?" vykřikl Sam. "Byli zde Papagové."

177 176-

"Thunder storm!" zvolal lord. "Indiáni! Musíme za nimi rychle, hned! Dříve však tyto dareby lynčovat, povésit na stožár, utopit, yes!" Všichni byli zklamáni a nemálo rozmrzeni. Jeden křičel, že lodníci musí být pověšeni, druhý chtěl, aby byl Balzer utlučen. Třetí dokonce mínil, že všichni mají být přivázáni ke stožáru a loď zapálena. Bývalí Fomerovi druhové se hlučně hájili a sám Forner byl zmaten. Old Shatterhand a náčelník Apačů byli jediní, kteří zachovali klid. "Zvolna, zvolna!" přehlušil lovec všeobecnou vřavu. "Nesmíme jednat ukvapeně a zvláště ne nespravedlivě. Především nechť můj bratr Vinnetou opustí loď a vyjde na pevninu, aby vyhledal bojovníky Marikopů a Chiricahua-Apačů. Já se zatím vyptám těchto lidí na vše, co se přihodilo. Teprve pak můžeme rozhodnout o tom, co uděláme." Náčelník Apačů mlčky odešel. Lovec pokynul, aby všichni zajatci byli shromážděni na lodní zádi, a dal pak přivést i seňoritu, která byla přinucena postavit se vedle Balzerova kormi-delníka. Ten se již vzpamatoval po ráně, kterou mu zasadil Smith, a zamračeně si měřil mohutného Angličana. Sam se ušklíbl a kýval na něho hlavou. "Nu, jak se vám to líbí?" tázal se ho. "Smál jste se jachtě, že vás hledá na protějším břehu, ale tohle vás nenapadlo, co? Přišli jsme si pro vás přesně na pravé místo. Tenhle gentleman, který vás obdařil tak mistrovskou ránou, je kormidelník jachty, master Smith. Gentlemen, seznamte se! Jste přece kolegové!" Sam ukazoval na Smitha, ale v tom již byla pozornost všech obrácena k lovci, který se tázal seňority Mirandy, ukazuje na Balzera: "Kdo je tento muž?" "Seňor Balzer, majitel této lodi," odpověděla. "A tito lidé?" "Jeho kormidelník a lodníci." "A kdo jste vy?"

Miranda tázavě pohlédla na lovce, jako by mu nerozuměla. Pokračoval tedy zřetelněji: "Ptám se, kdo jste vy a v jakém poměru jste k těmto lidem, když vás nalézáme na jejich lodi?" Zarděla se. V tom okamžiku však promluvil Balzer. Mladý muž měl dost odvahy, aby za ni odpověděl: "Seňorita Miranda je mou snoubenkou," pravil, "a brzy bude mou ženou." Lovec k němu překvapeně vzhlédl. "Vaše snoubenka? To slyším poprvé. Domníváte-li se, že podobným předstíráním

seňoritě prospějete, velice se mýlíte. Neujdete trestu ani vy, ani ona!" "Seňore, jsem poctivý člověk." "Bylo mně to řečeno, ale nevěřím tomu. Velmi nesnadně byste to asi dokazoval!" "Ne, ne! Dopustil-li jsem se chyby, nestalo se to ve zlém úmyslu. Byl jsem oklamán. Tito lidé, kteří jsou v mých službách, mne museu' poslouchat, jsou tedy stejně nevinni jako lodník Forner, který stojí vedle vás." "Uvidíme. Prozatím budu s vámi jednat jako s lidmi, kteří byli oklamáni. Za to doufám, že od vás dostanu upřímnou výpověď." "Řeknu vám pravdu." Balzerovi a lodníkům byla na lovcův pokyn uvolněna pouta a směli se posadit. Soudcové kolem nich utvořili kruh. V jury, narychlo sestavené, však bylo málo obličejů, jejichž výraz by naznačoval, že jejich majitelé jsou ochotni jednat s obviněnými šetrně. "Především mluvte vy, seňorito," řekl Old Shatterhand, ukazuje na Mirandu. "Povězte nám to pěkně od začátku." Mladá žena střídavě bledla a zardívala se. Výslech před tak četným shromážděním - ne, to bylo nad její síly.

178 179

"Odpusťte mi, seňore, a nechtějte, abych vypovídala," prosila skoro plačky. "Toho vás nemohu ušetřit," řekl tvrdé lovec. "Potřebujeme vaší výpověď." Ohlédla se na Balzera, jenž byl pravou příčinou jejího ostychu, potom sepjala ruce a prosila: "Aspoň ne tady, ne přede všemi! Vám řeknu vše, seňore, ale vyslechněte mne jen vy!" Její oči se na něho tak zoufale upíraly a pohlížely při tom tak plaše na Balzera, že lovec pochopil. "Dobrá!" odpověděl. "Splním vaše přání. Snad se ve vás mýlím, snad nejste tak vinna, jak jsme mysleli. Pojďte se mnou do kajuty, seňorito." Kráčel napřed, když jí pokynul, aby ho následovala. V kajutě ukázal na křeslo. Chtěl se také sám posadit, ale mladá žena ho však uchopila za ruku a řekla: "Seňore, děkuji vám! Raději bych zemřela, než bych promluvila před seňorem Balzerem. Ale vám řeknu vše, vše co vím, a doufám, že mi pak nevezmete, co mi ještě v životě zbývá." Sklonila hlavu a náhle se hořce rozplakala. Bylo vidět, že aspoň v tomto okamžiku smýšlí a jedná upřímně. "Seňore, nedopusťte, abych se zřítila do záhuby," vzlykala. "Neříkejte nic seňoru Balzerovi. Zavrhl by mne, již nikdy by mne neměl rád. Zachráníte-li mne z mé bídy, z mé úzkosti, budu na vás vždy vzpomínat jako na muže, který byl mým vykupitelem." "Nemohu vám své mlčení slíbit dřív, dokud se nedozvím, jaká je vaše vina. Vypravujte mně vše upřímně. Budete-li vskutku upřímná, udělám, co budu moci, abych vás potěšil a povzbudil. Nemám v úmyslu - pokud jde o mne - vystoupit u soudu jako váš žalobce." "Děkuji vám, seňore! Ulehčujete mému srdci a dodáváte mně odvahu a sílu, abych vám řekla vše, a nedbám nebezpečí, že se mě Walker bude mstít."

"To neudělá." .Jakmile se dozví, že jsem to byla já, která promluvila, zničí mne!" "Nikdy se to nedozví, a kdyby přece, pak teprve tehdy, kdy již nebude moci nikomu škodit. To vám slibuji. Ale posaďte se a neplačte již! Smýšlím s vámi dobře. Pocítíte, jak šťastný je pocit, když člověk upřímným vyznáním svrhne se svých ramen vinu. Bude to pro vás vykoupení z očistce. Nuže!" Aby mladé ženě ulehčil výpověď, kladl jí sám otázky, na něž Miranda odpovídala. Trvalo dlouho, než jejich rozmluva skončila. Když pak vyšli z kajuty, díval se lovec velmi vážně, skoro pohnutě. Oči seňority byly sice dosud rudé od slzí, ale její tvář měla klidný, důvěřivý výraz a usmála se dokonce na Balzera, který netrpělivě očekával jejich návrat a starostlivě se díval na svou vyvolenou. Rozumí se, že i pozornost všech ostatních byla teď upřena hlavně na mladou ženu. Lovec pokynul mírně svým přátelům a řekl: "Seňores, vím, co jsem chtěl vědět. Tato seňorita poznala Walkera náhodou a stýkala se s ním nějakou dobu proto, aby vypátrala jeho ničemné tajemství. Podařilo se jí to a nyní mně všechno řekla. Považoval jsem ji za Walkerův nástroj, ale mýlil jsem se. Také seňor Balzer a všichni jeho lidé jsou nevinni. Mohou se bez překážky vrátit domů." Když to lovec řekl, upřely se na něho Mirandiny oči pohledem, vyjadřujícím tichou vděčnost. Zato všichni lovci se cítili velice zklamáni. "Proklatě!" bručel Tlustý Sam. "Chtěl jsem tohoto povedeného kormidelníka trochu zatahat za nos, nebo ho polechtat mezi žebry. Teď z toho nebude nic. Škoda!" Herman Eaglenest přistoupil k lovci a řekl mu tiše: "Doufám, sir, že nejednáte ukvapeně." "Poznal jste ve mně člověka, který by byl nakloněn k ukvapeným činům, příteli?" "Ne. Ale nejednáte dnes s příliš měkkým srdcem?"

180' 181

"Nemyslím. I nejpřísnější soudce může za jistých okolností vynést mírný rozsudek, aniž jednal se srdcem měkkým, to znamená slabým." "Kde je zajatý Wilkins, Carlos Cuartano a obě dívky?" "Na cestě do Údolí smrti." "S Papagyr "Přesně tak." "Vinu na tom mají tito lidé. A vy jim odpouštíte?" "Odpouštím jim, protože zasluhují odpuštění, a protože žádný trest, jejž bychom jim snad chtěli přisoudit, by nic nemohl na věci změnit. To je nutno mít na zřeteli." V tomto okamžiku se vrátil Vinnetou. "Bojovníci Apačů a Marikopů jsou zde," řekl stručně. "Vyrazí ihned do Údolí smrti." "Vinnetou již poslal třicet bojovníků napřed, aby šli po stopách Papagů." Náčelník to řekl tak prostě, jako by byl udělal zcela samozřejmou věc. "Proč?" tázal se Old Shatterhand, ačkoli příčinu dobře znal. Měl jen v úmyslu dokázat přátelům, jak znamenitým a prozíravým bojovníkem je Vinnetou. "Byli zde Papagové a odvedli s sebou do Údolí smrti zajatce z této lodi a všechny ty, jež jsme chtěli dopadnout. Vinnetou viděl stopy a četl je. Papagů je tři sta. Můj bratr Šarlí mi nemusí již nic říkat." Vinnetou uhodl vše. Tam, kde by běloch pracně sháněl důkazy a shledával zprávy, pochopil tento syn divočiny vše, co vědět potřeboval, jediným pohledem na stopy." Old Shatterhand se obrátil k Balzerovi: "Nuže, sir, kdy odplujete?" "Jakmile dovolíte." Jste svobodný. Seňorita Miranda pojede s vámi?" "Ano. Byla tak laskavá, že přijala mé pozvání."

"Odevzdávám vám ji tedy. Až se budu vracet z Údolí smrti, snad se zastavím v Granite Station, abych vás navštívil. Doufám, že vás pak najdu veselého a šťastného." Při tom stiskl Balzerovi ruku. Sam pak přistoupil ke kormi-delníkovi a šeptal mu do ucha: "A já přijdu s ním. Uspořádáme si pak malou projížďku v loďce, jen tak ve dvou, abychom zjistili, kdo z nás dvou je osel a kdo mezek. Budete-li ještě jednou hledat Tlustého Sama, nestrkejte nos do vzduchu, ale do

vody, kde plují různé užitečné traviny. Rozumíte?" Při tom zasadil kormidelníkovi štulec, který byl více laskavý než prudký, a obrátil se k lovci, kolem něhož se již seskupili všichni jeho přátelé. "Gentlemen, nemáme čas, abych vám teď vypravoval vše, co jsem se dozvěděl," řekl Old Shatterhand svým přátelům. "Nesmíme dopustit, aby Papagové využili náskok, který mají před námi. Vyrazíme okamžitě za nimi. Já sám půjdu do Yumy, abych se dostal vlakem do Údolí smrti. Dorazím tam dřív než Walker se svými lidmi a udělám vše, abych připravil půdu vám, kteří tam dorazíte později. Nepodnikejte však na Papagy útok dřív, pokud se k vám opět nepřipojím." "A co já?" ptal se lord. "Vy, mylorde, dělejte, co je vám libo." "Ohó! Má to snad znamenat: táhněte po svém? Nebo snad dokonce: kliďte se k ďáblu?" "Ani to, ani ono, mylorde." "Well! Pojedu s vámi do Údolí smrti a můj synovec Herman také." "Máte koně?" "No. Ale Marikopové je mají. Koupíme si od nich dva." "A vaše loď?" "Odevzdám ji kormidelníkovi. Ať s ní pluje Coloradem do moře a dopraví ji do Saň Franciska. Ví, kde mne tam má čekat."

182' 183

"To je mi vhod. Chcete-li však jet opravdu do Údolí smrti, mylorde, prosím vás, abyste se připojil k výpravě vedené Vinne-touem. Váš synovec Herman mne naopak může provázet přes Yumu, v kterémžto případě my dva použijeme jachtu, která nás v Yumé vysadí. Souhlasíte?" "Hm. Povězte mi nejdřív, vyskytují-li se na cestě, kterou půjde Vinnetouova výprava, bizoni?" "Někdy." "A medvědi?" "Občas. Ovšem jen jednotlivě." "Znamenitě, well! Jednotlivá zvířata jsou mně milejší, než stádo tisíce kusů!" "Medvědů?" "Ne, bizonů. Když člověk vidí jednoho bizona, ví aspoň, na co má střílet. Přihrne-li se však celé stádo, vybírá si tak dlouho, až se zvířata rozutečou. Pak se člověk ani nedostane ke střelbě." "Mluvíte jako zkušený prérijní Jovec, mylorde," vmísil se do hovoru Tlustý Sam, blýskaje potměšile po lordovi svýma malýma očkama. "To si myslím," opáčil lord blahosklonně. "Hm - přece -nejhlavnější důvod, proč bych vás doprovodil do Údolí smrti, je přání, abych vysvobodil ubohé zajatce. Až Papagy dohoníme, bude do nich lord David Lindsay tak bušit, až z nich budou cucky létat. Ale teď musím na loď, abych dal pokyny kormi-delnflcovi." Co řekl lovec, bylo jasné. Za půl hodiny vyplula jachta do Yurny, a na její palubě byl lovec a Herman Eaglenest. Současně vyrazili Apačové a Marikopové se svými bílými průvodci, Sna-kery, Tlustým Samem a lordem Lindsayem směrem k rovinám, jež se prostírají podél výběžku Sierry Nevady mezi Kalifornií a Nevadou. Balzerova loď byla poslední, kdo opustil skryté bayou. Když opět plula po Coloradu s napjatými plachtami, opíral se Balzer se seňoritou Mirandou o zábradlí na zádi.

"Má drahá," řekl mladý muž po chvíli mlčení. "Musela jsi asi vyslechnout mnohé výčitky, jež se i mně zadíraly do srdce, poněvadž jsi je nemohla vyvrátit." "Nechtěla jsem mluvit před tolika lidmi." "Vím. Jednala jsi šlechetně." Seňorita sklonila hlavu, aby ukryla ruměnec studu. Musela se odvrátit, i když odpovídala: "Drahý, věř, že dnešní dobrodružství je poslední, k němuž jsem se s tak lehkou myslí odhodlala. Odedneška chci žít pokojně a šťastně s tebou, který jsi mne vrátil životu."

184 185

Kapitola desátá VZTEKLÝ PES Lovec a Herman Eaglenest opustili lordovu jachtu v Yumé. Když vylodili své koně a rozloučili se s kormidelníkem Smit-hem, zjistili, že do odjezdu nejbližšího vlaku jim zbývá ještě hodina času. To je nijak nemrzelo. K úloze, kterou chtěli sehrát v Údolí smrti, si přáli zaměnit své oděvy za jiné, aby nebyli tak snadno poznáni nikým, kdo je v posledních dnech videi. Využili tedy času, aby si u obchodníka zakoupili bohatě vyšívané mexické obleky, jež jim padly na tělo jak ušité. Oba se převlékli, staré oděvy uložili do koňských brašen, a jeli na nádraží. Krátce nato vyjel vlak, jímž se dostali přes Las Palmas, Los Angilos a Summer do Visalie. Tam vystoupili a vyptávali se především na dům, v němž by mohli přenocovat, neboť již minulo odpoledne. Visalia bylo tehdy malé a pusté hnízdo; sestávalo jen z několika zcela nízkých domů, jejichž bílé vápenné nátěry bodaly do očí v tom horkém podnebí. Nahé děti se válely v prachu ulic. O zdi se opíraly rozedrané postavy Mexikánů. Nikde zde nebyly

zelenající se stromy. Bylo až příliš zřejmé, že Visalia je železniční bránou do proslulého Údolí smrtí. Četní divocí psi se tu potloukali na všech stranách. Venku za městem se večer prohánělí kojoti, vlci prérie, kteří třesouce se hladem se plížili po vyprahlé rovině, zbavené trávy. Kojoty zahání veliký hlad nezřídka až k osadám. Často se takové zvíře hladem, žízní a parnem vztekne a vrazí pak do vsi, kde způsobí mezi obyvatelstvem paniku. Oba poutníci byli posláni do budovy a byl jim vykázán příbytek, s nímž mohli být vzhledem ke zdejším poměrům dost spokojeni. Měla plotem ohrazený corral pro koně, místnost pro hosty, díru bez oken, již nazývali kuchyní a pak zahradu, největší pýchu osady s jedním třešňovým stromem pět stop vysokým. Strom měl tři větve na prst silné, a byl bez listí. Hostinský tu nebyl, jeho úřad zastávala hospodská, jež oběma hostům přinesla žádané víno. Na široké dřevěné židli se v koutě krčila postava mladého muže, který tiše a bez hnutí pohlížel před sebe. Když hospodská zpozorovala, že hosté se na něho dívají, pravila pyšně: "To je můj mladší syn, seňores. Má dar vidění." "Co tím myslí?" ptal se Herman tiše lovce. "Že je bláznivý nebo pomatený." "Rudoši, myslím, pokládají blázny rovněž za jakýsi druh jasnovidců." "Ano. Choromyslný u nich platí skoro za svatého. Je miláčkem Velkého ducha, a jeho zmateným řečem přikládají Indiáni hlubší smysl. Zde je tomu asi podobně. Hle, s jakou láskou spočívá zrak matky na pomateném dítěti, jež nemá ani tušení o její lásce." Matka pozorovala, že mluvili o jejím synovi. "Odpočívá," řekla. "Později, až opět do něho vstoupí Duch svatý, můžete mu položit otázky, na něž vám odpoví. Santa Madonna! Co je to?"

187 186'

Venku v osadě se strhl děsný křik. Ozvaly se hlasité kroky pobíhajících lidí a úzkostlivé výkřiky. Hluk se blížil. "Co se to děje?" zvolala žena. "Asi opět vražda. Lidský život zde již nemá cenu!" V ulici se teď ozvalo hlasitější volání, jemuž rozuměli: "Pryč! Utíkejte! Zavřete dveře!" "Svatá matko Boží! Jistě zase vzteklý vlk! Bylo by to letos již potřetí." Oba muži přiskočili k oknu, a teď slyšeli zcela zřetelně výkřiky: "Kojot, vzteklý kojot! Zachraňte se! Zavřete všechny dveře!" "Seňores, buďte klidní!" řekla žena. "Zde jste v bezpečí. Naše dveře jsou zavřeny. Ale běda ubožákovi, kterého venku zasáhnou zuby vzteklého psa!" Lovec z prérie bývá zpravidla vždy tím, čím musí být. Sotva Old Shatterhand zaslechl o vzteklém vlku, otevřel tlumok, v němž ukrýval své pušky, a chopil se opakovačky. Z okna bylo možné přehlédnout malé prostranství, na něž ústily dvě cesty z různých stran. Z pravé strany právě přiklusal jezdec. Zdálo se, že slyší křik, ale nerozumí mu, neboť jeho kůň šel dál zcela bezstarostně a jezdec se zvědavě rozhlížel do míst, odkud křik zaznával. Když ho hospodská spatřila, zděšeně vykřikla: "Nebesa! To je můj syn, to je Juanito!" A otevřela malé okno a hlasitě zaječela: "Juanito! Vzteklý vlk, vzteklý vlk! Schovej se! Rychle, rychle!" Zdálo se, že jezdec jí nerozuměl, neboť přiložil ruku k uchu. Hluk z druhé strany splýval s výkřiky ženy tak, že ničemu nerozuměl. Náhle však pochopil nebezpečí, aniž porozuměl výstraze. Z té strany totiž, odkud se dosud ozýval křik, se přihnal velký, šedivý kojot. Jeho ohyzdný vzhled nasvědčoval, že je vzteklý. Špinavý, chundelatý ohon smýkal po zemi. Jeho srst byla prašivá, oči zapadlé v hlubokých dutinách svítily

žárem, kosti a žebra vyvstávaly z kůže a ze zpěněné tlamy mu visel jazyk. Hnal se přímo na jezdce. Juanito, zachraň se! Utíkej! Pro Boha a všechny svaté!" křičela žena. Ale jezdec již spatřil hrozného nepřítele, který ho ohrožoval a bodl koně ostruhami, takže přímo vyskočil do vzduchu a rychle vytáhl revolver z pouzdra za pasem. Snad by ho byl vlk minul, ale upozorněno rychlým pohybem jezdce i koně, se rozzuřené zvíře na okamžik zarazilo, upřelo lesknoucí se oči na mladého muže a chystalo se ke skoku. V tom okamžiku ohrožený muž vystřelil, ale kule nezasáhla. Zdálo se, že se vlk výstřelu lekl. Uskočil, stáhl ocas mezi nohy a vyrazil sípavý zvuk. Výt nemohl, protože nemoc mu svírala hrdlo. Toho okamžiku jezdec využil, aby vystřelil ještě dvakrát. První výstřel se opět minul cíle, ale druhý zasáhl kožich zvířete, jež se již chystalo ke skoku; touto ranou však bylo zadrženo. Z ulice, z níž vyběhl vlk, se náhle přihnali dva velcí psi. Jejich těla byla rozedrána a pokousána. Krváceli z četných ran. Zajisté již bojovali s vlkem, jenž jim však nepodlehl. Přiběhli teď v pravý okamžik a vrhli se na něho, když chtěl skočit na jezdce. Muž využil nové příležitosti, vypálil ještě jednu ránu, která však bohužel opět nezasáhla, a obrátil koně k domu své matky, aby se ukryl. "Rychle, rychle!" křičela žena, plna úzkosti. "Svatý Bože! Vlk přichází! Pospěš si! Rychle!" A sama vyběhla, aby synovi otevřela dveře. Varovala ho právem; vlk se hnal za jezdcem. Přehryzl jednomu psu nohu a zuřivým chňapnutím odrazil i druhého psa, aniž sám utrpěl jediné zranění. Juanito zastavil před stavením koně a seskočil. V tom okamžiku otevřela jeho matka domovní dveře. Vrazil dovnitř a běžel rychle do světnice; jeho matka za ním. Domnívala se, že

189 188

dveře zavřela, ale patrně je v rozčilení jen přivřela, neboť se za ní zase zvolna otvíraly. "Zachránén! Bohudík!" zvolal Juanito. "Zachráněn! Svatá Panna budiž velebena! Kdybys nebyl -můj Bože! Jak se sem dostal - -" Ženiny oči padly v tom okamžiku na vchod, kde se objevil vlk. Šel přímo za jezdcem, jenž mu unikl, a v okamžiku se na něho ode dveří vrhl velikým, mocným skokem. V místností zahřmělo, až se celý dům otřásl. Kmitl se blesk a oblak dýmu ji naplnil. Juanito, když viděl skok zvířete, uskočil a při tom padl na podlahu. "Nebesa!" zaječel. .Pomoc, pomoc!" U dveří se ozvalo hlasité, dvojí vytí. "Psi!" vzkřikl Herman. "Byli pokousáni. Mějte se před nimi na pozoru!" • V tom se ozval klidný Old Shatterhandův hlas: "Nemějte obavy. Vše je v pořádku." Zaduněly dvě rány tak rychle za sebou, že se zdálo, jako by byly vystřeleny současně. Vytí psů, a ještě hlasitější nářek matky a syna, tvořily příšernou symfonii, ale obojí náhle ztichlo. Jen mírný, klidný lovcův hlas se ptal: "Byl někdo pokousán?" "Já ne," s úlevou řekl muž. Já také ne," dodala jeho matka. "Tak nekřičte, jako byste měli být skalpováni." "Ale můj synáček, můj Henrico!" zvolala žena. "Podívejte se na něho." Matka přiskočila k pomatenému chlapci, prohlížela ho a radostně vykřikla: "Svatí ho opatrovali. Rozsvítím ještě dnes novou svíčku patronu dnešního dne." "Svatí zastřelili vlka a oba psy," řekl Herman tiše k lovci a ironicky se při tom usmíval. Juanito to zaslechl. "Zastřelili?' Ptal se. "Vlk je mrtev?"

"Ovšem. Jinak by vás byl rozsápal." Dým ze střelného prachu se začal rozplývat. Zvíře leželo s prostřelenou hlavou na zemi. Jazyk mu visel z tlamy. Zuby se žlutě leskly v krvavé pěně, a z ohyzdného zvířete vycházel ohavný zápach. "Mrtev! Je mrtev!" přisvědčila žena a bojácně se sklonila nad vlkem. ("A psi také!" dodal Juanito. "Škoda je jich, věčná škoda!" "Proč?" ptal se Old Shatterhand. "Byla to nádherná zvířata, seňore! Nepatřila nám, ani vám. Budete asi nucen zaplatit majitelům za ně náhradu." "To sotva. Byli přece pokousáni vzteklým vlkem, vrazili do vašeho domu a ohrožovali vás." "O tom nic nevím. Mně by byli neublížili." "Mýlíte se. Psi byli pokousáni; každý vidí jejich rány. Jejich jediné kousnutí by bylo stejně nebezpečné, jako vlkovo kousnutí. Zastřelil jsem je, abych zachránil vás i sebe." "To je pravda," řekla žena. "Nejen, že jste nám zachránil život, ale ochránil jste nás všechny před nejděsnější smrtí, jaká může být. Nemůžeme vám nikdy odplatit, co jste pro nás udělal, seňore. Poděkuj seňorovi, Juanito!" "Ovšem," řekl mladý muž, podávaje lovci ruku. "Přijměte můj dík, seňore. Mohu-li pro vás něco udělat, jsem k tomu s radostí ochoten. Divím se, jak jste mohl být tak duchapří-tomný. Střelil jste z této pušky třikrát, aniž jste nabíjel?" "Ano. Je to opakovačka, z níž mohu střílet ještě mnohokrát. Ale podívejte, jaký zástup lidí je venku. Pustíte je dovnitř?" Otázka přišla pozdě, neboť zpočátku opatrně, ale hned nato rychle vnikli do domu četní muži, jimiž se místnost brzy tak naplnila, že se do ní již nikdo nevešel. Když se příchozí dozvěděli, co se stalo, všeobecně obdivovali rychlé lovcovo zakročení. Majitel obou psů, který rovněž přišel a spatřil rány svých zvířat, uznal, že nemá právo žádat za ně náhradu.

190' 191

O příhodě se mluvilo ještě dlouho a podrobněji; zatím byla zabitá zvířata odnesena a zakopána. Zástup se pomalu rozešel. Hospodská byla opět sama se svými syny a hosty. Juanito se s ní posadil ke stolu. Teprve teď si ho mohli dobře prohlédnout. Nebylo mu ještě třicet let. Jeho tváře byly bledé, popelavě šedého odstínu. Tato okolnost ve spojení se širokými ústy, úzkými rty a vyčnívajícími lícními kostmi působila dost odpudivě. Byla to tvář, jež nebudila důvěru. Oči hleděly chladně, lhostejně, bez zásvitu nejmenšího citu. Lovec usoudil, že tento člověk je bez srdce. Juanito zvolna pil ze sklenky lihovinu. Jeho matka se pečlivě starala o mladšího, slabomyslného synka, a při tom se tázala staršího: "Proč jsi dnes přijel Juanito?" "Nudil jsem se, matko." "Tvůj pán se dosud nevrátil?" "Ne." "Kdy přijde?" "Nevím. Ponechal mi všechny starosti; všechna břemena spočívají na mně a nic za to nedostanu. Bude-li to dělat častěji, řeknu mu, že od něho odejdu." "Juanito, snad bys neopustil své místo?" "A proč ne?" "Nedostaneš nikde tak vysokou mzdu." "Však také nikde nebudu v takovém nebezpečí. Člověk tam věčně jen dýchá jed." "Řekl jsi mi, Juanito, že nemáš dole v hutích nic na práci." "Oh! Musím být všude, a také u retort. Podívej se na mne! Vypadám tak proto, že vdechuji výpary rtuti." "Ano, jsi bledý, hochu, ale hlavně když tě nic nebolí." "Nerozumíš tomu, matko. Skutečně, jsem dobře placen. Potřebuji peníze a chci si našetřit dost, abych mohl samostatně začít. Ale nemohu pracovat nad své síly, zatím co seňor zahálí a na celé týdny si vyjíždí na procházky."

"Kam odjel?" "Někam nahoru k Stříbrnému jezeru." Jestliže byli oba posluchači pozorní již když se mluvilo o rtuti, vystupňoval se svrchovaně jejich zájem při zmínce o Stříbrném jezeru. "Tam?" řekla žena. "Co tam chce? V území nepřátelských Indiánů!" "Těch on se nebojí. Má s sebou Marikopy. A co tam chce? To není nic pro tebe, ani pro jiné uši." Juanito nedůvěřivě mrkl po obou cizincích. "Asi chce přinést stříbro, když šel k Stříbrnému jezeru?" mínila žena. "Hm! Nevím." "Neřekl ti, proč se vypravuje na tak dalekou cestu?" "Řekl mi to. Důvěřuje mi. Beze mne nic nepodniká. Ale co vím já, nemusí vědět nikdo jiný." "A ty, hochu, řídíš nyní celé hutě sám?" "Sám. Vždyť ti povídám, že mi to již roste nad hlavu." Juanito opět pohlédl opatrně na oba hosty a pokračoval: ‚Je tam život jako v pekle. Skály, nic než skály, žár slunce a jed. Ďas aby to vzal! Ale nechme toho. Mluvme o něčem jiném. Odkud jste, seňores?" "Přišli jsme přes hranice," odpověděl lovec. "Mexikáni?" "Ano." "Myslel jsem si to hned, když jsem vás spatřil. Co vás přivedlo do tohoto hnízda?" "Obchod." "Nerozumím. V této bídné díře nelze dělat obchody." "Snad přece." "Vypadáte oba jako zámožní haciendados. Uhodl jsem?" "Ano." "Nuže, nevím, jaké obchody by zde chtěl dělat kterýkoli haciendado."

192' 193

"Nalezli jsme na svých pozemcích bonanzu." Slovem "bonanza" se rozumí naleziště zlata, nebo vůbec jakýchkoli kovů. "Bonanzu?" podivil se Juanito. "Zlato nebo stříbro?" "Obojí." "To je vzácný objev, nadmíru vzácný. Blahopřeji vám, seňo-res. V kterých končinách jsou vaše pozemky?" "Na druhé straně, poblíž Jacinty." "Aha! Stále jsem si myslel, že v okolí Jacinty musí být zlato nebo stříbro. A ta bonanza je tedy příčinou vaší cesty?" "Uhodl jste. Není tam totiž stříbro v čistých žilách; musíme je dobývat z kyzů. A k tomu je, jak asi budete vědět -" "Zapotřebí rtutí," přerušil ho Juanito. "Přesně tak." "Aha! Teď už vím, jaký obchod máte na mysli." "Nuže?" "Chcete koupit větší množství rtuti." "Ano." "Patrně od seňora Robina?" "Proč myslíte právě na něho?" "Protože on je zde jediný, u něhož lze koupit rtuť." "Znáte ho?" "Ovšem. Jsem správcem jeho podniků, vykonávám dozor na vše, na dobývání rtutí i na její rafinaci." "Před chvílí jste právě mluvil o svém pánu?" "Ano." "Není tedy doma, jak jsem slyšel?" "Ne. Odcestoval na neurčitou dobu. Může se vrátit již dnes, ale třeba také až za několik neděl." "To je mrzuté; nemůžeme totiž dlouho čekat." "To nemusíte. Jsem zde já, a já s vámi vše vyřídím." "Výborně. Je pravda, že doly jsou v takzvaném Údolí smrtí?" "Ano." "Kdy se tam vrátíte?"

"Ještě dnes." "Dobrá. Pojedeme s vámi." "To asi nepůjde, seňore." "Proč ne?" "Do dolů je vstup cizincům zakázán. Ostatně není třeba, abyste tam chodili." "Nechápu. Kdo chce koupit - -" "Opakuji, že to není třeba. Máme zásoby zde na stanici. Mohu vám ji vydat ze skladu, aniž se musíte obtěžovat další cestou." "To jsem ovšem nevěděl. Ale proč vlastně je vstup do Údolí smrti zakázán?" "To je obvyklé opatření v dolech, seňore. Jak víte, každý má právo dovolit nebo zakázat přístup na svůj pozemek, nebo do svého podniku." "Je údolí veliké?" "Ovšem, dost rozsáhlé." "Slyšel jsem, že není výhradně majetkem seňora Robina." "Může být. Prozatím tam však bydlí jen on." "Jeho právo, zakazovat návštěvu údolí, je tedy dost sporné. Poslyšte, nemá snad seňor Robin nějaký zvláštní důvod k tomu zákazu, myslím důvod, jenž není jen obchodního rázu?" Juanito změřil lovce lstivým pohledem a tázal se: "Mluvte jasně. Jaký důvod myslíte?" "Nu, mohou tu být různé důvody. Řekněme například důvody rodinné. Snad má hezkou ženu, nebo krásnou dceru, kterou nechce návštěvám ukazovat. Je žárlivý?" "Oh! K tomu nemá naprosto žádné důvody. Seňor Robin není ženatý a nemá děti. Ostatně, zbytečně o tom mluvíme. Není třeba, abyste chodili do Údolí smrtí, jak jsem již řekl, neboť zde ve stanici dostanete vše, co potřebujete." "Jak velkou zásobu máte právě na skladě?" "Asi tři centy." "Nic víc?"

195 194'

"Potřebujete více?" "Aspoň třikrát tolik." "Seňore, opravdu potřebujete tolik rtutí?" "Ovšem. Kdybych ji nepotřeboval, nekupoval bych." "Chcete platit hotově?" "Nekupuji nikdy na dluh." Juanitovy oči se rozšířily. Změřil oba cizince pohledem zvolna od hlavy až k patě, pak řekl: "Seňore, kupoval jste již někdy rtuť?" "Dosud ne." "Ale znáte aspoň její běžnou cenu?" "Velmi dobře." "Abyste mohl zaplatit šest set kilogramů, musel byste mít na hotovosti - -" "Řekl jsem

již, že zaplatím účet hotově, k čemu tedy ty otázky?" Juanito náhle zvážněl. , Jakými penězi chcete platit?" ptal se suše. "Dobrými bankovkami anglické banky. Jste spokojen?" "Zajisté." "A scházející zboží?" "Pošlu vám je sem." Při tom se Juanito podíval na lovce úkosem tak číhavě, že v jeho očích mohl znalec lidí s největší zřetelností číst slova: "Nepřistupuj na to! Prve jsem ti zakázal navštívit údolí, ale teď, protože máš u sebe tolik peněz, si přeji, abys šel se mnou!" Lovec to zpozoroval. Dorozuměl se krátkým pohledem s Hermanem a odpověděl: "Myslíte, že koupíme zajíce v pytli? V tom se mýlíte." "Naše rtuť je naprosto čistá." "Možná, ale přesto ji vyzkoušíme." "Vy? Jak to chcete udělat?" "To je naše věc. Máme v hlavě tolik lučby, kolik je třeba k vyzkoušení rtuti. Pojedeme s vámi."

"Seňores, přístup do dolů není dovolen - -" Lovec ho přerušil pánovitým posunkem. "Kdybyste na tom chtěl trvat, pak sejde z našeho obchodu. A kromě toho si budu myslet, že se v Údolí dějí věci, jež chcete před lidmi zatajovat." "Ale, seňore, nebuďte tak prudký. Zatajovat! Kdo to říká? Jistě, dobýváme rtuť novým způsobem, který nechceme vyzradit. Chceme si svůj vynález ponechat pro sebe. To je celé naše tajemství, seňore." "Nu, dobrá. Já o takové tajemství nestojím. Nemusíte mně je ukazovat. Mně záleží jen na tom, abych vyzkoušel rtuť Ale chci být upřímný a přiznám se vám, že jsem přece jen poněkud zvědavý. Údolí má tak podivné jméno, že člověk může mít přání, aby si je prohlédl." "Co z toho budete mít? Uvidíte pustou skalní propast, v níž se vzduch vaří slunečním žárem. Jednou tam byl pobit celý indiánský kmen, odtud ten název." "Nějaké indiánské Waterloo, co? To je zajímavé! Teď teprve bych rád údolí viděl!" "Hm," řekl zamyšleně Juanito. "Splnil bych vaše přání; ale přijde-li seňor Robin - -" "Nebude to žádné neštěstí! Řeknete prostě, že jsme sami přišli přímo do údolí a vyhledali vás tam." "To by jistě byla výmluva, proti níž by nemohl nic namítat." "Zvláště když chceme od něho koupit tak značné množství zboží, jež hotově zaplatíme." "Nuže, zkusím to s vámi." Jeho matka až dosud mlčky naslouchala. Nyní přistoupila k lovci a řekla prosebně: "Seňore, upusťte od svého přání! Uvedete mého syna do nebezpečí, že ztratí místo!" "Nu, tak zlé to nebude. Slyšela jste přece, jak dobrou má výmluvu." "Seňor Robin mu neuvěří. Je hrozně nedůvěřivý."

197 196

"Seňor Robin se ani nedozví o naší přítomnosti!" "I kdyby zpočátku nevěděl, dozví se to přece." "Jak? Od koho? Vyzradíte mu to vy sama? Řeknete mu to?" "Ne, ale dozví se o vzteklém vlku, dozví se, že jste zachránil Juanita a jel pak s ním do Údolí smrti - "Do té doby budeme už dávno pryč." "Ale Juanito bude tady. Jemu se povede špatně, vám ne." "Dost, matko!" řekl Juanito. "To všechno je má věc. Ty mlč!" Juanito, neber seňores s sebou!" "Vezmu!" Obličej staré ženy vyjadřoval úzkost, která měla asi ještě jiný důvod, než jen starost o syna. Přistoupila ještě blíž k lovci a řekla tlumeně: "Ó, seňores, nešli byste s ním, kdybyste věděli - -" "Mlč!" okřikl ji náhle Juanito příkrým hlasem. "Kdybychom věděli co?' ptal se lovec. "Jen mluvte, seňoro!" "Povídám ti, mlč!" vykřikl drsně mladý muž. "Mlčela bych, Juanito, jako vždy, abych neuškodila tobě a tvému pánovi, ale tito seňores nás zachránili a proto musím mluvit, musím jim říci - -" "Nech si své pohádky pro děti!" "Nejsou to pohádky, je to pravda! Měli byste vědět, seňores, že Údolí smrti je nebezpečné cizincům." "Proč? Myslíte, že je tam příliš horké podnebí?" "Ne, ale je tam zlý duch, který sídlí mezi skalními rozsedli-nami." "Duch?" "Ano, nejhorší duch, jaký může být. Kdo vstoupí do Údolí smrti, je navždy ztracen." "To je zvláštní. A váš syn tam bydlí a ještě není ztracen?" "Můj syn má zázračný amulet, který ho chrání!" "Ah! A co seňor Robin, majitel dolů? Má snad i on amulet?" "Zajisté."

"Nuže, nemějte o nás starost. Já a zde můj přítel jsme opatřeni rovněž amulety, jejichž účinek je zázračný." "Smím je vidět?" "Ano, zde a zde." Lovec při tom ukázal na svou pušku a Hermanovu. "Svatý Bože! Děláte si žerty! Myslíte, že něco dokážete prachem a olovem proti zlým duchům údolí?" "Ovšem." "Mýlíte se. Kule duchem proletí, aniž mu ublíží. Věřte mně! Byli zde již jiní, kteří spoléhali na své zbraně, seňor Wilkins, seňor Adler a pak - -" "Caramba! Budeš už mlčet!" vykřikl hněvivě Juanito. "Ne, nebudu mlčet! Seňores, již mnoho lidí šlo do Údolí smrti. Muži, ženy a dívky. A nikdy již o nich nikdo neslyšel." "Nu, snad se o nich dozvíme něco my. Zeptáme se na ně zlých duchů." "Nerouhejte se, seňore! Nedělejte si žerty z vážné věci!" "Nerouhám se. Ale již dávno jsem si přál spatřit jednou opravdového ducha. Snad se mé přání splní." "Ano, uvidíte ho, ale den, kdy se tak stane, bude posledním dnem vašeho života." "Seňores, neposlouchejte ji! Jsou to babské povídačky!" "Uvidíme hned! Řekla jsem vám, seňores, že můj mladší syn Henrico umí vidět do budoucna. Přistupte k němu!" Žena přitáhla lovce za ruku k židli, na níž seděl chlapec. Herman šel s ním. Postavila se před nemocným a ptala se: "Henrico, vidíš tohoto seňora?" Chlapec zvedl zvolna těžkou hlavu, pohlédl na cizince a zabručel: "Vidím ho, vidím." "Je to dobrý muž?" "On je dobrý, velice dobrý. Henrico ho má rád." Chlapec, ačkoli byl malátného rozumu, přece jen asi pochopil, že lovec zachránil jeho rodinu před jistou smrtí.

198' 199

"Chce jít do Údolí smrti!" "Ať jde!" "Nestane se mu tam nic zlého?" "Nestane se mu nic." "Bohudík! Co řekne Henrico, vždy se stane!" řekla žena s ulehčením. A ukazujíc na Hermana Eaglenesta, položila chlapci tytéž otázky a dostalo se jí stejných odpovědí. Juanito se zatím zvedl a bylo vidět, že v sobě dusí hněv. Pak řekl: "Takové žvásty! Několik lidí šlo do Údolí smrti, projeli jím napříč a cestovali pak dál do Nevady. Protože je tu již nikdo nespatřil, uvěřili hloupí vesničané nesmyslu, že jsou mrtví. Zlý duch v údolí! Snad byste nevěřili, seňores, na pověry." "Ovšem, že nevěříme," řekl Herman. "A na důkaz, že se duchů nestrachujeme, pojedeme s vámi." "Jste rozumní lidé. Cesta ovšem není úplně bez nebezpečí, neboť do okolí Visalie občas zabrousí kočovní Indiáni. Ale vy, jak vidím, jste dobře ozbrojeni?" "Ano." "Máte jen tyto pušky?" Lovec i Herman měli kolem těl široké mexické opasky. Pohled, jímž Juanito pátral po jejich ostatních zbraních, vzbuzoval malou důvěru, takže lovec řekl krátce: "Jsme ozbrojeni. To stačí." "Zajisté. Zvláště když

jste tak dobrý střelec, seňore, jak jsem viděl. Kdy chcete vyrazit?" Jsme připraveni jet hned. Do setmění je daleko." "Potřebujeme dvě hodiny, než dorazíme k dolům. Máte dobré koně?" "Ujdou." "Pak se tam snad dostaneme ještě dřív. Jsem ochoten vás provázet." Oba přátelé se zvedli, zaplatili a opustili hostinec.

Když se dostali za obvod Visalie, prostírala se před nimi široká, kamenitá rovina. Nebyla tu ani cesta, ani stezka. Nikde tu nebyly stopy po rostlinstvu. Zato odpolední slunce dosud sálalo na suchou, neúrodnou půdu, až oči bolely, ačkoli večerní stíny se již prodlužovaly. Tři jezdci jeli vedle sebe mlčky. Juanito pozoroval úkosem oba své průvodce, ti se však tvářili, jako by to nepozorovali. Později prohodil lovec: "V jakém stavu nalézáte rtuť, seňore? Je čistá?" "Ne. Obsahuje příměs síry." "Tedy jako rumělku. Je hluboko?" "Dost hluboko." "Máte mnoho dělníků?" "Ne. Rumělkové ložisko je velmi bohaté, takže je třeba jen málo práce, abychom získali množství, jímž je kryt náš odbyt." "Seňor Robin je asi velmi bohatý?" "Snad." "Je již dlouho vlastníkem dolů?" "Nevím." "Neměl by chuť prodat je?" "Neptal jsem se ho na to." "Kdo mu obstarává domácnost?" "Má hospodyni. Ale prosím vás, seňore, abyste mne ušetřil těch otázek. Jsou to soukromé záležitosti, po nichž mně nic není." Aby se vyhnul dalším dotazům, pobídl Juanito koně ostruhami, takže se dal do trysku. Jeho společníci museli udělat totéž. Byli tak opatrní, že dosud nevyzradili ani pohledem, jaké mají myšlenky. Od té chvíle nepromluvil již nikdo ani slovo. Juanito byl stále poněkud napřed, aby svým společníkům vzal chuť pustit se s ním do řeči. Nebyl dost zběhlý v konverzaci a obával se, že by odpovídáním na jejich otázky mohl prozradit víc, než bylo

•201 200

třeba. Zdálo se mu, že jeho matka již beztak vzbudila nedůvěru obou cizinců, a to se nehodilo Juanitovým úmyslům. Za hodinu jízdy se rovina zvedala. Objevily se hory, holé, pusté, s ostrými obrysy. Sbližovaly se stále víc a více, a právě když slunce dospělo k západnímu obzoru, dorazili jezdci k úzké rokline, která zabíhala hluboko mezi dvě vysoké, příkré skalní stěny. Zdálo se, jako by zde nějaký obr mečem udeřil do skal a způsobil v nich hlubokou, ostrou jizvu. "To je vchod," řekl stručně Juanito a ukázal na skalní průrvu. "K Údolí smrti?" "Ano." Zdálo se, že ho bolí každé slovo, jež musel promluvit. Roklina byla dlouhá. Později se rozšiřovala v rozsáhlé údolí. Old Shatterhand, je spatřil a bezděky zarazil koně. Cesta vedla teď dost příkře s kopce. "Ano, to je opravdu Údolí smrti!" řekl. Mělo průměr asi dvou anglických mil. Uzavíraly je černé skalní stěny, skoro kolmé a rozervané úzkými, hlubokými roz-sedlinami. Ty černé stěny skal působily příšerným dojmem, budícím úzkost. Zdálo se, jako by zde kdysi zuřil hrozný požár, který skály zbarvil na černo, nebo jako by tady byl vstup do rozžhaveného nitra země, který byl teprve před krátkou dobou zasypán. Sklánějící se paprsky slunce již nevnikaly do rozsedliny, ale žár, jejž zanechaly v jeho hlubinách nenalézal východ. Sotva zde bylo možné dýchat. Koně úzkostlivě frkali. Nikde ani stopy po stromu, po stéblu trávy! Mrtvo, mrtvo a pusto bylo všude koldokola. Jen jediná stopa života byla v celém rozsáhlém údolí, a to byla stopa ohně a dýmu. Právě uprostřed kotliny se zvedal příkrý vrch, jehož stěny vystupovaly téměř kolmo do výše. Nikde tu nebylo vidět budovy; přesto tam zvolna vystupoval nahoře Šedavý sloup dýmu z rozsochatého skalního vrcholu. "Co to tam nahoře kouří?" ptal se Herman.

"Kráter!" odpověděl Juanito. "Cože? Přece zde není živá sopka? To bych neočekával. Je nebezpečná?' "Ne." "Ale v činnosti?" "Jediným znamením, že kráter je ještě v činnosti, je onen výpar, který vypouští. Dýmem nebo párou to nelze nazvat." "Je možné se podívat do toho kráteru?" "Ne. Skála není vůbec schůdná." "Že není? To je podivné!" Lovec potřásl hlavou a bystře pohlédl nahoru. "Vám se to také zdá být podivné?" ptal se Juanito. "Ne. Ale divím se, že skála není schůdná." "To je přece přirozené. Skála je příliš příkrá. Nahoru nevede cesta a všechny pokusy se tam dostat, ztroskotaly." "A přece jsou tam nahoře lidé!" "Není tam nikdo. Přece bych o tom musel vědět!" "Tak? Nevidíte tam nahoře v rohu ten tmavý bod? Vsadil bych se, že je to člověk." Juanitova tvář, když vzhlédl, se zasmušila. "Člověk? Ne. To bude pták. Uvidíme hned." Zvedl dlaně k ústům a vyrazil pronikavý skřek. Postava nahoře se vztyčila a zvolna zmizela, jako by uposlechla rozkaz. "Vidíte, byl to pták!" "Nemyslím. Pták by byl uletěl. Ona postava však neodletěla, nýbrž odešla. A ještě dost pomalu." "Seňore, já jsem zde doma. Nechcete-li věřit tomu, co říkám, pak raději nemluvme!" "Souhlasím, nemluvme o tom. Povězte nám raději, kde je váš příbytek." "Pojďte! Uvidíte jej ihned." Jeli dále. Juanito se po chvíli pustil napřed a rychle klusal, takže nemohl slyšet, co si oba přátelé šeptali. Herman zašeptal lovci:

202' 203

"Byl to člověk." "Ovšem!" "A má-li být skála sopkou, dám se v ní upéct." "A já usmažit. Myslím, že už docela dobře vím, kdo je ten zlý duch, o němž mluvila stará žena." "Vím to také. Použijeme zaklínání?" "Snad. Ale je nutné při tom zachovat největší opatrnost. Jsem přesvědčen, že ten chlapík Juanito usiluje o naše životy. Nemluvme již! Nesmí tušit, že mu vidíme až do duše." "Myslím, že to již tuší. Příliš často jsme mu odporovali." "Ano, a nebylo to moudré; kdo by však mlčel při všech těch jeho hloupých žvástech!" Jeli kolem úpatí domnělé sopky a dostali se za druhé skalisko, odkud mohli přehlédnout i druhou část údolí. Kam oko sahalo, nikde ani stopa po příbytku, dflu lidských rukou. A přece - tam nalevo se objevilo zdivo. Byly tu tři přirozené kamenné stěny, stýkající se v pravých úhlech a spojené na čtvrté straně umělou stěnou, takže dohromady ty čtyři stěny tvořily dost vysoký, pravidelný čtverec. "Co je to?" ptal se Old Shatterhand. "Můj byt," odpověděl Juanito. "Bez oken?" "Okna jsou uvnitř." "Ach! Zdi tedy obklopují vlastní dům na způsob španělského patia. Vida! ale nějaký vchod tu přece musí být, jinak bychom nemohli dovnitř." "Pojďte!" Juanito obejel první a pak druhý roh a tu se objevily zrakům poutníků nevysoké dveře. Museli sestoupit s koní, aby mohli vejít, a zjistili při tom, že vchod je tak úzký, že právě jen jeden kůň, nebo jeden muž jím mohl projít. Branka byla

zhotovena ze silného dřeva a pobita železným plechem. Zámek, otvor pro klíč, klika - nic takového tu nebylo.

Juanito seskočil a zatím co oba přátelé sestupovali s koní, vytáhl pistoli a klepal jí silně a dlouho na dveře. Za nějaký čas se branka zevnitř pootevřela. Objevil se červený a vyrudlý šátek, pod ním dlouhý, hubený nos, a ještě níže pod ním scvrklá, široká a bezzubá ústa, z nichž se ozvala otázka: "Kdo to přichází?" "Nevidíš mne, stará čarodějnice?" "To jste vy, seňore? A tam - dva hosté? Jak to? Nevíte, že sem nikdo nesmí?" "Otevři a nezván!" "Ej, ej. Seňor Robin se bude hněvat, moc zlobit." "To je má věc! Otevři konečně!" Juanito poslední slova zlostně vykřikl, a žena uposlechla. Něco nesrozumitelně zabručela, otevřela dveře a vyšla z nich. Vypadala přesně tak, jak nám loutkové divadlo představovalo kdysi starou čarodějnici z pohádky o Ježibabě, která bydlela v hlubokém lese a žrala děti, které k ní zabloudily. Byla bosá a neměla na těle nic, než starou roztrhanou sukni a košili, která asi nebyla nikdy prána. Její nohy byly úplně černé, stejně jako holé ruce a obnažená ramena. Vypadala skutečně tak, jako by právě vyšla z udírny, v níž visela po několik měsíců a vyschla jako mumie. Upřela své uslzené, oči zbavené řas na oba cizince a sípavě zaskuhrala: jen pojďte dál a buďte vítáni! U nás se vám bude líbit. Hihihi!" Loutkové divadlo! I tam čarodějnice skuhraly a sípaly a smály se pronikavým smíchem. Smích této ženy zněl jako skřek krkavce nebo nočního dravého ptáka, který jásavě sípá proto, že již drží kořist v drápech. Juanito vstoupil a vedl při tom koně za sebou. Lovec i Herman udělali to co on. Tmavou síní se dostali na dvůr. Zde ovšem bylo několik oken, totiž děr do holých zdí, neboť po okenních rámech nebo po skle tu nikde nebylo ani stopy. Díry zastupující okna byly velice úzké; byly to otvory, podobné střílnám.

204' 205

"Zaveďme koné do konírny," řekl Juaníto, a sám šel napřed k otevřenému zákoutí bez dveří a ohrady. Právo k jménu konírna mohlo být pro tento kout odvozeno snad jen z několika železných háků, k nimž tu mohli být přivázáni koné. "Máte zde v údolí krmení pro koně?" tázal se Herman. "Ani stéblo. Krmíme je kukuřicí, kterou je ovšem nutno přivážet." "A vodu?" "Vody je zde velmi málo. V údolí není vůbec pramen ani bystřina; musíme chytat déšť do cisterny, abychom měli vodu. Bohužel v těchto horách prší velice zřídka." Lovec přistoupil k studni. Byla to hluboká, čtyřhranná díra. Nemohl vidět na dno, ale vystupoval z ní pach zkažené vody, který mu rázem pokazil chuť pít. Odvrátil se a zpozoroval, že vedle cisterny leží veliký, dlouhý žebřík. "Pojďte, seňores," řekl Juanito. "Půjdeme do sálu." Obrátí! se k dost širokému, kamennému schodišti, a ubíral se po něm nahoru. Dva přátelé šli za ním. Nahoře mladý muž otevřel dveře. Byl to vchod do místnosti, již Juanito nazval sálem. Tím "sálem" byla obyčejná světnice se starým stolem a několika stolicemi. Dvě štěrbiny ve zdi tvořily "okna", ale ta nyní neposkytovala světlo, protože venku se šeřilo. Proto Juanito rozsvítil svíčku přichystanou na stole. Svícen tvořil veliký brambor, do něhož byl vyříznut žlábek pro svíčku. "Tak," řekl Juanito. "Buďte vítáni v našem domě, seňores! Posaďte se a udělejte si pohodlí. Odejdu na okamžik, abych pro vás dal připravit večeři, ale brzy se vrátím." "Bude nám velmi milé, vrátíte-li se co nevidět," řekl lovec. "Rádi bychom se podrobněji seznámili se svým okolím a pak s vámi chceme ještě dnes projednat věc, týkající se rtutí." "Stane se, seňores, jak si budete přát. Zatím mne laskavě omluvte!" Juanito vyšel ze světnice, zanechávaje oba muže samotné. Prošel spěšně tmavou síní, do níž ústilo několik železem pobi-

tých dveří, až se dostal k posledním, jež byly přivřeny. Úzký proužek světla z nich padal do chodby. Otevřel a vstoupil jimi do nízké místnosti, v níž seděla již známá stařena, která hostům otvírala branku. Chystala se nyní, po zvyku všech starých čarodějnic, nacpat si tabákem starou, téměř až po hlavičku ohryzanou dýmku. "Tak co je nového, babo?" ptal se Juanito, a přátelsky se na stařenu usmíval a házel jí do klína balíček tabáku. "Stalo se něco zvláštního, když jsem tu nebyl?" "Nic," odtušila žena a chopila se chtivě balíčku, který pro ni mladý muž patrně přinesl z města. "Co Annita?" "Byla klidná. Ale proč jsi se vrátil, Juanito, řekl jsi, že přijdeš až zítra večer." "Eh! Setkal jsem se s těmi dvěma muži a musel jsem s nimi zpátky. Pojedu do města později ještě jednou." "Co chtějí ti dva?" "Koupit rtuť." "Mohli zůstat venku. Zboží je na stanici dost." "Naopak, je ho tam málo, nestačilo jim. Potřebují mnoho rtuti. Zdráhal jsem se vést je sem do údolí, ale nakonec jsem si to rozmyslel. Poslyš, stará, musím ti něco říci!" "Co chceš?" Stařena přidržela ohryzanou dýmku nad lampou, zapálila tabák, a počala dýmat. Pohled na ni byl vskutku groteskní. "Pamatuješ se ještě na onoho Angličana tehdy -?" Přestala dýmat, obrátila se k němu a důvěrně se na Juanita zašklebila. "Pamatuji." "Nebyla to slušná kořist?" "Hm. Velmi slušná." "Měli bychom po dlouhé době zase podobnou příležitost." "Aha! Ti dva, kteří s tebou přišli?" "Ano."

206' •207

"Myslela jsem si to. Kolík mají?" "Několik set dolarů." "A já, kolik dostanu?" - "Sto na dřevo." "Sto a jejich šaty!" "Dobře!" "Dobře, velmi dobře. Oba mají slušné obleky, z nichž je možné ušít nejkrásnější šaty. Seňor Robin se však nedozví nic?" "Bůh uchovej! Nepřál by ti sto dolarů, ani obleky, a mně by záviděl zbytek a koně. Chtěl by vše pro sebe." "Vím to, a proto mu nic neřeknu. My dva se rozdělíme poctivě. Mám upéct maso?" "Ano. Najdeš je v sedlových brašnách mého koně. Prášek máš?' "Hoho! Prášku mám pro mnoho, velmi mnoho mužů! Angličan jej také jedl. Ej, jak se svíjel a točil, když mu trhal střeva!" Stařena se tiše zasmála. Ten, kdo by jí v té chvíli nahlédl do tváře, nabyl by přesvědčení, že tato stará žena je ještě mnohem horším a nebezpečnějším tvorem, než sám Juanito. "Připrav to brzy!" řekl mladý muž. "Seňores mají hlad." "A ty asi také, Juanito!" zasípala baba s úsměškem. "Ale maso nejez, jinak budu dědit i po tobě!" "Nezván a pospěš si! Jdu k jámě, a ty mne zavolej, jakmile budeš hotová!" Vyšel ze dveří, ale již při prvním kroku temnou chodbou se zarazil. Zdálo se mu, že cítí lehký vánek, jako by se kdosi rychle mihl kolem něho. Naslouchal. Protože však neviděl nic a nic neslyšel, sešel klidně se schodů na dvůr, kde byla cisterna. Tmavou

chodbou, kterou právě opustil, za ním proletěl tichý šumot. Nad schodištěm se zastavila ženská postava a naslouchala. Když Juanito sešel do dvora, vrátil se temný stín rychle o několik kroků zpět, a pak se bez pohnutí zastavil u dveří, za nimiž odpočíval lovec se svým přítelem - - -

Kapitola jedenáctá LIDSKÉ BESTIE Když osaměli v ponuré místnosti tajemného domu nad Robi-novými rtuťovými doly, pohlédli na sebe lovec a Herman Eagle-nest tázavě a pak se náhle dali do přitlumeného smíchu. "Tak tohle je tedy ten ‚sáT!" řekl Herman, ušklíbaje se. "Proklatě nádherný! Takový přepych bych zde neočekával." "Myslím, že zde budeme překvapeni ještě jiným způsobem," odpovídal lovec, a jeho smějící se tvář náhle opět zvážněla. "Vlastně tady není vůbec nic k smíchu." "Souhlasím. Co si myslíte o té staré čarodějnici?" "Ďáblova prababička." "Přesně tak! Člověk by nevěřil, že se lidský tvor může zvrhnout v takovou příšeru. A ten vchod sem! Když jsem za sebou táhl koně do té díry, zdálo se mi, že jsem heyl, který leze do léčky." "Jsme v pasti, o tom není pochybnosti. Ale máme tu výhodu, že jsme do ní vlezli dobrovolně a připraveni." Oba přátelé si uvolnili oděvy, prohlédli své zbraně, ale neodložili je. Chvíli se každý zaměstnával svým způsobem a mlčky, až po chvíli zas prohodil Herman:

209 208'

"Myslíte, že nám ten čertovský Juanito opravdu usiluje o život?" "Zcela jisté." "Byla by to od něho ohavná nevděčnost. Vždyť jste tomu chlapovi vlastně zachránil život." "Na to on už dávno nemyslí. Pozoroval jsem ho a vidím do něho. Bylo nápadné, jak nás vytrvale odmítal, když jsme ho chtěli provázet, a jak k tomu náhle přivolil, když uslyšel, že máme peníze. Dokonce se rozzlobil na svou matku, když nás od návštěvy údolí zrazovala. Ta jeho náhlá ochota byla víc než podezřelá." "A při tom je chlapík hloupý, až běda! Všiml jste si, jak se nejapně vyptával na naše zbraně?" "Ovšem. Neptal se jistě bez úmyslu. Musíme být nanejvýš opatrní. Především bude třeba vyzvědět, kolik lidí je vlastně v domě a pak - - ssss - -" Lovec náhle ztichl a napjatě naslouchal. Zaslechl něco jako slabý šumot za dveřmi v chodbě, a Hermanovi se zdálo, že zvuk také zaslechl. Neslyšitelnými kroky jako kočka se připlížil lovec ke dveřím a nachýlil k nim hlavu a naslouchal. Ano! Teď zřetelně uslyšel slabé oddechování člověka. V domě bylo takové ticho, že se nemohl mýlit. Pokynem ruky zadržel Hermana, který se chtěl také přiblížit, pak tiše vzal za kliku a jediným prudkým trhnutím dveře otevřel. Bledý ovál dívčí tváře zde na něho zíral uprostřed dveří, a kupodivu: při náhlém otevření dveří se děvče ani nepohnulo. V jejích velkých očích nebyly nejmenší známky překvapení nebo strachu a zřejmě ani nemělo v úmyslu uprchnout. Padalo na ni světlo svíčky. Byla oblečena do temného oblečení, ale její oblek nenasvědčoval, že by byl příliš ošetřován, spíš byl špinavý a rozedraný; přesto nepůsobilo děvče odpuzujícím dojmem. Mohlo vzbudit nejvýše lítost svou ubohostí. Na první pohled v ní bylo možné poznat Mexičanku.

"Co chcete, seňorito?" ptal se lovec; když chvíli stála proti němu mlčky ve dveřích. Dívka rychle zvedla prst k ústům, položila jej na rty a zašeptala s vážným výrazem ve svých velkých očích: "Tiše, seňore! Nikdo nesmí vědět, že jsem k vám přišla!" "Dobře, dobře, mé dítě," řekl lovec, a uchopiv ji za ruku, vtáhl ji do světnice. Opatrně a nehlučně pak zavřel dveře a opřel se o ně zády. "Nuže, co nám chcete říci?" "Chci vás varovat." "Před kým?" "Před Juanitem a starou klíčnicí. Chtějí vás zavraždit." "Tak? A jak?" "Chtějí vás otrávit, seňores! Mějte se na pozoru! Nejezte maso, které pro vás Hajkuma peče." Lovec hleděl chvíli mlčky na dívku, která k němu náhle přistoupila blíž a rychle promluvila: "Seňore, viděla jsem vás přicházet. Domnívala jsem se, že mne můžete zachránit. Proto jsem tiše vyšla ze svého pokoje a naslouchala jsem u dveří staré klíčnice: Tam jsem slyšela, že v tomto domě byl již otráven jeden Angličan - -" "Tak, tak!" "A že si Juanito přeje i smrt vás dvou, protože máte s sebou peníze. Stará dostane sto dolarů a vaše šaty." "Nu, na ty si ještě počká! A vy tedy, seňorito, jste myslela, že vás zachráníme? Kdo jste vlastně?" "Ach, můj Bože!" Dívka se zarazila a přitiskla ruce na oči, z nichž vytryskly slzy. Teprve po chvíli řekla: "Přivedl mne sem Robin a sliboval mi, že zde budu paní, ale netrvalo dlouho a přivedl jinou dívku, které jsem musela ustoupit. Byla jsem stále zavřená, aby mne nespatřila, ale přece jsem se dozvěděla její jméno." "Jak se jmenovala?" "Lilian."

210 211

"Lilian Hauserová?" "Ano, je to tak. Robin se jí dvořil jako předtím mně. Ona však nebyla tak lehkověrná a odmítala ho. Odvezl ji tedy pryč, a od té doby smím opět vycházet ze svého vězení." "Smíte opustit dům?" "Ne, ne! Kdo jednou vkročí do tohoto stavení, nedostane se již ven. Můj Bože! Tuším dobře, co se mnou zamýšlejí!" "Smím to vědět?" "Seňore, nevím to jistě, a ta věc je tak strašná, že bych jí raději ani nevěřila. Ráda bych se domnívala, že jsem se přeslechla. Ale vím, že jsem slyšela dobře a že jsem správně rozuměla tomu, co spolu Robin a Juanito mluvili." "Co to bylo?" Chtěli mne poslat dolů do jam." Dívka to řekla šeptem a úzkostlivě se při tom dívala na tvář lovce, jehož obočí se hrozivě svraštilo. A ještě tišeji pokračovala: "Tam dole musejí všichni pracovat, až bídně zahynou hroznou smrtí." "Kde jsou ty jámy?" tázal se lovec. "Nevím. Ale vchod k nim je jistě někde v tomto domě." "Dobrá, dobrá! Je ve sklepě?" "Není zde žádný sklep." "Tak! Patrně tedy ve dvoře. Je tam studna - holá! U cisterny leží žebřík." "Ten tam vždycky nebývá, seňore." "Kde bývá jindy?" "To nevím. Nesmím se o nic starat, nesmím si ničeho všímat. Kdyby zpozorovali, že vyzvídám, byla bych opět zavřena." "Kolik osob bydlí v domě?" "Nyní jen tři: Juanito, stařena a já." "Velmi dobře. Chcete tedy odtud, že?" "Oh, seňore, raději chci zemřít, než bych zde zůstala." "Slibuji vám, že vás vezmeme s sebou, mé dítě."

"Kdy. Ó, kdy?" "Jakmile odejdeme. Může se tak stát již této noci: Kde je váš příbytek?" "Docela vzadu v chodbě, kde souvisí levé křídlo se skálou vedle schodů, jež vedou nahoru na plochou střechu." "Vaše dveře jsou otevřeny?" "Ano,

od té doby, kdy Lilian odcestovala." "Nebojí se Juanito, že byste mohla uprchnout?" "Jak, seňore? Nejsou tu okna, jež by vedla ven z domu." "A hlavní vchod?" "Ten je vždy uzavřen; klíč stařena nikdy nedá z ruky." "Kde jej nosí?" "Na prsou, na holém těle; nosí klíč stále na krku. Slyšíte! -To je Juanito!" Dívka vyklouzla dveřmi a jako stín zmizela za nejbližším rohem, Protože k jejímu příbytku chodba ze schodiště zahýbala, nemohl ji Juanito spatřit. Vstoupil, aniž věděl co o návštěvě, které se jeho dvěma hostům mezitím dostalo. "Seňores," pravil, "nařídil jsem, aby vám byla připravena dobrá večeře." Nyní, když lovec věděl, že dům je obýván jen třemi osobami, pustil ze zřetele všechnu opatrnost a nehodlal se již nijak přetvařovat. Usmívaje se bez ostychu na Juanita, řekl kamarádsky: "Dobře, Juanito. A copak dobrého bude k té večeři?" "Seňore, dal jsem vám připravit znamenitou skopovou pečeni." "Výborně! A kdo ji peče?" "Klíčnice, která nám otvírala branku." "Ta Jezabel? Poslyšte, Juanito, z toho se neraduji." "Proč?" "Ta žena je špinavá, jako by desetkrát denně lítala komínem nahoru a dolů. Obávám se, že její pečeni nebudeme jíst." "Mýlíte se, seňore. Hajkuma je velice dobrá hospodyně a dbá na čistotu."

213 212'

"Viděl jsem. Špína z ní jen kape." "Musíte uvážit, že nejste v New Yorku ani v Saň Františku, seňore." "To vím! Ale myslíte, že lidé mohou být čistí jen na těchto dvou místech?" "Dobrá, dobrá! Jste moji hosté a musím vám tedy být po vůli. Zdá-li se vám Hajkuma nečistá, dám jídlo připravit jinou kuchařkou." "Tak, tak! To rád slyším. Máte v domě ještě jinou ženu?" "Několik, seňore. Bydlí zde ještě několik mladých seňorů a seňorit, příbuzných mého zaměstnavatele, jsou u nás na návštěvě, ale každá z těch dam vám večeři ráda připraví." Kdykoli Juanito lhal, necítil nikdy pevnou půdu pod nohama, a proto se vždy rychle snažil přenést hovor na jiné, bezpečnější pole. To bylo i nyní. Důvěrným tónem pokračoval: "Ale udělejte si přece pohodlí, seňores. Odložte své těžké opasky!" "Zůstaneme v této místností přes noc?" "Ne. Dám vám jiné pokoje." "Dovolte tedy, abychom svou výzbroj odložili až tam. Máme již ten zvyk, že se od svých zbraní neradi odlučujeme dříve, než před spaním." "Ukáži vám ony místnosti hned, přejete-li si." "Místnosti? Potřebujeme jen jednu místnost." "Oh, místa máme v domě dost. Dostanete každý jednu ložnici." "Zbytečné! Zvykli jsme si spát spolu, a jedna ložnice nám úplně postačí." Juanito svraští! skoro neznatelně čelo, pak se zasmál a řekl: "Dobrá. Nebudu vám tedy vnucovat, co se vám nelíbí. Můžete spát v jedné místnosti, nechcete-li jinak. Dovolte mi jen, abych vás do vaší ložnice zavedl." Chopil s světla, a opouštěje takzvaný "sál", vedl své hosty do pravého křídla budovy. Tam otevřel železné dveře a vpustil lovce a Hermana napřed.

Světnička byla malá a těsná. Neměla ani jedinou okenní štěrbinu, kudy by do ní vnikalo světlo a vzduch. Až příliš se tato temná díra podobala vězení, odříznutému od všeho spojení se světem. Tato myšlenka lovce hned napadla. Vrhl zkoumavý pohled ke stropu, a co viděl, velice ho uspokojilo. Strop nebyl příliš vysoký a tvořila jej rákosová lepenice, položená se zdi na zeď. V tomto podnebí, kde déšť byl vzácností, stačil ovšem i takový strop. Uprostřed místností stál stůl a vedle něho dvě staré židle. "Posaďte se, seňores," řekl Juanito. "Opatřím vám přikrývky na lože. Počínejte si jako doma a odložte klidně i své zbraně. Podívám se teď, zdali večeře pro vás je již připravena, a vrátím se hned." Odešel. "Ten chlapík má asi nesmírný strach před našimi zbraněmi," řekl Herman, "když stále naléhá, abychom je odložili." "Nepochybně mu na tom hodně záleží. Počíná si však tak průhledně, že tím nikoho neoklame." "Není mi tu příliš volno. Zavře-li nás zde, nebudeme moci bránit svou kůži; nejsou tu ani okna." "Nevadí. Můžeme se dostat ven střechou." "Myslíte, že je tak tenká?" "Zkusím to hned." Lovec vylezl na stůl. Byl dost vysoký, takže jeho hlava dosahovala skoro ke stropu. Když jej rukama zkoumal, vepřo-vice povolovaly. "Výborně!" řekl lovec, slézaje opět se stolu. "Tímto směrem budeme mít vždy cestu volnou." Neměli mnoho času aby hovořili dále, neboť Juanito se vrátil. Přinesl a rozprostřel v rohu několik přikrývek, jež hostům měly sloužit za lůžka. Při tom řekl: "Nuže, seňores, teď si udělejte pohodlí. Odložte si!" "Tak se mi zdá, mladý muži, že vám na našem pohodlí nesmírně mnoho záleží. Jste vskutku velmi pozorný hostitel."

214' 215

„Přeji si, abyste byli v dome spokojeni, seňores, proto naléhám. Mám k tomu ostatně i jinou příčinu. Já sám odkládám vždy zbrané, kdykoli jsem někde hostem. Kdo tak neučiní, uráží hostitele, neboť tím dokazuje, že mu nedůvěřuje." "Vlastně by tedy měl odložit zbraně i hostitel." "Zajisté. Ah - myslíte můj revolver? Hle, tady leží! Doma jej nepotřebuji." Juanito odepjal pouzdro s pistolí a položil je na stůl. Lovec se usmál, vzal své pušky a postavil je do kouta. Herman učinil totéž. Juanito, jak se zdálo, tím byl uspokojen. Jeho tvář již byla veselejší, když řekl: "Tak se mi to líbí! A teď - dovolte, seňores, abych vás sám obsloužil!" Vyběhl a jeho kroky ztichly v chodbě. Sotva byli sami, Old Shatterhand přistoupil ke stolu, na němž ležel Juanitův revolver, chopil se ho a zamyšleně jej prohlížel. "Mizerné zboží," prohodil. "Nic zvláštního. Ale kdo ví, co se ještě přihodí. Snad dojde ke střelbě a pro ten případ učiním raději tu věcičku neškodnou." "Je nabitý?" ptal se Herman. "Vypálil z něho asi čtyři nebo pět ran na vlka." "Opět nabil. Ani jsem si nevšiml, kdy to dělal." Vytahal náboje z revolverového bubínku a zbraň opět položil na stůl. Sotva to udělal, vrátil se Juanito, přinášeje na desce čerstvé tortilly a chutně vonící pečeni. "Seňores, zde je vaše večeře," řekl, dávaje jídlo na stůl. "Prosím, usedněte!" Oba přátelé se posadili, a Herman, rozhlížeje se, řekl: "A kde je vaše židle, příteli?" "Židle? Tu nepotřebuji." "Jak to? Přece nebudete při jídle stát?" řekl lovec. "Promiňte, seňore, ale já nebudu jíst. Jídlo je pro vás; já jsem již pojedl." "Opravdu? A kdy?"

„Před okamžikem, když jsem byl dole v kuchyni." "Co jste mohl za ten čas sníst? Nic. Teď musíte jíst s námi! Jsme vaši hosté, a vy se zúčastníte naší večeře." "Seňore, nechtějte - -" "Zdráháte se? Dobrá! Ale pak nebudeme jíst ani my. Buď

s vámi, nebo vůbec nic, takový je náš zvyk." Hádka, která se nyní rozvinula, měla ráz přátelský, ale lovec ji uměl vystupňovat tak, že Juanito nakonec kapituloval. Cítil, že nesmí vzbudit podezření a proto se podrobil. "Nuže, dobrá," řekl, "učiním vám po vůli, seňores, ač jsem již jedl a nemám hlad. Přejím-li se však, budete mít můj žaludek na svědomí." Šel a záhy se vrátil se židlí a s kusem studeného masa. "Tak vidíte!" zasmál se lovec "že při dobré vůli jde všechno. Ve třech nám bude lépe chutnat, než ve dvou. Prosím, vezměte si!" Juanito vzal tortillu a kousl do ní. Tortilly jsou nízké kukuřičné vdolečky. Lovec ho po očku pozoroval a když viděl, že vskutku jí, i on se chopil tortilly a zvědavě se do ní za-hryzl. "A teď maso, prosím!" pobízel Juanito. "Zajisté, teď maso!" odpovídal lovec. "Milý Heřmane, podejte též našemu příteli!" Herman se chopil nože, uřízl kus pečené a předložil ji hostiteli. "Ne, ne! Děkuji vám, děkuji mnohokrát!" řekl Juanito rychle. "Masa není mnoho a nemíním vás o ně připravit." „JEh, což! Máte na ně jistě stejnou chuť jako my. Poslužte si napřed, milý Juanito!" "Ne, ne! Ponechte si pečeni pro sebe. Já, upřímně řečeno, nejsem velkým přítelem masitých jídel." "To jsou výmluvy. Neupejpejte se! Masa je dost a sami bychom je nesnědli. Nuže!" "Seňore, nemohu, nemohu - -"

217 216'

To, co následovalo, byla opravdová fraška. Hosté nutili hostitele všemožně, aby jedl, a ten byl v největších rozpacích. Měl aspoň ochutnat, ale ani to nechtěl udělat. Aby nebyl naprosto nezdvořilý, nemohl se vlastně již zdráhat, a přece zas bylo nemožné, aby kousl do otráveného masa. Zkoušel všemožné vytáčky, výmluvy a omluvy, až nakonec lovec hněvivě zvolal: "To je zvláštní! Ještě jsem neviděl člověka, který nemůže ochutnat skopovou pečeni! Poslyšte, příteli Juanito, ta vaše pečeně se mi zdá velice podezřelá!" "Proč podezřelá?" "Protože se tak tvrdošíjně zdráháte do ní kousnout. Mluvte! Co je s tou pečení?" "Nic docela nic." "Tak jezte, u všech čertů!" "Nemohu, přísahám, že nemohu. Nemám chuť." "A proč nemáte chuť? Jářku, že to byla přece jen ta stará babizna, která pečeni upekla, he? Ošklivíte si její jídlo, co?" "Ale ne, vůbec ne! Pekla ji mladá seňorita." "Přiveďte nám tu seňoritu!" "Teď? Co si myslíte, seňore! Vždyť šla spát, jakmile byla s pečení hotová." "Tak? A my patrně máme také jít spát, až maso sníme?" "Co jiného byste dělali?" "To ještě uvidíme. Kam jste řekl, že máme ulehnout?" "Přirozeně zde na tyto přikrývky." Lovec přikročil k houním, prohlédl si je zblízka a pak nedůvěřivě řekl: "Povídám, tyhle pokrývky vypadají stejně podezřele, jako ta pečeně. Zdá se, jako by ten, kdo se na ně položí, již nikdy nevstal." Juanito namáhavě polkl sliny. "Co - co tím myslíte?" ptal se.

"Přesně to, co říkám. Maso je podezřelé, houně jsou podezřelé, a vy, Juanito jste také podezřelý. Nechci s vaší pečení nic mít. Nebudu ji jíst!" "Já také ne," prohlásil Herman. "Seňores, vy mne urážíte!" "Nesmysl! Jakápak urážka! Vy nejíte, my nejíme; každý má svou vůli. Proti tomu nemůže nikdo nic namítat." "Jako hostitel jsem uražen! Odmítáte pečeni, to je smrtelná urážka!" "Vy nejíte s námi, to je také smrtelná urážka. Ale nechme toho. Jsem Mexikán a ne Angličan. Nechci umřít jako Angličan, ale jako Mexikán." Juanitův obličej zesinal. "Seňore, já vám nerozumím!" vykoktal. "Nu, nezahynul zde kdysi jistý Angličan?" "Ne." "Nezemřel po pečeni, kterou jste mu upekli?" "Blázníte?" Juanito vyskočil. Jeho oči se leskly, ale víc strachem než hněvem. "Neblázním," odpovídal klidně lovec. "Naopak, mám tak zdravý rozum a smysly, že jsem zaslechl vše, co jste umlouval s tou starou čarodějnicí." "Umlouval? Já že jsem něco umlouval?" "A ne? Kdo dostane sto dolarů a naše oděvy?" "Diós!" "Kdo si chce vzít náš ostatní majetek a koně?" Lovec již zase klidně seděl a pronášel své otázky s úsměvem, Juanito však naproti tomu teď přímo skákal. "Seňore!" vykřikl, ač se mu hrdlo svíralo zděšením. "Nechápu vás!" "Že ne? Zvláštní věc! Jste přece vrah, či ne? Jste přece zlým duchem údolí, o němž vypravovala vaše matka? Chcete nás zavraždit, abyste dostal naše peníze, což se vám ovšem nepodaří."

219 218'

"Že ne?" zasípěl náhle Juanito. "Ach! A přece se mi to podaří přece a právě teď! Táhněte k ďáblu!" Při těch slovech popadl revolver, ležící na stole, namířil na lovce a stiskl spoušť. Zbraň naprázdno cvakla. Stiskl ve spěchu ještě dvakráte, ale opět nadarmo. "Nechtě toho!" usmál se lovec. "Postarali jsme se už dávno, aby vosa nemohla bodat. Ale teď vám sami ukážeme své žihadlo. Zde je. Jak je vám teď, chlapče?" Lovec vytáhl svůj revolver a Herman rovněž. Juanito byl dosud jako ochromen. Ale když spatřil zbraně, nabyl opět sebevědomí. "Jak mi je?" zvolal. "Velmi dobře. Přejte si, aby vám bylo také tak!" Jediným skokem se dostal ke dveřím, vyběhl a dveře za sebou přirazil. A již klíč zarachotil v zámku a zámek zaskřípal. Ačkoli zmizel velice rychle, mohl ho Old Shatterhand provrtat ne jednou, ale třemi kulemi, ale přece to neudělal. Místo toho zastrčil klidně zbraň a obrátil se k Hermanovi, který tu stál s otevřenými ústy. "Chyceni!" zvolal mladý muž. Jsme chyceni! A sami jsme tím vinni." "Nevadí!" usmál se na něho lovec. "Že ne? Myslím naopak, že nám to vadí velmi mnoho. Obelstil nás, předešel nás a zajal." "Milý příteli, nenaříkejte. Velice se mýlíte, domníváte-li se, že nás ten hloupý chlapík obelstil. Mám ho příliš jistě v rukou, a jen proto, že nám nemůže uniknout, si s ním zahrávám jako kočka s myší. Mohl jsem ho zastřelit, ale to by byla hloupost, neboť nám může říci mnohé věci, jež potřebujeme vědět. Kdybych chtěl, mohl jsem mu v útěku zabránit i bez střelby; stačilo jen postavit se mezi něho a dveře." "Ale proč jste mu tedy dovolil, aby unikl?" "Kdo říká, že unikl? Je stále ještě v domě. Ani ho nenapadne, aby odešel. Dovolil jsem mu prozatím odejít proto, abych ho

mohl snáze stopovat a mám za to, že se tím způsobem dozvíme víc, než kdybychom se snažili vynutit z něho výpověď. Teď vylezeme střechou a podíváme se, co dělá." "To bude těžká věc!" "Proč?" "Čím snáze střechou vylezeme, tím méně smíme doufat v její pevnost. Probořímе se při prvním kroku!" "Sotva. Nepolezeme přece po vepřovicích." "A po čem chcete jít?" "Po okolní zdi!" "U všech kozlů! Máte pravdu. Kam jsem dal rozum!" "Nezdržujte se teď úvahami a

pojďme! Tuhle svíčku zhasněme! Mohla by nás prozradit. Přistavíme stůl k vnější zdi." Lovec zhasil světlo a svíčku schoval. Pak vylezl na stůl, jejž přistavil k hraniční zdi, vytáhl svůj bowiák a začal řezat dehtem napuštěnou střešní lepenku. Když vyřízl dost značný čtverec, podal jej dolů Hermanovi, a sám se vyšvihl nahoru na okraj střechy. "Podejte mi pušky," zašeptal dolů, "a vylezte pak nahoru. Pomohu vám při tom." Stalo se. Za několik minut byli oba muži na střeše. "Netrpíte závratí?" tázal se lovec Hermana. "Ne." "Přesto nechoďte zpříma, lezte po čtyřech. Jsme nad pravým křídlem budovy a musíme přes střední část k levému, kde jsou schody. Při tom si však počínejme tiše. Je možné, že Juanito nebo stařena jsou v některé světnici pod námi. Nesmějí nás slyšet." Pohybovali se opatrné a drželi se střední zděné příčky. Nešlo to rychle, a přece se šťastně dostali nad levé křídlo. Zde, jak zjistili, nebyla střecha pokryta jen vepřovicemi, nýbrž byla pod ní silná vrstva prken. Mohli se tedy odvážit doprostřed střechy, kde nalezli světlík. Otevřeli jej. Spatřili úzké schody, po nichž sestoupili.

220 221

Ale nedošli ještě dolů, když lovec, který šel vpředu, se náhle zastavil. "Tiše! Poslouchejte! Slyším hlasy!" "Zdá se, že je to Juanito," šeptal Herman. "Ano. Co tady dělá? Ah - myslím, že to vím. Je patrně u dívky, která nás varovala." "To je možné. Řekla nám přece, že bydlí u schodů." "Zdá se mi, že dveře jsou otevřeny. Sestupme níž! Snad uslyšíme něco zajímavého. Ale tiše, proboha, jen tiše!" Byl to vskutku příbytek Annity, a Juanito byl u ní. Oba naši přátelé sestoupili tiše se schodů a octli se těsně u pootevřených dveří, z nichž vycházelo slabé světlo a ozývaly se hlasy. Mohli rozumět každému slovu, jež bylo uvnitř řečeno. "Povídám ti, že tam půjdeš!" důrazně promlouval Juanitův hlas., Je to pánův rozkaz a já jsem ti beztak již dlouho dopřával pohodlí, které si nezasloužíš." "Nepůjdu!" odpovídal vzdorovitě ženský hlas, v němž oba posluchači poznali Annitin hlas. "Tedy tě k tomu donutím!" "Zkuste to! Budu se bránit tak dlouho, dokud budu živa, a živou mne dolů nedostanete!" "Annito, nemluv hloupě! Co chceš pořídit proti seňorově vůli? Kdyby ses sebestatečněji bránila, musíš se nakonec podrobit. Měj tedy rozum. Nebo tě zde mám zavřít a čekat, až zmořena hladem a žízní budeš tak vysflena, že nehneš jediným údem?" "Přísahám při Bohu a při všech svatých, přísahám na svou věčnou spásu, že mne do svých hrozných dolů nedostanete!" Děvče vykřiklo ta slova tak vášnivě, že v nich snadno mohl zaniknout každý jiný zvuk. Opravdu také Herman neslyšel kromě nich nic, ale lovec, jehož sluch byl bystrý, zaslechl opodál v chodbě zvuk plouživých kroků, které, jak se zdálo, se blížily. Tu uchopil Hermana za rameno, rychle ho vtlačil na schodiště a sám ho rychle následoval.

Ukryli se právě včas. Plouživé kroky dorazily v příštím okamžiku ke dveřím u nichž před chvílí lovec s Hermanem naslouchali. Byla to stará klíčnice, která přišla za Juanitem. "Co je to za křik?" tázala se, vstupujíc do světnice. "Zbláznilo se to děvče?" "Zdá se, že ano," odpověděl Juanito. "Co si mysu'? Domnívá se snad, že dolů nepůjde?" "Zdráhá se." "Nu, já jí ukáži! Chopte se jí, Juanito! Pomohu vám." Stařena přistoupila k Annitě. Ozval se rachot poražené stolice, jak dívka uprchlá do kouta, a pak její výkřik: "Nedotýkejte se mne!" Lovec a Herman již stáli opět u dveří a skulinou pozorovák', co se děje uvnitř. "Nedotknu se tě," odpovídala baba se smíchem, "ale pořádně tě podržím." A vztáhla znovu ruce po dívce, vzápětí však vykřikla bolestí, zapotácela se a zaječela: "Santos! Ona mne bije!" Annita jí skutečně zasadila ránu do obličeje a měla pěsti zaťaty k další obraně. Juanito stál a pozoroval je s úšklebkem, nehnul se však, aby do boje zasáhl. "Za to mi zaplatíš!" zasípěla stařena a vrhla se na Annitu znovu. Statečná dívka ji však k sobě nepustila; zaútočila na ni sama a udeřila ji podruhé do obličeje. "Juanito! Což nevidíte, že mne bije?" skuhrala babizna. "Pomozte! Zkroťte ji!" "Nech toho, stará!" řekl Juanito. "Neprosil jsem se, abys mi pomáhala. To není tvá věc." "Uhodila mne! Bila mne!" "Za to dostane trest. Vyřídím si to s ní ale sám, a ty se do toho nepleť!" "Juanito, mějte se na pozoru!" varovala ho dívka "Nebudu šetřit ani vás!"

223 222

Chvěla se rozčilením. Ale v jejím hlase byla odhodlanost jež nasvědčovala, že odvážná dívka je připravena k nejkrajnějšímu odporu. Juanito se krátce zasmál. "Nemusíš mne nijak šetřit, neboť mé jediné sáhnutí stačí, abys poslechla. Ale nemíním se s tebou tahat. Mnohem víc mne zajímá, odkud se najednou u tebe vzalo tolik odvahy. Poslyš, nespoléháš snad na něčí pomoc?" "Ano, spoléhám." "Na jakou?" "Na pomoc dvou seňores, kteří s vámi přišli." "Tak, tak? Teď chápu! Ale zmýlila ses, maličká! Ti dva muži jsou naši nejlepší přátelé." "Lžete!" "Mluvím pravdu." "Přátele byste nevraždili otráveným jídlem!" Juanito sebou překvapením trhl. "Otrávené jídlo? Co tím myslíš, děvče?" "Že jste již otrávili jistého Angličana a teď chcete otrávit také dva cizí seňory." "Aha! Teď jsem pochopil! Děvče, ty jsi nás poslouchalo!" "Ano," doznala zmužile Annita. "A varovala jsi oba cizince, že?" "Ano. Až uslyší mé volání, přijdou mi na pomoc." Juanito pomalu kýval hlavou a vlídně se na Annitu usmíval. "Proto tedy ten odpor? Teď je mi už vše jasné. Ale přepočítala ses. Dobří a stateční seftores, od nichž očekáváš vykoupení již snědli jed. Leží teď mrtví ve světnici, v níž odbyli svou poslední večeři." Annita zbledla. "Nevěřím tomu! Je to lež!" pravila. "Mám ti je ukázat?" "K čemu tolik zbytečných řečí?" přerušila ho stařena. "Ať jde, kam patří."

"Ano, máš pravdu! Ať pozná, že všechna její naděje je marná. Pojď sem, děvče!" "Zpátky!" vykřikla Annita a její oči se zaleskly; dech jí vycházel sípavě z plic. "Eh!" vykřikl opovržlivě Juanito a vztáhl po ní paži. Byl překvapen tím, že dívka náhle zanechala odporu, takže ji mohl uchopit za ruce. Stála bez pohnutí a ztrnule pohlížela ke dveřím. Juanito si jejího pohledu nevšímal, za to si ho povšimla stařena; obrátila se ke dveřím a spatřila na prahu lovce a Hermana Eaglenesta. "Diós!" vykřikla zděšeně. Juanito se obrátil ke dveřím rychle jako blesk a vykřikl: "Co je? Kdo - -" Další slova mu uvázla v hrdle. Ukázalo se, že Juanito je neobyčejně duchapřítomný, neboť jeho překvapení trvalo jen okamžik; v příští

vteřině se vrhl na lovce, aby ho popadl za krk. Přepočetl se však. Lovec ho uvítal tak silnou ranou pěstí, že se Juanito zapotácel a padl na podlahu. A než se mohl vzpamatovat a zvednout se, klečel Old Shatterhand na něm a poutal mu ruce lasem k tělu. Stařena chtěla využít zmatku a uprchnout, ale ve dveřích ji popadl Herman za rameno a odhodil ji zpět jako cár, jehož se nechce příliš dotýkat. "Zůstaňte tady, krásná seňoro," zahučel Herman. "Toužili jsme po seznámení s vámi, než abychom vám dovolili tak brzy odejít. Nesahám zrovna rád na takovou ochechuli, ale když to musí být, udělám svou povinnost." Také on měl připravené laso a ovinul je stařeně několikrát kolem těla. Příliš se nebránila. Pak ji položil do kouta. Lovec udeřil Juanita tak mocně do hrudníku, že mu z plic vyrazil všechen dech. Teprve nyní, když již byl spoután, vzpamatoval se natolik, že mohl mluvit. Hněvivě vykřikl: "Co to děláte, seňores? Přepadáte mne v mém příbytku! Víte, co to znamená?"

224' 225

"Ano. Znamená to tvůj konec, darebáku!" "Neopovažte se na mne vztáhnout ruku! Bezpráví se vám nevyplatí!" "Ničemo! Netvař se uraženě a nemluv o bezpráví, jinak ucítíš právo, s nímž budeš ještě méně srozuměn," zahřměl lovec. "Žádám, abych byl okamžitě propuštěn!" V příštím okamžiku mu utáhl lovec pouta tak pevně, že zajatec bolestí vykřikl. "Tak! A nejsi-li ještě teď spokojen, stáhnu laso, až ti kůže popraská." Annita klečela na zemi a měla sepjaty ruce. "Bože, můj Bože, děkuji ti!" modlila se. "Nikdy v životě nezapomenu na tento den a na tuto hodinu. Děláš ze svých andělů vichr a ze svých sluhů ohnivé plameny. Tito dva cizinci jsou tvoji andělé, které jsi mně seslal v mé nejvyšší nouzi a úzkostí, mně a všem, kteří zde úpí. Chvála a sláva tobě navěky věků!" Pronesla ta slova s takovou vroucností, že oba muži byli dojati. Stařena však zaskuhrala, a Juanito zvolal pln vzteku: "Jen se modli, poběhlice! Myslíš-li, že jsi zachráněna, velice se mýlíš! Brzy přijde někdo, kdo ti za tvou zradu zaplatí!" Tento projev působil tím hnusněji, čím vroucnější byla Anni-tína modlitba. Herman v rozčilení kopl zajatce nohou. Sklonil se k němu a zvolal: "Chlape, ty jsi horší než bestie, než dravé zvíře! Nás jsi chtěl otrávit, nás kteří jsme tě zachránili před vzteklým vlkem! A tady si počínáš hůř, než ten vlk! Zasluhoval bys - -" Lovec mu pokynul, aby zmlkl. "Nechtě toho, příteli," pravil. "Škoda slov, která ztratíte kvůli takovému ničemovi. Seňorito Annito, provedete nás laskavě po stavení. Musíme se především rozhlédnout. Je třeba abychom znali místnosti a věděli, co je nutné podniknout v případě nebezpečí."

"Ano, provedu vás!" pravila Annita. "Tento druhý seňor půjde také s námi?" ptala se, ukazujíc na Hermana. "Ano. Nemusíme se obávat, necháme-li zde tyto dva o samotě. Jsou tak pevně svázáni, že se vůbec nemohou osvobodit." Prohlédl pouta, jimiž byla stařena spoutána pak ji sáhl na krk a vytáhl klíč. Obrátil se k Annitě a ptal se: "Existuje jen jeden klíč od domovní branky?" "Ne, jsou ještě další dva," odpověděla Annita. Jeden klíč má seňor Robin a druhý nosí Juanito v kapse u kalhot." "Podívám se, jestli jej najdeme." Klíč skutečně našel. Pak se všichni tři vydali na obchůzku stavením. Zjistili, že všechny dveře jsou zavřeny, i vchod do budovy. Zajistili bránu ještě velkou závorou, aby nebyli Robi-nem překvapeni, kdyby dnes přišel, ačkoliv to nebylo pravděpodobné. V kuchyni našli vedle jiných zásob pytel ztuchlé kukuřičné mouky, v níž. bylo plno moučných červů. "Tato mouka, která byla rozdělána ve studené vodě, je jedinou potravou horníků v dolech," vysvětlovala Annita. Lovec na to nic neřekl, ale jeho čelo se ještě víc zamračilo. Vešli do Juanitovy světnice a našli tam důtky, složené asi ze dvanácti spletených řemenů. Každý ten řemen měl na konci velký uzel. Jediná rána tímto bičem na holé tělo musela okamžitě rpzedrat maso. Pak tu našli různé okovy na nohy a na ruce; a celou sbírku řetězů. Okovy byly zařízeny tak, že člověk, jemuž byly připnuty, měl ruce těsně u sebe. Na každém řetízku viselo ostré kladivo a malá, krátká lopatka. Těmi nástroji mohl ubožák pracovat, aniž však mohl roztáhnout ruce. Lovec, prohlížeje se zachmuřenou tváří tyto nástroje mínil: "Zdá se, že zajatci jsou spoutáni na rukou i na nohou. Proto ovšem nemohu' pomýšlet na útěk, nebo na otevřený odpor. Budou ještě této noci všichni na svobodě!" "Bože na nebi! Jak bych byla ráda!" zvolala Annita, tleskajíc rukama.

226' 227

"Bohužel tuším, že pro mnoho zajatců by byla smrt lepší než svoboda. Vraťme se k Juanitovi." Lovec držel důtky v ruce a již je neodložil. "Pobavíme se nyní trochu s těmi dvěma netvory," pravil. "Ale k tomu je zde málo místa; půjdeme teď do pověstného "sálu", kam jsme byli nejdříve zavedeni." "Musíme jim rozvázat spoutané nohy, chceme-li je tam převést," poznamenal Herman. "To neuděláme. Postaráme se o jednodušší a praktičtější dopravu." Lovec zvedl Juanita a přehodil si ho jako pytel přes rameno. Herman popadl stařenu, a Annita vzala světlo. Tak šli chodbou do sálu, kde své zajatce opět položili na podlahu. Juanito využil této příležitosti k odporu. Kroutil sebou a všemožně se snažil vyrvat z lovcových rukou. "Vlečete nás, jakobychom byli ovce anebo balíky zboží," vyhrkl konečně. "Žádám, aby mně byla sňata pouta!" "Tak?" smál se lovec. "Proč jsi to neřekl dříve? Byl bych to udělal již dávno." Sklonil se, aby laso skutečně rozvázal. Juanito pokojně držel, ale když byla pouta skoro rozvázána, udělal nový pohyb aby se uvolnil. "Počkej přece! Strpení! Všechno má svůj čas, a každá práce vyžaduje svou dobu." Juanito však brzy poznal, že se zklamal. Jakmile z něho spadla pouta, vrhl se na něho lovec a svázal ho jinak, totiž tak, aby jeho záda nebyla křižována lasem. "Co to má znamenat?" tázal se hněvivě Juanito. "Poznáš velice brzy ke své nemalé radosti, synu." "Varuji vás!" rozkřikl se Juanito. "Seňor Robin přijde ještě dnes a strašně mne pomstí!" "Bude mně milé, když přijede. Bohužel ho něco zdrželo." "Co?"

"Velmi důležité věci. Odebral se se seňoritou Lilian nahoru k Stříbrnému jezeru. Tam však nedosáhl svého cíle a byl donucen prchnout. Lilian je na svobodě a Robin prchá. Je pronásledován, a my jsme předešli pronásledovatele, abychom si udělali malou známost s vámi." "Nechtěli jste tedy vůbec kupovat rtuť?" "Ani nás nenapadlo!" "Proklatě!"

"Ano, ano! Je to pro tebe mrzutá věc, to uznávám. Mám jakési tušení, že ti brzy udělají nový šátek na krk a že zemřeš na jistém místě, které je několik stop nad zemí. A tutéž myšlenku chovám i k této sladké doně!" "Tomu se směji. Kdo by nás mohl obvinit z nějakého zločinu?" "Vy sami se obviníte." "Ano. Řekneš mně teď vše, co máš na svědomí." "Neřeknu nic!" "Oho! Postarám se, aby se tak stalo s neomylnou jistotou. Budu se tě vyptávat na různé věci, a ty na mé otázky pravdivě odpovíš!" "Ani mne nenapadne! Nejsem povinen vám odpovídat. Nepromluvím ostatně dřív, dokud mne nerozvážete!" "Uvidíme! Jak dlouho jsi v Robinových službách?" Juanito neodpověděl. "Mlčíš?" řekl lovec. "Nuže, obrátím se na tuto doňu. Dámy prý bývají přístupnější. Babo, jak dlouho je ten darebák v tomto hnízdě?" Ani stařena neodpověděla. "Hm. Chcete se mnou hrát komedii? Jsem s tím srozuměn. Nebudu vinen tím, že vaše vystoupení dopadne trochu žalostně. Mám totiž v úmyslu rozvázat vám jazyky." A obrátil se k Annitě pak řekl lovec: "Odpusťte, seňorito, nebudu-li vás moci ušetřit nadmíru trapného pohledu. Vážím si i v nepříteli člověka, vidím v něm vždy

228 229

lidského tvora, a sám zločinec je mi stále ještě bytostí stvořenou k obrazu božímu, který nemá být hanoben. Ale tato dvě stvoření jsou bezevší lidskosti. Musím s nimi zacházet tak, jak jsem ještě nikdy s nikým nezacházel. Na tomto biči lpí krev nevinných. Jednám jen spravedlivě, použiji-li téhož biče k tomu, abych jím otevřel ústa těm, kteří ho tolikrát zneužívali. Bojíte-li se drsnějšího pohledu, prosím, odejděte!" Ta slova hned vrátila Juanitovi řeč. "Vy mne chcete bít?" zvolal zuřivě. "Nebudeš-li odpovídat na mé otázky, ano! Za každou odpověď, kterou zůstaneš dlužen, dostaneš ránu. Uvidíš brzy, že to myslím vážně!" Annita bojácně ustoupila do pozadí místnosti. Herman pak přistoupil k lovci a chtěl ho tiše požádat, aby výkon exekuce odložil na pozdější dobu. Ale když vyslovil svou žádost, lovec potřásl hlavou a řekl tvrdě: "Ne, příteli, udělám to hned a sám. Ještě nikdy jsem se nesnížil k práci biřice a kata, a Bůh ví, že ani dnes bych nevzal do ruky tento odporný nástroj násilí a zvůle, kdyby na jeho pádnosti nezávisely životy ubožáků, kteří někde pod námi trpí a umírají. Neobětuji svému útlocitu ani jedinou vteřinu jejich muk!" Nohou obrátil Juanita, takže teď ležel na břiše, a roztrhl mu kazajku, pod níž se objevila nahá záda. "Tak! A teď se ptám: Jak dlouho jsi zaměstnán u Robina?" Žádná odpověď. Bič zasvištěl, a dům se zachvěl Juanitovým výkřikem. Řemeny sražené obrovskou silou pronikly hned skrze kůži. Jua-nito se zahryzl do rtů, aby znovu nezařval, ale stařena zaječela za něho. "Odpověď!" velel lovec. Juanito svíral zuby, ale v příštím okamžiku zařval jako raněný býk a zasvíjel se jako červ, pokud mu to pouta dovolovala. Lovec udeřil podruhé.

"Odpověď, chci odpověď! Nebo dostaneš tři rány místo jedné!" "Je - je - je to - pět let!" ozval se Juanito hlasem, chvějícím se bolestí a pokořením. "Mlčte Juanito, mlčte!" ječela stařena. "Raději se dejte ubít, než byste odpovídal, seňore Juanito!" Její bolavé oči plné nenávisti se upíraly na oba muže. Herman se k ní obrátil a řekl: "Sir, půjčte mi ty důtky! Uvidíme, bude-li se moci sama zachovat podle své rady! Muž, který bije ženu si zasluhuje opovržení; ale toto není žena, nýbrž dračice, a zasluhuje ještě méně šetrnosti než její společník. Uvidím, jak umí zpívat! Mluv, babo, jak ty dlouho sloužíš svému pánu?" "Utlučte mne já vám neodpovím!" zaječela. "Mluv! Jak dlouho?" Stařena mlčela. Bič zvednutý Hermanovou rukou zasvištěl, a ačkoli byla záda staré dračice chráněna hadry a obtočena lasem, přece baba vyskočila na loket do výše a zaječela: "Hoří! Vraždí! Pálí! Pomoc! Běda, běda! Je tomu přes šest let; o vánocích bude sedm. Pomoc! Lupiči! Vrahové!" "Dobře!" řekl Herman se smíchem. "Odpověz podruhé hned a nedostaneš ránu ani jednou." "Pomoc, pomoc!" "Neřvi tak, babo, nebo ti zacpu hubu!" "Bůh vás ztrestej! Bůh vás zatraťl Vrazi!" Hrozba bičem ji přiměla k mlčení. Lovec vzal opět důtky a obrátil se k Juanitovi. "Znal jsi jistého seňora Wilkinse?" otázal se. "Ne." Strach před bitím tedy účinkoval. Juanito odpovídal, třebaže nemluvil pravdu. "Je v dolech muž jménem Adler?" "Ne." "Lžeš!"

230 231

"Mohu říci jen to, co vím." "Jeho jméno vyslovila sama tvá matka v souvislosti s tajemným zmizením některých cizinců v tomto údolí!" "Nevím o tom nic. Ona to jméno slyšela, já ne." "Seňora Hausera také neznáš?" "Ne." "A jeho ženu?" "Také ne." "Vidím, že za pět minut bys byl mrtev, kdybych ti chtěl dát ránu za každou lež. Vyjádřím se tedy krátce. Kde je rtuťový důl?" "Nevím." "Kde jsou dělníci?" "Nevím." "Vždyť jsi o sobě mluvil jako o správci dolů!" "Ano, ale nejsem správcem tajemství seňora Robina." "Dobrá! Abych se ta tajemství dozvěděl, sáhnu opět po biči. Mluv! Kde je vchod do dolů?" "Nevím." Juanito snad myslel, že ho spasí vytrvalé lhaní, ale rázem vystřízlivěl. Dostal do zad takovou ránu, až se pod ní prohnul. "Vím to, vím!" zaskučel. "Nuže, kde?" "Ve studni." "Mlčte, Juanito, mlčte!" křičela stařena. Zničíte nás všechny! Tento cizinec je vrah, netvor, zlý duch, antikrist!" "Ticho, babo!" řekl Herman a výhružně k ní pokročil. Stařena se hned skrčila a ječela: "Hoří! Vraždí! Pálí! Pomoc!" Lovec se obrátil k Hermanovi a pravil: "Každá vteřina, po kterou necháváme nevinné oběti trpět v dolech, je zločinem. Jen proto jsem sáhl k biči, abychom se co nejrychleji dozvěděli, co potřebujeme vědět. Seňorito Annito, nebudete se bát, necháme-li vás s touto stařenou hodinu o samotě?"

"Nebojím se, seňore. Vždyť budete nablízku." "Nehovořte s ní a nesahejte na její pouta. Nejlépe bude, když jí vůbec neodpovíte. Pro všechny případy vám nechám revolver. My půjdeme zatím dolů, abychom ubožáky vysvobodili. Juanito nás povede. Ale nemysli si darebáku, že se zachráníš uskokem! Pojďme!" Když dal lovec Annitě jeden ze svých revolverů, zanesl Juanita do jeho světnice dal mu na ruce i na nohy železná pouta a teprve pak rozvázal laso, které ho poutalo. Nato se zmocnili světla a chystali se vyjít na dvůr.

233 232'

Kapitola dvanáctá RTUŤOVÝ DŮL Lovec zamýšlel jít hned ke studni a sestoupit do ní, když však šel kolem dveří, za nimiž byl Robinův příbytek, napadlo jej něco jiného. Požádal Hermana, aby s Juanitem čekal venku, pak si sám otevřel dveře klíčem a vešel do místnosti. Svítilna, kterou měl s sebou, ozařovala prostou jizbu. Její zařízení svědčilo o tom, že se jí užívá jako obydlí a ložnice. Nic pozoruhodného zde lovec nenašel. Vedle však byla druhá místnost, podobná pracovně nebo snad kanceláři. Na stole zde ležely různé knihy, papíry a svitky. Lovec je začal prohlížet. Jedna z knih nesla nápis: "Dělníci". Uvnitř byly přesné záznamy o tom, kde a s jakým výsledkem ta která osoba denně pracovala. Jména se tu stále opakovala; jména žen i mužů. První zněla: Rosa, Mercedes, Jolanta, Paula, Maria a pak také jedno příjmení: Hauserová. Mezi několika mužskými jmény španělského znění byla uvedena jména: Adler, Wilkins, Hauser a "Indián". Lovec se zaradoval, že našel tento seznam. Teď měl konečné jistotu, že se určitě setká s muži, které tak dlouho a dosud mamě

hledal. Zběžně ještě nahlédl do ostatních listin - výkazů o těžbě, zásobách a obratech, pak se spokojeně vrátil k čekajícímu Hermanovi. Všichni tři vyšli na dvůr a ke studni. , Jak se dostaneme dolů?" ptal se lovec. "Po žebříku," odpověděl Juanito. "Dobrá! Půjdeš napřed. Jak vidíš, vzal jsem s sebou revolver. Při nejmenším uskoku, ano, při každém pohybu, který se mně nebude líbit, dostaneš kuli do hlavy. Nežertuji! Master Hermane, vy počkejte zatím nahoře." Lovec spustil žebřík, který dosahoval až na dno jámy, podobné cisterně; Juanito po něm slezl v patách následován lovcem. Světlo svítilny stačilo, aby bylo vidět v tomto vyzděném komíně. Kalná voda se leskla na dně díry. Zapáchala hnilobou. Byla snad tato břečka nápojem zajatců ve rtuťovém dole? Jak už bylo řečeno, byla jáma obložena těžkými kameny a měla dost značný průměr. Když byli asi uprostřed žebříku, zpozoroval lovec nízké, úzké, silným železem pobité dveře. Byly zavřeny na zámek. Lovec pokynul Juanitovi, aby sestoupil, a sám pak zkusil klíč, hodí-li se k zámku. Ano, otevíral. Vchod byl však tak nízký že do něho mohl vstoupit jen sehnutý muž. Ve štole byla hluboká tma. Zápach ztuchliny lovce skoro odradil. Přemohl se však, a vnikl do tmavé štoly, aby se přesvědčil, jak vypadá. Několik kroků ode dveří již byla chodba vyšší, takže se mohl vzpřímit. Napočítal šest kroků a narazil na druhé dveře, jež byly mnohem větší než první, ústící do jámy. Vrátil se spěšně k žebříku. "Pojďte dolů, master Hermane!" zavolal. Juanito půjde mezi námi. Kdyby se zdráhal, víte, co udělat, aby byl povolný." Zajatec však nekladl odpor. Bolest, kterou cítil v zádech, mu asi říkala, že je teď pro něho nejvhodnější poslušnost. Nemohi se na žebříku pohybovat běžným způsobem. Železná pouta, jež

235 234'

mel na nohou, mu nedovolovala, aby kráčel se stupně na stupeň. Musel se držet spoutanýma rukama, aby mohl obě nohy současně zvednout a položit je na nižší stupeň. Herman mu do chodby musel pomoci tím, že ho přenesl z příčky do dveří. Juanito byl na smrt bledý a potil se úzkostí. Přesto se mu oči leskly potutelným ohněm, a jeho sevřené rty se stahovaly výrazem divoké odhodlanosti. Lovec to viděl a umínil si, že bude dvojnásob opatrný. Snadno mohli někde padnout do léčky. Když všichni došli ke druhým dveřím, ptal se Juanita: "Kam vedou tyto dveře?" "Do zásobárny." Lovec otevřel dveře. Za nimi se rozšiřovala štola v malou, nízkou komoru. "Kde jsme?" "V komoře, z níž se chodby rozvětvují," odpověděl Juanito a sténal. Nízko u země byly otvory, vedoucí všemi směry do okolí. Byly tak veliké, že člověk do nich mohl vlézt jen po čtyřech. U každého takového otvoru stál sud. Sudy obsahovaly rumělku, některý více, jiný méně. Lovec se sklonil a podíval se do jedné takové díry. Viděl daleko, daleko vzadu bledý, mizící odlesk světla. "Kdo tam je?" tázal se zajatce. "Jedna žena." "Jak se jmenuje?" "Mercedes." "Věk?" "Čtyřiadvacet let." , Jak dlouho je v dole?" "Dva roky." "Za tu dobu nepřišla nikdy na čerstvý vzduch?" "Ne. Seňor Robin nedovolil." "To je děsné! Dva roky v této díře, bez vzduchu, bez slunce, bez dne a noci. To není očistec, to je peklo!"

Lovec se domníval, že ubohá bytost tam vzadu uslyší jeho hlas. Proto vykřikl co možná hlasitě do nízkého otvoru. Když naslouchal, slyšel temný zvuk, který mu odpověděl. "Pojďte ven!" volal dál a zpozoroval, že světlo se pohybuje. Blížilo se. Nohama napřed, protože se nemohla v úzké chodbičce otočit, z díry se vynořila bytost, jejíž ubohost vynutila oběma mužům slzy z očí. Žena byla oděna koženou zástěrou. Její údy byly nesmírně vyhublé. Obličej se podobal hlavě kostlivce, a z dutiny důlků ztrnule a bez lesku hleděly oči. Bytost dívala se na tři muže a pak zašeptala: "Slitování! Nemohu za to!" "Za co?" tázal se lovec zajíkavým hlasem, jenž se chvěl snad pohnutím, snad proto, že zkažený vzduch mu vadil při dýchání. "Nevykonala jsem úkol, jsem příliš slabá. Nemohu vydržet tu žízeň." "Bože, velký Bože! Copak pouhá dvě léta stačí, aby se člověk změnil v takovou trosku?" "Jsem zde déle, mnohem déle, dobrý seňore! Vždyť vy to víte! Bylo mně dvaadvacet, když jste mne sem poslali. Neviděla jsem od té doby slunce; nevím, kdy byl nahoře den a kdy černá noc; ale ted' je mi třicet, neboť osm, nejméně osm let zde pro vás pracuji. Ó, pusťte mne odtud! Nikdy vás nezradím! Nikdy neřeknu, kde jsem byla těch dlouhých osm roků!" "Vaše přání je splněno! Jste svobodná!" Lovec řekl jen tyto dvě věty, k delšímu výkladu se mu nedostávalo slov. Nešťastnice na něho pohlédla jako by nerozuměla, nebo jako by slyšela něco naprosto nepochopitelného. "Svobodná?" opakovala zvolna. "Svobodná! Vy žertujete, seňore. Já již nikdy nebudu svobodná!" "Můžete vyjít z dolu a jít, kam chcete!" "Nevěřím vám. Ne, ne! Sem dolů přicházejí jen ďábli a satani. Lžete!" "Podívejte se na tohoto muže! Znáte ho?"

237 236'

Pohlédla na Juanita a mlčela. "Vidíte, že je svázán? Je zajatcem. Přišli jsme, abychom vysvobodili všechny, co jsou tady." "Vy - svo - bo - dili - vysvo - -" Politováníhodné stvoření nemohlo mluvit. Sáhlo si spoutanýma rukama k srdci, zhluboka vzdychlo a kleslo k zemi. "Umírá! Radost ji usmrtila!" zvolal Herman. "Ne. Co cítila, nebyla radost. Nemohla ani správné pochopit představu, že se jí vrací svoboda. Mdlobu zavinilo spíš vysílení," mínil lovec. Poklekl k omdlelé dívce a vytáhl z kapsy láhev vody, kterou vzal nahoře v kuchyni. Když krůpěje vnikly mezi rty, otevřela dívka oči a chtivé polykala osvěžující vláhu. "Díky!" zašeptala. "Pijte ještě! Nesmíte již omdlít. Potřebuji vás." "K čemu?" tázala se slabé. "Musíte vyvést ostatní z vedlejších děr. My tam nemůžeme." "Ostatní?" Rozhlížela se zmateně, ale její pohled brzy nabyl jiného výrazu. Objevila se v něm živost a pochopení. "Mám přivést ostatní?" ptala se. "Ano. Musíte je zavolat." "Je tedy pravda, co jste mi řekl? Vrací se mi svoboda?" "Vám a také všem ostatním." Pak se vztyčila, usedla, zastřela si spoutanýma rukama tváře a dala se do hlasitého, usedavého pláče. Nevyrušovali ji, Herman slzel s ní. Lovec se odvrátil a při tom jeho pohled padl na Juanita, jenž se opíral o stěnu a upíral oči k zemi. Nebylo na něm vidět žádné pohnutí. Po chvíli klesly dívčiny ruce z její tváře. Pozvedla oči a řekla: "Seňores, přicházíte k nám jako andělé. Za tuto chvíli vám odpustí Bůh vše, i kdybyste se dopustili největších hříchů. Ale co tomu řekne seňor Robin?"

"Ten zatím o ničem neví. Vnikli jsme do dolu v jeho nepřítomnosti." "On, on je horší než satan. Jak jsem mu jen mohla věřit!" "Oklamal vás?" "Mne stejně jako všechny ostatní. Najal mne v Saň Fran-cisku za hospodyni. Sliboval mi dobrý plat a krásné místo, jednal se mnou jako s dámou. Nepochybovala jsem o pravdivosti jeho slov, a on ze mne udělal otrokyni! Nemůžete si představit, co jsem vytrpěla já a moje družky. Lítost, nenávist a zoufalství žraly v našem mozku; rtuť otravovala naše těla; hnily jsme zde zaživa. Hlad nám oslabuje tělo a žízeň vysušuje naši krev. Když jsme slabí a nemůžeme svůj úkol splnit, zbijí nás bičem - a proč? Čím jsme se provinili? Modlila jsem se k Bohu a nebylo to nic platné. Proklínala jsem a rouhala jsem se; ani to nepomohlo. Pak jsem mlčela; byla jsem tichá jako hrob, ne však z oddanosti, ale proto, poněvadž jsem již neměla sílu, abych se modlila nebo proklínala. Kdyby nás ti lidé zabili rychle, milosrdným bodnutím nože, zemřeli bychom a naše duše by prosily Boha, aby se slitoval nad vrahy, kteří přece jen zůstali lidmi. Ale naši mučitelé nebyli lidmi. Nezabili nás hned, ale mučili nás pozvolna k smrti. Každý okamžik byl pro nás nekonečným dnem umírání. Věděla jsem a cítila, že umírám; toužila jsem po smrti; ta po mně vztahovala ruku; ale když jsem již myslela, že mne popadne a přinese mi vykoupení z těchto muk, opět ustoupila a ukazovala jen z dálky svou posměšně se šklebící tvář. Podívejte se na tyto nádoby; u každé díry je jedna. Kdykoli tento člověk, který se jmenuje Juanito, přijde do šachty, musíme mít své nádoby plné, jinak dostaneme rány bičem místo vody, jež by měla osvěžit naše vyschlá ústa a ochladit rozpálené údy . . . Byla jsem - oh.- ó -" Ubohá dívka se prudce rozkašlala. Lovec k ní poklekl a podepřel rukou její hlavu, kolem níž visely dlouhé vlasy, zmotané a pocuchané. Podívala se na něho a znaveně šeptala:

"Již je mi lépe. Ale neřekl jste, že mám přivést ostatní? Zapomínám na ne, myslím jen na sebe!" "Kolik je vás tady?" "Čtyři. Ale za těmi dveřmi, tam jsou ještě mnozí jiní." "Přiveďte ty tři! Počkejte, sejmu vám pouta!" Lovec měl u sebe klíče. Našel je v Juanitově světnici, když mu dával pouta. Vskutku našel mezi klíči ten pravý a sňal ubohé dívce okovy z rukou i z nohou. Pak zmizela v nejbližší díře a vydala se ještě do ostatních dvou. Záhy se objevily její tři spolutrpitelky. Ani ony neměly na sobě nic než koženou zástěru. Pohled na ně byl ještě trapnější, než na Mercedes, neboť všechny se trápily v tomto příšerném místě déle než ona. Dojem, který u nich vyvolala zpráva, že jsou svobodné, nelze popsat. Oba muži měli co dělat, aby je přiměli k mlčení. Byli by potřebovali celé hodiny času, aby vyslechli, co vše vytrpěly. Když je lovec zbavil pout, řekl jim, aby čekaly, a otevřel nejbližší dveře. V místnosti za nimi pracovaly dvě starší ženy jedna z nich byla lépe oblečena, ale plíseň už začínala rozeznat její oblek. Žena, která již jistě překročila padesátku, byla asi kdysi krásná; ani stáří, ani útrapy poslední doby po tom nemohly zničit stopy. Dívala se na oba muže tázavě a váhavě; sotva však její pohled padl na Juanita vykřikla: "Juanito je spoután? Co to znamená?" "Nic víc, než že ho stihl trest. Jeho a Robinovy zločiny jsou odhaleny; jste svobodné." Z úst obou žen se ozval hlasitý výkřik. A první z nich dodala: "Bože, jak ti děkuji! Vyslyšel jsi mou nejvroucnější modlitbu. Snad ji teď opět spatřím, svou Lilian, své milované dítě!" Byla to paní Hauserová, matka Lilian. Lovec se nechtěl u žen dlouho zdržovat, přece však nemohl odepřít útěchu mateřskému srdci.

"Vaší dceři se daří dobře," řekl. "Nemusíte o ni mít starost." "Vy ji znáte?" ptala se žena s úžasem. "Ano. Opakuji, že není třeba, abyste se o ni v nejmenším strachovala." "Zaveďte mne k ní, prosím, prosím!" "V této chvíli je to nemožné. Není v tomto údolí." "Kde je, kde?" "Na cestě sem. Ale o tom později. Prozatím vám musí stačit, že Robin nad ní už nemá žádnou moc." "Bohudík! A teď - ach, zapomínám na něho úplně, na mého dobrého muže. Kde ten je?" "Toho prý poslal Robin sem dolů s vámi." "I jeho odtrhli od naší dcery? Seňore, zachraňte mého muže!" "Samozřejmě, že to udělám. Především se však chci postarat o vás. Půjdete hned nahoru." "A co Juanito?" tázal se Herman. "Prosím, počkejte s ním tady, než se vrátím." Lovec zavedl ženy do kolmé šachty a pomohl jedné po druhé vystoupit na žebřík; pak vyšel za nimi. Když se octly pod širým nebem, usedly ubohé ženy vysíleny na zemi. Svěží vzduch, jemuž odvykly, je omamoval. Dopřál jim čas i odpočinek a zavedl je pak do domu, a do světnice, v níž byla Annita se stařenou. Baba hlasitě zareptala, když je spatřila, ale lovec si jí ani nepovšiml. Požádal Annitu, aby sehnala nějaké šatstvo pro zachráněné ženy, aby však při tom nespouštěla stařenu z očí. Pak se zase spěšně vrátil do šachty. Když se opět setkal s Hermanem, střežícím Juanitá, poznal, že se zde za jeho nepřítomnosti odbyl jakýsi výstup. Herman Eaglenest dal asi Juanitovi najevo své pocity a patrně to neudělal jen slovy. Juanito dostal opět do rukou klíče a musel otevřít nejbližší dveře.

241 240'

Když jimi prošli, octli se ve veliké prostoře, z níž vedla Šachta kolmo do výše. Byl tu žebřík a vedle něho silná železná tyč, a k té tyči byla připevněna; vlastně řetězy přikována mužská postava, která v té chvíli ležela na zemi. U šachty blikal kahanec. Při jeho svitu spatřili, že postava muže zvolna zvedá hlavu, aby pátrala po příčině zvuku. "Kdo je ten muž?" ptal se Old Shatterhand. "Indián," odpověděl mrzutě Juanito. "Z kterého kmene?" "Apač." "Jak se ten dostal do vašich rukou?" "Robin ho v okolí dopadl." , Jak dlouho zde je?" "Již dlouho." "Proč nemluví?" "Nechce. Je to zarputilý chlap." Lovec změřil Juanita zdrcujícím pohledem, pak přistoupil k Indiánovi a oslovil ho jeho řečí: "Můžeš mluvit?" Rudoch zvolna zavrtěl hlavou. "Proč ne?" Zvedl ruku k ústům a učinil posuněk, jako by chtěl pít. Herman mu podal láhev. Rudoch se lačně napil, ale ani pak nepromluvil, jen sténal. "Ty bestie!" obrátil se lovec k Juanitovi. "Chtěl jsi, aby tento ubožák zahynul žízní!" "Je tím sám vinen." "Proč?" "Nechtěl pracovat, byl líný." "A proto jsi mu nedal vodu?" "Seňor to nařídil. Bití už dlouho nepomáhalo." "Bít Indiána! Máš rozum, člověče? Věru, není na světě trest, který, i když by byl stokrát použit, by mohl být pro vás dost spravedlivý. Jakou práci Indián dělal?"

"Měl odnášet rumělku odtud nahoru a hotovou rtuť zase zpátky." "Nahoře jsou přístroje?" "Ano." "Tam, kde na skále seděl pták, který byl člověkem?" "Ano." "Kdo nahoře pracuje?" "Jen muži." "A kdo je ještě zde dole?" "Již nikdo." "Myslím, že nás obelháváš; ale trest tě za to nemine!" "Mluvím pravdu. Mně už je všechno jedno: Nedám se přece od vás ubít." "Máš pravdu! Robinovo panství je skončeno, a tvá oběť by byla zbytečná. Tento Indián získá opět svobodu. Měj se před ním na pozoru! Zabije tě, jakmile se vzpamatuje." "Vy mne ochráníte." "Myslíš? To je zvláštní důvěra. Usiloval jsi nám o život, a teď se domníváš, že tě z vděčností budeme bránit před spravedlivým trestem. Buď jsi tak nestydatý, nebo ses zbláznil. Hle, jak prohnaně jste ho spoutali!" Rudoch nemohl ležet na zemi natažen; ležel křivý, sehnutý, jako spává pes, a to mělo svůj důvod. Měl vynášet a snášet břemena a přece musel mít pouta, při tom však mu měla být sebrána možnost, aby se vzdálil od žebříku. Postavili zde tedy železnou tyč, na níž byly upevněny dva kruhy; k jednomu byl připevněn řetěz od rukou a k druhému řetěz od rudochových nohou. Tak mohl s břemenem vystupovat i sestupovat, a přece zůstal spoután, neboť kruhy se při jeho pohybech zvedaly nebo současně s ním klesaly. Když však chtěl ulehnout musel se skrčit jako pes, neboť řetězy byly příliš krátké. "To si vymyslel Robin," řekl Juanito.

242 •243

"A tys mu pomáhal. Bil jsi Indiána; takovou urážku může usmířit jen smrt, nestane-li se ještě něco jiného. Ať se nyní zotaví. Vystoupíme zatím nahoru." V tom se Indián zvedl. Pohlédl vděčně na lovce a řekl: "Vezmi si můj život. Patří tobě." Jeho hlas zněl sípavě. Herman otevřel klíčem oba zámky, jež Indiána držely na řetězu. Rudoch byl svobodný. Protahoval se, narovnal a oklepával se. Jeho oči se začaly lesknout, viděl odcházejícího lovce; vtom se upřely na Juanita a pak - nikdo se nenadal tak rychlého pohybu - vytrhl Apač rychle jako blesk Hermanovi z opasku nůž, vrhl se na Juanita, srazil ho k zemi, popadl ho levou rukou za vlasy, nohu opřel o jeho prsa, tři krátké řezy, trhnutí - ozval se strašlivý Juanitův výkřik, a ru-doch skočil a zamával v levici skalpem bledé tváře. Juanito byl skalpován. Když se to stalo, prohlížel si právě lovec žebřík. Otočil se a pochopil všechno teprve tehdy, když už Apač klečel na Juanitovi. Skočil k němu, aby mu zabránil v jeho hrozném činu, ale bylo už pozdě - rudoch držel skalp svého mučitele v ruce a z jeho hrdla se ozýval vítězný křik jeho kmene. Juanito řval také. Ležel na zemi a svíjel se jako červ. Jeho křik v sobě neměl nic lidského. Lovec zachmuřeně pohlédl na Indiána. "Pomsta!" řekl rudoch stručně. "Na to teď nebyl čas!" "Pomsta!" opakoval tvrdě Apač. "Raději jsi ho měl zabít." "Zabít? Můj bratr neví; co jsem od tohoto psa vytrpěl. Ostatní trpěli ještě víc. Smrt není trestem. Vzal jsem mu skalp. Ať řve, než mu naroste nová kůže. Budu ho hlídat, chce-li můj bílý bratr vystoupit nahoru." "Dobrá! Ale nemuč ho! Přilož mu obvaz!" Rudoch vzdorovitě zavrtěl hlavou. Vtom se jeho pohled setkal s pohledem lovce. Pohlíželi na sebe upřeně, a byl to němý

zápas dvou vůlí, které v nich na sebe narazily. Zrak rudocha sálal nenávistí, neuhasitelnou žízní po pomstě, v lovcově pohledu byl tichý smutek a výčitka, a přece zas vážná, přísná výzva k sebeovládání a lidskosti. Běloch nakonec zvítězil. Indián mlčky utrhl kus šerpy, kterou měl Juanito kolem pasu, vylil na ni zbytek vody z láhve a obvázal krvácející Juanitovu hlavu. Skalpovaný bez ustání řval; rudoch však na to nedbal. Mlčky vykonal svou práci, pak se zvedl a pohlédl na lovce. "Můj bratr dnes vybojoval své největší vítězství," řekl Old Shatterhand. "Přemohl sám sebe!" Pak začal s Hermanem vystupovat na žebřík. Stoupali dlouho širokou Šachtou, a konečně, když dospěli na její vrchol, octli se pod střechou, jež byla podepřena ve čtyřech koutech dřevěnými sloupy, pod nimiž vanul volný vzduch. S úlevou výdechu'. Se čtyř otevřených stran sem zářily hvězdy nebes. V jejich svitu a záři svítilny spatřili mužskou postavu, sedící u vchodu šachty. Když muž vzhlédl, ptal se: "Co se tam dole děje, Indiáne? Kdo tam křičí?" Otázka byla vyslovena v apačském nářečí. Lovec odpověděl španělsky: "Juanito byl skalpován." "Kým?" "Apačem." "Tormento!" Muž vyskočil a spatřil teď také Hermana Eaglenesta. "Cože? Kdo jste? A pes Juanito že je skalpován? Co se tam dole stalo? Oh, smíme snad také my doufat - -?" "Ano. Přicházíme vám oznámit, že jste svobodný, seňore." "Bože! Díky nebesům! Měl jsem již hroznou úzkost, že to se mnou brzy dopadne tak, jako s ostatními." "Jak těm se vede?" "To se nedá popsat. Jsou to ubožáci! Já jsem zde teprve krátký Čas."

244 245

, Jak se jmenujete?" "Benfield." "Kolik mužů je zde s vámi?" "Šest" "Znáte je?" "Ano." "Mluvil jste s nimi?" "Ne. Videi jsem jen jednoho. Každý z ostatních obsluhuje svůj přístroj a je k němu připoután, takže se nemůže vzdálit. Ale jména znám. Kromé mne jsou tady jistý Adler, Wilkins, Groota, Hauser a Baring." "Nedozvěděl jste se nic o osudu těch lidí?" "Ne. Jsou ke mně ještě nedůvěřiví." "Master Hermane, sejměte mu pouta!" "Tedy opravdu? Svobodný, svobodný!" Muž poslední slova téměř zakřičel. Protože se klíč hodil do všech zámků, bylo snadné sejmout zajatci pouta. Pak vyhledali ostatní. Pracovali nahoře na vrcholku skalnaté hory. V malých budkách, postavených na skále, byly pece a taviči kotle. V každé z těchto chat ležel spoutaný muž. Lze si pomyslet jaké bylo štěstí těch lidí, když zaslechli zprávu o svém vykoupení. Kromě Benfielda vypadali všichni žalostně, protože byli při čištění rtuti vystaveni účinkům tohoto kovu; naštěstí zde vál nahoře skoro neustále vánek, který odnášel většinu jedovatých výparů. Společně všichni sestoupili dolů do šachty. Když došli dolů k Apačovi, který seděl u Juanita a držel nůž v ruce. Hrozil mu, že ho okamžitě probodne, začne-li opět řvát a bědovat. To pomohlo. Juanito zalál zuby a snažil se přemoci svou bolest Přesto neměl dost sebeovládání, aby potlačil sténání, na něž Indián odpovídal jen opovržlivým úsměškem. Raněnému byla sňata pouta z nohou. Nyní, kdy byl zraněn a obklopen tolika muži, již nemohl vůbec pomýšlet na pokus

k útěku. Když se lovec pozorným pátráním přesvědčil, že tu již nejsou další chodby a tedy také žádní zajatci, nastoupili cestu vzhůru. Juanito musel být nesen; nebyl schopen chůze. Když vyšli na povrch země, zavedl lovec muže především do Robinovy světnice, kde, jak věděl, byla zásoba šatstva, která postačí, aby se všichni zmocnili nových oděvů. Zatímco se polonazí lidé strojili, hledali oba osvoboditelé pro ně potravu. A když pak muži jedli a pili, šel lovec k ženám, které se zatím též oblékly z Annitiných zásob. První, o co se postaral, bylo, aby stará s Juanitem byli zavřeni do místnosti bez oken, pečlivě uzamčené. Apačovi lovec svěřil, aby je hlídal. Potom byli muži i ženy zavedeni na nádvoří, kde byl rozdělán oheň. Bylo dojemné pozorovat, jak se shledali ubožáci, kteří po léta prožívali stejné útrapy, aniž se při tom kdy vzájemně poznali.

246' •247

Kapitola třináctá DVA BRATŘI Lovec a Herman Eaglenest stáli u okna a s tichým uspokojením pozorovali společnost mužů a žen, vysvobozených z Robinova dolu a tábořících nyní na nádvoří při vzrušeném hovoru o posledních událostech a šťastném zachránění. Lovec ztéží ovládal pohnutí, Herman Eaglenest rovněž. Ale poslední z nich ještě netušil, že jeho nynější vzrušení bude ještě překonáno mnohem podivnějším poznáním, o němž se dosud neodvažoval snít ani ve spaní - - Lovec se pojednou dotkl mladého muže a prohodil: "Příteli Hermane, vidíte tam toho muže, toho většího, hubeného, jenž hovoří s menším, stejně vyhublým? Prohlédněte si ho dobře!" Muž, k němuž lovec obrátil Hermanovu pozornost byl Adler, bývalý správce Wilkinsfieldu. Od doby, kdy ho Tlustý Sam poznal na plantáži Wilkinsovy farmy, se změnil k nepoznání; byl nyní pouhým stínem někdejšího urostlého, statného muže. Jeho vysoká kostra, zbavená téměř všeho masa, se zdála být ještě vyšší, oči, jejichž lesk se ztratil, ležely potopeny v hlubo-

kých důlcích. V této chvíli se opíral o nádvorní zed' spolu s jiným mužem, jenž podobně jako on se zdál být složen jen z kostí a kůže. Vous jeho společníka byl dlouhý a zdivočelý, přesto v jeho rysech zjistil lovec již předtím nápadnou podobnost s Robinem, pánem dolu. Byl to Arthur Wilkins, zmizelý synovec farmáře Wilkinse, bratranec krásné miss Almy. Oba muži spolu živě hovořili. Lovec tušil o čem, a také již věděl, že jim dnes byla dopřána první příležitost k hovoru vůbec. Vězňové zachránění z dolu mu řekli, že jim nikdy nebylo dovoleno promluvit se svými spoluvězni. Herman oba muže bedlivě pozoroval a snažil se zejména v rysech vyššího z nich nalézt důvod, proč na něho lovec tak důrazně upozornil. Po chvíli však zavrtěl hlavou a obrátil se ke svému příteli s tázavým pohledem. "Pamatujete se, příteli Hermane, co jsem vám řekl v Pres-cottu ve ventě "U učené Emérie?" řekl Old Shatterhand. "Řekl jsem vám, že jsem v Americe nezahálel a že vaše věc byla stále v popředí mých snah. Hovořili jsme tehdy o malé Lilian Hause-rové a zmínil jsem se vám též o jistém Adlerovi, o němž se zajímám a kterého chci vyhledat. Něco jsem vám však zamlčel, totiž to, že onen Adler se křestním jménem jmenuje Martin, tak jako váš - -" "Martin!" přerušil ho vzrušeně Herman Eaglenest. "Říkáte Martin - jako můj bratr?" Lovec přikývl. "Ano, jako váš bratr. Víte, co míním. Eaglenest - to znamená orlí hnízdo, a Adler - to je německý výraz pro význam "Orel". Pomyslel jsem si hned, že je to pozoruhodná shoda. A onen muž tam, na kterého ukazuji, to je právě Martin Adler, o němž mluvíme." Herman uchopil lovce křečovitě za paži. Stiskl mu ji tak, že se až jeho prsty zaryly do lovcova masa. Ale ten klidně strpěl důraz Hermanova rozčilení a neudělal ani pohyb, aby se z jeho sevření vyprostil.

249 248

"Chcete tůn říci," šeptal mladý muž prudce, "mám se snad domnívat, že onen muž je můj ztracený a tak dlouho hledaný bratr?" "Já si to myslím," řekl prostě lovec. "Je mnoho důvodů, které tu domněnku podporují, ačkoli jsem s tím mužem ještě nikdy nemluvil - -" "Sir, půjdu k němu - hned! Promluvím s ním, vyptám se ho, a vy pojďte - -" Ale železná lovcova pěst ho zadržela. "Stop! Počkejte, příteli! Jste příliš rozrušen, a onen muž tam je velmi slabý: prožil již dnes jedno velké překvapení. Ponechte tedy mně radost, abych s ním nejdříve promluvil." Herman se nyní svým planoucím pohledem přímo vpíjel do tváře a každého pohybu Martina Adlera. Tam nahoře na skále mu sám sňal pouta z rukou a nohou a netušil při tom nic o hlubokých vztazích, které ho s oním mužem snad poutají. Jak nyní toužil po tom, aby znal pravdu, aby mohl žijícímu člověku říci do očí "Bratře!" a stisknout ho ve své náruči! Ale lovec projevil přání promluvit s ním nejdříve sám, a tak velká byla jeho autorita v Hermanových očích, že mladý muž ani slovem neodporoval. V té chvíli dva hovořící muži venku ve dvoře se odmlčeli a lovec toho využil a přistoupil k nim. "Master Adlere," oslovil

vyššího z nich, "rád bych s vámi chvilku mluvil o samotě. Prosím, pojďte se mnou!" Bývalý Wilkinsův správce se na něho udiveně podíval, ale bez odmluvy ho následoval. Lovec ho vedl do příbytku, v němž měli on i Herman uloženy své věci. Tam mu Martin Adler chtěl především vyslovit dík za své vysvobození, a udělal to vřelými a přesvědčujícími slovy. Lovec mu chvfli s úsměvem naslouchal ale pak mu vpadl do řeči: "Velmi dobře, master. Váš dík však nepatří jen mně jedinému, neboť já sám jsem vás nezachránil. Za své vysvobození děkujte ještě jiným Údem. Hledali jsme vás."
250

"Vy - mne?" "Ano. Je nás několik, kteří jsme si přáli zjistit místo vašeho nynějšího pobytu." "O kom mluvíte, master?" "Především o jistém masteru Wilkinsovi a jeho spanilé dceři Almě Wilkinsové. Známá jména, že?" "Můj Bože! Wilkins a Alma! Jak se jim daří? Kde a kdy jste se s nimi seznámil?" "Počkat! To je příliš mnoho otázek najednou, a já nemám kdy na ně odpovídat. Ostatně, chci vám představit člověka, který vám ochotně vysvětlí vše, co budete chtít vědět a snad ještě i mnohé jiné věci." "A kdo je ten člověk?" "Můj průvodce. Také on vás hledá již několik měsíců, snad dokonce několik let." "Váš průvodce? Budíte mou zvědavost, sir. Co chce? Nevzpomínám si, že bych ho byl kdy viděl." "Nevzpomínáte si?" usmál se lovec. "Příliš se tomu nedivím. Sedmnáct let je dlouhá doba!" "Sedmnáct let? Nerozumím vám. Před sedmnácti lety jsem byl ještě chlapec a kromě toho - - -" "Nuže? Kromě toho - -?" "Kromě toho jsem tehdy nebyl ani zde ve Státech, nýbrž na docela jiném konci světa. V Orientě. O tom vy ovšem nemůžete nic vědět." "Mýlíte se. Vím o tom velmi mnoho, snad všechno. Znám dopodrobna celou podivnou historii vaší rodiny." Rozšířenýma očima se díval Martin Adler na lovcovu tvář. "Mluvíte vážně?" ptal se s rozechvěním. "Nemám příčinu, proč bych s vámi žertoval." "Ale kdo vám o mé rodině řekl? Patrně Wilkins, který všelicos věděl z mé minulosti?" "Ne."
251

"Že ne? Kdo tedy? Ah - tedy by vám to mohl povědět jen můj strýc, ale to by byla náhoda, v kterou bych sotva věřil." "Míníte asi lorda Davida Lindsaye?" "Ano. Znáte ho. Nemýlil jsem se tedy. Kde a kdy jste ho viděl?" "Naposled před několika dny na Coloradu. Také on vás hledá. Ale myslíte-li, že jsem o vás slyšel poprvé od něho, mýlíte se." "Nevím opravdu, kdo jiný vám o mně mohl vyprávět." "Kdo jiný, než váš bratr?" "Můj - bratr?" Martin Adler byl tak překvapen, že se téměř zapotácel. Ale hned zase stál pevně. "Mýlíte se! Musíte se mýlit! Nemám bratra - totiž - měl jsem bratra - měl jsem dokonce dva - ale to nemůže být - oba moji bratři dávno zmizeli - oba jsou jistě již dlouho mrtví." "Nuže, co když vás ujistím, že mrtví nejsou?" "Odkud to víte?" "Přímo od vašeho bratra." "Od - mého bratra? Opravdu, sir, prosím vás zcela vážně, abyste si nedělal žerty!" "Domníváte se, že by někdo mohl tak krutě žertovat? Nežertuji. Je tomu tak, jak říkám." "Můj Bože - - kdyby to byla pravda - - kdyby - - ale kterého z mých bratří vlastně míníte? Georga nebo fiermana?" "Hermana." "Kde je?' "Zde. Je to můj průvodce, o němž jsem mluvil." Martinova kolena se zachvěla, zdálo se mu, že klesne. Musel usednout. "Ten - ten, že by byl mým bratrem?" "Řekl jsem to jasně." "Ale jak - jak by se dostal sem, za oceán? Co by ho sem vedlo?"

"To vám jistě nejlépe vysvětlí on sám. Může vám vyprávět také o vaší sestře Cite a o vašem druhém bratru Georgeovi, který je v Rusku." "Milosrdný Bože, jak bych ti poděkoval, kdyby to vše byla pravda! A jak bych tě prosil za odpuštění, že jsem byl malo-myslný a pochyboval o Tobě! Sir, vždyť to byl největší sen mého života, vidět, spatřit své sourozence, dozvědět se o osudu své nešťastné rodiny! Sen, o němž jsem myslel, že se již nikdy nesplní, sen, který ve mně umíral a který jsem s bolestí pohřbíval každého dne hlouběji od chvíle, kdy jsem se octl v tomto Robinově pekle. A teď, kdy jsem již vše zakopal, vše oželel, kdy jsem se vzdal vší naděje; přichází ke mně to, o co jsem po celý život usiloval, jako zázrak, jako dar nebes! Sir, dříve než vám budu děkovat, řekněte mi - ale ne, řekněte mi především své jméno." "Zde na Západě mi říkají Old Shatterhand." "Vy - jste - Old Shatterhand?" "Nevěříte?" usmál se lovec. "On, věřím - věřím rád, neboť vás vidím před sebou a vy jste nás vyvedl z dolu! Ale jak jste se vy - lovec z prérií - seznámil s mým bratrem?" "To je dlouhý příběh, který se začal odvíjet daleko za mořem, v Cařihradě, pokračoval v Tunisu a v Egyptě, a zavedl mne posléze za vámi až sem na Západ. Váš bratr mne požádal o pomoc, a další je již velmi prosté." "Ne, ne, tomu nevěřím! Říkáte: prosté, a přece vím, že se tu stal zázrak, nějaký div, který je schopen vrátit mně víru v boží prozřetelnost. Oh, jak často jsem proklínal svůj osud a vinil z něho Boha! Pochybnosti hlodaly v mém nitru a rozežíraly mou víru, kterou jsem si odnesl ze svého dětství. Co práce a námahy mě stálo, abych získal prostředky k vlastnímu životu! A kolik odříkání jsem vytrpěl, abych našetřil peníze k pátrání po své rodině. Vše jsem vždy zase ztratil, všechny mé naděje se vždy znovu rozpadaly v prach. A teď přicházíte vy, jako posel

253 252

nebes, abyste mne zachránil. Ale nejen můj život zachraňujete, nýbrž i mou víru, vracíte mi zpět to, co mi život neúprosně bral - mou dětskou víru ve věčnou spravedlnost. Ano, teď opět mohu věřit v zázraky, teď bych se zas rád modlil - - sir - - jak vám mám dekovat a jak - -" "Už je to v pořádku," přerušil ho lovec, a v jeho hlase teď bylo pohnutí. "Neděkujte mne, nýbrž Bohu. Byl jsem jen jeho nástrojem, a nejen já, nýbrž i řada jiných mužů, kteří usilovali o vaše vysvobození. Také oni si zaslouží váš dík." "Kdo jsou ú muži?" "Nu, Vinnetou, náčelník Apačů -" "Vinnetou!" "- - bodrý lovec Tlustý Sam, dva bratři Snakerové, master Wilkins a především ovšem váš bratr Herman a dobrý sir David Lindsay. Ti všichni mají podfl na vaší záchraně. Ale teď skutečně již nemám čas, musím odejít. Čekejte zde minutu. Pošlu k vám vašeho bratra, který vám řekne vše, co chcete vědět." Old Shatterhand vyšel, aby vyhledal Hermana Eaglenesta, který již netrpělivě vyčkával na jeho návrat. V Hermanových očích byla tak naléhavá otázka, že lovec mu již zdálky přikývl. "Je to on. Jděte ke svému bratrovi! Připravil jsem ho na shledání s vámi." "Smím mu všechno říci?" "Všechno, co chcete. Věřím, že je již dost silný, aby se dozvěděl celou pravdu." Herman vyběhl úprkem po schodech.

Byl to pro něho jeden z těch vzácných životních okamžiků, kdy se pro smrtelníka otvírají nebesa, aby mu dala ochutnat část své blaženosti. A takovou blaženost prožil nyní i jeho bratr Martin. Údolí smrti pro ně ztratilo svou hrůzu a stalo se místem radostného shledání. Lovec zatím vyhledal Arthura Wilkinse, synovce starého haciendada. Lze si představit, s jakým napětím vyslechl Arthur

jeho zprávu o tom, co se zatím stalo s Wilkinsfieldem. Mladý muž neměl dodnes ani tušení, jaké bylo pozadí Robinova ďábelského úkladu, jemuž padl za oběť. Dozvěděl se sice již od Martina Adlera, že Robin na základě ukradených dokumentů plantáže prodal, protože však Martin Adler opustil Wilkinsfield dříve, než starý Wilkins z něho byl vyhnán, nebylo mu známo, že jeho strýc a sestřenka Alma museli vydat rodný dům vetřelci. Arturovy pěsti se zatínaly a opět rozevíraly, když se dozvěděl, jakému podezření on sám neušel. "Běda Robinovi, až ho dostanu do rukou!" skřípal zuby mladý muž. "Řekl jste, že ho zde můžeme pozítří očekávat. Co s ním pak uděláte?" "Předám ho řádnému soudu." "K čemu asi bude odsouzen? Co myslíte?" "Za to, co prováděl v tomto dole, ho nepochybně očekává trest smrtí." "Ano. Pověsí ho. A to že by byl dostatečný trest pro takového ničemu? Pomyslete jak trýznil své oběti, jak nás týral a mučil! Takový lotr by měl vlastně umírat desetkrát. Postarám se, aby byl lynčován!" "S tím nesouhlasím. Musí být postaven před soud a soudně musí být také prokázáno, že Robin prodal Wilkinsfield neprávem. Teprve pak bude Leflor nucen vám vydat usedlost, pravým majitelům, a zaplatit také celý výnos plantáží za dobu, po níž je užíval. Dosáhl byste toho, kdybyste Robina dal lynčovat?" "Máte pravdu, tak by to nešlo! Čert vezmi chlapa, vydáme ho tedy soudu. Ale zasloužil by si mnohem přísnější trest." "Jak jste se vlastně dostal do jeho rukou?" "Hned vám to řeknu. Poznal jsem v Santa Fe Walkera, který mne sem, do Údolí smrti, dovedl. Robin, který mně byl postavou a tváří nápadně podobný, nás velmi pohostinsky přijal, ale při přátelské pitce mi namíchal nějaký uspávači nápoj. Procitl jsem jako otrok v rtuťových dolech a v řetězech. Musel jsem praco-

255 254'

vat ve dne v noci, jestliže jsem nechtěl, aby mne utloukli. Zacházeli se mnou přímo nelidsky. To jediné, co mně ponechali, byla naděje." "Ano, ani v největší bídě by člověk neměl ztrácet naději. Naděje nedá člověku klesnout pod nejtěžším břemenem a propůjčuje mu vždy novou sílu." "To je pravda. Hanbím se teď za to, že jsem tam dole prožíval i mnoho okamžiků sklíčenosti a beznaděje. Ale přesto, že jsem si nezřídka přál smrt, rostla ve mně vždy znovu myšlenka, že se nakonec přece jen dostanu na svobodu. A ta myšlenka mně dodávala síly, že jsem nepodlehl, že jsem si uchoval zdravý rozum a nepropadl šílenství." "Jak vlastně master Adler našel vaši stopu?" Jak mně řekl, nebylo to těžké. V Santa Fe jsem byl viděn ve Walkerově společnosti. To byla pro něho první stopa. Pátral po ní." "Zcela správně." "Dozvěděl se tam na svůj dotaz u úřadů, že v Santa Fe byla provedena řádná koupě a prodej naší usedlosti. Prodej jsem ovšem neprovedl já, nýbrž Robin v mém zastoupení. Vydával se za mne, darebák!" "Měl všechny vaše papíry, které vám ukradl?" "Přesně tak. Skoro celý měsíc se Adler zdržel v Santa Fe a pilně pátral po Walkerovi, avšak marně. Náhodou se seznámil s jistým španělským kreolem. Jmenoval se Alfarez a byl krčmářem v Las Palmas." "V Las Palmas jsme byli včera a potkali jsme tam Juanita, jehož matka tam má hostinec." "Znáte Juanitovo rodinné jméno?" "Ne." "Jmenuje se Alfarez. Juanito je synem muže, kterého Adler poznal v Santa Fe. Byl to Walkerův pomocník, což ovšem Adler nemohl vědět. Seznámil se s ním důvěrně, používal jeho znalostí kraje a poměrů v okolí města a když před ním jednou

vyslovil Walkerovo jméno, dozvěděl se ke své radosti, že Alfarez Walkera zná." "Ke své radosti a k svému neštěstí." "Ano. Alfarez mu řekl, že musí jít do Las Palmas, chce-li Walkera najít. Walker prý tam nablízku bydlí a navštěvuje často jeho hostinec. To byla samozřejmě léčka, do níž se Adler chytil. Z Las Palmas se chystal Alfarez do Údolí smrti. Má tam prý co dělat v rtuťových dolech. Strašidelné jméno Adlera zlákalo, chtěl údolí poznat. Přišel sem, byl přátelsky přijat, a dostal týž nápoj jako já. Když se probudil, byl přikován u retorty. Teprve pak pochopil, jakého druhu bylo jeho přátelství s Alfarezem. Starý Alfarez byl tehdy důlním mistrem." "Jako dnes jeho syn?" "Ano. Mladý pes však nebyl lepší než starý - -" V tom okamžiku se objevili oba bratři Eaglenestové. Přišli ruku v ruce, a jejich tváře zářily štěstím. Arthur Wilkins byl poněkud udiven, když viděl dva muže v tak radostném vzrušení, ale lovec nedovolil, aby přerušil své vyprávění. "Jen mluvte dál," pobízel ho. "Nemáme mnoho času. Chtěl jste tedy říci, že mladý Alfarez se stal nástupcem starého?" "Přesně tak." "A kde je teď starý tatík?" "Pod zemí. Je mrtev." "Škoda. Bylo by vás, myslím, všechny potěšilo, kdyby se mu dostalo stejné mzdy, jaká asi bude údělem jeho nadějnému synkovi." "Tatík již dostal svou mzdu. Nezemřel přirozenou smrtí. Ale o tom by vám dal nejspolehlivější zprávu master Adler." "Proč ten?" "Byl při tom, když dědka vzal ďábel." "Stihlo ho nějaké důlní neštěstí?" "Jak se to vezme," řekl Martin, přistupujíc blíž. "Ano, stihlo ho neštěstí, a to v mých rukou." "Ah!"

256' 257

"Když mne strčili do dolu, zdráhal jsem se ovšem pracovat a byl jsem bit. Nevíte, jak to na mne působilo. Hned při první ráně, kterou mně dal, jsem mu v duchu podepsal rozsudek smrti. Byl jsem přivázán k železné tyči; on se bál přijít ke mně blízko - a tak jsem se ho nemohl zmocnit. Přicházel ke mně jen na takovou vzdálenost, aby mne mohl zasáhnout bičem. Byl jsem častěji bit. Lomcoval se mnou vztek. Jednoho krásného dne jsem se tvářil, jako bych byl v mdlobách. Byl tak neprozřetelný, že přistoupil, aby si mne prohlédl, a tehdy jsem ho měl. Mé ruce trčely v železných náramcích, on se bránil jako dravé zvíře, ale měl jsem tehdy ještě dost sil - vztekem se mi zdvojnásobily -zkrátka, přemohl jsem ho, zahynul v mých rukou!" "Laciná smrt pro takového lotra." "Juanito, jeho syn, který mu v tom čase již vypomáhal, se

stal jeho zdárným nástupcem." "To vás asi příliš netěšilo." "Ne. Synáček si dal práci, aby nahradil svého tatíka a podle možnosti na mně pomstil jeho smrt. Co jsem od něho vytrpěl, nemohu a ani nechci popisovat. Robin mne také týral. Byl tak drzý, že mně s výsměchem vyprávěl, že také Arthur Wilkins je jeho zajatcem. Nedělal z toho žádné tajnosti, že se sám v Santa Fe vydával za Wilkinse, aby jeho jménem prodal plantáž Walkerovi. Nuže, teď víte všechno, master Shatterhande!" "Děkuji vám. Chápu vaši radost, že jste ze svého hrozného postavení konečně vyvázl. Víte však, že ještě nejste mimo nebezpečí?" "Vím, bohužel! Ano, jsme všichni strašně sešlí, div se nezhroutíme. Jsme otráveni, a i když hned vyhledáme lékařskou pomoc, bude přece stále ještě nejisté, jestli vůbec ještě nabudeme plného zdraví." "Nu, ani v tom neztrácejte naději!" "To nedělám. Ještě štěstí, že Robinovi napadlo umístit tavící pece a retorty nahoře na skále: Vnikalo tam přece jen dost čerstvého vzduchu, který odnášel škodlivé výpary."

"Ano, byla to pro vás příznivá okolnost. Ale když jsem mluvil o nebezpečí, nemínil jsem tím váš zdravotní stav, nýbrž něco jiného. Robin se nyní vrací ze svého výletu a je provázen značným počtem Papagů. Jsou to vlastně Mojavové, tito Indiáni, jejichž spojenectví si získal." "Sir, to je zlá zpráva. Neměli bychom odtud prchnout, dokud je čas?" "Prchnout? Nemyslím. Tak rychle žádný westman nevyklidí bojiště." "Promiňte; nechci snad pochybovat o vaší odvaze. Ale myslím, že budeme opět ztraceni, dáme-li se zde zaskočit Robinem a jeho Indiány. Tento dům by se snadno mohl stát pastí, neboť z něho není jiný východ. Odejděme tedy raději a vraťme se sem v průvodu policie, abychom se pak Robina zmocnili." "Příliš chytré to není, co zde navrhujete," řekl lovec s úsměvem. "Můj návrh se vám nelíbí?" "Ani trochu. Domníváte se snad, že byste zde Robina zastihl ještě za několik dní? Ne, můj milý! Jakmile Robin zjistí, že jeho vězňové jsou pryč, že jeho tajemství jsou prozrazena a jeho skrýš neposkytuje úkryt a bezpečí, zmizel by odtud velice rychle i se všemi svými kumpány, A to se nesmí stát! Zůstaneme proto raději zde a počkáme si na něho." "Ale to je šílená odvaha, sir! Uvažte, v jakém jsme stavu. Vlastně jen vy a Herman jste jediní schopní a zdraví lidé v tomto domě, my ostatní neznamenáme nic a nemůžeme se bránit." "Nemějte obavy. Budeme mít, vlastně již máme pomocníky. Za Robinem a jeho třemi sty Papagy táhne čtyři sta našich Apačů a Marikopů." "Čtyři sta dobrých bojovníků pod velením Vinnetoua, slavného Apače," vpadl mu do řeči Herman Eaglenest. Jsou Robinovi na stopě a postarají se, aby se zajatcům nepřihodilo nic zlého. Jde hlavně o Almu Wilkinsovou, malou Lilian - -"

259 258

"Můj Bože, Alma!" zvolal Martin Adler, který si při tomto jménu vzpomněl na bratrovu zprávu o únosu milované dívky Papagy. Musíme jí rozhodně pomoci!" "Vyrazíme hned," řekl lovec. "Vyrazíte?" ptal se udiveně Herman Eaglenest. "Řekl jste přece, že na Robina počkáme zde." "Ano, vy počkáte, já však musím pryč. Odjedu hned." "Kam chcete jet do takové tmavé noci?" "Vstříc Papagům. Potřebujeme pomoc. Naši spojenci táhnou Papagům v patách; snad se mi tedy podaří je nalézt. Požádám Vinnetoua, aby mi dal četu svých bojovníků, s nimiž se sem vrátím, aniž o tom Papagové budou mít tušení. Podaří-li se to, dostaneme Papagy i s Robinem do kleští." "To by byla znamenitá věc. Bojím se však, že Vinnetoua nenaleznete." "To již ponechte na mém důvtipu!" "Mnohem spíš bych věřil, že narazíte na Papagy, kteří vám stojí v cestě." "V každém případě budu první, kdo je uvidí." "A kdo jim padne do rukou!" "Pshaw! Old Shatterhand ví, čeho se může odvážit, nejmilejší sir." "Pojedu s vámi!" "Ne, zůstanete zde! Nesmíme zde nechat tyto zesláblé a zmořené ubožáky bez ochrany. Jeden z nás dvou musí zůstat!" "Hm. A co mám dělat, přijde-li Robin se svými rudochy dříve, než se vrátíte?" "Na to je snadná odpověď. Prostě ho nepustíte dovnitř a necháte ho čekat venku. Ostatní je má věc." "Neznáte kraj, cestu - -" "Opakuji - nemějte starost. Mám oči, abych viděl, a mozek, abych myslel. Snad ostatně víte, že westman má vedle svých pěti smyslů ještě smysl šestý, který ho zpravidla dovede právě tam, kde chce být. Důvěřuji si, že Vinnetoua najdu."

Lovec dal Hermanovi ještě několik pokynů, podle nichž se měl řídit v nepředvídaných případech, a pak vyšel ke konírnám. Spěchal, neboť věděl, že úkol, který chce v noci vykonat, si vyžádá značný čas a námahu. Přece se však zastavil, když mu do cesty vstoupila stará žena, za níž se váhavě blížil starší, shrbený muž. V ženě poznal paní Hauserovou a v muži jejího manžela. "Odpusťte mi, pane, že vás zastavuji," řekla žena, "ale slíbil jste mi zprávu o mé dceři." "O Lilian - zajisté! Je na cestách a vrátí se sem do čtyřiadvaceti hodin," řekl lovec. "Kam odjela?" "Nahoru k Stříbrnému jezeru. Robin s ní podnikl malý výlet, aby ji přinutil podrobit se jeho přání. Jaké měl přání, zajisté víte." "Můj Bože, hrozím se!" "Nemáte příčinu k obavám. Byl jsem náhodou s několika svými přáteli u jezera a podařilo se nám miss Lilian šťastně vysvobodit. Je teď na zpáteční cestě sem." Aby nepoděsil oba staré lidi, úmyslně lovec zamlčel, že Lilian znovu padla do Robinových rukou; Hauser, který dosud nepromluvil, přikročil nyní blíž a uchopil lovce za ruku. "Děkuji vám, velice vám děkuji, master!" řekl hlasem, v němž byla všechna jeho upřímnost a vděčnost. "Zachránil jste nejen nás, nýbrž i naši Lilian, to nejdražší co nám zůstalo na světě. Nikdy vám to nezapomeneme!" Lovec se zahleděl do vrásčité, dobré tváře starého muže, a vzpomněl si na podobu Lilian Hauserové s Čitou Eagle-nestovou. Ačkoli velmi spěchal, položil ruku na starcovo rameno a řekl: "Co jsem udělal, byla má povinnost. Také vy jste svou povinnost vůči té ubohé dívce jistě vždy konali. Ale povězte mi teď, zdali se nemýlím: Lilian není vaší dcerou?" Stařec uskočil, jako by se před ním rozevřela propast. Jeho žena vykřikla a zavěsila se mu těžce na paži.

261 260

"Neodpovídáte?" mluvil lovec s důrazem. "Věru, není to vlastně ani zapotřebí. Znal jsem rodinu, na níž jako by spočívala těžká kletba. Je to rodina Eaglenestů. Znáte ji?" Oba staří lidé ani teď nebyli schopni odpovědi. Mlčeli a dívali se na lovce jako na zjevení z jiného světa. "Tito Eaglenestové prý byli velice bohatí a slastní, až pojednou zničil

jejich štěstí nenadálý blesk a rozprášil všechny členy rodiny do celého světa. Ale nezničil je všechny. Mnozí z nich ještě žijí." "Žijí!" vydechla paní Hauserová na pokraji mdlob. "Žijí!" Kdyby ji byl její muž nedržel, byla by jistě klesla. "Nechci na vás teď naléhat," řekl lovec, "abyste mi vysvětlili, co o tom víte. Spěchám, abych opustil údolí, ale opět se vrátím, a pak si o vaší Lilian důkladně promluvíme. Zatím vám chci jen říci, že v tomto domě jsou přítomni dva bratři Eaglenestové, Herman a Martin. Promluvte s nimi, chcete-li. Na shledanou!" Opustil starce a stařenu, kteří se za ním dívali plni úžasu. Ačkoli se lovec od nich vlastně nic nedozvěděl, přece již teď pokládal své tušení za naprostou jistotu: Lilian byla svěřenkou těchto dobrých lidí, kteří snad patřili k někdejšímu služebnictvu Eaglenestů. A sama byla nejmladší ratolestí rodiny, jejíž členové o její existenci ani nevěděli. V konírně, kam lovec spěchal, stál Indián u jeho koně a prohlížel si ho. Když viděl lovce přicházet, poplácal koně po šíji a řekl: "Můj bílý bratr má velmi dobré zvíře." "Ano," odpovídal lovec, připínaje brašnu na sedlo. "Koupil toho koně můj bratr?" "Ne. Dostal jsem ho darem." "Pak jsi jistě velmi slavný bojovník." "Proč si to myslíš?" "Takového koně bys jinak darem nedostal. Znám ho, viděl jsem ho jako hříbě. Náležel Vinnetouovi, velikému náčelníku Apačů."

"Nemýlíš se. Vinnetou je můj přítel a bratr." "Jaké je jméno mého bílého bratra?" "Rudí a bílí muži mi říkají Old Shatterhand." Indián udělal rukou pohyb plný úcty a položil pak paže křížem přes prsa. "Věděl jsem to," řekl. "Nikomu jinému by náčelník Apačů koně nedaroval. Kde můj velký bratr viděl naposledy slavného náčelníka?" "U řeky Colorado." "Kdy?" "Včera." "A kdy ho opět uvidí?" "Snad již zítra. Uvidíš ho také. Přichází sem s mnoha bojovníky, aby obsadil tento dům a potrestal Robina." "Uff!" řekl Indián s úžasem a jeho oči zasvítily. "Můj velký bílý bratr má ještě jednoho koně. Pojedu s ním!" Řekl to hlasem tak pevným, jako by ani neočekával námitky. Lovec však řekl: "Zůstaneš zde! Jak bys mohl jet se mnou? Muka, jež jsi vytrpěl, zničila tvé sfly. Musíš se nejdřív zotavit." "Od chvíle, kdy jsem spatřil tohoto koně, jenž mi připomněl velikého Vinnetoua, jsem nabyl znovu všechnu sílu." "Mýlíš se! I kdybys byl zdráv, nevzal bych tě s sebou. Odjíždím nyní jako zvěd; musím být sám." "Poslechnu tedy a zůstanu. Ale řekni mi, odkud vyjeli bojovníci, které náčelník přivádí." "Od Stříbrného jezera." "Byl tam také Old Shatterhand?" "Ano, byl jsem hostem Palomy Nakany." "Uff, uff! Viděl jsi tam mladého bojovníka, který se nazývá Rychlý Jelen?" "Ano. Mluvil jsem s ním. Je ještě mladý, ale má srdce muže. Dokázal mně, že je chytrý a statečný." "Je to syn mého otce," zvolal Indián radostně.

263 262

"Tvůj vlastní bratr? Ty jsi syn Silné Ruky?" "Můj bílý bratr řekl pravdu." "Těší mne tedy dvojnásob, že jsem tě zachránil. Ale jak se přihodilo, že jsi upadl do Robinova zajetí?" "Urazil mne jeden Marikopa a odjel jsem, abych mu odňal skalp. Marikopové byli přátelé muže, který se nazývá Robin a který je majitelem těchto dolů. Muž, kterého jsem hledal byl u něho v Údolí smrti. Šel jsem tedy a plížil se kolem domu. Byly tu připraveny jámy, do nichž chytali vlky z prérie. Ty jámy byly zakryty, takže jsem je neviděl. Vstoupil jsem na tenký příkrov, který jámu zakrýval, a sletěl jsem dolů. Dole byly v zemi zaraženy špičaté kůly, a jeden z nich mně proklál stehno. Ležel jsem tam několik dní, než mne našli. Měl jsem horečku. Můj duch a mé paže byly slabé, mohli se mne tedy snadno zmocnit. Kdybych neměl horečku, bránil bych se a pobil své nepřátele dřív, než bych zahynul na svou ránu. Dopravili mne do šachty. Velká rána se zahojila, ale byl jsem zajatcem." "Tvoji lidé tedy nevědí kde jsi?" "Nevědí nic. Rudý bojovník vychází často, aniž o tom doma řekl. Kdyby bojovníci mého kmene věděli, kde jsem, byli by přišli, aby mne vysvobodili. Jistě se domnívají, že jsem již dávno zahynul." "Tím více se budou těšit, až tě opět spatří." "Odjíždíš nyní k náčelníkovi?" "Ano." "Řekni tedy Vinnetouovi a Rychlému Jelenovi, že Letící Vítr dosud žije a že dnes získal skalp svého nepřítele!"

Kapitola čtrnáctá BILL NEWTON - LIŠÁK Papagové po setkání s Walkerem a jeho kumpány se dali od Colorada západním směrem. Jeli do Údolí smrti přes Rock Spring a Bitter Spring, ovšem těm oběma místům se zdaleka vyhnuli. Jejich cesta je vedla nejprve širou, travnatou prérií, a pak pustou kamenitou pouští. Později, když se blížili k vrchům, táhnoucím se od Las Palmas k severozápadu, jeli opět lesem. Rudoši znali krajinu velmi dobře, proto udržovali nejpřímější směr. Bílí zajatci byli všichni spoutáni, oběma dívkám však dopřáli rudoši ulehčení aspoň v tom, že jim ponechali ruce volné a spokojili se tím, že je přivázali ke koním. Wilkins a Carlos Cuartano zůstali však spoutáni i na rukou. Bili Newton, jenž kdysi v Orientě hrál úlohu derviše, byl raněn, ale ukázalo se, že jeho rána není ani nebezpečná, ani bolestná. Nepřekážela mu nijak sedět na koni a držet s ostatními stejný krok. Od chvíle, kdy na plachetní lodi spatřil Lilian, jí věnoval živou pozornost. Byla mu nápadná její podoba

264' 265

s Čitou stejně jako lovci. Zpočátku byl touto nápadnou podobou přímo vyděšen. Měl na zkáze Eaglenestů tak velký podíl, že byl ochoten ve všem vidět strašidla. Když se mu podařilo uprchnout z Tunisu do Ameriky, domníval se, že je v bezpečí před trestem a spravedlností, avšak přítomnost lovce u Střítuftě-ho jezera tuto jeho důvěru zviklala. Měl strach. A nyní se zoe na Coloradu setkal znovu s charakteristickým obličejem Eaglenestů. Připustil domněnku, že Lilian je dcerou téže rodiny. ProČ také ne? Členové této rodiny byli rozprášeni do celého svS K tomu se pojilo jméno, jež nosila - Lilian Hauserová. Biíí Newton, alias Florin, znal sluhu Eaglenestů, který se nazýval Hauser. Ujal se snad ten člověk opuštěného dítěte a odjel s ním za oceán? Bili Newton toužil po jistotě. Chtěl promluvit s Lilian, ale nebylo snadné to nepozorovaně provést. Držel se stále v její blízkosti, až jednoho dne se mu podařilo převzít úlohu rudých strážců a vést koně spoutané dívky. Vida, že nikdo není nablízku, přiblížil se s koněm až k ní a řekl tiše, aniž pohyboval rty: "Seňorito, mluvíte francouzsky?" Podívala se na něho s překvapením a neodpověděla. Nechápala, co by od ní

mohl chtít muž, kterého znala jako společníka zločinců. "Mám s vámi dobrý úmysl; nikdo však o něm nesmí vědět," hovořil Bili Newton naléhavě. "Nedívejte se na mne a mluvte jen zcela tiše. Odpovězte tedy: rozumíte francouzsky?" Neměla se tedy na něho dívat, a přece to byl dlouhý, nedůvěřivý a pátravý pohled, jímž si ho změřila. "Ano," odpověděla tiše. Bili Newton pochopil význam jejího pohledu. "Nedůvěřujete mi?" tázal se. "Ovšem." "Proč?" "Znám vás a vím, že od vás nemohu čekat nic dobrého."

"Rozumím a očekával jsem tuto odpověď. Ale člověk se také může polepšit, nemyslíte?" "A co by bylo příčinou vašeho polepšení?" "Nenávidím tento potulný život, který člověku přináší jen opovržení poctivých lidí. Moji dosavadní přátelé se mi hnusí. Věřte mi, že mluvím pravdu. Můžete mi důvěřovat." "Ráda bych, ale -" "Co?" "Je to nebezpečné." "Nebezpečné? To nechápu. Není větší nebezpečí, než jaké vám hrozí v zajetí těchto rudochů." "Chcete mne z toho zajetí zachránit?" "Ano." "Jen mne?" Tato otázka nebyla Newtonovi příliš vhod, ale přesto odpověděl bez rozmýšlení: "Budu se řídit podle vašich přání." "Nechci být sama vysvobozena." "Hm. Chcete asi, aby s vámi získali svobodu i vaši přátelé?" "Ano." "To bude obtížné, velmi obtížné." "Než bych je opustila, zůstanu raději s nimi v zajetí!" "Představte si, co vás očekává!" "Bůh mne ochrání." "Již zítra večer přijdeme do Údolí smrti, odkud již není návratu zpět. Do té doby bych musel vše provést, ale abyste byli vysvobozeni všichni čtyři, na to je čas přece jen příliš krátký." "Opakuji, že sama o svobodu nestojím." Delší dobu mlčeli. Bili Newton neočekával takový odpor. Ale byl dost prohnaný, aby i z této situace našel východisko. "Dobrá, nepůjdete tedy se mnou sama. Odvážím se, abych zachránil i ostatní. Musíte mně však slíbit, že se zachováte podle mých pokynů." "To ráda slibuji."

267 266 •

"Útěk musí být proveden ještě dnes v noci, až se utáboříme." "Ano. Ale jak?" "To ještě nevím. Musím oklamat strážce, musím je od vás odlákat. Jak to zařídím, vám ještě nemohu říci, ale pokusím se o to." "Kam nás dopravíte?" "Kam chcete." "Seňor Wilkins si asi bude přát abychom šli k Stříbrnému jezeru, já však chci do Údolí smrti. Jsou tam uvězněni moji rodiče." "Tam jít nemůžete. Vběhla byste přímo do rukou těm jimž chceme uprchnout." "Ale já chci, aby má matka a otec byli na svobodě." "Toto přání plně chápu, ale své rodiče nevysvobodíte tím, dáte-li se sama opět zajmout. To mějte na paměti." "Tedy - - tedy opravdu nevím, co mám udělat." "Nuže - vím to já!" "Co?" "Zavedu vás na bezpečné místo, do některého města, snad do Sumneru nebo do Goshenu. Tam si vyžádáme pomoc úřadů. Mohu vám ostatně říci, že nejste tak úplně opuštěna, jak si myslíte. Apačové a Marikopové jsou za námi." "Doufali jsme v totéž. Ale proč tedy nenapadli Papagy? To byla nejbezpečnější a nejkratší cesta k naší záchraně." "Ne! Bylá by to nejjistější cesta k smrti. Kdyby byli Papa-gové přepadeni, povraždili by vás, abyste se nedostali do rukou svých přátel." "Můj Bože! Vždyť jsme jim neudělali nic zlého!" "Nezapomeňte, že to jsou divoši, lovci skalpů. Nepořídíte s nimi nic násilím, nýbrž jen lstí. Až budete opět na svobodě, teprve pak s nimi mohou Apačové zatočit. Uděláme to tak: Rozváži vám pouta, až se dnes večer utábříme. Dovedu vás k Old Shatterhandovi a pak se vrátím pro ostatní/

"Ano, ano, Old Shatterhand! Doveďte mne k němu!" Dívka to řekla hlasitě, téměř vykřikla, takže se několik rudochů ohlédlo. Náčelník Papagů Kousavý Pes zabočil k nim se svým koněm a změřil si Billa Newtona bystrým pohledem. Pak řekl: "Proč bledá tvář nenechá svůj jazyk na pokoji před zajatci?" "Proč se na to rudý muž ptá?" "Protože chci vědět, co mluvíš s touto dívkou." "Je zakázáno s ní promluvit?" "Zakázáno to nebylo, protože nikdo nepředpokládal, že bys s ní mluvil ty. Co jste mluvili?" "U čerta! Jsem snad povinen skládat ti účty ze svého jednání?" Rudochovy oči se zaleskly. "Jsem náčelník!" řekl a změřil si bělocha zničujícím pohledem. "Mým náčelníkem nejsi!" „Jsem náčelníkem svobodných mužů, v tom máš pravdu. Ty jsi otrok, sluha svého pána. Jsi tedy povinen poslouchat tím spíš. Nyní již nechci od tebe slyšet ani slovo. Nehovoř s dívkou!" Odvrátil se. Bili Newton v sobě dusil vztek. Uplynula dlouhá doba, než se odvážil zašeptat k Lilian: "Jste příliš neopatrná. Proč jste tolik křičela? A při tom se tváříte tak, že i nejhloupější rudoch musel zpozorovat, že jsem vám dal potěšitelnou zprávu. Zmaříte můj plán, budete-li tak jednat." "Budu opatrnější." "Velice vás o to prosím. Musím vám ještě říci mnoho věcí; teď to však nejde. Ale něco přece ještě musím vědět. Řekla jste, že vaši rodiče žijí v dolech, v Údolí smrti. Váš otec se jmenuje Hauser?" "Ano." "Je už dlouho v Americe?"

269 268'

"Co jsem na světě." "Hm. V dolech je mnoho dělníků?" "To nevím. Všichni jsou uvězněni pod zemí." "Také vaši rodiče?" "Ano." "Kolik je tam dozorců?" „Jeden! Jmenuje se Juanito." "A stačí ta jediná osoba?" "Zajatci jsou zavřeni. Nemohou se bránit." Bili Newton se chtěl vyptávat dál; spatřil však, že se náčelník na něho dívá pohledem, který nevěstil nic dobrého, proto mlčel. Kousavý Pes pak otočil svého koně do čela průvodu, kde jeli ostatní běloši, a obrátil se k Walkerovi. Ptal se: "Důvěřuješ bělochovi, který se jmenuje Bili Newton?" "Hm! Dosud jsem neměl příčinu, abych mu nedůvěřoval." , Jeho tvář není tváří čestného muže." "Není. Podobá se lišce." "Proč jede vedle bílé squaw?" "Jede s ní? Nevím, proč to dělá." "A proč s ní mluví?" "Nejspíše se ho na něco ptala." "Odpověď je krátká; on s ní však mluví velmi dlouhou řečí." "Ať si mluví. Nemám nic proti tomu." "Ale proč mluví tak tiše, že to mohou slyšet jen oni?" "Hm. Jestli to dělá, je to ovšem podezřelé." "Proč pohybuje ústy, když mluví? Proč se snaží, aby nikdo nepoznal, že k ní mluví?" "Čert ví, jaké s ní má tajnosti!" "A proč mluví cizí řečí, které nerozumím?" „Je to bílá dívka. Je samozřejmé, že s ní nebude mluvit řečí rudých mužů." "Mohl by mluvit řečí Yankeeů nebo Mexikánců." "To asi také dělá!" "Ne! Mluví řečí, kterou jsem ještě nikdy neslyšel."

"Jak to můžeš vědět, když jsi před chvílí řekl, že mluví tiše?" "Squaw bezděky vykřikla. Slyšel jsem její slova, a bylo v

nich velké uspokojení, jako by jí bflý muž řekl něco ra-dostnétto? Walker pohlédl udiveně na Robina a Leflora, potřásl hlavou a řekl: "To ovšem vzbuzuje podezření. Sliboval jí snad, že ji vysvobodí?" Robin se vmísil do rozmluvy a prohodil: "Nedůvěřoval jsem tomu člověku hned od počátku. Nepozoroval jste, že jeho zrak věčně lpí na Lilian? To se mi nelíbí! Dívka patří mně!" "Dáme si na něho dobrý pozor," řekl Walker. "Zakázal mu můj rudý bratr s dívkou mluvit?" "Zakázal jsem mu to," řekl náčelník. "On mi však odpověděl, že mu nemám co poroučet." "Bude nejlépe, vezmeme-li zajatce pod dozor sami." Náčelníkova tvář se zakabonila. "Čí jsou zajatci?" tázal se zkrátka. "Ovšemže naši." "Mýlíš se. Neslíbil jsi mi Paloma Nakanu a jejího otce?" "Ano. Ale neřekl jsem ještě, kdy vám je dám. Dosud patří mně." "Ne! Náležejí mně! Jsou cenou za ochranu, kterou vám poskytuji." Walker chtěl odporovat, ale rozmyslel si to. Byl se svými společníky proti rudochům příliš nepatrný, a jejich ochranu ještě nemohl postrádat. Proto klidně odpověděl: "Nehádejme se. Zajatci patří mně i vám. Dohodneme se, až dorazíme do Údolí smrti." "Vím již teď, kdo má na ně právo!" rozhodl náčelník krátce. Obrátil svého koně a čekal, až k němu dojede Bili Newton. Nepromluvil ani slovo, odstrčil ho a pokynul svým lidem, aby

271 270'

zajatce vzali do svého středu. Bili Newton uznal za nejlepší ustoupit, věděl, že by spor nedopadl v jeho prospěch. Měl však Lilian stále na očích a využil nejbližší příležitost, aby jí dal povzbuzující pokyn. Když nadešel večer, dojeli na travnatou rovinu, porostlou četnými ostrůvky stromoví. Místo obklopené skalnatými balvany a zarostlé křovinami a ostružiním si vybrali k tábořeni. Kámen poskytoval ochranu pro případ přepadení, a protože krajina byla rovná, nemohli být znenadání nikým překvapeni. Papagům bylo známo, že jsou sledováni Apači a Marikopy; nevěděli však, jaký je počet pronásledovatelů. Domnívali se, že to bude jen malý počet zvědů, a rádi by je přepadli. Ale náčelník s tím nesouhlasil. Znal Údolí smrti, jež mělo jen dva vchody. Podaří-li se mu tam vlákat pronásledovatele, bude je moci zničit jednou ranou. Rozbili tábor, ale nerozdělali ohně, aby jimi Apačové nebyli na ně upozorněni. Kolem tábora bylo rozestaveno několik hlídek, jež obcházely obvod ležení. Zajatci byli střeženi ru-dochy. Stranou Indiánů - se uložili běloši. Bili Newton několikrát vstal, aby se prošel táborem. Hořel touhou, promluvit s Lilian, a protože svůj úmysl nemohl provést, začal stále víc zanedbávat opatrnost. V duchu zuřil a proklínal náčelníka, který ho prohlédl. Byla již skoro půlnoc, když opět vstal a snažil se přiblížit k místu, kde ležela dívka. Viděl, že rudoši ji obklopují tak jako dříve, a vrátil se plný skrytého vzteku k bělochům. Pochopil již, že jeho plán je neproveditelný. Přesto se opět posadil tak, aby mohl vidět dívku i její rudé strážce. Walker si až dosud jeho počínání moc nevšímal. Teď se však již nemohl zdržet a řekl ironicky: "Divím se, že tě nebolí nohy po dnešní jízdě, Bille!" "Kdo říká, že mne nebolí?" "Nu, běháš stále po ležení, jako bys neměl chvilku stání. Zůstaň už přece ležet!"

"Dejte mně pokoj! Člověk pomalu nemůže udělat ani krok, aby ho někdo nenapomínal! Proč bych se neprošel, chce-li se mi?" "Měl jsi dnes za celý den dost jízdy a pohybu. Poslyš, Bille, snad neběháš za děvčaty?" "Jak to - za děvčaty?" "Nu tak za děvčetem! Zdá se mi, že si příliš všímáš seňority Hauserové." "Eh!" "Nezapírej! Viděl jsem na vlastní oči, jak na ni kýváš a'dáváš jí znamení." . "Ani mě nenapadlo! Co je mi do ní? Nemám s ní nic společného." : "Přál bych si, abys s ní tak často nemluvil." "Kdo řekl, že s ní mluvím?" "Náčelník." "Pshaw! Ten má do toho nejméně co mluvit!" "Snad ne, ale mám do toho co mluvit já. Měj se na pozoru, Bille! Chceš-li se za našimi zády ujímat zajatých, pak dávej pozor na svou kůži. S rudochy nelze žertovat. Spatří-li náčelník ještě jednou, že se pokoušíš přiblížit se k děvčeti, nedám za tvůj život ani zlámaný centík." "Nestarejte se o můj život!" zabručel Bili vztekle. "Mám už dost těch žvástů!" A náhle, jako by byl svrchovaně dopálen, vyskočil a odešel směrem k rozestaveným hlídkám. Nešel však daleko. Vrhl se na zem, jako by chtěl být sám, a pak, přikrčen k zemi, se plazil nazpátek. Ukryt za kameny dolezl k třem bělochům posléze tak blízko, že byl od nich vzdálen jen několik metrů. Záleželo mu patrně na tom, aby je potají vyslechl, neboť usoudil, že o něm budou mluvit. Jeho domněnka byla správná. Všichni tři seděli, potřásali hlavami, a dívali se na sebe. Walker se ptal: "Co tomu říkáte?"

273 272'

"Je vzdorovitý jako starý mezek," odpověděl Leflor. "Urazil jste ho. Bylo to na něm vidět," řekl Robin. "Kdybych ho opravdu urazil, nedal by to vůbec najevo. Jsem naopak přesvědčen, že má za lubem něco jiného. Musím varovat náčelníka." "Když to uděláte, Walkere, dáte tím náčelníkovi příležitost, aby zajaté vzal úplně do své moci." "To mi není vhod," bručel Robin. "Chci mít Lilian pro sebe." "A já Almu Wilkinsovou," řekl Leflor. "Bylo tak ujednáno a při tom musí zůstat." "Jen ne tak zprudka, přátelé!" napomínal je Walker. "Potřebujeme ještě rudochy, neobejdeme se bez nich. Proto prozatím svolme, aby rudí zajatce dostali." "Ale jak je později od nich dostaneme? Nebudou-li chtít, nevydají nám je," obával se Leflor. Robin se náhle zasmál. "Jen co budeme v Údolí smrti, v mém domě! Co tam nechci vydat, to mi nikdo nevyrve. Dobře tedy. Ať si zatím zajatce vezmou. Jsem přesvědčen, že je zas dostaneme a že budu mít zas o několik dělníků ve svém dolu víc." "Poslyšte, mám návrh," řekl Walker. "Týká se vzpumého Billa Newtona." "Nuže?" "Ten člověk je mi už vlastně dávno nepohodlný. Prohlédl jsem ho a jsem přesvědčen, že je schopen nás zradit. Musíme ho nějak zneškodnit. Ať pracuje pro vás, Robině, v dolech." "Proč ne? To je docela dobrý nápad, mně osobně velmi příjemný." • "Pro vás příjemný a výnosný, pro něho pak velmi poučný. Kdo ví, co ten chlap má všechno na svědomí. Musíme mu poskytnout příležitost, aby si něco odpykal již na světě. Postaráme se tedy pěkně po křesťansku o jeho duši a zároveň také o sebe. Vy dostanete dělníka a já se zbavím lenocha." "Well! Jsem srozuměn."

"Platí tedy. Ale neprozraďte mu zatím ani pohledem, co zamýšlíme. Buďte k němu vlídní. Teprve pak, až ho budeme mít

v Údolí smrti, může se dozvědět, kolik udeřilo." Hovor po několika nedůležitých poznámkách zabočil jiným směrem. Bili Newton však slyšel dost. Odplížil se a v slušné vzdálenosti se zvedl. "Lotři!" cedil skrze zaťaté zuby. "Zrádci! Pěkně jste si to vymysleli. Ale já budu v Údolí smrti dříve než vy, abych vám předhodil kartu, kterou nepřebijete. Mne pochovat v rtutbvých dolech! Čert vás za to vezme a hodně brzy!" Loudal se pomalu táborem a za nějaký čas se zvolna vrátil ke svým komplicům. Klidně se posadil a prohodil k Wal-kerovi: "Nějak jste tady ztichli. Proč se mne teď neptáte; jestli jsem unaven?" "Hlouposti, Bille!"řekl Walker smířlivým tónem. "Nemysleme už na to a zanechme svárů. Nekyne z nich prospěch ani tobě, ani nám." "Konečně to uznáváte! Dopálil jste mne s tím náčelníkem pořádně, ale uznávám, že nelze nic dělat. Zaspím raději svůj hněv. Máme před sebou ještě dalekou cestu, seňore Robině?" "Zítra naše cesta skončí. Pak si u mne odpočinete." "Tak? Smím to pokládat za pozvání?" "Ale zajisté. Budete mým hostem, milý Newtone!" "Jste velice laskav! Nemám však v úmyslu být vám dlouho na obtíž, seňore." Robin neodpověděl, ale v duchu si řekl: "Nebudeš mně na obtíž, ale budeš pro mne pracovat v dolech, hlupáku!" Dobrý poměr byl zdánlivě obnoven. Mužové se protáhli na zemi, aby se vyspali. Starost o bezpečnost tábora mít nemuseli, protože rudoši hlídali. Uplynula asi hodina. V ležení bylo ticho; všichni klidně leželi. V tom se Bili Newton pohnul. Ležel vedle Walkera; lehl

274' 275

si před spaním k němu úmyslně. Nadzvedl hlavu, přiblížil se k Walkerovi a sklonil ucho k jeho ústům. Dech starého lupiče byl pravidelný a hlučný, jako u člověka, který tvrdě spí. Bili jako bezděky sáhl Walkerovi za opasek. Ten opasek byl kožený. Walker na něm měl pouzdro s revolverem a tobolku, v níž byly papírové peníze, jak Bili věděl. Nahmatal tobolku, vytáhl ostrý nůž a prořízl šikmo úzký proužek kůže, jenž tobolku uzavíral. Pak do ní tiše sáhl a měl co chtěl. Lehl si opět na několik okamžiků na své místo a díval se směrem, kde leželi zajatci. Sedělo tam několik Indiánů, kteří se tiše bavili. „J)amned!" zaklel Bili tiše. "Rudí se mají na pozoru. Jsou to dobří hlídači. Vystřídají se asi na hlídce, takže jim dívku vyrvat nemohu. Musím zmizet sám, ale počkám si na ni v Údolí smrti. Jen to bych jí měl říci, že odejdu." Zvedl se a zvolna se ubíral k skupině rudochů. Podivili se, že ještě nespal, ale ochotně mu odpověděli na jeho zdánlivě bezelstné otázky. Bili Newton při tom zpozoroval, že zajatci též ještě nespí. Nebylo to nic divného, protože starost a obavy jim nedaly spát. Lilian se úmyslně pohnula, aby mu ukázala, že nespí. Tu Bili řekl francouzsky beze všeho důrazu: "Nejde to. Pojedu přímo do Údolí smrti, abych tam vše připravil. Shledáme se." Nejbližší rudoch hned vyskočil, vytasil nůž, popadl Billa za rameno a pohrozil mu: "Promluv ještě jedno slovo a já ti vrazím tento nůž do srdce! Co jsi mluvil?" "Co je ti do toho?" odpověděl klidně Bili Newton. "Neříkal jsem to zajatcům, mluvil jsem sám k sobě." A odcházel, nikoli však do ležení; nýbrž směrem, kde stáli koně bělochů. Walker měl velmi dobrého indiánského koně, kterého si vypůjčil. Bili ho odvázal a sedl na něho. Právě chtěl koně

pobídnout, když k němu přistoupil rudý strážce, zvedl se, aby poznal jeho tvář a tázal se: "Kam chce jet bílý muž?" "Jedu na zvědy. Pusť mne!" "Ví o tom bledá tvář, která se nazývá Walker?" "Ano. On mne posílá. Pověz mu zítra, že mu děkuji. Nechci ho teď již budit." Rudoch vskutku ustoupil, a Bili jel. Dusot jeho koně nebylo slyšet, protože půda byla v těch místech porostlá trávou. Strážce se za ním zamyšleně díval. Teprve teď se mu zdálo, že věc není zcela v pořádku. Chvíli váhal, pak šel do ležení bělochů a probudil Walkera. "Vyslal bílý muž zvěda?" "Ne." "Běloch, který mluvil tak mnoho s bílou squaw, odjel. Mám ti říci, že ti děkuje. Nechtěl tě budit, a měl jsem ti to vyřídit až ráno." Walker si okamžitě sáhl na opasek. Byl rozříznut; tobolka zmizela. Zpráva o krádeži se ovšem rozšířila hned po celém ležení. Walker slyšel, že Bili mluvil před svým odchodem něco před zajatci. Pln vzteku běžel k Lilian, chytil ji za rameno, zvedl ji a řekl: "Pověz hned, co s tebou ten ničema mluvil! Nebo tě okamžitě probodnu." Lilian se leknutím třásla po celém těle. "Rychle! Mluv pravdu!" "Chtěl mne zachránit!" zasténala ubohá bytost, k smrti poděšená. "Myslel jsem si to. Jak tě chtěl zachránit?" "Chtěl mne odvést dnes v noci, ale nešlo to." "Dál!" "Odjel teď do Údolí smrti, aby tam připravil naše osvobození."

276' 277

„J)iablo.t" zvolal Robin. "Juanito je tam sám, jisté ho ten chlap poblázní! Musíme okamžitě za ním, abychom tomu zamezili." "Co ještě řekl?" vykřikl Walker na Lilian. "Nic jiného mi neřekl." "Hoši, vypravíme se za ním. Náčelník mně musí dát třicet mužů na nejrychlejších koních, abychom se tam dostali dříve než on. Uvítáme my jeho a ne on nás!" V ležení zavládl na chvíli čilý ruch. Než uplynulo deset minut, bylo třicet rudých jezdců připraveno. Walker se rozhlížel, náhle se zarazil a řekl: "Zvláštní věc! Neležel tam vpravo před chvflí veliký tmavý balvan?" "Zdá se mi, že ano," odpověděl mu Robin. "Teď tam není!" "Hm. Balvany nemohou běhat." "Vsadil bych se, že se nemýlím. Tam ležel, všiml jsem si toho dobře." "Není možné, aby balvan odletěl." "To vím. Ale co když to nebyl balvan?, U čerta, málem se mi zdá všechno podezřelé. Ten proklatý Bili Newton mne důkladně popletl. Běda mu, až ho chytím! Za každý dolar, který mně ukradl, dostane bičem." Tři běloši se postavili do čela třiceti Indiánů a vyrazili. Náčelník s ostatními bojovníky a se zajatci měl vyčkat do rána a pak jet za nimi. Walker, ačkoli mu věc se zmizelým balvanem vrtala hlavou, zdaleka nedomýšlel, že ten kámen byl vlastně člověk. Že by se někdo vkradl do nepřátelského ležení, skrčil se tam a přehodil přes sebe koženou loveckou košili, aby se podobal kameni -něco takového se ovšem zdálo naprosto nemožné. A přece se ten kámen na dvou velmi tlustých, masitých nohách vybatolil mimo okruh hlídek, ke křoví, za nímž se objevila dlouhá, hubená postava Jímá Snakera.

"Sláva Bohu! Konečně!" řekl. "Už jsem se domníval, že tě rudí popadli." "Mne?" zasmál se Tlustý Sam. "Hihihi! Hihihi! Mne popadnout! Na to jsem, brachu, příliš tlustý!" "Co jsi vyzvěděl, Same?" "Mnoho, velmi mnoho!" "Nuže, co?"

"Teď to vykládat nemohu. Není čas. Musíme pelášit. Z tábora právě vyrazilo třicet mužů, aby pronásledovali uprchlého Billa Newtona do Údolí smrti. Naši dva přátelé jsou tam sami. Musíme jim přijít na pomoc. Vyrazíme hned, okamžitě. Jdu k Vinnetouovi, abych mu věc předložil k rozhodnutí." "A co s ostatními Papagy, kteří zůstali ležet u ohně?" "Přijdou do údolí později, a až tam vlezou, uvítáme je co nejsrdečněji a uvaříme jim punč na ohni z našich pušek." "Bude Old Shatterhand srozuměn s vaším úmyslem?" "Nesmysl! Co dělá Tlustý Sam, je vždycky správné. Jakživ jsem neslyšel, že by se v Ruppertsgownu narodil hlupák. Poběž! Za pět minut musíme být v sedlech. Bude to jízda o závod, ale taková jízda je člověku občas prospěšná. Zamíchá mu masem i kostmi. A to bude hlavně pro tebe dobré, ty dlouhá chmelová tyčko!"

278 279

Kapitola patnáctá ROZTÁTÝ UZEL Jak jsme již řekli, opustil Old Shatterhand Údolí smrti ještě za nočního temna. Když nastal den, vyhýbal se pečlivě místům, kde by jeho kůň mohl zanechat stopu. Jel stále klusem na východ k horám. Kolem poledne měl výšiny před sebou. Zastavil se na místě, kde končilo husté křoví, ale ještě v jeho stínu, a pozoroval polohu i podobu kopců nad sebou. Přemýšlel, zda by uhodl, kudy asi nepřátelé i přátelé přijdou. V tom spatřil černý bod, který se naproti po mírném holém svahu pohyboval dolů. Ten bod rychle rostl. Za pět minut pozorovatel poznal, že je to osamělý jezdec, a ze směru jeho jízdy usoudil, že pojede nedaleko něho. Ukryl se tedy za křovím a když se jezdec více přiblížil, poznal v něm - k nemalému svému úžasu - Billa Newtona, alias Florina, bývalého derviše, který celý uřícený, pomalu přijížděl. Lovec se rychle rozhodl. Zručně odvázal laso, jež měl jeho kůň pověšeno u sedla, složil jej do kličky, a připravil koně k rychlému vyběhnutí z křovin.

A již tu byl Newton. Měl za sebou dalekou cestu, jel zvolna. Nemálo se zalekl, když náhle lovec vyjel se svým koněm z křoví a zastoupil mu cestu. "Ah! Derviš Osman!" zavolal lovec hlasitě. "Odkud a kam tak rychle?" Newton zarazil koně, až se zvíře vzepjalo. "Old Shatterhand!" vykřikl polekaně. "Poznáváš mne? Výborně! Opravdu, jsme staří známí, kteří tak snadno na sebe nezapomenou. Nuže, přítelíčku, dolů s koně! Trochu si spolu promluvíme." Výsměšný lovcův tón vrátil Billu Newtonovi duchapřítomnost. "Ať jsem zatracen, jestli to udělám!" vykřikl. A pobídnul koně ostruhami a zabočil s ním stranou. Lovec zamlaskal jazykem a jeho černý hřebec vyrazil jako šíp. Ušlechtilé zvíře se pustilo za prchajícím jezdcem tak rychle, že ho dohonilo dřív, než se jeho kůň dostal do plného trysku. "Stůj!" velel Old Shatterhand. "Nikdy!" odpověděl pronásledovaný, vytáhl pistoli za pasem a otočil se v sedle, aby střelil. Nezvedl však ještě ruku se zbraní, když vzduchem proletělo laso a jeho klička se ovinula kolem rukou a Newtonovy hrudi. Stáhla mu je tak, že byl rázem bezbranný. Zbraň sice spustila, ale kule šla do vzduchu. Jako pravý kovboj strhl lovec svého koně stranou, laso se zkrátilo, a protože byl jeho konec připevněn k lovcovu sedlu, byl Bili Newton stržen se sedla. Jeho kůň sice běžel ještě kus cesty, ale pak se sám zastavil. Lovec seskočil s koně a běžel k zajatému, který mlátil kolem sebe nohama a namáhal se ze všech sil, aby uvolnil kličku. Pokoušel se vstát, ale lovec ho znovu srazil. "Nenamáhej se!" řekl při tom klidně. "Stahuješ jenom laso, z něhož neunikneš. Proč jsi mne neposlechl a nezastavil? Chtěl jsem se s tebou příjemně pobavit, ale nyní můžeš připsat jen na vrub vlastní hlouposti, bude-li naše rozmluva poněkud jiného

281 280'

rázu. Dřív se však postarám, abys již nebyl nebezpečný. Odebral mu všechny zbrané; pak mu ovinul laso křížem kolem rukou a těla; nohy však zajatci nesvázal. "Hotovo. A teď mně především řekni, odkud přicházíš." Bili Newton pohlédl zuřivě na svého přemožitele, ale neodpověděl. "Kam jedeš!" Ani teď1 nedostal odpověď. "Ztratil-li jsi řeč, postarám se, abys ji okamžitě zase našel. Nuže, mluv!" Tázaný mlčel. "Well. Nechceš-li jinak, zemřeš!" Tasil svůj Bowieový nůž, klekl Billovi na nohy, levou rukou mu stiskl hruď a pravici zvedl k ráně. Bili Newton okamžitě pocítil, že jde do tuhého. "'s death!" vykřikl zděšeně. "Snad mne nechcete probodnout?" "Ujišťuji tě, že smrt takového ničemy nijak nezatíží mě svědomí. Nechal bych tě žít, kdybys mluvil, jinak bodnu. Co je mi platný němý Bili Newton?" Zablýskl mu nožem před očima a řekl: "Nuže, odkud?" "Z Prescottu." "To vím. Odkud však přicházíš dnes?" "Z ležení Papagů." "Výborně! Kde táboří, či vlastně: kde tábořili?" "Asi deset hodin jízdy odtud na východ." "Proč jsi nezůstal u nich?" Bili Newton se bránil prozradit, že okradl Walkera. Řekl: "Jedu na zvědy." "Kam?" "Nahoru do Cloverských hor." "Lžeš! Co by chtěli dělat Papagové v Cloveru?" "Táhnou proti nepřátelskému kmeni, který chtějí vyhladit."

"Walker, Leflor a Robin chtějí také vyhladit ten nepřátelský kmen?" "O těchto třech nic nevím." "Hm, pěkně odpovídáš a proto tě nechám žít Ale vezmu si tvou kůži s hlavy jako památku na nejpravdomluvnějšího člověka, jakého jsem kdy poznal." Popadl Billa za kštici a tvářil se, jako by ho chtěl skal-povat. Jeho úmysl nebyl ovšem vážný, nicméně Bili Newton již byl tak popleten, že jakmile uviděl ostří nože, hlasitě vykřikl: "Zadržte, zadržte! Řeknu všechno!" "Nuže! Chceš-li si zachovat skalp, nelži! Kam jedeš?" "Do Údolí smrti." "Co tam?" "Chci zachránit seňoritu Lilian - - miss Almu - a také všechny ostatní zajatce." Bili se domníval, že touto zprávou se zachrání. Old Shat-terhand však svraštil čelo a řekl: "Chlape, ty opět lžeš!" "Mluvím pravdu; přísahám! Můžete se zeptat seňority!" "Vysvětli mi to!" "Oblíbil jsem si to děvče, aniž vím, proč. Bylo mi jí líto. Mluvil jsem s ní, ačkoli to náčelník zakázal. Řekl jsem jí, že pojedu napřed, abych připravil její záchranu." "Co myslíš těmi přípravami?" "Nevím ještě, co bych udělal. Vyslechl jsem potají Robina, a vím, že i v Údolí smrti jsou vězněni lidé, které střeží jen jeden muž, jakýsi Juanito." "To je pravda." "Víte to, sir?" "Velmi dobře." "Vidíte tedy, že vás neobelhávám. Chtěl jsem ty vězně vysvobodit." "Jak jsi to chtěl udělat?"

283 282

"Jednoho strážce se přece nemusím bát. Byl bych se vydával za Robinova posla a pak bych ho zneškodnil. S uvězněnými dělníky z dolů, které bych pustil na svobodu, jsem pak chtěl obě dívky vyrvat z rukou těch ničemů." "Hm," řekl lovec zamyšleně. "O ničemech nemluv. Proč jsi chtěl vlastně dívky vysvobodit? Vždyť jsi sám nejvíc přispěl k tomu, aby pozbyly svobody." "Litoval jsem svého jednání, sir. Hnul se ve mně cit lidskosti." "Vida! To bych v tobě nehledal. Jakou odměnu jsi za to očekával, mluv!" "Žádnou." "Tomu nevěřím. Tak nezištný nejsi!" "Neposmívejte se mi, sir! Změnil jsem se!" "Nesmysl! Z hyeny se nemůže stát přes noc kanárek. Mne neoklameš! Jak se ti podařilo odloučit se od svých spojenců, bílých a rudých darebáků?" "Přiměl jsem je k tomu, že mne poslali na zvědy." "No, to sis moc chytře nevymyslel. Kdyby chtěli vyzvědače, nezvolili by k tomu tebe, ale Indiána. Poslední Indián je schopnějším zvědem, než ty. Vymýšlej si vtipnější výmluvy! A teď mně pověz, jak se daří pánům Wilkinsovi a Cuartanovi?" "Dobře." "A dívkám?" "Rovněž tak." "Well. To mi zatím stačí. Co budu ještě chtít vědět, zodpovíš mi později. Pojedeš se mnou!" "Jak chcete. Ale budete toho litovat, chcete-li se mně mstít!" Lovec již neodpověděl a šel, aby přivedl Billova koně. Když se vracel, a přitom ho držel za uzdu, padl jeho zrak na horský svah, kudy před chvílí přijel Bili Newton. Hle! Také teď spatřil na svahu podobný bod, který se blížil. Lovec zavedl rychle oba koně do křovin, za nimiž byl před chvílí ukrytý, a zatáhl tam také svého zajatce.

Sotva to udělal a z úkrytu se znovu podíval na svah, lehce překvapením hvízdl. Neboť v muži, který se blížil, poznal Tlustého Sama. Maličký lovec přijížděl, a jeho kůň nasadil trysk sotva se dostal na mírněji se svažující úpatí vršku. Čím více se blížil, tím jasněji bylo vidět, že bystrá Samova očka se při rychlé jízdě upírají stále k zemi. Tak jezdí pravý lovec. Konečně se jezdec dostal ke křovinám a dojel k místu, kde byl přemožen Bili Newton. Náhle Sam prudce zarazil koně, seskočil, jedním pohledem prozkoumal stopu a podezíravě se rozhlédl po křoví. Nemohl ovšem vidět ani koně, ani oba muže, kteří byli větvemi dobře kryti před sebe pátravějším zrakem. Old Shatterhand tiše poklekl na zem a díval se na něho skulinou mezi větvemi. Chtěl vidět, jak si bude Sam počínat. A tlustý lovec si nepočínal špatně. Sledoval pohledem stopu, jež vedla do křoví. Poznal, že je zcela čerstvá a vyvodil z toho zcela správné důsledky. Postavil se za svého koně, zatáhl ho poněkud dále a pak kruhem obcházel podezřelé křoviny. Kdyby na něho chtěl někdo z křoví střelit, byla by kule, Samovi určená, zasáhla dříve koně než jezdce. Náhle se Sam zastavil, obešel křoví a spatřil lovce pohodlně sedícího na zemi, jako by nic nepozoroval. Opodál ležel zajatec bez pohnutí. "Můj ty světě!" zvolal Sam. "Tady sedí!" Old Shatterhand se zvolna otočil. "To jste vy, Same?" ptal se protáhlým hlasem. "Yes! Kdo by to byl? Snad mne nepovažujete za horského bizona? To byste tak klidně neseděl. Proč tu sedíte, he?" "Mám dlouhou chvíli, milý Same." "Myslel jsem, že jste v Údolí smrti." "Ba ne, tam nejsem." "To vidím. Vyjel jste si, že? A ne sám, nýbrž v průvodu tohoto ctihodného - -" Sam se zarazil. Teprve teď, když se přiblížil, mohl zřetelněji spatřit ležícího Billa Newtona.

285 284'

JLounds! Zajatec!" "Uhodl jste, milý Same." "Kdo to je? Prohlédneme si zpředu jeho milý zjev!" Sam přistoupil k Newtonovi, který byl k němu doposud obrácen zády. Podíval se mu do obličeje a vykřikl: "Všichni dobří duchové! Není tohle náš famózní dobrodruh Bili Newton, jinak též zvaný Florin?" "Myslíte, že by to mohl být on, milý Same?" "Sním tunu pepře, jestli se mýlím. Je to ten chlapík, kterého jsme u Stříbrného jezera strčili do díry, a který nám z ní po našem odchodu nanejvýš nevděčně utekl." "Zdá se, že to tak bude." "Zdá? Ba ne! Vím to jistě. Čímpak ten chlap byl dřív? Aha, už si vzpomínám. Dervišem nebo nějakým podobným hadem. Nu, chlape, těš se, že jsme tě dopadu'! U nás se ti povede znamenitě, tak dobře jako oběšenému, kterému andělíčkové hrají v nebi na tahací harmoniku! Ale jak vám vběhl do cesty, master Shatterhande?" „Nu, potkali jsme se. Přicházel od Papagů a jel do Údolí smrti." "Tak, tak. To první mohu docela dobře potvrdit. Utekl z tábora Papagů a ukradl při tom Walkerovy peníze." "Cože?" "Byl jsem při tom!" prohlásil slavnostně Sam. "Když je ukradl?" "Yes! Vyřízl Walkerovi tobolku z opasku. Tento chlap, ničema nad ničemy, má za ušima. V táboře bylo veliké pobouření, když zmizel." "Jak to, že všechno tak přesně víte, master Same?" Jak? Seděl jsem tak blízko, že na mne Walker mohl dosáhnout rukou. Považoval mne za kámen. Hihihihi! Tlustý Sam a kámen! To se může stát jen zde, ale u nás v Ruppertsgownu nikdy. Slyšel jsem celou jejich rozmluvu. Tenhle milý Bili Newton měl totiž spadeno na naši milou, malou miss Lilian - - - "Nuže, jak to s ní bylo?"

"Eh! Není těžké si to domyslet. Chtěl s ní jít do zelí a pak ji zas někde opustit Dělal jí milostné návrhy, hihihi!" Tlustý Sam poklepal Billovi důvěrně na rameno a řekl nejvlídnějším hlasem: "Nu, starý záletníku, u nás se budeš mít dobře! K obědu dostaneš pokaždé jednu vařenou ránu do nosu, dva pečené pohlavky a na másle smažený štulec. Po tom roste na člověku maso, to uvidíš. U nás se žije dobře, příklad, že je to tak, můžeš vidět na mně. Nelituj tedy, že jsi utekl nahoře od jezera." A obrátil se k lovci, pak pokračoval ve své zprávě: "Zkrátka měl zálusk na miss Lilian. Jeho kumpáni to však zpozorovali a chtěli mu jeho zálety překazit. Dohodli se, že ho v Údolí smrti za trest strčí do rtuťových dolů. On jejich úmysl vyslechl při tajném špehování, a já opět vyslechl jeho. Zmizel v noci a vzal s sebou Walkerovy peníze. Ale krádež byla hned odhalena, a Walker se svými kumpány a třiceti Papagy se pustili na nejlepších koních za ním. Měl jsem starost, co se bude v Údolí smrti dít, a vyrazil jsem s Vinnetouem, abych Papagy předešel." "Kde je teď Vinnetou?" "Táhne s celou naší rudou armádou jen o několik set koňských délek za mnou." "A myslíte, že jste Papagy skutečně předešli?" "Určitě." "Ale nejedete přece stejnou cestou, kterou pojedou oni?" "Ani nás nenapadlo! Myslíte snad, že mám v hlavě povidla, nebo že Vinnetou neví, co dělá?" "Jeli jste tedy kolem nich obloukem?" "Obloukem ne. Jedeme přímo údolní cestou. Papagové se pustili poněkud doleji přes vrchy a nemohou ani přijít na naši stopu. Vinnetou zná tuto krajinu znamenitě. Je to náš vůdce. Jenom proto, že jsem spatřil stopu tohoto famózního gentlemana,

jsem se pustil napřed, abych se podíval, co, kdo a zač. Nepomyslel jsem při tom, že se zde s vámi setkám."

287 286'

"Kde jsou ostatní zajatci Papagů?" "Kde by byli? Zůstali ještě u nich. Přijdou do Údolí smrti teprve zítra nebo pozítří. Ale jak jste sem přišel vy?" "Na to vám odpovím později. Nechci mluvit před zajatcem." "Well. Povězte mně prozatím jen to, s jakým jste se setkal výsledkem." "Jsem spokojen." "Výborně. Pak jsem spokojen také. Hle - vidíte? Již přicházejí! Spatřili mého koně a poznali, že tu jsem. Jedou proto bez obav dál." Běloši, kteří dosud jeli s Chiricahua-Apači a Marikopy, se nyní od nich odtrhli a přijížděli tryskem, zatímco Vinnetou a Železný Jazyk zůstali u svých bojovníků. V čele všech jel lord Lindsay a první také spatřil lovce. "Charley!" zvolal. "Tady je ten starý přítel! To je dobré znamení. Hallooh, sir, přicházíme, abychom vás zachránili!" "Thank you, mylorde!" zasmál se lovec. "Ale nutné to nebylo. Nejsem totiž vůbec v nebezpečí." "Afo? Škoda! Byli bychom vás určitě zachránili, yes! Ale kdo se to tady válí? Kdo je ten chlapík - ha! Má pouta!" "Jistě." "A kdo je to?" "Podívejte se!" Lord přijel s koněm blíž a vyvalil na Billa Newtona oči. On i derviš se poznali okamžitě. Lord otevřel ústa dokořán, prodloužil nos o několik čárek, a když se mu opět podařilo ústa zavřít, řekl s nejvyšším úžasem: ‚M devils!" "Co říkáte?" "Říkám: u všech čertů!" "A co tím myslíte?" "Že to je ten chlap - agnamac-im - ten derviš! Je to on?" "Je."

"Alláh il Alláh! Derviš Osman, yes! Charleyi, proč jsem nevzal do Ameriky svůj deštník?" "Co byste zde dělal s deštníkem?" "Co? Vjel bych tomuto člověku s deštníkem rovnou do obličeje, well! Jako tehdy, když za mnou běhal po Cařihradě, yes! Ničema, lotr, bídný chlap! V Tunisu dělal atentát, obtíže, lotroviny. A teď - velmi krásně - teď ho máme. Poslyšte, Charleyi, nedopusťte, aby unikl! Pozná Davida Lindsaye! Promluvím s ním, yes!" Přistoupil k zajatci, ukázal na sebe prstem a ptal se: "Znáš mne, co?" Bili Newton neodpověděl. "Jsem Englisman, rozumíš? David Lindsay, yes! Budeme boxovat! Pamatuješ se ještě na můj deštník? A na Čitu a na Zykymu? Pronásledoval jsi je a uvrhl do otroctví, my však jsme byli chytřejší než ty a vysvobodili jsme je. Tak, a teď budeme spolu účtovat!" "Nechtě ho teď!" řekl Old Shatterhand. "Tam přichází Vinnetou. Pojedeme hned dál. Master Same, zvedněte zajatce na koně a přivažte ho. Dávejte na něho dobrý pozor!" "To obstarám já a Tim," řekl Jim Snaker. Oba bratři zvedli bývalého derviše, hodili ho na koně a svázali mu dole pod koňským břichem obě nohy. Jen zcela krátce se uvítal lovec s Vinnetouem a Železným Jazykem. Stačilo mu, když vyměnil s Vinnetouem pohled, s náčelníkem Mari-kopů několik slov, a již se výprava ubírala dále, aniž rudí jezdci zastavili své koně. Jim vpravo a Tim vlevo vedli zajatce, který ani jednou nezvedl oči, aby se na některého z nich podíval. Bývalý derviš teď poznával na sobě, jak rychle umí osud měnit svou tvárnost. Pochopil, že je teď naprosto osamocen a že již nemůže doufat v pomoc nikoho. Chiricahua-Apačové a Ma-rikopové byli nad Papagy v převaze, a bylo nepochybné, že nad nimi zvítězí. Ale i kdyby zvítězili Papagové, ocú by se Bili

288 289

v rukou stejně nesmiřitelného nepřítele a očekával by ho neméně krutý osud. Ale kupodivu, tento muž nepodléhal malomyslnosti. Vzpomínal na Boha i na dabla. Od prvního nemohl očekávat záchranu, ale ďábel - ach, kéž by byl ďábel, myslel si. Kéž by historie o doktoru Faustovi nebyla pouhou pověstí! Pak by snad rád a ochotně upsal Satanovi tělo i duši, kdyby ho vysvobodil a dal mu příležitost pomsty nad těmi, jejichž byl nyní zajatcem! Ale o tyto zajatcovy myšlenky nikdo nedbal. Jízda pokračovala a přešla v prudký cval. Old Shatterhand jel se všemi bělochy a dvěma náčelníky v čele karavany a vypravoval o dobrodružství, které zažil v Údolí smrti. O slastném shledání dvou bratří Eaglenestů se však lordovi nezmínil. Za jeho vypravování uběhla značná část cesty a rychle se blížili k jejímu cíli. Nastalo odpoledne, a na sklonku večera bylo Údolí smrti již v dohledu. "Doufejme, že zde Papagové ještě nejsou," prohodil Old Shatterhand. "Bojíte se toho?" ptal se Tlustý Sam. "Jestli se bojím? Se čtyřmi sty bojovníků se nemohu bát třiceti nepřátel." "Nuže tedy?" "Obavy nemám, pokud jde o mne a nás všechny. Ale v Robi-nově domě je Herman Eaglenest jediným schopným mužem. Kdyby tam Papagové dorazili před námi, snadno by se mohlo něco stát, co by nám spletlo rozpočet." "Upokojte se. Nemyslím, že by jeli rychleji, než my. Stopy nezanecháme a také je nemusíme hledat. Je tu všude holá, kamenitá poušť, která nepřijme žádné stopy. Raději pobídněme koně!" Jeli tryskem k východnímu vchodu a vrazili do údolí. Brzy spatřili budovu a zastavili u jejích vrat. Old Shatterhand prudce zaklepal. Zakrátko se otevřely dveře a v nich se objevil Herman Eaglenest.

"Bohudík!" zvolal, když spatřil lovce. "Očekávali jsme vás velmi netrpělivě." "Bohudík!" řekl také lovec s ulehčením. Teprve teď bylo na něm vidět, že měl o osud svých přátel v dolech více starostí, než dal dosud najevo. Herman Eaglenest přelétl pohledem řady rudých bojovníků, povšiml si zajatce a hned potom padl jeho zrak na dlouhou postavu lorda Lindsaye. Strýc a synovec se upřímně objali. "Víš již o štěstí, které mne zde potkalo, strýčku?" tázal se Herman, pohlížeje zářícíma očima na lorda. "Štěstí? Behold! Nevím nic. Hned vypravovat, yes!" Ale lovec nedopustil, aby došlo k dlouhým řečem. "Okamžik, gentlemen!" řekl. "Teď máme na starosti něco důležitějšího. Master Hermane, co je nového v domě?" "Všechno v pořádku, sir. V ničem nebyla nejmenší závada. Ubožáci jedí a pijí vždy znovu, a všichni se již značně zotavili." "Nebyl zde nikdo?" "Ani živá duše. Ale teď dovolte i mně otázku. Kde je miss Hauserová -?" "Později, později, příteli. Teď pojďme dovnitř, totiž my běloši a starší bojovníci Apačů a Marikopů. Musíme se poradit. Prosím svého bratra Vinnetoua, aby zařídil utáboření ostatních poblíž domu zde venku. Některé z nich, totiž ty, kteří mají nejrychlejší koně, je nutné vyslat na hlídky před údolí, aby nám ohlásili, až spatří Papagy. Zvučný Apačův hlas ihned pronášel potřebné rozkazy, jež byly okamžitě plněny. Železný Jazyk určil zatím ty, kteří měli vejít do domu, neboť jim náležel poradní hlas. Muži sestoupili s koní a vešli úzkým vchodem na dvůr. Tam stál Letící Vítr, Apač, který byl

vězněn v rtuťových dolech. Lovec, když ho spatřil, si vzpomněl na Rychlého Jelena, mladého ochránce Paloma Nakany, a ohlédl se jestli je mezi těmi, co

'291 290'

vstupují do domu. Byl zvědavý, jestli se oba rudí sourozenci poznají a jak se uvítají. Rychlý Jelen vstoupil na nádvoří až mezi posledními a jeho zrak padl hned na vysokou, vychrtlou postavu Indiána, který musel být nápadný všem svou hroznou hubeností a našedlou barvou tváře. Rychlý Jelen sebou trhl zastavil se a očima se přímo zavrtal do hluboce vpadlých tváří Letícího Vetru. Ale indiánský zákon přísného sebeovládání nedovoluje rudo-chovi, aby dal něčím najevo své city. Tvář Rychlého Jelena byla opět již zcela klidná, když pomalu a důstojně kráčel k Letícímu Větru, se stejnou důstojností mu podal ruku a řekl: "Vidím, že se Letící Vítr neodebral na věčné zelené lovecké pláně, jak se domnívali bojovníci Apačů. Můj bratr budiž pozdraven a nechť se s námi šťastně vrátí do našich wigwamů!" Letící Vítr zachoval tutéž vážnost a ptal se jen: "Neřekl ti bílý muž, Old Shatterhand, že jsem zde?" "Ne. Nemusel nic říkat; věděl, že beztak přijdu." Lovec ještě hovořil s Hermanem: Jsou zajatci dosud zavřeni v téže místnosti?" "Ano. Chovali se dosud klidně." "Tohoto chlapíka tedy zavřeme k nim." A ukázal na Billa Newtona. Herman Eaglenest poznal v zajatci teprve teď bývalého derviše, chtěl něco říci, ale v tom okamžiku spatřil přicházet svého bratra Martina z jiných ná-dvorních dveří. Chtěl zabránit jeho předčasnému setkání s lordem, jemuž chtěl připravit překvapení, vtiskl klíč, jímž se otvírala železná pouta, do lovcových rukou a řekl: "Prosím, udělejte to sám. Musím k Martinovi. Ten darebák by měl dostat okovy na ruce a na nohy, aby nám již neutekl. Je to zlý duch naší rodiny." Pak spěchal rychle naproti svému bratrovi a prosil ho, aby se vrátil do světnice, z níž vyšel. Martin poslechl, a Herman spěchal k lordovi, jehož dlouhá postava se dosud kymácela na nádvoří. Dobrý sir David byl rád, že se ho konečně někdo ujímá.

"Nuže, hochu, kam mne vedeš, he?" ptal se Hermana. "Chci ti ukázat osobu, o níž se budeš zajímat, strýčku." "Kdo je to?" "Pokus se to uhodnout sám, až ji spatříš." "Jsem zvědavý, yes, náramně zvědavý. Vypadáš nějak radostně, hochu!" "Opravdu, zažil jsem právě neobyčejnou radost, strýčku, a tu radost bych s tebou rád sdílel. Proto jsem pro tebe přišel. Víš přece, že básník říká: "Sdílená žalost je žalu jen půl, sdílená radost však radost dvojí!" "Nuže, rozděl tedy tu radost a dej mně mou polovici, yes!" "Hned! Pojď dál!" Herman otevřel dveře a pokynul lordovi, aby vešel do světnice. Stál tam Martin Adler. "Zde stojí radost, o níž mluvím, mylorde!" řekl Herman. Lord se díval na Martina, narovnal si skřipec, opět se díval a pak řekl: "Ó! Eh! Běda!" "Proč běda?" "Nemůžeme ho rozpůlit, no!" "Ne, ale smíme ho mít oba." "Hm - myslíš, že o něj tak stojím?" "Zcela jistě, mylorde!" "No, kdopak to vlastně je?" "Hádej!" Martinova bledá, vpadlá tvář nic lordovi neříkala. Angličan kýval hlavou se strany na stranu a konečně řekl: "Ať mne vezme rohatý, neznám ho! Zdá se, že to není špatný chlapík, ale nejdřív musí být důkladně vykrmen!" "Vytrpěl zde nesmírně mnoho. Byl jedním ze zajatců, kteří pracovali ve rtuťových dolech." ‚florrible - strašné, yes! Rtuť se nemá ani jíst ani pít. Je těžko stravitelná. Jak se jmenuje tento sir?"

293 292'

"Neuhodneš, strýčku?" "Hádat? Nonsense! Proč bych se namáhal hádáním, když mi to můžeš jednoduše říci." "Nu, jmenuje se Adler." Skřipec se lordovi svezl z nosu a málem že mu nepadl do úst, která se pravé podivuhodným způsobem otvírala. "Jeho křestní jméno zní Martin," pomáhal Herman lordovu důvtipu. Otevřená lordova ústa zůstala úžasem dokořán, takže bylo lordovi vidět skoro až do jícnu, pak Brit několikrát zamával dlouhými pažemi a zvolal: "Martin Eaglenest!" "Ano!" ‚2ounds! Prasknu radostí!" "Jsi tedy spokojen se svou polovicí, strýčku?" smál se Herman. "Polovicí? No! Celého chci mít, yes! Vždyť je to můj synovec, nejmilejší synovec, well. Tedy skutečně Martin Eaglenest?" "Jsem Martin, mylorde!" řekl prostě mladý muž, který byl skutečně dojat lordovou nelíčenou radostí. "Věry well! Excellently!" jásal lord. "Vím aspoň, jak ti mám říkat, hochu. Všechno ostatní později; teď především na mé srdce, abych tě také cítil a ne jen viděl, že jsi tady!" Strýc a synovec se srdečně objali. Na to řekl lord: "A teď vypravuj, Hermane, jak se tohle všechno vlastně zběhlo!" "Rád, ale ještě dříve mám na srdci jednu další radostnou zprávu, o niž se s tebou také chci rozdělit, strýčku. Víš, koho jsme zde našli?" "Yesr "Nuže, koho?" "Ubožáky, kteří byli násilím a lstí vlákáni do dolů a tam přikováni." "Ano, ale ty jsem nemyslel. Ostatně, znáš jejich jména?"

‚J know. Nemýlím-li se, je tady jeden Wilkins, Adler, Hauser-- "Ano, Hauser. A pamatuješ ještě, co jsem vyprávěl o služebnictvu naší rodiny? Byli mezi ním i dobří manželé Hause-rovi." "Yes. Myslíš komornou mé sestry Annie, vaší drahé matky?" "Ano, právě ji myslím a jejího muže." ‚Jiy Jove! Snad nechceš říci, že Hauser, o kterém právě mluvíme -" "Přesně tak! On a jeho žena patřili kdysi k služebnictvu mých rodičů. Já a Martin jsme s nimi mluvili a dozvěděli jsme se úžasnou věc, že je totiž na světě kromě Čity ještě jedna naše sestra, malá Lilian, která se narodila až po těch strašných událostech, které nás rozmetly do všech koutů světa." "Thunder stormí" zaklel lord. ‚Ještě jedna sestra? Krev Lindsayů a Eaglenestů, o které nevím? Kde je? Chci hned vidět! Indeed. Sem s ní! Yes." "Je to ona dívka, kterou Robin unášel lodí po Coloradu a kterou sem teď přivádějí Papagové. Old Shatterhand poznal již u Stříbrného jezera, že Lilian Hauserová je Cite nesmírně podobná." Měli and damnation! Má neteř v zajetí rudochů! Ale vysvobodíme ji, yes! Patří k nám, k Čité, na Lindsay-home! Kde vlastně byla tak dlouho?" "Vychovali ji manželé Hauserovi, kteří se jí ujali, když dítě nemělo nikoho na světě. Jsme těm dobrým lidem povinni velkým díkem, milý strýčku." "Dobří lidé! Well, very well. Lord David Lindsay má rád dobré lidi, yes. Odměním je dobře, znamenitě! Kde jsou? Přivést sem - všechno vyprávět, yesr "Počkej ještě, strýčku! Měli jsme také nesmírnou radost, když jsme se dozvěděli o Lilian, o jejíž existenci nikdo z nás neměl ani tušení, ale nesmím ti zamlčet, že její příchod na svět znamenal pro nás veliký smutek, nesmírný žal a

bolestnou

294' 295

Kapitola šestnáctá SAMŮV NÁLEZ ztrátu. Dozvěděli jsme se konečně smutnou jistotu - - - Naše matka - -" Lordovy oči zamžikaly, jeho dlouhým nosem projelo několikeré cuknutí, ale Brit stál pevně a nezdálo se, že by chtěl uhnout před tím, co vytušil. Hermanova a Martinova matka, krásná Anně Eaglenestová, byla jeho sestrou. "Mluv dál, hochu!" řekl konečně David Lindsay pevně. "Annie je mrtva?" "Ano, strýčku. Zemřela, když Lilian přišla na svět. Zanechala ji zde místo sebe. Byla prý do poslední chvilky andělsky trpělivá. Teď je již mezi anděly." Lord David Lindsay odvrátil hlavu. Po jeho tváři stékaly dvě horké slzy. "Ubohá malá Annie - -" šeptal.

Zatím co oba bratři Eaglenestové a lord Lindsay byli zaměstnáni vzájemným vypravováním, dal lovec dopravit zajatého Billa Newtona do komory bez oken, v níž již byli vězněni Juanito a stará klíčnice. Sám vyprázdnil zajatcovy kapsy a dal mu okovy na ruce a nohy; teprve pak odvázal laso. Nikdo z přítomných nepromluvil ani slovo. Ke dveřím vězení postavil lovec Apače Letící Vítr, aby zajatce střežil. Věděl, že nemůže k tomu účelu zvolit ostražitějšího hlídače. Když byla tato věc vyřízena, vyhledal lovec oba náčelníky, aby se s nimi poradil o dalším postupu a zejména o tom, jak bude uvítáno třicet Papagů, kteří mohli s Robinem již do Údolí smrti dorazit co chvíli. "Všichni zahynou!" řekl Železný Jazyk, náčelník Marikopů. "Nesouhlasím!" odpověděl Vinnetou. "Náčelník Apačů si přeje, aby se viníkům dostalo přísného trestu. Kdo však není viníkem, ať zůstane ušetřen. Papagové nejsou vinni zločiny bledých tváří." "Ale pomáhají jim!"

296' 297

"Nevědí, že se setkali s tak proradnými a zlými lidmi. Byli svedeni bledými tvářemi, jako již mnozí naši radí bratří. Musíme k tomu přihlédnout a šetřit radou krev. Snad se nám podaří přemoci třicet Papagů bez boje." "Jak to chce můj bratr zařídit?" "Naši bojovníci se ukryjí venku, takže je nepřítel nespatří. Papagové s bílým mužem Robinem přijdou bez překážky k domu a budou vpuštěni. Zde se pak skryje padesát Apačů a Mari-kopů, kteří je hned uvítají, zatím co naši ostatní bojovníci jim odříznou ústup." "To je velmi dobré!" "Howgh!" zakončil Vinnetou poradu. "Nuže, dám k tomu hned venku potřebné rozkazy," řekl lovec. "Náčelník Marikopů nechť mne doprovodí, je moudrým náčelníkem, a najde místo, kde se svými bojovníky nebude přicházejícími Papagy spatřen." Vyšel, provázen Železným Jazykem před dům, a k blízkému skalnímu zákoutí, kde se utábořili Indiáni. V tom okamžiku se právě přihnali zvědové a hlásili, že třicet Papagů přijede za čtvrt hodiny. Přípravy musely být urychleny. Lovec nařídil, aby padesát vybraných bojovníků seskočilo s koní a vstoupilo do domu. Ostatní, vedeni Železným Jazykem, sebou vzali jejich koně a tryskem odjeli na západní stranu údolí, kde je přijíždějící Papagové nemohli spatřit. Padesát bojovníků zavedl lovec do domu a umístil je v přízemních místnostech, vzdálenějších od vchodu. Pak byly spěšně provedeny všechny přípravy, aby Robin, až vstoupí do domu, nemohl zpozorovat nic nápadného. I žebřík byl vytažen z cisterny, aby snad nebyla vzbuzena jeho nedůvěra. Na nádvoří zůstali jen Tlustý Sam, Vinnetou a Old Shatterhand. Jsme tedy připraveni?" ptal se tlustý, rozhlížeje se pátravě po dvoře. "Ano," odtušil lovec. "Nezbývá již nic na práci, žádný rozkaz, sir?"

"Nic." "Hm. A přece je chcete vlákat sem, na dvůr?" "Ovšem." "Budou dávat dobrý pozor, aby sem nevstoupili. Kdyby to udělali, zasloužili by, aby byli obráceně zavěšeni, jeden na druhého nohama vzhůru jako netopýři." "Proč?" "Nu, kdopak jim otevře?" "Já." ‚Jiounce! Vždyť vás spatří!" "V domovní chodbě je výklenek, do něhož vstoupím, abych je pustil mimo; pak budu za nimi a zavřu vchod, zatím co vy je přepadnete." "To je krásné, ale nepůjde to. Především byste se tím vydal do značného nebezpečí. A pak - klíčnicí je stařena; Robin se podiví, když ji nespatří." "Stařena je ve vězení a otevřít mu nemůže." "Nemohla by místo ní zaskočit ta dívka, Annita?" "Těžko. Robin dal před svým odjezdem rozkaz, aby ji strčili do dolů." "Může se na něco vymluvit." "Hm! Co říkáte, Same, není právě zlé. Máte pravdu. Musíme se vyhnout všemu, co by mohlo vzbudit předčasné podezření. Promluvím s Annitou, chce-li se první ukázat Robinovi." Lovec vešel do domu, a na dvoře nastalo několik minut ticha. Nato se venku ozval koňský dusot, pak se rozlehlo prudké bušení na vrata. Naštěstí se již lovec vracel, a s ním přicházela Annita, která byla ochotna otevřít. Šla k vratům zcela sama; všichni ostatní zmizeli. Veřeje zaskřípěly. Dívka, když otevřela, spatřila tři bělochy, Robina, Leflora a Walkera, a za nimi stálo třicet Papagů. Když ji Robin spatřil, svraštil čelo. "To jsi ty? Proč neotvírá Hajkuma?" ptal se. Ale také Annita se mračila, když odpovídala:

298 299

"Upadla a nemůže chodit!" "Thunder storm! Upadla? Kdy?" "Několik dní po vašem odchodu." To bylo vymyšleno velmi dobře. Jen tak mohlo být Robinovi vysvětleno, proč je Annita na svobodě. Ležela-li stařena nemocná, nemohl ji Juanito zavřít do dolů, musela nemocnou zastupovat. Proto Robin řekl již mírnějším hlasem: "Dobře. Můžeš jít! Zavřu sám. Prosím, gentlemen, pojďte dovnitř. Rudí masters rovněž. Počkej ještě, Annito! Byl zde někdo?" "Ne." "Ani dnes ne? Nějaký Bili Newton?" "Ne." "Dobrá! Přijde asi později a podiví se!" Dívka šla k domu zcela klidně, jako by byla v naprostém bezpečí. Byla však ze srdce ráda, že vše tak dobře dopadlo. Jezdci projeli brankou, sestoupili a vedli koně za sebou na nádvoří. Robin zůstal u vrat poslední, aby zavřel dveře a schoval klíč. Obrátil se, a zavolal na rudochy, aby si udělali zatím na dvoře pohodlí, a pak řekl Walkerovi: "Mějte, prosím, okamžik strpení; musím především promluvit několik slov se svým správcem Juanitem. Vrátím se hned." Šel k přístavku, k dlouhé hospodářské budově, kde doufal, že najde Juanita, a bezděky tím vpadl přímo do rukou lovci a jeho rudému příteli, kteří zvolili tento úkryt proto,

poněvadž byl z něho krytý přístup k domu i na dvůr. Čekali tam, opřeni z obou stran za dveřmi. Když Robin vstoupil, v prvním okamžiku je nezpozoroval. Sotva však za sebou zavřel dveře, sevřel mu lovec tak pevně rukama krk, že nemohl promluvit jediné slovo. Lapaje po vzduchu, otevřel Robin ústa. Apač s neobyčejnou duchapřítomností mu do nich strčil ihned šátek, stržený z Robi-nova krku, a ovinul mu provazem nohy a ruce. Pak ho položili na podlahu. To vše se stalo ve čtvrt minutě a naprosto tiše. Napadený tím byl zcela omámen. Neztratil vědomí, ale jeho zmatené oči

bloudily po okolí, a nechápaly nic z toho, co se před ním a s ním dělo. "Vítáme vás seňore, ve vašem domě," oslovil ho tiše lovec. "Jak vidíte, dovolili jsme si zde zatím vyhledat přístřeší. Doufám, že proti tomu nemáte námitek a že se s námi budete dobře snášet. Opak by možná uškodil. A teď se podívejme, co máte v opasku a v kapsách." V opasku měl Robin zbraně. V kapsách peníze a dva klíče -klíč od hlavních dveří a malý klíč od okovů vězňů. Tento klíč měl také Juanito. Old Shatterhand si oba klíče vzal, neboť první Juanitův klíč svěřil Letícímu Větru. Teprve při této prohlídce se Robin vzpamatoval. Snažil se ze všech sil, aby přerval provazy; to se mu však nepodařilo. Venku zatím opřeli Leflor a Walker pušky o zeď v koutě u dveří a loudali se k domu. Zvědavě nahlédli do chodby a vstoupili; sotva však udělali několik kroků, dveře zapadly a před nimi se objevil - Tlustý Sam. Po jeho boku se smály tváře dvou dlouhánů. Při tom pohledu Walker a Leflor pocítili zděšení, ale Sam se velmi zdvořile poklonil a řekl: ,/ beg your pardon, gentlemen - promiňte, že vyrušujeme. Slyšeli jsme, že přišli noví přátelé seňora Robina. Protože jsme jeho hosty, chtěli jsme vás pozdravit." "Vy? Jeho hosté?" vykřikl Walker. "Yes!" "Není možné!" "Že ne? Dejte si pozor, seňore! To zní přímo tak, jako by seňor Robin byl nepřítelem pohostinství. Neurážejte ho!" "Ví, že jste tady?" "Hm. Ještě ne." "Ach!" "Dozví se to však brzy, upokojte se. Hovoří právě s velice počestným gentlemanem, který mu o tom dá zprávu. Doufám, že mne znáte?" "Nemám tu čest."

•301 300'

Jsem Tlustý Sam!" "Neznám vás." "Snad aspoň znáte mé dva přátele?" "Lituji, ale není tomu tak." Tu k němu přistoupil Tim Snaker a ptal se, udeřiv pažbou pušky o zem: "Tak co? Nepamatujete se už na onen den, kdy jste u plantáže tohoto ctihodného mr Leflora chytal ryby?" "Já? Nikdy jsem ryby nechytal, tenhle sport nepěstuji." "Možná, ale udici jste měl v ruce. Měl jste tehdy obličej velmi černý a místo kalhot sukně. Nepamatujete se?" "Nebyl jsem nikdy černý, a sukně jsem nikdy nenosil." "Nezapírejte! Slušely vám znamenitě, když jste se vydával za černošku." "Ani mne nenapadlo!" "Dal jsem se bohužel oklamat a vy jste unikl." "Promiňte, ale mám za to, že mne považujete za jiného člověka, než jsem." "Nuže, kdo tedy jste?" "Jmenuji se Palmora a jsem Mexičan z Los Angelos." "A tento druhý seňor?" "Můj strýc. Rovněž se tak jmenuje." "Podivná věc. Považoval jsem vás za jistého Walkera." "Mýlíte se. To není mé jméno." "A vašeho strýce jsem považoval za seňora Leflora od břehů Arkansasu." "Omyl, pouhý omyl." "Kdo by si pomyslel, že je tak nápadná podobnost možná. A k tomu ještě hned dva případy najednou! Ale račte dál, seňores, prosím!" Jim Snaker otevřel dveře nejBližší místnosti a pokynul oběma mužům, aby vstoupili. "Děkuji," řekl Walker. "Bohužel nebudeme vám moci dělat společníky. Musíme k seňoru Robinovi."

"Opravdu litujeme, že se nemůžeme zdržet," řekl Leflor. "Doufám však, že se ještě uvidíme." Oba se obrátili ke dveřím, aby se dostali na dvůr, kde měli pušky. Již byli skoro u dveří, které se otevřely a jimi vstoupili - Old Shatterhand a Vinnetou. Leflor a Walker uskočili, jako by spatřili duchy. "Ach, to jste vy, seňores?" usmál se lovec. Jak šťastné shledání! Domnívali jste se patrně, že jsme za vámi - -" "A zatím jsme před nimi," řekl Sam. "Totiž takhle!" Položil Walkerovi ruce kolem krku a strhl ho k zemi. V tém-že okamžiku se chopili Leflora Jim a Tim. Neuplynula ani minuta a oba darebáci byli tak pevně svázáni, že nemohu' hnout končetinou. Pak je bez dalších řečí dopravili chodbou do přístavku k Robinovi, ale předtím jim také zacpali ústa. Lovec vyšel zcela klidně na dvůr, zašel za nároží a pokynul Papagovi, jehož hlava byla zdobena orlím perem na znamení podnáčelnické hodnosti. Rudoch lovce ještě nikdy neviděl a považoval ho zcela jednoduše za Robinova přítele. Odložil tedy klidně pušku a šel. "Můj rudý bratr má přijít nahoru," řekl lovec. Rudoch, který se domníval, že ho volá Robin, pán domu, bez váhání lovce následoval. Nahoře ho vpustil Old Shatterhand napřed do jedné místnosti a dveře za sebou zavřel. "Uff!" Indián ze sebe vyrazil jen tento jediný zvuk, pak umlkl, neboť před ním stál Vinnetou s několika Apači a všichni bflí lovci. Zpět nemohl, protože Jim a Tim ho hned vzali do svého středu. Pokus o útěk a stejně i odpor proti takové přesile byl nemožný. Proto se rudoch choval zcela netečně, stál bez pohnutí. "Papago se nemusí ničeho bát," ujal se slova Old Shatterhand. "Zde stojí Vinnetou, náčelník Apačů, zde Entčar-til, Velké Břicho, a já jsem Old Shatterhand!" "Uff! Uff!" zvolal rudoch.

•303 302

"Papagové vědí, že rád žiji v míru s rudými kmeny. Neubližuji jim a oni mně také ne. Papagové se však spojili s bílými muži, kteří jsou lupiči a zloději. Řeknu ti, co jsme udělali." Lovec stručně Indiánovi vypověděl, co se přihodilo. Pak pokračoval: "Je mi líto, že se Papagové stali přáteli bílých zločinců. Přišli jsme, abychom bledé tváře potrestali. Chcete nám v tom překážet?" Rudoch chvíli váhal, uvažoval. Zdálo se, že jeho tvař je počestná a poctivá, a jeho slova to potvrdila. "Co praví velký bílý lovec, Old Shatterhand, je pravda. Muži, o nichž mluvíš, jsou zlí. Vím to. Zasluhují trest. Ale já nejsem náčelník. Nemohu tě poslechnout, musím je chránit. Jen náčelník může dát jiný rozkaz." "Počkej tedy, až přijde: Zatím se vzdej nepřátelství!" "To nesmím." "Pak zahyneš a tvoji bojovníci s tebou! Je nás čtyřikrát sto a vás je pouze třikrát deset." "Uff! Můžeš mi to dokázat?" "Ano. Pojď se mnou." Lovec zavedl Indiána na schody a odtud na plochou střechu domu. Odtud bylo možné vidět ploché prostranství před hradbami, na němž teď stál Železný Jazyk se svými bojovníky. Když náčelník uviděl dva muže na střeše, zvedl pušku na znamení, že je připraven. "Spočítej tyto

bojovníky!" řekl lovec Papagovi chladně. "Je jich desetkrát, dvacetkrát a ještě pětkrát deset. Uff!" "Padesát dalších je skryto v tomto domě." "Ukaž je mým bojovníkům." "Bojovali by s nimi." "Řekni jim a já řeknu svým, že prozatím má být mezi námi mír." "Dobrá, souhlasím."

Po této krátké rozmluvě sešli dolů a brzy pak stanuli Apačo-vé a Papagové proti sobě. Ti nemálo užasli, když proti sobě spatřili takovou přesilu nepřátel. Jejich údiv, či spíše úlek ještě vzrostl, když se dozvěděli, zeje zde Vinnetou, Old Shatterhand, Tlusté Břicho a oba Snakerové, muži, jejichž jména většinou znali. "Dám ti nyní otázku," řekl lovec Papagovi. "Vol mezi mírem a válkou, mezi životem a smrtí." "Pověz mi nejdřív, kde jsou tři bledé tváře, s nimiž jsme přišli." "Zajal jsem je." "Pustíš je opět na svobodu?" "Ne!" "Jaký osud je očekává?" "Řeknu ti jen, že budou velmi přísně potrestáni. A vás potká stejný osud, nevzdáte-li se." "Zapomínáš, že ještě nejsme tvými zajatci, že nejsme ještě ve tvé moci. Nemůžeš nás tak snadno odzbrojit. Bránili bychom se; máme zbraně." "Počítej kolik nás je. Jakmile jediný tvůj bojovník zvedne zbraň, všichni vystřelíme a pak odtud nevyvážné jediný z vás." Apačové a Marikopové, aby dodali jeho slovům důraz, zvedli pušky. "Mluvíš pravdu," řekl nato jejich vůdce důstojně, "ale nesmíš zapomínat, že jsme bojovníci a že se nebojíme smrti!" Vinnetou, který se dosud jednání neúčastnil, pokročil k Papagovi a zvedl ruku. Nastalo ticho. "Bojovníci Papagů, slyšte mne!" řekl náčelník jasným hlasem. "Vím, že jste stateční, udatní muži. Ale není lepší žít, než zemřít, třebaže se nebojíte smrti? Máte bratry, sestry, ženy a děti ve svých wigwamech. Čekají na vás. Chtějí jíst maso, jež jim máte ulovit. Nechcete pro ně žít? Nevzdáte-li se a zemřete-li kulemi, povstane ve vašich stanech veliký nářek, a všichni budou říkat: Naši bojovníci na nás zapomněli! Neměli odvahu

305 304'

pro nás žít. Aby byli považováni za udatné muže, kteří se nebojí smrti, dali se postřílet, a my jsme nyní otroky Apačů a Mari-kopů, otroky bledých tváří, od nichž musíme přijímat maso jako dar z milosti!" V řadách Papagů se ozvalo tiché bručení. Jejich vůdce zvolal: "A nebudeme snad otroky vítězů i tehdy, když se vzdáme?" "Ne." "Co tedy s námi uděláte?" "To vám ještě nemohu říci. Budu o tom teprve jednat s vaším náčelníkem, Kousavým Psem. Co bude určeno, stane se. Pro tuto dobu však žádám, abyste odložili zbraně a vzdali se nepřátelství." "Vezmete nám zbraně?" "Ano." "Co je bojovník beze zbraní! I kdybyste nás pustili na svobodu, budeme vydáni na posměch nepřátelům a odevzdáni smrti hladem." "Chci vám zbraně vzít jen na čas. Budu dbát na to, aby vám byly později vráceny. Znáš přece mé jméno?! Neslyšel jsi ještě o mně?" "Velice často." "Pověz mi tedy, jestli byl někdy Vinnetou, náčelník Apačů, nespravedlivý?" "Ne. On je záštitou spravedlnosti." "Slibuji ti tedy, že budu mluvit ve váš prospěch, až dojde k velké poradě o osudu Papagů." "Odevzdáme-li zbraně, svážete nás a zavřete?" "Ne. Zůstanete na tomto dvoře a dostanete potraviny a vodu stejně jako my. Slíbíte mi však, že nepodniknete nic nepřátelského, dokud se nedohodnu s vaším náčelníkem." Vůdce se obrátil ke svým lidem a po tichém jednání s nimi zvolal: "Přijímáme tvé podmínky, protože jsi Vinnetou, náčelník Apačů. Důvěřujeme ti a víme, že nás nepodvedeš!"

Po těchto slovech vytáhl Papago z opasku tomahawk, odložil jej a přidal k němu také všechny ostatní zbraně, které měl. Jeho lidé udělali totéž. Druh za druhem předstupoval a odkládal zbraně, jež pak několik Apačů odneslo do jedné místnosti v domě. Pak Papagové usedli podél zdi na zemi, aby očekávali vývoj dalších událostí. "Co nyní bude s jejich koňmi?" ptal se Jim Snaker. "Na dvoře je nechat nemůžeme a venku také nesmí zůstat; zradili by nás hlavní tlupě Papagů, která teprve přijde." "Proč?" opáčil lovec. "Právě necháme-li je stát venku, bude náčelník Papagů uspokojen, protože usoudí, že jeho lidé jsou uvnitř stavení." "Hm, ano! Ale koně musí být přece nakrmeni a napojeni." "Voda je v cisterně. Je sice špatná, ale pro koně stačí: A pokud jde o krmivo - no, to jistě budou hladovět." "Kdo bude hladovět?" ptal se Tlustý Sam, který k nim právě přistoupil. "Koně. A my snad také." "Proč?" "Protože tu není nic k snědku pro tolik lidí a koní, to je přece jasné." "Kdo to říká?" Malá Samova očka se lstivě upřela na lovce. "Já. A tady Jim Snaker to potvrzuje." "Pak oba neříkáte pravdu. Naopak, jsou tu velké zásoby, které nám všem úplně postačí." "Jak to víte?" "Nu; vím to. Tlustý Sam není tak docela špatný chlap. Když ostatní na nic nemyslí; musí on namáhat svůj mozek. Podívejte se na toto roztomilé Údolí smrti! Nikde strom, nikde keříček, nikde ani stéblo. A přece tu žijí lidé i zvířata. Musí zde tedy být zásoba potravin." "Hm, zdálo by se, ale nás je trochu mnoho. Bojím se, že s takovou návštěvou zde nepočítali."

307 306'

"Myslíte? Podívejte se na tento domeček! Nevypadá jako malá pevnost? Nemůže dobře odolávat obležení? A kdyby byl obléhán, potřebují lidé uvnitř zásoby ne pro dvě nebo tři huby a na jeden den, ale pro mnoho žroutů na mnoho dní." "Ten důvod není nesprávný, ale mnoho nám nepomůže, milý Same." "Proč ne?" "Protože tu nejsou žádné zásoby. Prohledal jsem celý dům." "To bylo od vás velmi hezké, sir, ale co je to platné, když jste nic nenasel. Já jsem nehledal, a přece jsem našel." "Kde?" "Na hřbetě majitele tohoto požehnaného domu. Řekl jste, že můj důvod není tak zlý. Nu, mezitím co jste vyjednávali s Papagy, šel jsem s tím důvodem za Robinem. Zpočátku nechtěl o mém důvodu ani slyšet. Rozepjal jsem mu tedy kazajku a práskl jsem ho svým důvodem, v podobě lasa, několikrát po těle, až se přiznal. Je tady sklep." "Kde?" "V kuchyni. Vyzvedne se tam kámen z podlahy a pod ním je hledaný roh hojnosti." "Byl jste tam?" "Yes!" "A dál?" "Nu, zkusil jsem desku zvednout. Šlo to, a běžel jsem hned sem k vám." "Znamenitě!" "Robinovi se to nezdá být tak znamenité. Jeho hřbet se teď podobá mapě, na níž jsou země pomalovány hnědě a moře modře. Kdyby se nepřiznal, přibylo by mu ještě něco červeného. Ukáži vám sklep!" Malý tlustý lovec kráčel napřed, hrdě jako dobyvatel, který vítězně prošel ohněm deseti bitev. Lovec, Snakerové a Arthur Wilkins šli s ním. Když

vstoupili do kuchyně, spatřili, že z podlahy je vyzvednuta velmi objemná kamenná deska. Byla

velmi tenká v poměru k své délce a šířce, jinak by ji nemohl jeden člověk zvednout. V otvoru byly kamenné schody, vedoucí dolů. Opodál leželo několik svítilen. Rozsvítili si jednu a všichni sešli dolů. Co spatřili, vzbudilo jejich úžas. Sklep nebyl tak malý, jak si mysleli. Obsahoval sudy mouky, vajec, šunek uložených v otrubách, značnou řadu lahví s pivem a s jiným obsahem. Zkrátka, byla tu zásoba potravin, jež nasvědčovala tomu, že Robin byl připraven i na obléhání. Old Shatterhand se sám sobě divil, že nepřišel na Samův nápad. Robin, jenž byl obklopen se všech stran rudochy různého smýšlení, považoval patrně za možné, že některý kmen se k němu zachová nepřátelsky a uzavře ho v jeho domě. Byl tedy na podobné případy připraven. "Tak jak se vám to líbí, sir?" smál se Sam. "Znamenitě!" "Nejsem chytrý chlapík?" "Odpovídám bez váhání: ano!" "Výborně! Z toho slova mám radost, ač vím, že nejsem vždycky tak chytrý. Měl jsem dnes právě svou chytrou hodinku. To je tak! Každý je občas chytrý, ale každý má občas i svou hloupou chvilku, kdy mozek v hlavě mívá svátek. All devils! Tabák a doutníky! Dovolte, abych si zapálil!" Bylo tu opravdu několik bedniček tabáku a také jedna s doutníky. Sklep, jak se zdálo, byl neobyčejně suchý. Zatím co si Tlustý Sam zapaloval doutník, hledal lovec dál. Protože půda sestávala jen z udupané země, byl mu nápadný čtyřhranný kámen, který bylo možné jistě odstranit, jak hned při prvním pokusu zpozoroval. Zdola se dral vlhký vzduch. "Svítilnu sem! Myslím, zeje tady studna." "To by bylo štěstí. Voa je pro Indiány lepší než pivo." Lovec se smál. "Patrně proto, že pivo chcete vypít sám, že?" "Ano. Co je platný krávě muškát?"

309 308

Tlustý lovec posvítil do otvoru. Skutečně, dole se leskla malá, jasná vodní hladina, a když ochutnali vodu, ukázalo se, že je velmi dobré kvality. "To je nejlepší ze všeho, co jsme našli," řekl Old Shatterhand. "Teď mohou pít nejen lidé, ale také koně. Čerpání nám způsobí jisté velmi mnoho práce." "Ba ne," odpověděl Tlustý Sam. "Tady v koutě leží malá železná pumpa a několik hadic. Můžeme vodu čerpat." Pátrali dále a brzy zjistili, že ze sklepa vede malý, asi tři palce široký otvor do dvora. Tato okolnost jim byla velmi vítána. Mohli tímto otvorem prostrčit hadici a vypumpovat vodu až nahoru ke koním. Přípravy byly hned vykonány. Rudí bojovníci vynesli ze sklepa tolik zásob, kolik bylo okamžitě potřeba. Seňorita Annita se stala kuchařkou. Nato byli zavoláni Papagové, tábořící již zase v pozadí údolí, a všichni dostali jídlo a vodu pro koně. To vše se nestalo v krátkém čase; uplynulo při tom několik hodin. Blížící se Papagové sice ještě nebyli očekáváni, ale Vinnetou přece jen vyslal hlídky, které měly ohlásit jejich příchod. Také rudochům, kteří odložili zbraně a seděli na dvoře, se dařilo dobře. Dostalo se jim tak jako všem ostatním jídla i vody. Dům byl ovšem pro tolik hostů malý. Herman Eaglenest, který se nyní opět připojil se svým bratrem k ostatním bělochům, navrhl, aby Robin a jeho kumpáni byli raději dopraveni do rtuťových dolů a tam zavřeni. Tak budou získány místnosti, jež obě skupiny zajatců měly dosud pro sebe. Lovec na ten návrh přistoupil a pověřil Hermana jeho provedením. Žebřík byl tedy znovu spuštěn do studny, k níž byli přivedeni zajatci. Juanito opět nabyl vědomí. Hleděl úzkostlivě na Robina, který však, jak se zdálo, si ho ani nevšímal. Zajatci byli ovšem spoutáni. Nemohli se bránit proti tomu, co s nimi zamýšleli; museli prosté poslouchat.

Herman Eaglenest a Tlustý Sam šli napřed; za nimi zajatci a za těmi se ubírali oba dlouháni, Tim a Jim. Všichni čtyři jmenovaní byli ovšem každou chvíli připraveni použít zbraně. Herman otevřel dveře a při světle dvou svítilen, jež vzal s sebou, prošel všechny již popsané podzemní prostory. Žádná z nich, kromě nejzadnější, neposkytovala dost místa pro zajatce. Do té poslední tedy byli připoutáni na řetězy upevněné ve zdi, stejně jak zde dříve byly připoutány Robinovy nešťastné oběti. Zdálo se, že strážce by zde byl zbytečný. Vězňové byli spoutáni na rukou a kromě toho přikováni ke zdi. K čemu tedy ještě stráž! Náhodou použil Herman, když zajatce zavíral ke kruhům ke zdi, klíče, který mu půjčil Old Shatterhand. Kdyby vzal druhý klíč, jejž měl u sebe Indián Letící Vítr, byl by zjistil pozoruhodnou změnu, která se s tím klíčem stala. Zavřel pak za sebou dveře, a pak se Herman vrátil se svými kamarády klidně nahoru. Podle jeho mínění bylo naprosto nemožné, aby zajatci uprchlí. Sam si neodpustil přece jen poznámku, když opět vystoupili z cisterny: "Neudělali jsme jednu chybu, master Hermane?" "Jakou?" "Myslím, že jsme ty chlapy měli raději pozavírat jednotlivě. Teď jsou všichni pohromadě a mohou se bavit. Snad některého napadne nějaká čertovina, která nám uškodí." "Nemějte starost, master Same. Ven se nedostanou." "Nu, zachce-li se ďáblu, proklouzne sukovou dírou i slon," prohodil filozoficky tlustbch. "Tam dole nejsou žádné sukové díry." "A sloni tam také nejsou. Yes! Máte pravdu." "Ostatně pochybuji, že by se ti lotři bavili. Spíše se budou hádat." "Přesně tak. Robin asi bude hrozně nadávat Juanitovi, a Bili Newton dostane snůpku od Walkera a jeho kumpánů. Jen ať si navzájem popřejí pár pěkných štulců, hihihi!"

310' 311

Kapitola sedmnáctá JÁ! JÁ! JÁ! Od okamžiku, kdy se Bili Newton octl v tmavé komoře bez oken, v níž ležel spoutaný Juanito se starou klíčnicí, za-městnával se jedinou myšlenkou - jak vyváznout z postavení, které ho zbavilo svobody a které, jak cítil, též ohrožovalo jeho život. Obklopen tmou a na rukou chladná těžká železná pouta, pociťoval sžíravý vztek na všechny, kdo zavinili jeho osamocení, neboť dobře chápal, že nemůže teď již spoléhat na nikoho. Tento světem protřelý dobrodruh byl však příliš chytrý, aby nevěděl, že vztek mu z vězení nepomůže. Soustřeďoval tedy všechny své myšlenky na přítomnost a v duchu si maloval a chladně rozebíral všechny možnosti, jež mohla přinést budoucnost a při nichž snad mohl nalézt příležitost k útěku. Nejvíce přemýšlení věnoval dohadům, co s ním asi jeho věznitelé v nejbližší době zamýšlejí udělat. Juanitova sténání a broukání stařeny si z počátku nevšímal, když však byl

raněný později napaden horečkou a začal vyrážet nesouvislé výkřiky, vyptal se Bili Newton stařeny na vše, co se

před jeho příchodem v domě zběhlo. Líčení staré Hajkumy ho ovšem uvedlo do ještě pochmurnější nálady. Postupem odpoledne Juanito stupňoval svůj křik, že to bylo až nesnesitelné. Bili Newton, ač měl k lidskému utrpení nervy zcela otupeny, myslel, že se z toho křiku zblázní. A tak posléze, nevěděl proč, spojil svůj hlas s křikem raněného, domáhaje se pro něho ošetření a vody. Stařena ječela a proklínala s nimi. Jejich křik měl konečně účinek; dveře jejich vězení se otevřely. Vstoupil Indián. Byl to Letící Vítr, Apač. "Proč křičí bledé tváře?" ptal se. "Bojí se snad tmy?" "Chcete nechat toho ubožáka zemřít?" osopil se na něho Bili Newton. "Dejte mu pít! Má horečku!" Indián neodpověděl. Položil malý klíč, jímž otevřel Juanitova pouta, na stolek u zdi a přistoupil ke skalpovanému, aby se mu podíval na jeho hlavu. Mohl klíč stejně dobře zastrčit do kapsy; byl to pohyb naprosto bezděčný, v myšlenkách. Sklonil se k raněnému, který se zmítal z boku na bok. Sáhl mu na čelo; bylo rozpálené. Hlava, když s ní stáhl obvaz, poskytovala příšerný pohled. Bili Newton hořel touhou po svobodě a pomstě. Již cestou podrobně pozoroval každou maličkost, tím spíše teď měl oči otevřené. Viděl, že Indián položil klíč na stůl. "Kdyby jej zde tak nechal ležet!" pomyslel si. Jeho pohled se chtivě upíral na klíč. Při tom zpozoroval, že v zásuvce stolu trčí také klíč téže velikosti. Mozkem se mu kmitla myšlenka. Kdyby zde klíč zůstal ležet, mohl by si otevřít zámky pout. To se však nesmělo stát hned, ale teprve pak, až bude cesta k útěku volná. Proto bylo třeba zařídit vše tak, aby do té doby měl klíč ještě v rukou. Předčasné otevření železných okovů by vše mohlo zkazit; pouta jistě budou často zkoumána. Ale jak zařídit, aby si klíč mohl ponechat? Jen tak, kdyby tu byl jiný klíč.

•313 312

Rudoch se zvedl. Bili rozpálenýma očima sledoval jeho pohyby. Napětím mohl sotva dýchat. Zhluboka si oddychl, když šel Indián kolem stolu a vyšel ze dveří, jež za sebou zavřel. Dalo se s největší určitostí očekávat, že odešel pro vodu, ale že se vrátí co nejrychleji a pak si klíč vezme. Bili Newton přistoupil ke stolu, vytáhl ze zámku zásuvky klíč, položil jej na stůl a místo něho vzal pravý klíč. Strčil jej do úst a skrčil se v svém koutě. Skutečně! Za několik okamžiků zazněly venku opět kroky. Dveře se otevřely a Indián vstoupil. Nesl několik náčinků, z nichž kapala voda. Přiložil je na hlavu Juanitovu, který se pod jejich dotekem znenáhla uklidňoval. Odcházeje, vzal Apač klíč, bohužel ten nepravý, se stolu a strčil jej do kapsy. Když za ním zapadly dveře, zdálo se Billovi, jako by již byl jednou nohou na svobodě. V tmavé místnosti zas bylo ticho. Jen občas se ozvalo zaúpění raněného. Stařena seděla v koutě, kam nedopadalo ode dveří světlo; proto ji skoro nebylo vidět. Zajatec ležel a přemýšlel. Uvažoval, má-li použít klíč hned, nebo má-li vyčkat vhodnější příležitost. Mohl se nyní snadno zbavit pout a vyrazit dveřmi, jakmile je někdo zas otevře, ale váhal to udělat. Věděl, že by se daleko nedostal, neboť dvůr byl obklíčen zdí a brána nádvoří byla uzamčena. Rozhodl se tedy, že vyčká do noci, kdy pro jeho útěk snad budou příznivější podmínky. Noční tma mu mohla být záštitou. Bili Newton však nepočítal s tím, že o jeho osudu bude zatím jinak rozhodnuto. V rukou lovců se mezitím octli i Wal-ker, Robin a Leflor, dům se naplnil novými návštěvníky, a proto Herman Eaglenest navrhl, aby zajatci byli převedeni do dolů. Stalo se tak ještě za denního světla, kdy Tlustý Sam a oba Snakerové vyvedu' tři spoluvězně na nádvoří. Tam již čekali připraveni ostatní. Žádný z nich se nebránil, když byl spuštěn do cisterny, ani Newton ne. Byl však zmožen úžasem, když

spatřil, že i jeho včerejší společníci jsou v moci lovců - v duchu jim však přál stejný úděl, který stihl jeho samotného. Domněnka Tlustého Sama, že vězňové se na sebe vrhnou, aby si vzájemně vyčítali své hříchy, byla správná. Juanito, stařena a bývalý derviš byli až dosud uzavřeni odděleně od ostatních. Nyní se octu' všichni v téže místnosti. Dalo se očekávat, že brzy dojde k výbuchu, neboť Robin vřel vztekem. Prozatím bylo ticho. Jen Juanitovo sténání se ozývalo prostorem. "Bolí to, Juanito, že?" tázal se konečně Robin s dobře napodobenou vlídností, ač ve skutečnosti skřípal zuby. "Ó - bolí - bolí!" sténal ubožák. "A jak se ti to stalo, milý Juanito?" cedil Robin sevřenými rty. "Proklínám Old Shatterhanda!" "Souhlasím. Kletba na jeho hlavu! Ale ještě větší kletba tvé hlouposti!" Juanito neodpověděl; zřejmě mu bylo již vše lhostejné. "Nu, tak mluv! Jak se to všechno stalo, Juanito." "Oh - nevím - nevím - -" "Musíš přece vědět, jak se sem ten člověk dostal. Co tu chtěl? Odpověz!" "Jak se sem - - ano, ano - - vydával se za majitele dolů a chtěl koupit rtuť." "Proč jsi mu neprodal rtuť ze zásoby, které leží u tvé matky ve Visalii?" "Nestačila mu. Chtěl víc - mnohem víc." "Mohl jsi mu poslat, co scházelo, a on zatím mohl počkat u tvé matky. Proč jsi ho bral s sebou?" "On chtěl - - ach! Ó!" Záchvat bolesti ho napadl opět vší silou. Bylo mu, jako by jeho hlava ležela v roztaveném kovu. "Nuže, proč?" opakoval Robin za chvíli. "Protože - protože - -" "Nevymýšlej si lži! Nemá to smysl, Juanito! Mluv pravdu!"

315

"Vždyť - nechci lhát. Je mi všechno jedno. Jsme stejně ztraceni. Ti dva - oh, jak to bolí! - Ti dva měli u sebe peníze, a chtěl - chtěl jsem - -" "Chtěls ty peníze mít, aniž jim za ně dáš rtuť?" "Ano." "Ixrtře! Darebáku!" "Vy - vy sám - jste lotr a darebák. Oh - ó!" "Mlč, zloději! Chtěl jsi okrást jeho i mne. Buď rád, že jsem spoután, jinak bych ti stáhl ještě tu kůži, která ti zbyla na těle. Kdo tě skalpoval?" "Apač, kterého jsme zde měli." "Pekelná historie! Vypravuj, jak se jim podařilo, že tě přelstili a dělníky vyvedli ven." "Ne - nemohu. Mám hrozné bolesti. Nemohu dlouho mluvit. Ať mluví bába. Ó, má hlava, má hlava!" "Chlape, dobře ti tak! Ano, přeji ti to! Je to ještě příliš malý trest pro tebe. Ta kůže by ti měla každý den znovu narůst, a každý den bys měl být skalpován. Mluv ty, Hajkumo!" Stará čarodějnice již na toto vyzvání čekala. Byla plná vzteku ke všem, i k Juanitovi, který byl vinen celým neštěstím. Začala vypravovat a mluvila tak, že na ni nepadl ani nejmenší stín viny. Když dopověděla, řekl Rohin: "Ty za to nemůžeš. Kdybych byl býval zde - oh - já bych

byl s těmi chlapy zatočil!" Tu se ujal slova Walker: "Poslyšte, cožpak tu není žádná možnost, jak se vysvobodit?" "Můžete přetrhnout pouta?" "Ne." "Máte klíč?" "Nemám." "Tedy nemyslete na svobodu! Jsme ztraceni." "U čerta, o něco se přece musíme pokusit. Ti lotři s námi nebudou dělat mnoho okolků." "Myslíte?" zasmál se uštěpačně Robin.

"Jsem o tom přesvědčen." "To by nebylo ještě tak špatné. Rychlá smrt je za jistých okolností nejlepší. Myslím však, že se nám této přízně nedostane. Povlečou nás asi do Saň Franciska k soudu." „JDamned! Raději smrt, než tohle!" Rozhovor, jenž se nyní rozvinul mezi Robinem, Walkerem a Leflorem, bylo hrozné poslouchat. Překypoval kletbami a zlořečením. Tři darebáci napínali všechen svůj důvtip, aby našli cestu k útěku - ovšem marně. Odnikud jim nekynula spása. Nato se vrhli znovu na Juanita a zasypávali ho otázkami. Ten jim vůbec neodpovídal. Začali si tedy všichni tři vzájemně spílat, svalovali vinu jeden na druhého, až posléze řekl Leflor: "Jste ničemové a nechci s vámi nic mít. Nemohu za nic. Koupil jsem od vás farmu: to je všechno. Vašich ostatních zločinů jsem se nezúčastnil. Mně nemůže nikdo nic vytýkat." "Hlupáku!" řekl Walker. "Budeš vyhnán z plantáže i tak, a ani ďábel ti nepomůže!" "Uvidíme! Že jsem nahoře u Stříbrného jezera zachránil Billa Newtona, není tak velký zločin -" V tom ho přerušil Walker: "Newton! Dobře, že si vzpomínám. Ten lotr tady leží a nemluví ani slovo. Člověče, chlape, kde jsou mé peníze?" Očekával, že Bili bude zapírat, nebo že vůbec neodpoví, ale ke svému překvapení uslyšel klidnou odpověď: "Vaše peníze? Hm! Jsou pryč!" "Kde pryč, ty zloději?" "Vzal si je Old Shatterhand." „J)amned! Raději bych je viděl v pekle, než v kapse toho slídila." "Jistě by vás tak nemrzelo, kdyby zůstaly u mne," prohodil uštěpačně Bili Newton. "A přece jste mi je nepřál." "Darebáku, nevysmívej se! Jak tě mohlo napadnout, abys mne okradl?"

316' 317

"A jak vás mohlo napadnout, abyste mne strčili sem do dolů?" "Co žvaníš? Koho že to napadlo?" "Pshaw! Slyšel jsem, jak jste se o tom včera domlouvali. Nepřetvařujte se! Nemáte nejmenší právo dělat mi výčitky za to, co jsem spáchal." "Ďáble! Tys nás tajně vyslechl?" "Ovšem." "Ničemo! Zrádce! Chtěl jsi nám odvést dévče." "Nevím, kdo je větší ničema, zdali vy, nebo já. Ale jedno vím, že jsem tisíckrát chytřejší, než vy všichni tři dohromady." .Podívejme se! A jak to, že jsi chytřejší než my? Proč myslíš?" "Protože jste hloupější!" "Hm. Tvá chytrost, jak se zdá, ti příliš nepomohla, protože teď sedíš v louži stejné jako my." "S tím rozdílem, že já vím, jak se z louže dostanu, zatímco vy v ní klidně zůstanete sedět." "Ty že víš, jak odtud vyváznout? Nenamlouvej nám hlouposti, synku, a netvař se tak přemoudřele." „Jak chcete. Zatím co jste se hádali a naprosto zbytečné svalovali vinu jeden na druhého, přemýšlel jsem o cestě k záchraně." "Ale nenašel jsi ji, že?" "Naopak. Našel jsem ji, ale nechám si svůj nález pro sebe." "Well. Tvá odpověď je nejlepším důkazem, že jen žvaníš a nic nevíš." "Že ne? Povídám vám, že začátek své svobody již mám. Kdybych chtěl, budu ve dvou minutách zbaven pout a vy také." "Nuže, ukaž nám to, Bille! Chtěj!" "Zatím nechci. Co by mi prospělo, kdybych se zbavil pout. Ven se přece nedostanu. Ano, kdybychom znali tyto proklaté štoly a toto bludiště!" Bili Newton mluvil pohrdavě, ale přece jen hlasem tak přesvědčujícím, že jeho posluchači tím byli zmateni.

Robin, který dosud tiše naslouchal, řekl: "Bille, nežertuj! Kdyby to byla pravda, co říkáš, rád bych zapomněl na kousek, který jsi nám provedl." "Dobrá! Co dál?" "A odměnil bych tě za to." "Hezky, velmi hezky. Co dostanu, když vás zbavím okovů?" "Co chceš? Peníze?" "Dám ti tisíc dolarů, Bille," vpadl mu do řeči Leflor. "Máte je u sebe?" obrátil se k němu Bili Newton, ušklí-baje se. "Ne. Přece víš, že mi všechno vzali. Ale půjdeš se mnou do Wilkinsfieldu a tam ti je zaplatím." "Nesmysl! Wilkinsfield vám už vůbec nepatří." "Přísahám, že ti je zaplatím!" "No, dobrá. Co nabízejí ostatní gentlemani?" "Zaplatím tolik, co Leflor," řekl Walker, "zbavíš-li nás pout. Ale vůbec nevěřím, že bys to dokázal." "Kdy zaplatíte?" "Až se vrátím do Prescottu." "Děkuji. Tam se nesmím ani ukázat, a vy také ne. A co vy, seňore Robině? Kolik vy na to obětujete?" "Polovinu všeho, co mám." "Výborně. A kolik máte?" "Mnohem víc, než byste očekával, Bille. Mnohem víc, než vám nabízejí Leflor a Walker." "Tak, tak. Patrně máte své peníze nahoře v domě, kde se teď roztahuje nové panstvo." "Ne, moje peníze jsou tady!" "A// devils! Máte je v kapse?" "Ne." "Kde tedy?" "To je ovšem mé tajemství." "Podržte si tedy své tajemství ve jménu všech ďáblů pro sebe, a já si podržím také své, totiž to, jak vás zbavit pout!"

318' 319

"No, no! Jen ne tak horkokrevně, Bille! Můžeme se dohodnout!" "Počkejte! Jaképak dlouhé dohadování! Slibujete mi polovičku z toho, co máte. Bude to aspoň tisíc dolarů?" Robin chvíli váhal, pak odpověděl: "Ano." "Dobrá! Pak bych o věci mluvil. Musel bych však dříve něco vědět určitě!" "Co?" "Že dostanu peníze a že se odtud nějak dostaneme, podaří-li se mně zbavit vás pout." "Obě vaše podmínky mohu splnit. Pokud jde o tu druhou, říkám vám, že budeme moci okamžitě odejít, jakmile nebudeme připoutáni." "A jak? Je zde snad nějaký jiný východ kromě štoly, kterou nás sem spustili?" "Podíval jste se na klenutí, když ještě svítila svítilna?" "Ano. Nahoru vede žebřík." "Po tomto žebříku je možné se dostat až na vrchol skály." "A jak potom dolů?" "Pomocí lana." "To bychom je nejdřív museli mít." "Máme je." Juanito dosud mlčel. Kdykoli promluvil, pociťoval bolest, proto byl tiše. Výčitky, kterými jej Robin zasypal, ho však nesmírně mrzely. Proto nyní zasténal: "Nelžete, seňore!" "Mlč, hlupáku! Nezván, když nic nevíš." "Vím, že chcete jen seňora Newtona podvést. Rád byste se dozvěděl, jak se zbavit pout, ale proto nemusíte lhát. Lano tak dlouhé, jaké je třeba, aby s vrcholu skály mohl člověk sestoupit dolů na úpatí, tady není." "Well!"Ť]d Bili. "Vidím, že mne chcete oklamat, a tak se tedy zachráním sám."

"Nevěřte tomu žvástu!" zvolal Robin. "Ačkoli není třeba, aby pán odpovídal na'urážky sluhy, přece budu upřímný,

abyste viděl, že nemám v úmyslu vás podvést." "Hm. Bude mně to těšit." "Poslyšte! Při způsobu života v dolech a při povaze mých dělníků byla důležitá myšlenka, že bych mohl být jednou neočekávaně překvapen nepříjemnostmi. Na takové případy jsem se musel připravit. I pro svůj útěk jsem udělal opatření. Zřídil jsem si zde dole tajnou skrýš a v té mám také lano. Vím o něm jen já a nikdo jiný." "Tak mluvte, k čertu, kde je?" naléhal Bili. "Vedle žebříku vede nahoru železná tyč. Viděl jste ji?" "Ano." "Ta tyč není plná, ale dutá. Nahoře lze odšroubovat knoflík, který uzavírá dutinu. Uvnitř je lano. Je stejně dlouhé jako ona tyč, jež sahá odtud až nahoru; stačí tedy také s vrcholu skály až do údolí." "Je to pravda?" "Zajisté. Proč bychom si nyní lhali? Ještě něco vám řeknu. Nahoře u poslední tavící pece je silný železný hák, na nějž se lano připevní. Promyslel jsem tuhle záležitost již dávno." "Hm. Venku jsou však rudoši. Kdyby se někdo po laně spustil dolů, hned ho zpozorují." "Nezpozorují nic. Na onom místě je dost hluboká trhlina ve skále, shora až dolů. Je tak široká, že se v ní člověk může dobře ukrýt. Snadno se tou trhlinou spustíme dolů a nikdo nás neuvidí. Jste spokojen, Bille?" "Pokud jde o lano, ano; ale co bude s penězi?" "Dostanete je zcela jistě." "Sliby! Ty nestačí. Musím mít úplnou jistotu, že peníze dostanu. Neřekl jste, že zde v dolech máte skrýš?" Robin delší chvíli mlčel. Nechtělo se mu asi vyzradit své tajemství. Posléze řekl Bili Newton rozmrzele:

320 321

"Dobrá! Nechtě si svou skrýš pro sebe. Nechci o ní nic vědět. Vida, jednu ruku už mám volnou." "Jakže? Tak špatně vás spoutali?" "Zdá se. Nuže, teď vím, kde je lano a půjdu." "U čerta!" vykřikl Walker. "Nebuďte přece tak skoupý, Robině! Dokažte mu, že máte opravdu peníze." "Nuže - dobře," řekl Robin. "Povím vám tedy, že peníze jsou zde, na dosah ruky. Můžete je dostat, Bille, hned, jak mne zbavíte pout. Tam, kde šachta končí, právě za pátým stupněm žebříku shora, je jeden kámen uvolněn. Za ním jsou železná dvířka a za těmi je skřínka, v níž jsou peníze. Z těch vám zaplatím." Billovo srdce poskočilo radostí, ale prohodil chladným hlasem: "Nu, proč to říkáte teprve teď? Bál jste se, že bych vám peníze ukradl?" "Ne. Zámek u skřínky lze otevřít jen klíčem, jímž se otvírají okovy. Udělal jsem to opatření, protože jsem ten klíč vždy míval u sebe, kdykoli jsem sestupoval do dolů." "Nu, a jak se chcete dostat k penězům?" "Sám byste to nedokázal Bille, ale našim spojeným silám se jistě podaří skříňku vypáčit." "Tak, tak. Ale tím ještě nebude věc vyřízena. Dostaneme-li se šťastně se skály, kam se vydáme?" "Především do Visalie, k Juanitově matce, kterou dobře znám. Dostaneme tam koně. Musíme si také opatřit jiné oděvy, neboť budeme jistě pronásledováni." "Kde bydlí ta Juanitova matka?" "Ve Visalii ji každý zná. Jmenuje se Juana Alfarezová a má tam ventu." "Hm. To hnízdo Visalia leží u železnice přímo na západ?" "Ano. Máte již volnou i druhou ruku?" "Hned si ji uvolním." "A co řetěz ve zdi?"

"Ukroutím jej." "To je nemožné." Bili měl dosud klíč v ruce, ale teď, aby se dostal k zámku, jej uchopil do zubů, a to tak, že mohl spodní část klíče strčit do otvoru zámku v okovech, při čemž spoutané ruce zvedl. Měl dobré zuby. Mohl jimi klíč otočit. Zámek se otevřel, a pak měl ruce volné. S ulehčením si oddychnul a odhodil pouta na zem. Mohl se pak jen shýbnout, aby také otevřel zámek, který ho poutal ke zdi. Tvářil se, jako by chtěl řetěz ukroutit, ve skutečnosti však použil klíč. Konečně byl svobodný; řetěz zarachotil a dopadl na zem. Všichni to slyšeli a zatajili dech. "Svobodný?" ptal se Robin. "Ano." "Výborně! Potřebujeme světlo. Rozsviťte jedno! Lampy jsou vpravo od vás na zemi. Křesadlo, ocílku, troud a sirnou nit najdete v otvoru ve zdi naproti mně." Bili Newton našel jmenované věci a brzy vzplanul plamének primitivního světla. "Tak," řekl Robin. Nyní je to veselejší. Teď jděte tam do rohu. Za žebříkem leží několik krátkých, železných tyčí, jimiž snadno rozbijete naše pouta." Bili Newton se hlasitě zasmál. "S tím ještě chvíli počkám," řekl vesele. "Proč?" "Nu, dříve musím vědět, jestli jste mi řekli pravdu, nebo ne. Chci vidět lano a také úkryt s penězi." "Zbytečným díváním ztrácíme čas!" zlobil se Robin. "Možná! Já chci však mít jistotu. Počkejte tedy, až se vrátím!" Jeho prohlášení vzbudilo odpor u všech ostatních. Hlasitě reptali, nic jim to však nebylo platné. Newton nedbal na jejich řeči. Zvedl svítilnu, zanechal je potmě a šplhal po žebříku.

322' •323

Lezl vysoko a trvalo dlouho, než dospěl k poslednímu stupni, kde, jak řekl Robin, byl uvolněný kámen. Skutečně, mohl jeden z nich vytáhnout! Za ním byla železná dvířka a za těmi skřínka. Otevřel ji klíčkem, vytáhl zásuvku a zkoumal její obsah. Málem by byl hlasitě vykřikl, neboť skřínka obsahovala šest tisíc dolarů v dobrých bankovkách a různé cenné drobnosti, ukradené patrně bývalým Robinovým vězňům. Newton si je prohlížel zářícíma očima, než je vstrčil do kapes. Nato skříňku zavřel, kámen vstrčil do otvoru a vylezl na plošinu. Končila tam železná tyč s dost velikou hlavicí. Bili se pokusil jí otočit, ale povedlo se mu to teprve po delším namáhání. Odšrouboval ji a spatřil skutečně konec lana, jež hned vytáhl z dutiny, přičemž je svinul. Když byl hotov, hledal za tavící pecí železný hák a také jej našel. Vše bylo tedy v pořádku. Se světlem při tom zacházel opatrně, aby jeho zář nebyla zpozorována zdola, kdyby snad tábořící rudochy napadlo ohlédnout se na vrchol hory. Nato sestoupil opět dolů do štoly, kde všichni čekali na jeho návrat s největší netrpělivostí. "Konečně!" zvolal Robin. "Člověče, byl jste tam jistě přes dvě hodiny. Co jste dělal?" "Musel jsem se nadýchat čerstvého vzduchu," řekl Bili Newton, sedaje si pohodlně na dolní stupně žebříku. "Eh! Našel jste lano?" "Ano." "A mou skrýš?" "Také, seňore." "Vidíte, že jsem vám řekl pravdu. Pusťte se tedy do práce. Zbavte nás pout." "Prosím, počkejme ještě chvilku." "Proč?" "Mám dost času." "Ale my ne, ty hlupáku!" zařval Walker, který náhle ztratil trpělivost.

"Hm! Poslyšte, master Walkere, takový hlupák bývá někdy chytřejší než největší liška. Co kdybych odešel sám, gentleman a seňores?" "To neuděláte, Bille," mumlal Robin zbledlými rty. "Proč ne?" "Ztratil byste tři tisíce dolarů."

"Naopak! Ztratil bych tři tisíce dolarů, kdybych vás odtud pustil. Ano, snad bych pak nedostal ani jediný dolar." "Nerozumím vám." "Nu, máte přece v pokladně šest tisíc dolarů, ne?" "Tormento!" "Odejdu-li sám, vezmu si je. Vezmu-li však také vás, musím vám dát polovinu těch peněz, popřípadě všechno. Těmto pánům totiž nelze důvěřovat." "Bille, odkud víte, kolik peněz mám ve skříňce?" "Ptáte se na peníze? Nejsou tam také jiné věci?" Robin zbledl na smrt. Zakoktal: "Otevřel jste skříňku?" "Ovšem. Vidíte tohle?" Bili zvedl v ruce osudný klíček. Když spoutaní spatřili ten malý nástroj, všichni vykřikli radostí, jen Robin zařval vztekem. "Tys mne okradl!" zasípěl. "Otevři, otevři!" naléhali ostatní, a s rachotícími řetězy k němu vztahovali ruce. Bili Newton však zůstal sedět na žebříku a pokynul jim, aby mlčeli. "Ticho!" řekl. "Nemohu mluvit najednou se všemi. Především tedy s vámi, seňore Robině. Vy jste zloděj, otrokář a vrah. Všechno, co máte, jste nakradl. Kdybych vám vzal padesát tisíc dolarů, nebyl by to zločin, neboť bych vám odňal jen to, co vám nepatří." "Lotře!"

•325 324

"Nenamáhejte se! Nemůžete mne nijak urazit, ponévadž není nadávka, která by se i na vás nehodila. Nuže, a vy ostatní náležíte také mezi tvory, kteří si nemohou dělat nárok na úctu gentlemana. Na mou věru, seňores, mám příliš mnoho hříchů na svědomí a proto si nemohu dovolit přepych, obtěžovat své svědomí ještě hříchem, že jsem vás zachránil před ramenem spravedlnosti. Zůstanete tady!" "Pse! Chceš jít sám?" zařval Walker. "Přesně tak, ctihodný darebáku." "Rozdrtím tě! Zrádce! Podvodníku!" Walker zuřivě trhal řetězem, jenž příšerně rachotil. "Jen zuřte, chlapci! Chtěli jste mne zde zavřít, abych pracoval jako pes a již nikdy nespatřil slunce. Teď přišla odplata: mám ji zde ve svých rukou. Pohleďte na klíč! Ano, mohl bych vás vysvobodit, ale neudělám to! Zůstanete tady, kde jsem měl zůstat já!" Křik, jenž se teď rozlehl podzemím, byl přímo pekelný. Teprve po chvíli z něho vynikl škemravý Leflorův hlas. "Bille," kňoural Leflor, "vzpomeňte si, že jsem vás nahoře u Stříbrného jezera zachránil z vězení!" Newton nachýlil hlavu, zdálo se, že přemýšlí. Po chvíli však řekl: "Ano, zachránil jste mne - to je pravda. Ale ne z lásky ke mně, nýbrž z lásky k Walkerovi. Nejste lepší než on, a nemohu se o vás starat. Nuže, pánové, půjdu! Loučím se s vámi a přeji si, abyste na mne vzpomínali s věrnou láskou, až vám pod šibenicí budou dávat něco teplého na krk. Bude to jistě rozkošný pocit. Sbohem a nezapomeňte!" Zvedl se a vstoupil na žebřík. "Ďáble!" zařval Walker. "Sundej nám pouta! Je to tvá povinnost!" "Bille, milý Bille!" křičeli také ostatní. "Jen žebrejte, psi," odpovídal jim Bili Newton. "Také byste neslyšeli, kdybych já takhle žebral!"

"Bille, vezmi mne sebou!" křičel Leflor. "Dám ti všechno, co mám!" "Osle! Nemáš ani dva centy!" zahučel Bili a rychle vystupoval vzhůru. Světlo nechal dole. Slyšel ještě nějaký čas pod sebou kletby, prosby a rachot řetězů, až vše splynulo v zmatený hluk, který znenáhla zanikl. "To byla pomsta!" mumlal Bili Newton. "Šest tisíc dolarů! Pro začátek budu zbaven starostí, podaří-li se mi útěk." Když vyšel na plošinu, položil se na okraj skály a díval se dolů. Údolí bylo zahaleno noční tmou. V hlubinách nerozeznal nic. Při svitu hvězd však poznal aspoň horní část skalní trhliny, o níž mluvil Robin. Uvázal lano na železný hák a druhý jeho konec zvolna a opatrně spustil. Když konec dopadl, viselo lano dost volně. "Teď jen sflu a vytrvalost! Třeba při tom sedřu kůži z rukou!" Pak sahal jednou rukou vždy těsně pod druhou a začal se spouštět. Šlo to mnohem lépe, než očekával. Skalní trhlina nebyla hladká, měla tu a tam malé výběžky, o něž se mohl občas opřít, aby si odpočinul. Tak se stalo, že nebyl příliš vysílen, když konečně dosáhl údolí. Ani jeho ruce příliš neutrpěly. Zůstal značnou chvíli ukryt v trhlině a naslouchal. Nikde nezavál ani vánek, nikde se neozval podezřelý zvuk, nikde neviděl nic nápadného. Zdálo se, že je v bezpečí. "Teď kam?" ptal se v duchu. "Dolů do údolí? Ne - to by byla chyba. Půjdu, odkud jsme přišli. Budou tam snad hlídky, aby střežily příchod Papagů, ale budu se mít na pozoru. Snáze se jimi proderu, než celým zástupem, který je jistě na druhé straně. Až se vymotám ze skal, zabočím na západ, abych se dostal do Visalie k dobré Juané Alfarezové, kterou navštívím." Bili Newton se položil na zem a zvolna lezl vpřed, stále podél skály. Konečně ji měl za sebou. V tom zaslechl tlumený zvuk, vycházející zřejmě z lidských úst a znělo to jako tichý povel.

326' 327

Také o něco dál vlevo se ozval stejný výkřik. Pak se mihlo několik tmavých postav rychle jako blesk vedle něho, aniž ho spatřily, neboť uprchlík se přitiskl k několika velkým balvanům. "Stráže Apačů odcházejí a Papagové přicházejí," řekl si. "Rychle pryč, abych se ještě v posledním okamžiku nedostal do jejich klepet." Vyskočil a běžel, co mu nohy stačily směrem, odkud přišel zvuk. Dospěl ke vchodu do údolí, který byl pro něho východem, vyskočil a zabočil rychle vpravo. Sotva udělal několik kroků, spatřil mezi skalisky úzkou mezeru, ulehl a vtlačil se do ní pokud mohl, neboť tušil, že Papagové již skutečně přicházejí. Kdyby Bili Newton dosáhl východu jen o několik okamžiků později, byl by se s nimi setkal a byl by jimi též dopaden. Rudoši zvolna vjížděli vedle něho do soutěsky. Když poslední rudoch zmizel, Bili Newton se zvedl a řekl: ‚Lacré bleu, nebo také thunder storm! To byla ošklivá chvilka. Ale dopadlo to dobře -jsem zachráněn. Peníze na cestu mám, půjdu, a vy tam v údolí se teď můžete navzájem třeba sežrat. Nic proti tomu nemám." Otočil se k západu a noční tma ho brzy pohltila.

Kapitola osmnáctá SLUNCE MEZI MRAČNY Papagové, kteří minuli Billa Newtona netušící že zloděj, který včera uprchl z jejich tábora, je jim tak nablízku, jeli podél úbočí skály a zarazili až před stavením. Spatřili tam stát koně Robinovy výpravy. Zdálo se tedy, že je vše v pořádku. Kousavý Pes seskočil s koně, přistoupil k brance a zabušil na ni. Po chvíli byly dveře otevřeny a objevila se Annita. Náčelník na ni pátravě pohlédl. "Proč dcera bledých tváří otvírá rudým mužům?" tázal se podezíravě svou angloindiánskou hantýrkou. "Bylo mi tak poručeno. Pán vás očekává." "Kdo

je pán tohoto domu?" "Seňor Robin." "Kde je?" "Sedí u stolu a jí." "A kde jsou naši bojovníci, jejichž koně stojí před domem?" "Jsou u něho a účastní se večeře." Dívka mluvila čirou pravdu. Lovec se obával, že by zajatí Papagové mohli dát svým druhům výstražné znamení, je raději pozval k večeři v domě, aby je vyvedl ze dvora.

•329 328

"Veď mne k němu!" "Pojď!" Annita zavřela opět dveře zevnitř a kráčela před náčelníkem přes dvůr a nahoru po schodech. Tam ho nechala vstoupit do prázdné světnice, v níž svítila lampa. Náčelník se rozhlédl a zamračeně svraštil obočí. "Proč mne sem vedeš?' ptal se. "Zde pán domu vítá a pozdravuje své hosty." "Mám snad čekat, až sem přijde? Nejsem běloch a nechci nic vědět o zvycích bledých tváří. Doveď mne k němu!" Náčelník se obrátil, aby vyšel ze světnice, ale s úžasem se zarazil, neboť na prahu otevřených dveří stál Old Shatterhand. Tušil, že Indián nebude čekat a proto si pospíšil, aby přišel včas. Dívka proklouzla podél něho dveřmi a zmizela. Kousavý Pes brzy přemohl své překvapení. "Kde jsou moji bojovníci?" To byla první otázka, kterou náčelník vyřkl, když spatřil před sebou muže, kterého dosud nikdy nespatřil. "Tvoji bojovníci právě večeří." "Chci jít k pánovi tohoto domu. Ty jím nejsi. Co tu děláš?" "Pánem tohoto domu jsem nyní já. Rudí muži a bflí lovci mne nazývají Old Shatterhand. Snad už jsi to jméno slyšel?" Ačkoli je u Indiánů věcí cti, aby nikdy a zejména ne před cizincem nebo před nepřítelem nedali najevo své city, bylo náčelníkovo překvapení, když slyšel lovcovo jméno, tak veliké, že nemohl zachovat předepsanou zdrženlivost. "Uff!" zvolal a ustoupil o krok. "Ty jsi Old Shatterhand?" "Slyšel jsi, co jsem řekl." "Co hledáš zde, v Údolí smrti?" "Čekám, abych přivítal tebe a tvé bojovníky." "Tys věděl, že přijdeme?" "Ano." "Kde je ten, jemuž dům náležel a kterého nazýváme Stříbrným mužem?"

"Je zde v domě." "Proč nepřichází, aby mne uvítal?" "Něco mu zabránilo, aby tak učinil. Proto jsem přišel místo něho." Ve tváři i v celém lovcově vystupování spočíval zvláštní důraz, jenž rudocha nutil k přemýšlení. Jeho obličej se lehce svraštil, když se nedůvěřivě ptal: "Čekáš zde jako náš přítel nebo nepřítel?" "To záleží jen na tobě," odpověděl lovec, usmívaje se. "Uff! Old Shatterhand je známý po celé savaně jako přítel rudých mužů." "Ano, řekl jsi pravdu. Miluji vás všechny, Komanče i Apače, Siouxy i Navaje, Marikopy i Papagy." "Z těch, které jsi jmenoval, jsou Apačové a Marikopové mými protivníky. Když je miluješ, nemůžeš být mým přítelem!" "Snad uznáš, že nemohu být nepřítelem ostatních jen proto, abych se tobě zalíbil. Jsem přítelem všech poctivých mužů, ať jsou bílí nebo rudí. Ale proč jsi ty nepřítelem bělochů, kteří ti ničím neublížili?" "Kdo říká, že jsem nepřítelem bledých tváří?" "Cožpak nedržíš ve svém zajetí několik bělochů?" "Jak to víš?" "Vím to, a to stačí. Vím také, že Stříbrný muž je darebák, vrah a zloděj. Ty jsi jeho spojenec. Neuvážil jsi dosud, že přátelství s ním může přivolat na tvůj kmen veliké neštěstí?" Náčelník rychle sáhl po tomahawku, napolo jej vytáhl z pochvy a zvolal: "Teď ses přiznal, že jsi mým nepřítelem! Vidím, že je tomu tak!" "Ne! Budu tvým nepřítelem jen tehdy, dáš-li k tomu svým jednáním příčinu a důvod. Žádám tě, abys své zajatce pustil na svobodu." Kousavý Pes udělal rukou odmítavý pohyb. "Zůstanou mými zajatci, jak dlouho se mně bude chtít."

•331 330

"Mýlíš se," řekl lovec mírně. "Nezůstanou ve tvé moci ani přes dnešní noc." "Chceš mne snad poroučet, abych je propustil?" "Poroučet? Ne! Chci se s tebou dohodnout. Neshodneme-li se, pak ti ovšem poručím jako svému zajatci!" "Já tvým zajatcem? Nejdřív zemřeš!" Při těch slovech zvedl náčelník ruku k útoku rychle jako blesk. Lovec se nepohnul. Jen jeho zrak pozoroval náčelníkovy pohyby - vtom, právě když tomahawk měl dopadnout, uchopil náčelníkovu pravici, vyrval mu tomahawk a mrštil Indiánem ke zdi, která pod ním zaduněla. A lovec již zase klidně stál a hovořil vyčítavým hlasem: Jsi neopatrný a varuji tě. Odvážil ses tasit zbraň na Old Shatterhanda, ten čin tě mohl stát život. Poděkuj jen mé shovívavosti, že dosud žiješ." Ale jeho klid náčelníka ještě víc podráždil. Jakmile se vzpamatoval, vyrval z opasku nůž a s pronikavým výkřikem se znovu vrhl na lovce. Ten, uhýbaje útoku, ho tak prudce udeřil do ramene, že Indiánovi klesla ruka a nůž mu vyletěl z pěsti. Lovcova tvář byla nyní vážná, ba přísná. "Podívej! Dvakrát jsem tě odzbrojil a přece jsem k tomu nepotřeboval zbraně; udělal jsem to pouhou rukou. Není to pro tebe dostatečná výstraha? Podnikneš-li na mne útok ještě jednou, zemřeš!" Kousavý Pes pochopil, že ta výhrůžka je vážná. Pod tlakem toho poznání zadusil svůj vztek a rozhodl se skončit v nepřátelství, ačkoliv se za ztraceného dosud nepovažoval. Řekl prudce: "Moji bojovníci se strašně pomstí, za to, že jsi vztáhl ruku na jejich náčelníka." "Pshaw! Nebojím se tvých bojovníků." "Počítal jsi je?" ptal se rudoch, blýskaje očima. "Znám váš počet. Ale ty nevíš, kolik mužů je v tomto domě na mé straně. Bojovníky, které jsi poslal napřed se Stříbrným mužem, jsme odzbrojili. Jsou v mé moci."

"Lžeš!" "Slyšel jsi, že by Old Shatterhand někdy lhal? Ale nevěříš-li mně, ptej se nejslavnějších lovců prérie, kteří jsou zde se mnou. Uvidíš je!" Lovec otevřel dveře a zavolal do chodby několik slov. Za okamžik vstoupil Vinnetou, Tlustý Sam, oba Snakerové, Jim a Tím, a za nimi se tísnilo tolik Apačů a Marikopů, kolik jich jen dveřmi mohlo projít. "Uff!" zvolal Kousavý Pes, nyní již opravdu poděšen. "Uznáváš, že jsi mým zajatcem?" ptal se Old Shatterhand. Náčelník chvíli váhal, těkal pohledem po přítomných a konečně vyhrkl: "Kde jsou bojovníci mého kmene, kteří sem přijeli přede mnou?" Old Shatterhand pohlédl na Vinnetoua, jenž pochopil, že má odpovědět sám. "Jsou v naší moci," řekl stručně. Kousavý Pes se přímo vpil do vážné tváře náčelníka Apačů. Bylo vidět, že na příští otázce mu nesmírně záleží. "Bojovali statečně?" ptal se. "Ne. Vzdali se dobrovolně." "Jsou tedy zbabělými psy, které vyvrhneme z kmene!" zabouřil Papago. Ale jediný Vinnetoův pokyn ho umlčel. "Nebyli zbabělí, nýbrž moudří. Pochopili, že odpor by byl marný a vzdali se. Kousavý Pes nechť je neviní ze zbabělosti." "Mohli ustoupit, místo aby se vzdali!" "Nemohli ustoupit, tak jako ty nemůžeš." "Statečnému a chytrému bojovníkovi vždy napadne, aby mohl zvolit ústup." "Zkus

tedy, jestli ty unikneš!" řekl chladně Apač. "Vlákali jste mne sem. Jsem obklopen Apači a Marikopy i bledými tvářemi. Jak bych vám mohl uniknout!" "Totéž se stalo i tvým bojovníkům. Vlákali jsme je dovnitř a obklopili je velkou přesilou našich mužů. Byli dost

332' 333

moudří, aby složili zbraně bez boje. Budeš-li moudrý, rovněž se vzdáš." "To neudělám!" "Mluvíš bez rozmýšlení. Nevidíš, že jsi v naší moci? Celý dům je obklopen bojovníky Apačů a Marikopů, místnosti jsou jimi zaplněny." "Přesto se jich nemusím strachovat. Obklopili jste mne sice, ale sami jste obklíčeni mými bojovníky, kteří čekají před domem. Nedostanete se odtud." "Bylo by tomu tak, kdyby za bojovníky Papagů nestály další řady našich mužů, které uzavírají cesty z údolí. Jste v pasti a nikdo z vás bez naší vůle neunikne." "Nevěřím tomu." "Můj bílý bratr Old Shatterhand ti to dokáže." Lovec pokynul Tlustému Samovi, jenž odešel a vrátil se po chvíli s vůdcem zajatého tlupy Papagů. Když mladý rudoch vstoupil, uvítal ho náčelník zamračeným pohledem. "Jednal jsi jako zbabělec!" řekl, a udělal pohyb opovržení. V jeho slovech i posunku byla největší urážka, jakou Indián může učinit Indiánovi. Uražený na ní také bez váhání odpověděl: "Dej mně nůž, chop se svého nože a bojujme! Hned! Zde! Ukáži ti, jestli jsem zbabělec!" "Proč ses dal se všemi bojovníky, které jsem ti svěřil, odzbrojit?" ptal se Kousavý Pes, aniž na výzvu odpověděl. "Měli jsme zbytečně obětovat své životy?" "Měli jste raději zemřít!" "Domníváš se; že je moudré jít vstříc smrti, která nikomu nepřinese užitek?" "Lépe je zemřít, než žít v hanebném zajetí u nepřítele, s nímž ani nebyl sveden boj!" "Tvá řeč je trpká. Odpovídám: Kdyby šlo jen o mne, byl bych zápasil na smrt. Ale směl jsem bez účelu obětovat životy mužů, které jsi mně svěřil? Nyní jsi zde sám a rozhodni!

Přeješ-li si, abychom bojovali a zemřeli, všichni zahyneme. Dělej, co chceš!" Po těch slovech se bojovník obrátil a opřel se o zeď. Založil ruce na prsou, a díval se hrdě a lhostejně přes hlavy ostatních. Náčelník začínal asi chápat, že přece jen zašel trochu daleko; odstoupil tedy do vzdáleného kouta světnice a řekl: "Pojď sem a vypravuj mi všechno!" Mladý rudoch šel mrzutě a zvolna k němu. Stanuli v koutě a tiše spolu rozmlouvali. Zprvu byly náčelníkovy pohyby hněvivé a prudké. Znenáhla se však jeho rozčilení mírnilo a nakonec naslouchal zprávě svého podřízeného, aniž ho již přerušoval. Když vše vyslechl, chvíli zamyšleně stál. Pak se obrátil k lovci a řekl: "Co nyní zamýšlí udělat Old Shatterhand?" "Co uděláme, závisí jen na tom, co uděláš ty. Přiznáváš již, že jsi v naší moci?" "Ne, to neuznávám. Mám veliký počet svých bojovníků před domem." "Nemohou ti pomoci." "Vinnetou, náčelník Apačů řekl, že to můžeš dokázat. Dokaž to tedy!" "Pojď se mnou!" Old Shatterhand kráčel napřed a vedl náčelníka na střechu. Ukázal dolů: "Hleď, zde jsou tvoji bojovníci. A nyní ti ukáži naše!" Byla tma. Hvězdy sice na obloze zářily, ale jejich světlo nepostačovalo, aby Apačové a Marikopové v pozadí údolí mohli být rozeznáni. Lovec vytáhl revolver a dal znamení výstřelem. V pozadí údolí se nic neozvalo - důkaz, že Železný Jazyk byl připraven. Záhy však bylo slyšet pravidelný koňský du-sot, a pak spatřil náčelník tmavou čáru jezdců, která se táhla půlkruhem kolem jeho lidí, takže byli v několika okamžicích obklopeni.

334 335

Papagové ovšem nevěděli, co to znamená. Byli přesvědčeni, že jsou v údolí sami a chovali se proto bezstarostně. Mohli snad věřit, že mají před sebou část tlupy svých vlastních bojovníků, jež jela napřed, ale jezdci za nimi byli mnohem početnější, a jejich postup v rozevřených řadách byl jistým znamením, že jsou to nepřátelé. Mezi Papagy nastal rozruch. Jeden z nich se odebral ke dveřím a zaklepal na ně. Chtěl si bezpochyby vyžádat náčelníkovy rozkazy. "Volají tě," řekl lovec Kousavému Psovi. "Co zamýšlíš udělat?" "Budeme bojovat! Snad nečekáš, že bychom se dali bez obrany zajmout." "Kdo ti řekl, že vás chceme zajmout?" "Neřekl jsi, že já sám jsem zajatcem?" "Ano, nyní jsi. Ale přistoupíš-li na mé podmínky, dostaneš zpět své zbraně i svobodu." "Dobře! Co si přeješ?" "Žádám, abys mně vydal bílé zajatce, kteří jsou u tebe, a abys s Apači a Marikopy uzavřel trvalý mír." "Co ještě?" "Nic. To je všechno." Náčelník jistě pochopil, že je úplně v rukou svých nepřátel. I kdyby se jeho bojovníci před domem bránili a prorazili kruhem pušek, jenž je svíral, nemohli se, dočkat vítězství. Uniknout nemohli, neboť se dalo s jistotou předpokládat, že východy z Údolí smrti jsou obsazeny. Snad by některé nepřátele pobili, ale Papagové by byli při tom zcela jistě zničeni. Kousavý Pes to uznával. Věděl, že ani on nemá naději na uniknutí z domu, pochopil to již tehdy, když spatřil na chodbě nepřátelské Indiány. Byl však dost chytrý, aby to nedal najevo. Proto se dosud tvářil tak sebevědomě. Jako Indián byl zvyklý jednat s nepřáteli neúprosně a tvrdě, byl proto přesvědčen, že i jemu budou položeny podmínky velice zlé a kruté - a teď sotva věřil svému sluchu, když slyšel,

že je na něm žádáno tak málo, ano, vlastně jen to, co bylo pro Papagy nejvýhodnější, totiž uzavření míru. Aby však byl zcela ubezpečen, že to vše není jen léčka, tázal se: "Můžeš tato svá slova potvrdit vykouřením kalumetu?" "Ano." "Budou s námi kouřit dýmku přísahy i vůdci rudých bojovníků s tebou spojených, především Vinnetou?" "Vinnetou tak učiní." "Jsem tedy ochoten radit se s tebou a s nimi." "Dobrá! Zavolej na své bojovníky, aby byli klidní, a já udělím stejný rozkaz svým lidem!" Oba muži dali potom se střechy svým lidem potřebné pokyny a sešli pak opět dolů, kde na ně ostatní čekali. Kousavý Pes přistoupil k podnáčelníkovi jemuž ještě před chvílí lál, a řekl mu: "Můj bratr jednal velice moudře a osvědčil se jako zkušený a chytrý vůdce. Nechť považuje slova, která jsem před chvílí řekl, jako by nebyla řečena a jako by je nebyl slyšel." "Slyšel jsem je," odpovídal mladý rudoch vážně a s důrazem. "A všichni tito bílí bojovníci je také slyšeli. Nazval jsi mne zbabělcerii. To slovo může být smazáno jen krví nebo tím, když mne odprosíš. Neodprosíš-li mne, budu s tebou bojovat tak dlouho, dokud jeden z nás nebude mrtev!" Byla to hrdá slova a velký

požadavek, aby náčelník prosil za odpuštění mladého bojovníka, a za jiných okolností by byl Kousavý Pes dal jistě přednost boji, ale právo bylo tentokrát příliš jasné, aby se mohl vyhnout jeho důsledkům. "Boje se nebojím," řekl náčelník, "nevím však, proč bych tě ještě usmrcoval, když jsem tě již urazil. A proč ty bys mne zabíjel, když jsme braffi? Odpustíš mně má slova, neboť je odvolávám. Vím, že tvá ruka je silná a udatná a že se nebojíš žádného nepřítele. Zapomeneš nyní na má slova?" "Ano. Již na ně nemyslím. Neřekl jsi mně nic."

•337 336.

"Prosím tě tedy, aby ses zúčastnil porady, jakmile k ní dojde. Zatím bych rád videi tvé bojovníky a přesvědčil se, jak s nimi bylo zacházeno." "Pojď se mnou. Uvidíš je," řekl Old Shatterhand, a vedl náčelníky k Papagům, kteří dosud seděli u večeře. Když rudoši spatřili náčelníka, všichni se zvedli a upřeli na něho oči, očekávajíce, že od něho uslyší hněvivé výčitky. On však naopak řekl vlídným hlasem: "Moji bratři jednali velice chytře, když se vyhnuli boji s bledými tvářemi. Uzavřeme s Apači a Marikopy mír." Nato odešli bflí lovci se všemi náčelníky a radou starších tří kmenů do takzvaného sálu, kde za předepsaných obřadů byla odbývána mírová konference. Indiáni v síních a na chodbách slyšeli hlasitý hovor řečníků, a když se konečně domem začala plížit pronikavá vůně kinni-kinniku, nabyli všichni přesvědčení, že mír je již opravdu uzavřen. To se také brzy potvrdilo, neboť Vinnetou vyšel s náčelníky i s lovci z poradní světnice a nařídil, aby Papagové dostali zpět zbraně, které jim byly sebrány. Tím byla zachráněna čest těm, kteří se bez obrany dali. zajmout, a všichni se nad tím nesmírně radovali. Radostná nálada u rudochů se nejevila ovšem tak okázale, jak tomu bývá zvykem u bělochů. Rudí bojovníci mluvili klidnými hlasy a jejich pohyby byly lhostejné a odměřené, takže o radosti mluvily vlastně jen jejich oči. Marikopové, Papagové i Apačové se nyní smísili a byli k sobě tak vlídní a pozorní, jak jen Indiáni za takových okolností mohou být. "Ted1 může můj bílý bratr jít se mnou," řekl náčelník Papagů Old Shatterhandovi. "Vydám mu zajatce, kteří již nejsou zajatci." Oba vyšli ze stavení. Venku tábořili Papagové v největším tichu. Příchod náčelníka je naplnil údivem a radostí. Očekávali boj, věděli, že jsou obklíčeni a sevřeni, a říkali si jistě v duchu,

že jen s velkými ztrátami si vynutí cestu k ústupu. Teď však v nich začala opět klíčit naděje, že vše dobře skončí. "Moji bratři nechť jsou bez starosti," řekl jim Kousavý Pes. "Octli jsme se ve velikém nebezpečí, neboť jsme byli obklíčeni mocnými zástupy statečných bojovníků, ale Mannitou nás chránil a dal nám mír. Uzavřel jsem mír s Vinnetouem a Old Shatterhandem, dvěma slavnými bojovníky, jejichž přátelství je pro nás velice cenné a čestné. Mezi Papagy, Marikopy a Apači bude nadále mír a bratrství." "Uff! Uff!" křičeli rudoši, a všichni, kteří byli vzdáleni, se tlačili vpřed, aby se dostali blíž k oběma mužům. Ti se však především starali, aby se dostali k zajatcům, kteří dobře nerozuměli náčelníkovým slovům, proneseným v nářečí Mojavů, dosud nechápali, co to všechno znamená. Teprve když se před nimi vynořila lovcova postava, kterou poznali i ve tmě, zvolal Wilkins: "Master Shatterhand! Bohudík! To je pro nás dobré znamení!" Jste svobodní," řekl Old Shatterhand. "Svobodní? Smíme tomu věřit?" "Vždyť vám to říkám." "To je zázrak, pravý zázrak!" zvolal starý, životem těžce zkoušený muž., Jak jste to dokázal, milý master Shatterhande?" "Trochou chytrosti a otevřenosti, drahý sir. Prosím, sestupte s koně!" "To nejde tak rychle, jak si myslíte; vždyť jsem k němu přivázán." Ale v tom již přiskočilo několik Papagů, aby na pokyn svého vůdce rozvázali jeho pouta, lovec se pak obrátil k oběma dívkám, aby jim pomohl s koní. "Můj Bože, jak vám máme děkovat, sir!" zašeptala Alma. "Co úzkosti a starostí jsme vytrpěli!" Lilian Hauserová byla tak utrmácená a dojatá, že se musela opírat o rámě své družky, jakmile se octla na zemi. V těsném

338 339

objetí pak následovaly obě dívky lovce jenž vedl Wilkinse a Cuartana k domu. ,Mluvte, sir, vypravujte!" naléhal cestou Wilkins. "Co se vlastně děje v tomto Údolí smrtí?" "Mnoho, velmi mnoho věcí se tu odehrálo," odpovídal lovec. "Očekává vás několik překvapení. Doufám, že je snesete." "Je to snad něco nepříjemného, sir?" "Nemyslím. Ale jen pojďte! Nemohu bohužel podat oběma miss rámě, protože branka je tak úzká, že sotva projde jeden člověk. Půjdu napřed." Na nádvoří hned za brankou stál Tlustý Sam, který si pospíšil aby mohl Wilkinse a jeho dceru první uvítat. Udělal to s neohrabanou, přehnanou zdvořilostí, ale jeho dobrácká očička zářila živou radostí, když tiskl měkkou dlaň miss Almě. Aby Samovi dopřál více té radosti, požádal lovec Sama, aby starého plantážníka s dcerou zavedl k Arthurovi Wilkinsovi, který byl posledními událostmi tak vyčerpán, že se uchýlil do jedné místností k odpočinku. Lovec se sám ujal mladičké Lilian, kterou nyní čekalo setkání s oběma bratry, tedy událost, která jistě dívku uvede do nejvyššího rozrušení. Aby lehčeji přemohla první ostych, rozhodl lovec, že setkání sourozenců budou přítomni i manželé Hauserovi. Tlustý Sam zatím s mnohými poklonami vedl Wilkinse a miss Almu do místnosti, v níž nebyl nikdo než Arthur, plan-tážnflcův synovec. Záhadně se usmívaje, strčil Sam oba dovnitř a zavřel za nimi dveře. Všichni tři stáli několik okamžiků mlčky proti sobě a pátravě na sebe pohlíželi. Arthur nesmíme trpěl v uplynulých letech, zhubl a zestárl. I pro příbuzné bylo těžké poznat jej. Také Wilkins zestárl a hodně se změnil. Jeho vlasy zešedivěly, a jeho obličej byl teď vrouben sněhobílými vousy, jež úplně změnily výraz tváře. Ani on nebyl k poznání. A miss Alma? V době, kdy ji Arthur naposledy viděl, byla ještě nedospělým děvčátkem, od té doby její rysy dostaly pevný ráz, její krása rozkvetla v růži

z poupěte. To vše způsobilo, že Arthur Wilkins se na krátkou chvíli octí v pochybnostech, koho má před sebou. Byl před malou chvilkou probuzen Tlustým Samem, který mu řekl, že kdosi s ním chce nevyrušovaně promluvit. Proto se tázal: "Sir, miss - byli jste to vy, kteří jste chtěli se mnou mluvit?" Wilkins chtěl odpovědět, ale vzrušením ze sebe

nemohl dostat slovo. Kdo byl tento muž jehož zevnějšek nasvědčoval hroznému utrpení? Táhl ho k němu neurčitý cit. Chtěl promluvit, chtěl zvednout ruce, aby ho objal, ale nebyl v té chvíli schopen slova ani pohybu." "Nechtěli jsme s nikým mluvit, sir," odpověděla Alma. "Snad se stal omyl." V tom Arthur pokročil o krok, zvedl ruku, jako by naslouchal, pak zvolal: "Váš hlas! Ten zvuk znám! Kdo - kdo? Miss, řekněte mi rychle - jmenujete se Alma?" "Ano. Jsem Alma Wilkinsová." "A to je váš otec?" "Zajisté." "Strýčku, drahý strýčku!" Arthur pokročil a padl na prsa starého muže, který právě nabyl také řeči: "Arthur! Vždyť je to Arthur! Bože, jaké je to shledání!" "Arthur?" vykřikla také Alma. "To, že je můj bratranec? Svatý Bože! Co jsi musel vytrpět!" Mladý muž, zeslaben beztak již dlouholetými útrapami, byl tímto shledáním nesmírně dojat. Musel se posadit. Pak, objímán z jedné strany strýcem a z druhé strany sestřenkou, měl vypravovat. Nemohl. Mohl jen tiše kývat hlavou při laskavých slovech svých příbuzných. Ačkoli ho shledání s nimi velice těšilo, považoval přece jen za vykoupení, když se ve dveřích objevila kulatá jak měsíc v úplňku zářící tvář Tlustého Sama. Maličký lovec, vlídně se na ně usmívaje, řekl:

341 340'

"Tak co, panstvo? Jak vidím, již jste se poznali a blahopřeji vám ze srdce k šťastnému shledání." "Master Same," odpověděl Wilkins, uchopiv ho za ruku. "Jak velkým díkem jsme vám a vašim přátelům zavázáni! Je opravdu nemožné, abychom vám svůj dluh třeba jen částečně splatili!" "Nesmysl! To málo, co jsme pro vás mohu' udělat, mně vyneslo takovou radost, že jsme spíše my povinni díkem vám, než naopak." "Byli jste skutečně nástrojem Prozřetelnosti. Bez Old Shat-terhanda bychom nikdy nebyli Arthura našli." "Well. To říkám i já, a co řekne Tlustý Sam, to už něco znamená. Ale teď, prosím vás, dopřejte tomuto mladému muži poněkud klid. Neměl se zde právě skvěle a jeho tělesné schopnosti jsou poněkud podlomeny. Vy, master Wilkinsi, smíte ovšem u něho ještě zůstat, ale spanilou miss odvedu na krátký čas s sebou, neboť ji musím představit člověku; který se nechce spokojit s žádnou jinou." Tlustý Sam nabídl miss Almě galantně rámě a odvedl ji ze světnice. Prošli chodbou středem Indiánů, kteří uctivě ustupovali stranou, aby jim udělali místo, pak se Sam zastavil u dveří a řekl: "Zde uvnitř najdete jednoho starého Indiána, který by rád viděl Růži pralesa mezi čtyřma očima. Nechtěl jsem jeho přání odmítnout, protože by to byla smrtelná urážka. Tihle Indiáni jsou hrozně nedůtkliví." "Indián? Co mně chce?" ptala se dívka zamyšleně. "Jistě vám to řekne sám! Prosím!" Sam udělal svou medvědí poklonu, vstrčil Almu dovnitř a dveře za ní opět zavřel. K svému nemalému úžasu tam nenašla Alma Indiána, ale bělocha na smrt bledého, s vpadlými tvářemi, s očima hluboko zapadlýma, hubeného a vychrtlého. Jeho pleť se leskla jako vosk.

Mlčky před ním stanula, upírajíc na něho skoro zděšený pohled. Byl to Martin Adler, bývalý správce Wilkinsových plantáží. Když jeho pohled padl na dívku, sevřelo se mu srdce, neboť viděl, že je ještě krásnější, než jak si její představu tisíckrát obnovoval v dlouhých měsících svého života v podzemní tmě. Jeho rty se zachvěly, avšak ze rtů mu jen splynul nesouvislý šepot. Náhle se dívčiny oči ještě více rozšířily - ucouvla a vykřikla hlasem, v němž se chvěla bolest: "Martine - vy?" Ale vzápětí ji napadlo, jak hrozně musí působit její bolestný úžas na mladého muže, ovládla se tedy a dodala živě, podávajíc mu ruku: "Master Adlere! Vidím dobře, či ne? Jste to vy? Jste to skutečně vy?" Tu se jeho oči zakalily; už ji neviděl. Zdálo se mu, že jeho nitro, jeho srdce, jeho duše, jeho celý život se musí rozplynout v palčivé bolesti, která ho zaplavila jako moře. Chtěl odpovědět, chtěl říci jediné slovo - ale nemohl. Almě se zdálo, jako by na něho přicházely mrákoty. Vskutku, potácel se. Přiskočila rychle k němu. Chytila ho za ruku, objala ho rukou kolem těla a zvolala úzkostlivě: "Martine, milý Martine, co je vám? Bože - byla jsem příliš neopatrná a polekala jsem vás. Odpusťte, odpusťte mi! Pojďte! Posaďte se!" Zavedla ho ke křeslu, jež stálo u zdi, posadila ho na něho, poklekla před ním a uchopila jej za ruku a šeptala: "Odpusťte mi! Neměla jsem ani tušení, že vás zde naleznu. Měli mně to říci." Pohladila mu něžně ruku ztuhlou těžkou prací a starostlive se na něho dívala. "Master Adlere, mám někoho zavolat? Jste nemocný, viďte?" Zvolna zavrtěl hlavou. Konečně mohl promluvit.

343 342

"Ne - nevolejte nikoho. Nic mi není. Radost mne trochu přemohla, že vás zas vidím - ale teď je mi zas dobře." "Ubohý Martine, co jste asi musel vytrpět!" Smutně se usmál. "Ano. Bylo to peklo, miss Wilkinsová, a to je pro mne jediná omluva, že dnes vypadám tak, jak mne vidíte, jako - pekelník." "Oh, ne! Na to nemyslete! Teď je všemu konec! Jste zachráněn, vykoupen ode všech útrap -" "Vykoupen vámi!" "Mnou ne!" odpověděla Alma. "Jsou to jiní, jimž děkujete za svou záchranu. Ale jsem tolik šťastná, že jsem mohla být při tom!" "Je to skutečně pro vás štěstí, miss Almo?" ptal se, dívaje se na ni pátravě. "Ano," řekla statečně, opětujíc jeho pohled stejně upřímně. "Tomu nevěřím. Nemluvíte pravdu - nebo snad žertujete?" "Žert v takovém okamžiku? Ó, ne! Jsem opravdu slastná, že - - že Arthur je zachráněn - -" Náhlý pohyb jeho ruky ji přerušil. Viděla, že se chvěje rozčilením a slabostí a zaplavila ji nekonečná soustrast s tímto mužem, kterého milovala a znala jeho sflu a mužnost. Připadalo jí, že se od něho již nikdy nesmí odloučit, že ho musí věčně ošetřovat a po celý svůj život se neustále snažit, aby z jeho paměti vymazala poslední vzpomínku na útrapy, které zažil. Zapátrala v jeho tváři a s údivem v ní nalezla chmurný, skoro bolestný úsměv. Jeho hlas zněl klidně, ale vycítila, že je v něm bezedná hořkost. "Rozumím vám, miss Almo," řekl Martin Adler. "Jste šťastná, že váš bratranec je zachráněn a já jsem tím šťasten ovšem také. Odpusťte, že jsem pochyboval o vašem štěstí." "Ne! Vy mi nerozumíte, Martine," řekla v náhlém zmatku, "nebo jsem se snad špatně vyjádřila. Nejsem slastná jen proto,

že je zachráněn on, ale také vaše zachránění mne naplňuje štěstím. Ano, je to štěstí ještě mnohem větší, neboť -" Zvedl hlavu a zadíval se na ni plný pochybností. "Nuže? Prosím, dokončete!" "Ach, Martine, copak vám musím všechno říci?

Copak jste již zapomněl - - - jak tehdy - - na Wilkinsfieldu - -" "Miss Wilkinsová - Almo!" "Martine!" Uchopil ji za ruce a zadíval se do jejích očí, jako by v nich chtěl nalézt svou spásu. Přitiskla se k němu a s tichým povzdechem položila hlavu na jeho hruď. "Můj Bože, Almo! Je to pravda? Je to možné? Vy jste nezapomněla?" Jak bych mohla zapomenout, můj milý? Odešel jsi z Wilkinsfieldu, abys hledal Arthura, nasadil jsi pro nás život, abys nám vrátil náš domov, trpěl jsi pro nás tak strašně - ach, Martine, jak bych mohla zapomenout!" "Přesto nemohu uvěřit, nemohu chápat. Hrůza, čím jsem dnes! Jsem chorý člověk, jsem nemocný, jsem mrtvola - -" "Ó, mlč, mlč! Tím víc, tím horoucněji tě mám ráda!" A přivinula se k němu ještě úžeji, stáhla jeho hlavu k sobě a přitiskla ji ke svým hořícím tvářím. "Co je to? Almo!" vtom se ozval od dveří udivený hlas. A když se oba ohlédli, spalřili na prahu Wilkinse a jeho synovce Arthura. Starý plantážník byl nesmírně zaražen, že překvapil svou dceru v lak něžném objeli muže, který se zdál naprostým cizincem: "Tatínku!" zvolala Alma, přiskočila k němu a objala ho. "Podívej se! Znáš ho? Ah, ty ho nepoznáváš?" Wilkins pohlédl ostře a pátravě na svého někdejšího správce, který se k němu zvolna přiblížil. "Jestli ho znám?" plál se. "Očima nikoli, ale přece se mi zdá -Adlere, drahý Adlere, jste to vy?" "Ano, je to on, tatínku!" odpověděla Alma.

344' •345

"Ah! Že i vy jste byl nalezen a zachráněn, to dovršuje mé štěstí. Drahý hochu, vypadáte opravdu špatně. Ale hlavní věc, že jste tu. Bez vás bych nenašel nikdy klid. Teprve teď zmlknou výčitky, jež mne mučily po mnoha bezesných nocí." Oba muži si stiskli ruce. Wilkins pak zahrozil své dceři prstem a řekl: "Něčemu nerozumím, Almo, a přece se mi zdá, že jsem viděl zcela dobře. Mám tomu rozumět tak, že vy, milý Adlere - a má dcera - -" Alma se vrhla na otcova prsa. "Tatínku, milý tatínku, odpusť, že jsem ti to již dávno neřekla!" "Mohla jsi mi to směle říci, dítě," odtušil starý muž vážně. "Snad ses nedomnívala, že bych chtěl bránit tvému štěstí? Je to tedy pravda?" "Sir," ozval se nyní Adler, "vím, jsem nemocen, jsem kromě toho i chudý, ale ujišťuji vás, že budu pracovat, abych Almě zajistil slušný život." "Potkejte, příteli! Jste-li vy chudý, tím bohatší jsem za to já. Jak věd vypadá, doufám, že soud mně a mému synovci opět vrátí náš majetek, naše plantáže. A kdyby se to i nestalo, mohu Wilkinsfield snadno oželet. Nahoře u Stříbrného jezera, kde je dost bohatých stříbrných ložisk, jsem získal trochu kovu, takže budu vždy náležet mezi zámožné lidi: A tak si snadno mohu dopřát přepych, mít chudého zetě. Nuže, odpovězte mi konečně: máte se rádi, děti?" "Nesmírně!" zvolal Adler. "Z celého srdce!" odpověděla Alma. "Bůh vám žehnej! Nechť vaše budoucnost je tak radostná, jak byla vaše minulost plná žalu!" "Vydává-li se přítel Adler za chudáka," prohodil se smíchem Arthur Wilkins, "vyzradím ti, strýčku, třeba zatím bez jeho dovolení, že to není tak zlé, jak řekl. Je členem znamenité rodiny ze staré Evropy a - -"

"Prosím, mlč!" přerušil ho Martin Adler. "Ne, nebudu mlčet. Uvaž, strýčku, že tento master Adler, který byl u tebe správcem, je blízkým příbuzným lorda Lindsaye a bratrem Hermana Eaglenesta, kterého již znáš. A - čemu stěží lze uvěřit - oba tito bratři, kteří se zde shledali, našli dnes i svou sestřičku, kterou není nikdo jiný, než malá Lilian Hauserová. Pojďte, zavedu vás k nim!" S těmi slovy vystrčil Arthur Wilkins všechny tři ze dveří, aby je zavedl k Lilian a Hermanovi. Old Shatterhand, který byl tichým strůjcem všech těchto výjevů, se jich neúčastnil, nýbrž vyšel ven před dům, aby zde udělal potřebná opatření. Z budovy bylo vyneseno palivo, jehož v ní byly hojné zásoby, a pod skalami bylo rozžehnuto několik ohňů. Kolem nich se shromáždili v bratrské shodě Indiáni, načež bylo přineseno ze sklepa maso, a Tlustý Sam jím rudochy podělil. Indiáni, kteří náleželi až dosud k třem vzájemně nepřátelským kmenům, nyní zapomněli na všechno nepřátelství. Seděli tu v nejpestřejších skupinách, Marikopové, Papagové i Apaři, znamenitě si pochutnávali na zásobách, zvláště na tabáku, a vypravovali si o událostech posledních dnů. Vypravováním starých bojovníků a mluvčích se vinula jako červená nit úcta, které se u Indiánů těšil Vinnetou a jeho bratr, bílý lovec. Vypravování nebralo konce a Údolí smrti ještě nikdy nevidělo shromáždění tak veselých a mírumilovných Indiánů jako teď. Snad ještě mnohem radostnější nálada vládla mezi bělochy. Zachránění i zachránci seděli pospolu v družné zábavě, a Martin s Almou a Carlos s Lilian byli středem jejich veselí a rozmaru. Každý přál těm oběma dvojicím jejich štěstí, nevyjímaje ani Hermana, jenž zpočátku nebyl příliš nadšen tím, že jeho sestra má v mladém Mexičanovi svého ochránce. Brzy se však s Cuar-tanem smířil, jakmile shledal, že jeho zájem o Lilian je vážný a opravdový.

346' •347

Otázky a odpovědi, vypravování a podávání zpráv té noci nikoho neznavilo. A při tom přece každý pozoroval, že řekl velice málo a že by vlastně mel ještě mnoho co vypravovat. Tak míjela hodina za hodinou a nikdo nemyslel na spánek, ačkoli všichni bez výjimky velice potřebovali odpočinek. Při hovoru bylo ujednáno, že pochytaní zločinci budou dopraveni do Saň Franciska a tam odevzdáni do rukou spravedlnosti. Tlustý Sam, Jim a Tim byli samozřejmě proti tomu a dlouho trvali na tom, aby byli ihned na místě lynčováni; lovec však byl rozhodně proti provedení toho návrhu. "Uvažte, master Shatterhande," řekl Sam, "že je tu velmi vážné nebezpečí jejich útěku po dobu tak dlouhé cesty." "Postarám se, aby se jim útěk nepodařil." "Hm. Čert si často zahraje ošemetnou hru, a satan velice rád pomáhá z bryndy tomu, kdo s ním drží. Ale nemohu vám poroučet; dělejte, co chcete. Ostatně půjdu do Saň Franciska s vámi, abych na tu čeládku osobně sám dohlédl. Až budou odevzdáni pánům v talárech, vrátím se k Stříbrnému jezeru. Víte přece, co jsem tam zanechal. Doufám, že tu cestu nebudu absolvovat sám." Já a Tim půjdeme s tebou," ujišťoval Sama Jim Snaker. "A já též," řekl Wilkins. "Mám ještě co dělat u jezera, než se vrátím na východ. Ostatně myslím, že nás ještě jednou z Friska pošlou sem do Údolí smrti. Vyšetřující úředník se snad bude chtít podívat na toto krásné místečko a my ovšem jakožto svědkové půjdeme s ním. Ale pak mne už nic neudrží a opustím tento kraj, v němž nevinní lidé tolik trpěli." Lovec mu přisvědčil, pak vstal, aby znovu obešel tábor, jak bylo jeho zvykem. Již několikrát to udělal, aby se podíval, co rudoši dělají. I oni seděli stále ještě pospolu, ale ohně již uhasili, poněvadž začínalo svítat a viditelnost v

ranním vzduchu byla dostatečná. Ubíral se podél několika skupin tábořících rudochů a pak zvolna zabočil ještě kus cesty dál. Zabrán do myšlenek, obešel

skalní roh. Chtěl se právě obrátit, když jeho zrak padl na tmavou čáru, jež se táhla skoro kolmo shora se skály až k jejímu úpatí do údolí. Zvědavě šel lovec ještě několik kroků dál, aby se podíval, co to je. Byla to trhlina, jež vedla shora dolů kamením, a v této trhlině viselo - lano! To nebylo jen nápadné, ale též podezřelé. Ten provaz zde jistě nevisel odjakživa. Byl patrně spouštěn jen občas za nějakým účelem. Ale jaký byl ten účel? Lovec se sklonil k zemi a zkoumal místo, kde lano a trhlina u země končily. Byla tu vrstva jemného, větrem zavátého písku. A v tomto písku našel jasné stopy bot. Když je bystřeji prohlédl, poznal, že mohou být jen několik hodin staré. Někdo zde tedy dnešní noci byl a snad sem přišel shora po laně. Old Shatterhand rychle spěchal zpět a uložil několika Indiánům, s nimiž se cestou setkal, aby hned obsadili úpatí skály poblíž trhliny a dávali pozor, zdali se snad někdo nepokouší shora sestoupit. Pak vstoupil rychle do domu, přivolal Sama, Jima a Tima, a sestoupil s nimi do cisterny. Svítilny meh' s sebou. Když dospěli do zadní místnosti, slyšeli zdaleka, jak zajatci hněvivě křičí, a pak, když došli blíž a vězňové zpozorovali jejich příchod, zvolal Robin rozčileným, vztekem přeskakujícím hlasem: "Konečně! Nemohli jste přijít dříve! Hlupáci! Oslové!" To bylo skutečně nadmíru podivné oslovení. Jim, kterého nadávky dopálily, dal Robinovi hned náležitou odpověď: "Chlape, nebuď tak drzý, nebo tě popadnu a zvalchuji ti kůži!" "Chytili jste ho? Máte ho?" "Koho?" "Tisíc ďáblů - ten lotr jim opravdu utekl! Nevědí nic!" "Kdo utekl?" Jim Snaker stál ještě u dveří a nemohl tedy vidět, že jeden ze zajatců schází. Tlustý Sam však vstoupil dále, zpozoroval prázdný řetěz a vykřikl: "fíy God! Bili Newton je pryč! Jak je to možné?"

348' 349

Walker vztekle odpovídal: "Dejte nám klíč jako jemu, klíč, který se hodí do našich zámků a zmizíme jako on." "Klíč, že měl? To je lež!" "Věřte si nebo ne! Mně je to nadmíru lhostejné." "Jak dlouho je to, co odešel?" ptal se klidně Old Shatterhand. "Již mnoho hodin!" ječela stará klíčnice. "Vylezl po žebříku nahoru a pak se po provaze spustil se skály?" "Ano." "Vy jste to viděli?" "Viděli jsme, že odchází," zněla odpověď, a Walker s úšklebkem dodal: "Myslíte asi, že bylo naší povinností podat vám poníženou zprávu, že ten lotr prchá? Rádi bychom to udělali, u všech ďáblů, velice rádi! Ale protože jste byli proklatě chytří a zavřeli jste nás do želez, nemohli jsme vám bohužel oznámit toto zajímavé sdělení." "Walkere!" rozkřikl se výhružně Tlustý Sam. "Mluvte trochu zdvořileji, nebo sejmu laso a narovnám vám trochu záda." "To není žádné umění. Kdybych nebyl spoután, ukázal bych vám jiný tanec." Old Shatterhand ani na chvíli neztratil chladnou krev a rozvahu. Obrátil se k Robinovi: "Říkáte, že měl klíč. Proč vás tedy nevysvobodil?" "Mstil se nám. Ničema se nějak dozvěděl, že nám jeho společnost nebyla moc příjemná. Nyní zmizel a k tomu ještě s mými penězi." Poslední slova pronesl Robin bezděky, unesen vztekem. "Tak? Vy jste měl peníze?" "Po tom vám nic není!" "Myslíte? Když vás tak hanebně zradil, ačkoli vás mohl zachránit, mělo by vám vlastně záležet na tom, abychom ho znova dopadli a přivedli zpět, ne?" "A// devils! To je správné!"

"Žádám vás tedy, abyste mně řekli vše, co o této záležitosti víte. Pak se postarám, aby se ten darebák ze svého lupu dlouho netěšil." Robin hned neodpověděl. Po krátké chvíli přemýšlení se ptal Walkera: "Co tomu říkáte vy, master?" "Myslím, abyste řekl všechno," odpověděl tázaný. "Tito seňores sice nezasluhují, abychom jim dávali informace, ale pokud jde o mne, uvítám s radostí, bude-li Newton znovu dopaden." "Zcela správně. Peníze jsou pro mne stejně ztracené; a nezáleží mi tedy na tom, abych zloděje chránil." Robin potom vypravoval, jakým způsobem se podařilo Billu Newtonovi uniknout a zmocnit se při tom peněz, jež mu umožnily v útěku pokračovat. Když lovec vyslechl jeho zprávu, požádal Tlustého Sama, aby vystoupil po žebříku nahoru a přesvědčil se, zdali Robin řekl pravdu. Samovým šetřením bylo Robinovo líčení potvrzeno. Sam odvázal lano a shodil je dolů se skály, pak se vrátil po žebříku do dolů. "Nemáte tušení, kam se Newton vypravil?" tázal se lovec zajatců. "Tušení ne, ale jistotu," odpověděl Leflor. "Byl tak hloupý, že nám to řekl a dokonce se nás vyptal na adresu. Pustil se do Visalie, do venty Juany Alfarezové, matky tohoto dobrého Juanita, jemuž můžeme děkovat za své nynější neštěstí. Jistě tam šel proto, aby si opatřil jiný oděv." "Master Same, pojedu za ním! Vás, Jime Snakere, prosím, abyste zůstal u těchto lidí, než vás dám vystřídat. Od této chvíle zde budou na stráži dva Indiáni, abychom měli tyto seňory zabezpečeny. Vzhůru!" Všichni, kromě Jima Snakera, opustili důl. Když se octli na dvoře, dal lovec především rozkaz ke střežení zajatců a dělal pak přípravy na cestu.

350 351

Za půl hodiny nato ujížděl již na koni tryskem z údolí. Vinnetou, náčelník Apačů ho doprovázel. Nalézt ventu Juany Alfarezové bylo pro ně ovšem snadné, protože tam Old Shatterhand již dříve byl. Hostinská mu byla dokonce zavázána za zachránění obou synů. Presto lovec neočekával, že bude od ní příliš vlídně přijat, neboť se právem domníval, že uprchlík ženě řekne, jak krutý trest stihl jejího syna. Ale zcela neočekávané se ukázalo, že Bili Newton všechno zamlčel. Žena uvítala oba muže docela vlídně. Dozvěděli se od ní, že neznámý muž byl skutečně brzy zrána u ní a že si koupil starý oblek, který velice dobře zaplatil. Náhodou pak slyšela, že odjel prvním ranním vlakem směrem k Saň Francisku. Old Shatterhand a Vinnetou se ovšem odebrali na nádraží, aby se vyptávali podrobněji. Brzy vypátrali, že muž, který měl na sobě popsaný oděv, si koupil jízdenku až do Saň Franciska. Lovec odeslal ihned telegram, aby ho policie zadržela. Do odjezdu nejbližšího vlaku tím směrem zbývala ještě celá hodina. Old Shatterhand se rozhodl, že vlakem odcestuje, a rychle projednal s náčelníkem Apačů všechny otázky, o nichž bylo nutno rozhodnout. Všichni, co nyní byli v Údolí smrtí, tam měli zůstat. Zítra odpoledne tam měli přijet soudní úředníci, aby zavedli vyšetřování; s nimi se chtěl také lovec vrátit, bude-li to možné. Vinnetou jel tedy zpět, odváděje s sebou koně svého bílého přítele, a o hodinu

později již seděl lovec v železničním voze, plný naděje, že jeho nynější honba se setká s úspěchem. Ve voze jelo jen několik cestujících, a jak již bylo v Americe zvykem, jeden o druhého se v nejmenším nestaral. Míjela hodina za hodinou; vlak zastavoval jen ve velkých stanicích. Přes Saň Bernardino a Los Angeles dorazili pozdě odpoledne do Tulare. Zde vlak krátkou chvíli stál, aby obnovil zásoby vody. Z nástupiště se ozval zvučný hlas, provolávající: "Seňores a gentlemen, prosím za odpuštění! Je ve vlaku cestující ze stanice Visalia?"

"Zde!" zvolal Old Shatterhand, zvednul ruku a vyklonil se z okna. Muž k němu přišel. Měl občanský oblek, ale představil se tichým hlasem jako policejní úředník. "Telegrafoval jste na policii?" "Ano." "Hledáte jistého Billa Newtona a popsal jste ho ve své depeši." "Přesně tak." "Ten muž byl zatčen." "Kde?" "Zde v Tulare. Chcete-li vystoupit z vozu, můžete ho vidět. Odměna, kterou jste vypsal, je zasloužená." "Hned vystoupím, sir!" Lovec následoval policistu. Očekával, že spatří Billa Newtona a byl zvědav, jak se bude darebák tvářit, ale bohužel byla jeho zvědavost zklamána. Našel totiž jen - oblek, který si Bili dnes v noci ve ventě Juany Alfarezové koupil. Muž však, který měl oblek na sobě, byl úplný cizinec. Vysvětlení bylo prosté. Muž jel s Billem Newtonem v železničním voze a za jízdy se dal přemluvit, aby s ním za slušné odškodné vyměnil svůj kovbojský oblek a širák. Bili Newton mu své přání odůvodnil tím, že povolání kovboje se mu nesmírně líbí, a že, ač je nováčkem, by rád přijal místo na některé farmě. Muž, zřejmě málo inteligentní, se dal prohnaným darebákem přemluvit a byl pak v Tulare zatčen. Lovec ihned odeslal dva telegramy - jeden zpět do Visalie, druhý do Saň Franciska - a vylíčil v nich změnu v uprchlíkově zevnějšku. Poněvadž jeho vlak mezitím odjel, vyčkal na nejbližší spojení a pokračoval v jízdě do Saň Franciska. Ale i tam byl ve svém očekávání zklamán. Hledaného Billa Newtona tam nikdo nespatřil. Ani pátrání policejních úřadů nemělo výsledek; uprchlík beze stopy zmizel v ruchu přístavního města. I tentokrát se podařilo lišáckému Billu Newtonovi uniknout trestající spravedlnosti .. .

352' 353

Následuje román LOVEC SOBOLŮ OBSAH 1. Seňorita Miranda ..... 9 2. Noční toulky Prescottem ..... 30 3. Pes a kočka ..... 55 4. Mrtvý Sam Barth ..... 69 5. Stanice Granite ..... 79 6. "Zloděj kuřat" ..... 91 7. Lord Lindsay zálesákem ..... 122 8. Na řece Coloradu ..... 138 9. Plující ostrov ..... 162 10. Vzteklý pes ..... 186 11. Lidské bestie ..... 209 12. Rtuťový důl ..... 234 13. Dva bratři ..... 248 14. Bili Newton - lišák ..... 265 15. Roztátý uzel ..... 280 16. Samův nález ..... 297 17. Já! Já! Já! ..... 312 18. Slunce mezi mračny 329

DOBRODRUŽSTVÍ Z CELÉHO SVĚTA - 4. SVAZEK L KAREL MAY ÚDOLÍ SMRTI (román z cyklu Třemi díly světa) Adaptation by Petr Dorňák Illustration cover by ak. malíř Zdenek Burian Graphic design by Jiří Hanák I. vydání Vydal R. Suchánek - nakladatelství Návrat jako svou 88. publikaci v roce 1993 Z dodané sazby vytisklo SPEKTRUM, Brno Vídeňská 113 Tematická skupina 13 Dop. cena ke dni vydání včetně DPH 59 Kč ISBN 80-85432-87-0

Další nabídka řady DOBRODRUŽSTVÍ Z CELÉHO SVĚTA 5. svazek - Karel May: LOVEC SOBOLŮ závěrečný díl pětidílného cyklu Třemi díly světa 6. svazek - Karel May: SMRTÍCÍ PRACH výběr dosud nepublikovaných povídek úspěšného spisovatele 7. svazek - Karel May: INDIÁNSKÉ LÉTO první část pětidílného cyklu VINNETOU 8.-11. sv. - Karel May: VINNETOU druhý až pátý svazek cyklu 12. svazek - Karel May: VÁLEČNÁ POKLADNA první část z cyklu HULÁNOVA LÁSKA a další Pořadí vydávání svazků nemusí být dodrženo

DIVOKÝ ZÁPAD - KNIŽNÍ RADA připravuje pro rok 1993 a 1994 tato díla 10. svazek: Zane Grey ARIZONSKÝAMES 11. svazek: Hugh Pendexter ZTRACENÁ ROKLE 12. svazek: Jackson Gregory JEZDCI NA HRANICÍCH První část z cyklu Smečka Haverilů 13.-14. sv.: Jackson Gregory II. a III. část SMEČKY HAVERILŮ 15. svazek: Warren P. Gratias VSTŘÍC DO NEBEZPEČÍ První část dvoudílného románu Zajatci vlastního osudu 16. svazek: Warren P. Gratias KOSTKY JSOU VRŽENY Druhá část románu Zajatci vlastního osudu 17. svazek: Jackson Gregory SMARAGDOVÉ STEZKY

18. svazek: George Goodchild JEZDEC O'NEILL 19. svazek: Zane Grey RYTÍŘI Z PASTVIN 20. svazek: Zane Grey DVĚ SOMBRERA volné pokračování Rytířů z pastvin 21. svazek: Charles A. Seltzer VÁHAVÝ STŘELEC 22. svazek: George Goodchild DIVOKÝ TEX 23. svazek: Anna Lee Waldo PRÉRIE 24. svazek: Max Brand JACKSONOVA CESTA (román již vyšel ve 30. letech pod názvem Kořistník) 25. svazek: Max Brand DIVOKÝ JEZDEC a další díla Charlese Seltzera, George Baxtera, Jacksona Gregoryho, George Goodchilda, Maxe Branda a jiných. Pořadí vydávání svazků nemusí být dodrženo

VÁLEČNÁ TEMATIKA brožovaná vydání 4. svazek - Ladislav Zadrobílek MOJE CESTA K R.A.F. 5. svazek - Dušan Schneider PILOT RA.F. VZPOMÍNÁ VÁLEČNÉ ROMANY A MEMOARY Nová řada Chystá se nová řada válečných a memoárových románů ve vázaném provedení. Ediční plán bude upřesněn ve IV. čtvrtletí 1993. A autoři? Cornelius Ryan Ernie Pyle a další Objednávky přijímají: Nakladatelství NÁVRAT, P.O. BOX 73, 625 00 Brno a Vaši distributoři